

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

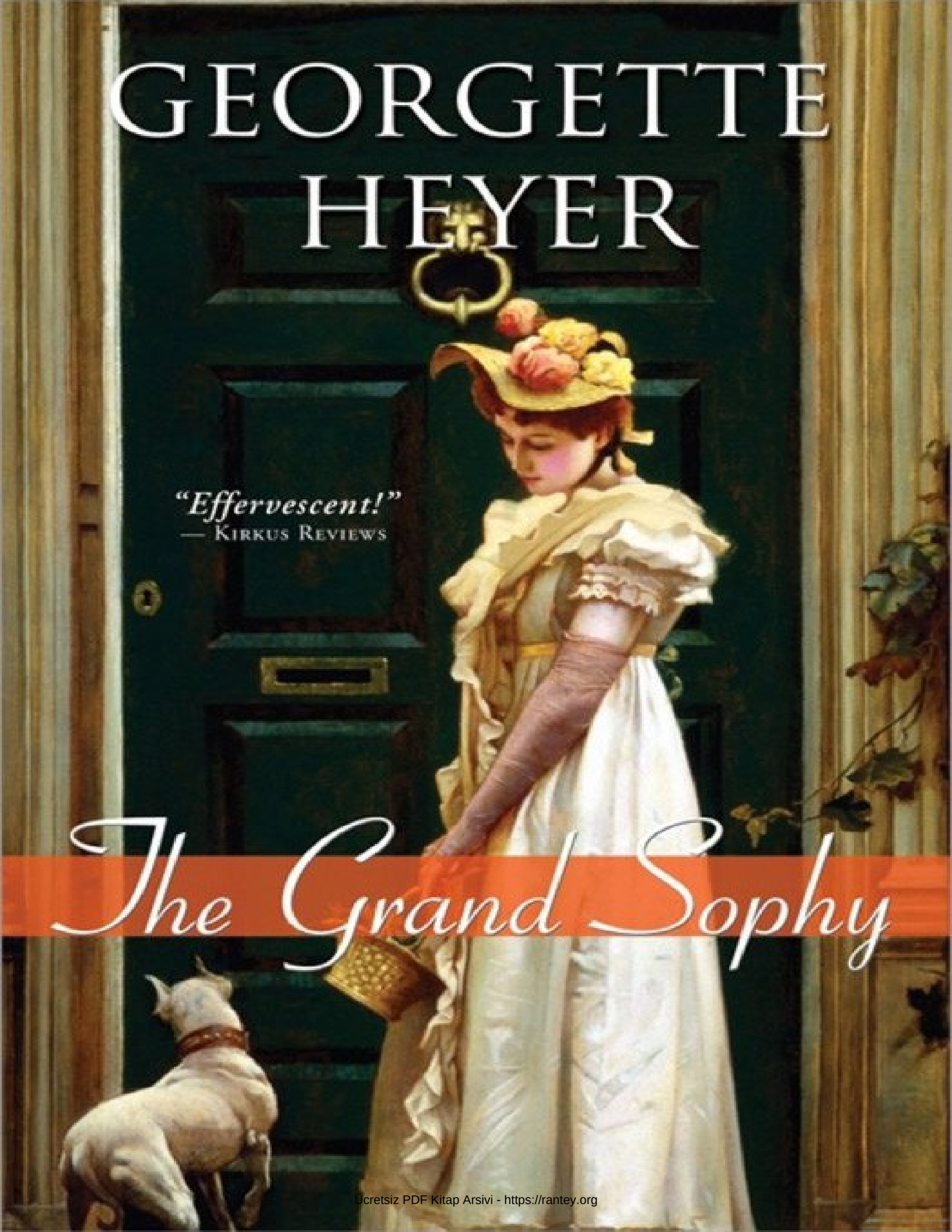
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GEORGETTE HEYER

"Effervescent!"
— KIRKUS REVIEWS

The Grand Sophy

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

The Grand Sophy

Georgette Heyer

1950

I

BUTLER, hanımefendinin hayatta kalan tek erkek kardeşini bir bakışta tanıdı, daha sonra daha az anlayışlı astlarına bildirdiği gibi, Sir Horace'a alçak bir selam verdi ve leydimin, daha az bağlantılı kişilere ev sahipliği yapmasa da, onu görmekten mutluluk duyacağını söylemeyi kendine görev edindi. Sir Horace bu küçümsemeden hiç etkilenmeden pelerinli paltosunu bir uşağa, şapkasını ve bastonunu diğerine verdi, eldivenlerini mermer masanın üzerine fırlattı ve bundan hiç şüphesi olmadığını söyledi, peki Dasset bugünlerde nasıldı? Kâhya, adının hatırlanmasından duyduğu memnuniyetle Sör Horace'ın özgür ve rahat tavırlarını onaylamamak arasında gidip gelirken, kendisinden beklenebilecek kadar iyi olduğunu ve Sör Horace'ı, hanımefendiye onu en son takdim etme zevkine eriştiği zamankinden bir gün bile daha yaşlı görünmediğini görmekten mutlu olduğunu (bunu söylemeye cesaret edebilirse) söyledi. Sonra çok görkemli bir tavırla, Leydi Ombersley'nin şöminenin yanındaki kanepede uyukladığı, Paisley şalını ayaklarının üzerine serdiği ve şapkasını kesinlikle yamuk tuttuğu Mavi Salon'a giden görkemli merdivenlerden yukarı çıktı. Bu ayrıntıları gören Bay Dasset öksürdü ve emreden bir ses tonuyla anonsunu yaptı: "Sör Horace Stanton-Lacy, leydim!"

Leydi Ombersley irkilerek uyandı, anlamsızca bir an baktı, şapkasını etkisiz bir şekilde kavradı ve belli belirsiz bir çığlık attı. "Horace!"

"Merhaba, Lizzie, nasılsın?" dedi Sir Horace, odanın öbür doğru yürüyüp Lizzie'nin omzuna canlandırıcı bir büfe uzatarak.

"Aman Tanrım, beni ne kadar korkuttun!" haykırdı hanımefendi, elinin altından hiç eksik olmayan salata sosu mantarını açarak.

Kâhya, bu taşkınlıkları hoşgörüyü izledikten sonra, yeniden bir araya gelen kardeşlerin üzerine kapıyı kapattı ve Sir Horace'ın yurt dışında çok yaşayan bir beyefendi olduğunu, kendisine söylendiğine göre, hükümet tarafından onların anlayamayacağı kadar hassas diplomatik işlerde görevlendirildiğini astlarına açıklamak üzere uzaklaştı.

Bu arada diplomat, ateşin yanında ceketinin kuyruklarını ısıtıyor, bir tutam enfiye ile kendini tazeliyor ve kız kardeşine kilo aldığını söylüyordu. "İkimiz de gençleşmiyoruz," diye ekledi yakışıklı bir şekilde. "Sana ancak beş yıl verebilirim Lizzie, tabii hafızamda bir hata yoksa, ki öyle olduğunu sanmıyorum."

Şöminenin karşısındaki duvarda büyük, yaldızlı bir ayna vardı ve Sir Horace konuşurken bakışlarının kendi görüntüsünde durmasına izin verdi, kibirli bir ruhla değil, eleştirel bir onaylamayla. Kırk beş yıl ona iyi davranmıştı. Dış hatları biraz kalınlaştıysa da, 1.80'den fazla olan boyu hafif bir çirkinliği önemsiz kılıyordu. Çok güzel bir adamdı ve geniş ve orantılı bir çerçevenin yanı sıra, henüz gümüş çizgilerle gölgelenmemiş bereketli kahverengi buklelerin tepesinde yakışıklı bir yüze sahipti. Her zaman şık giyinirdi, ama orta yaşlı bir beden kusurlarını ortaya çıkarmaktan başka bir işe yaramayacak bu tür moda savurganlıklarını benimsemeyecek kadar akıllı bir adamdı. "Zavallı Prinny'ye bir bakın!" dedi Sir Horace daha az seçici olan arkadaşlarına. "O hepimiz için bir ders!"

Kız kardeşi ima edilen eleştiriyi kayıtsız şartsız kabul etti. Yirmi yedi yıllık evliliğin izleri

Dengesiz ve minnettarlıktan uzak eşine sevgisinin sekiz vaadini saygıyla sunması, ondaki güzellik iddialarını çoktan yok etmişti. Sağlığı kayıtsız, mizacı uysaldı ve insanın büyükanne olduğunda dış görünüşünü d    nmeyi bırakması gerektiğini söylemekten ho lanırdı.

"Ombersley nasıl?" diye sordu Sir Horace, ilgiden çok nezaketle.

"Gut hastalığını biraz hissediyor ama her şeye rağmen oldukça iyi durumda," diye yanıt verdi.

S r Horace, bu laf kalabalığını istenmeyen bir  ekilde gerçekçi bir ruh haliyle algıladı ve ba ını sallayarak, "Her zaman çok i erdem.

Yine de, şu anda altmış ya ına gelmiş olmalı ve sanırım sizin başka bir sorunuz yoktur, değil mi?"

"Hayır, hayır!" dedi kız kardeşi tela la. Lord Ombersley'nin sadakatsizlikleri, çoğu zaman olduğu gibi, kamuoyunun gözü önünde yapıldığında utanç verici olsa da, onu hiçbir zaman çok fazla rahatsız etmemişti, ama açık sözlü akrabasıyla bunları tartışmak istemedi ve nereden geldiğini sorarak konuşmayı ani bir  ekilde değiştirdi.

"Lizbon," diye yanıtladı bir tutam daha enfiye alarak.

Leydi Ombersley belli belirsiz  a ırmı tı. Uzun Peninsular Savaşı'nın bitiminden bu yana iki yıl geçmişti ve Sir Horace'ı en son duyduğunda Viyana'da olduğunu, Elba'dan kaçan o korkunç canavarın hoyratça kesintiye uğrattığı Kongre'ye gizemli bir  ekilde katıldığını düşünüyordu. "Ah!" dedi biraz boş bir sesle. "Elbette, orada bir eviniz var! Unutuyordum! Peki sevgili Sophia nasıl?"

"Aslına bakarsanız," dedi Sir Horace, enfiye kutusunu kapatıp cebine geri koyarken, "sizi görmeye Sophy için geldim."

Sir Horace on beş yıldır duldu ve bu süre zarfında ne kızını yetiştirmek için kız kardeşinden yardım istemiş ne de istemediği tavsiyelerine kulak asmıştı, ama bu sözler üzerine içini huzursuz bir his kapladı. "Evet, Horace? Sevgili küçük Sophia! Onu görmeyeli dört yıl ya da daha fazla olmuş olmalı. Şimdi kaç yaşında? Sanırım neredeyse bitmek üzere?"

"Yıllardır dışarıdayım," diye cevap verdi Sir Horace. "Aslında başka hiçbir şey yapmadım. Yirmi yaşında."

"Yirmi!" diye haykırdı Leydi Ombersley. Aklını aritmetiğe verdi ve "Evet, öyle olmalı, çünkü benim Cecilia'm on dokuzuna yeni bastı ve sizin Sophia'nızın neredeyse bir yıl önce doğduğunu hatırlıyorum. Tanrım, evet! Zavallı Marianne! Eminim ne kadar da güzel bir yaratıktı!"

Sir Horace hafif bir çabayla ölmüş karısının hayalini canlandırdı. "Evet, öyleydi," diye kabul etti. "İnsan unutuyor, biliyorsun. Sophy ona pek benzemiyor -benden yana!"

"Onun senin için ne kadar büyük bir teselli olduğunu biliyorum," diye içini çekti Leydi Ombersley. "Ve eminim ki sevgili Horace, hiçbir şey senin çocuğa olan bağlılığından daha etkileyici olamaz!"

"Kendimi hiç de ona adamadım," diye araya girdi Sir Horace. "Baş belası olsaydı onu yanımda tutmazdım. Hiç de olmadı. İyi küçük şey, Sophy!"

"Evet, canım, şüphesiz, ama küçük bir kızı İspanya ve Portekiz'de sürüklemek, seçkin bir okulda çok daha iyi olabilecekken-"

"O değil! Bayan gibi davranmayı öğrenirdi," dedi Sir Horace alaycı bir tavırla. "Ayrıca, artık bana bu konuda nutuk çekmenin bir yararı yok, çok geç! Mesele şu ki Lizzie, şu anda zor durumdayım. Ben Güney Amerika'dayken Sophy'ye senin bakmanı istiyorum."

"Güney Amerika mı?" diye soluk soluğa kaldı Leydi Ombersley.

"Brezilya. Çok uzun süre uzak kalacağımı sanmıyorum ama küçük Sophy'mi yanıma alamam, onu Tilly'ye de bırakamam çünkü Tilly öldü. Birkaç yıl önce Viyana'da öldü. Yapılması çok sakıncalı bir şey ama bunu kastetmediğini söyleyebilirim."

"Tilly mi?" dedi Leydi Ombersley, ne diyeceğini bilemeden.

"Tanrım, Elizabeth, söylediğim her şeyi tekrarlayıp durma! Şok edici kötü bir alışkanlık! Bayan Tillingham, Sophy'nin mürebbiyesi!"

"Aman Tanrım! Bana çocuğun artık bir mürebbiyesi olmadığını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Tabii ki yok! Mürebbiyeye ihtiyacı yok. Paris'teyken onun için her zaman bir sürü refakatçi buldum ve Lizbon'da bunun bir önemi yok. Ama onu İngiltere'de yalnız bırakamam."

"Gerçekten de, sanmıyorum! Ama sevgili Horace, seni memnun etmek için her şeyi yaparım ama bundan pek emin değilim-"

"Saçmalık!" dedi Sir Horace sertçe. "Kızınız için iyi bir arkadaş olacak -adı neydi? Cecilia mı? Sevgili küçük ruh, bilirsin, içinde zerre kadar ahlaksızlık yok!"

Bu babacan övgü kız kardeşinin gözlerini kırptırmasına ve belli belirsiz bir itirazda bulunmasına neden oldu. Sir Horace buna aldırmadı. "Dahası, sana hiç sorun çıkarmayacak," dedi. "Başı omuzlarının üzerinde, Sophy'ciğim. Onun için asla endişelenmem."

Kardeşinin karakterini yakından tanıyan Leydi Ombersley'nin buna inanması pekâlâ mümkündü, ama kendisi de aynı yumuşak huyluluğa sahip olduğu için dudaklarından sert bir yorum bile dökülmedi. "Eminim çok tatlı bir kızdır," dedi.

"Ama görüyorsun ya, Horace-"

Sir Horace, şöminenin karşı tarafındaki sandalyeye oturarak, "Bir başka şey de, ona koca bulma zamanının gelmiş olması," diye devam etti. "Yapabileceğimi biliyordum."

sana bağlı. Hadi oradan, sen onun teyzesisin! Benim de tek kız kardeşimsin."

Leydi Ombersley hüzünle, "Onu getirmeyi çok isterdim," dedi. "Ama asıl mesele, Cecilia'nın geçen yılki hediye masrafları, sevgili Maria'nın ondan kısa bir süre önceki düğünü, Hubert'in Oxford'a gidişı ve zavallı Theodore'un Eton'daki masraflarını saymıyorum bile..."

"Eğer seni rahatsız eden masraflarsa, Lizzie, bunu düğünmene gerek yok, çünkü bu saçmalığa katlanacağım. Onu sarayda takdim etmene gerek yok, eve döndüğümde bütün bunlarla ilgileneceğim ve eğer bu zahmete katlanmak istemiyorsan, o zaman yapacak başka bir hanım bulabilirim. Şu anda tek istediğim kuzenleriyle birlikte dolaşması, doğru insanlarla tanışması, bu tarz şeyleri bilirsiniz!"

"Tabii ki biliyorum ve belaya gelince, öyle bir şey olmaz! Ama belki de, belki de olmaz diye düşünmeden edemiyorum! Çok fazla eğlenmiyoruz."

"Elinde bir sürü kız varken malısın," dedi Sir Horace açık yüreklilikle.

"Ama Horace, elimde bir sürü kız yok ki!" diye itiraz etti Lady Ombersley. "Selina daha on altı yaşında, Gertrude ve Amabel de kreşten yeni çıktılar!"

"Ne olduğunu anlıyorum," dedi Sir Horace hoşgörüle.

"Cecilia'nın ısıltısını söndüreceğinden korkuyorsun.

Hayır, hayır, canım! Onun çok güzel bir kız olduğunu düşüneneğini sanıyorum. Ama Cecilia alışılmışın oldukça dışında bir kız.

Geçen yıl onu gördüğümde böyle düğündüğümü hatırlıyorum. Şaşırmıştım, çünkü hiçbir zaman ortalamanın üzerinde değildin Lizzie, oysa ben Ombersley'i hep sade görünümlü biri olarak düşünmüştüm."

Kız kardeşı bu baskıları uysallıkla kabul etti, ama onun, kız kardeşinin bir şeyler saklayabileceğini düşünmesinden oldukça rahatsız oldu.

Yeğeni hakkında böyle yakışksız düşünceler. "O kadar iğrenç olsam bile, artık böyle düşüncelere hiç gerek yok," diye ekledi. "Henüz hiçbir şey Horace, ama sana Cecilia'nın çok uygun bir evlilik yapmak üzere olduğunu söylemekten çekinmiyorum."

"Bu iyi," dedi Sir Horace. "Sophy'ye bir koca aramak için boş vaktiniz olacak. Hiç zorluk çekmezsiniz. O küçük bir kız ve annesinin ona bıraktıklarının yanı sıra günün birinde iyi bir servete de sahip olacak. Bizi utandırmak için evlenmesinden korkmanıza da gerek yok. O mantıklı bir kız ve dünyayı yeterince dolaştı. Cecilia için kimi buldun?"

"Lord Charlbury, Ombersley'den onunla konuşmak için izin istedi," dedi kız kardeşi gururla biraz kabarak.

"Charlbury, ha?" dedi Sir Horace. "Çok iyi, Elizabeth! İtiraf etmeliyim ki, senin fazla bir ödöl kazanacağını sanmıyordum, çünkü görünüş her şey demek değildir ve Ombersley'i son gördüğümde servetini nasıl harcadığına bakılırsa-

"Lord Charlbury," dedi Lady Ombersley biraz sert bir sesle, "son derece varlıklı bir adamdır ve bildiğim kadarıyla aklında böyle bayağı bir düşünce yoktur. Gerçekten de, kendisi bana ilk görüşte aşık olduğunu söyledi!"

"Müthiş!" dedi Sir Horace. "Sanırım bir süredir, en azından otuz yıldır bir eş arıyordur, değil mi? Ama kıza karşı gerçek bir eğilimi varsa, çok daha iyi! Bu onun kıza olan ilgisini artıracaktır."

"Evet," diye kabul etti Leydi Ombersley. "Ve çok iyi uyacaklarına inanıyorum. Sevecen ve yardımsever, tavırları son derece centilmen, anlayışı kesinlikle üstün ve kişiliği de hoş gidecek türden."

Yeğeninin işleriyle pek ilgilenmeyen Sir Horace, "Pekala, pekala, o açıkça bir örnek ve Cecilia'nın böyle bir bağlantı kurduğu için kendini şanslı saymasına izin vermeliyiz! Umarım Sophy'yi de aynı güzellikte idare edebilirsin!"

"Gerçekten, keşke yapabilsem!" diye cevap verdi iç çekerek. "Ama bu garip bir an, çünkü -gördüğünüz gibi, Charles'ın bundan pek hoşlanmayacağından korkuyorum!"

Sir Horace hafızasını zorlayarak kaşlarını çattı. "Adının Bernard olduğunu sanıyordum. Neden hoşuna gitmesin ki?"

"Ombersley'den bahsetmiyorum Horace. Charles'ı hatırlamalısın!"

"Eğer en büyük oğlunuzdan bahsediyorsanız, elbette onu hatırlıyorum! Ama onun bir şey söylemeye ne hakkı var ve neden benim Sophy'me itiraz etsin ki?"

"Oh, hayır, ona değil! Bunu yapamayacağından eminim! Ama şu anda eğlenceye dalacak olursak bundan hoşlanmayacağından korkuyorum! Evliliğinin yaklaştığına dair duyuruyu görmemiş olabilirsiniz ama size Bayan Wraxton'la nişanlandığını söylemeliyim."

"Ne, yaşlı Brinklow'un kızı değil mi? Yemin ederim, Lizzie, bir amaç için meşgulmüşsün! Bu kadar mantıklı olduğunu hiç bilmiyordum! Gerçekten de uygun! Tebrik edilmelisin!"

"Evet," dedi Leydi Ombersley. "Oh, evet! Bayan Wraxton çok üstün bir kız. Eminim binlerce mükemmel niteliği vardır. Çok bilgili bir zihin ve saygı uyandırması gereken prensipleri var."

Sir Horace açık yüreklilikle, "Bana tam bir can sıkıntısı gibi geliyor," dedi.

"Charles," dedi Leydi Ombersley, kederle ateşe bakarak, "çok hareketli kızlara ya da abartılı çılgınlıklara ilgi duymaz. İtiraf etmeliyim ki, Bayan Wraxton'ın

daha canlı. Ama buna aldırmamalısın Horace, çünkü benim de hiçbir zaman mavi çoraplı olmaya en ufak eğilimim olmadı ve bu kadar çok genç kızın hataya düşecek kadar vahşi olduğu bu günlerde, Charles'ın Bayan Wraxton'ın ciddi havasının çok yakıştığını düşündüğü birini bulmak sevindirici!" diye bitirdi, oldukça aceleyle.

"Biliyor musun, Lizzie, senin ve Ombersley'nin oğlunun böyle sıkıcı bir sopaya dönüştürmesi tuhaf bir şey," dedi Sir Horace soğukkanlılıkla. "Sanırım Ombersley'e yalan söylemedin, değil mi?"

"Horace!"

"Hayır, yapmadığını biliyorum! Büzüşmeye gerek yok! En büyüğünle olmaz; bunu sen daha iyi bilirsin! Yine de garip bir durum, hep öyle sanılır! İsterse mavi çoraplısıyla evlensin, bana ne, ama bunların onun neyi sevip neyi sevmediğini neden umursaman gerektiğini açıklamıyor!"

Leydi Ombersley bakışlarını kor halindeki kömürlerden onun yüzüne çevirdi. "Tam olarak anlamıyorsun Horace."

"Ben de öyle dedim!" diye karşılık verdi.

"Evet, ama Horace, Matthew Rivenhall tüm servetini Charles'a bıraktı!"

Sir Horace genellikle zeki bir adam olarak bilinirdi, ama bu bilgiyi doğru bir şekilde özümsemekte zorlandığı anlaşılıyordu. Bir iki dakika sabit şekilde kız kardeşine baktı ve sonra, "Ombersley'deki yaşlı amcağı kastetmiyorsun değil mi?" dedi.

"Evet,
biliyorum."

"Nabob mu?"

Leydi Ombersley başıyla onayladı ama kardeşi hâlâ tatmin olmamıştı. "Hindistan'da servet kazanmış bir adam mı?"

"Evet, biz de hep öyle düşündük ama Charles'ın kendisinden başka Rivenhall'da en ufak bir akıllı olan tek kişi olduğunu söyledi ve her şeyini ona bıraktı, Horace! Her şeyini!"

"Yüce Tanrım!"

Bu boşalma Lady Ombersley'e uygun göründü, çünkü tekrar başını salladı, kederli bir şekilde kardeşine baktı ve şalının saçaklarını parmaklarının arasında döndürdü.

Sör Horace, "Demek Charles ezgiyi söylüyor!" dedi.

"Kimse daha cömert davranamazdı," dedi Leydi Ombersley üzüntüyle. "Bunun farkındayız ama yapamayız."

"lanet olsun!" dedi Sir Horace, kendisi de bir babaydı. "Ne yaptı bu adam?"

"Horace, sen sürekli yurt dışında olduğun için bilmiyor olabilirsin ama zavallı Ombersley'nin bir sürü borcu vardı."

"Bunu herkes bilir! Bulutların altında olmadığı zamanlarda onu hiç tanımadım! Bana çocuğun onlarla anlaşacak kadar aptal olduğunu söylemeyeceksin değil mi?"

"Ama Horace, birinin bunları halletmesi gerekiyordu!" diye itiraz etti. "İşlerin ne kadar zorlaştığını tahmin bile edemezsin! Genç oğlanlar ve sevgili kızlar... Charles'ın Cecilia'nın iyi bir eş bulması için bu kadar endişelenmesine şaşmamalı!"

"Bütün sürüye bakıyor, öyle mi? Daha da aptal! İpotekler ne olacak? Ombersley'in mirasının büyük kısmı ipotekli olmasaydı, çoktan hepsini kumarda kaybetmiş olurdu!"

"Miras konusunu pek anlamam," dedi kız kardeşi, "ama korkarım Charles bu konuda gerektiği gibi davranmadı. Ombersley'in canı çok sıkıldı, ama her zaman söyleyeceğim gibi, bir insanın ilk doğanına yılan

Diş, oldukça yakışksız bir dil kullanmaktır! Charles reğit olduğunda, zavallı babası için her Ėeyi oldukça kolaylağtırabilirdi, eğer en azından birazcık yardımsever olsaydı! Ama hiçbir şey onu rehini bozmaya ikna edemedi, bu yüzden her şey durdu ve Ombersley'i sinirlendiği için suçlayamayız! Ve sonra o iğrenç yaşı adam öldü."

"Ne zaman?" diye sordu Sir Horace. "Nasıl oldu da bugüne kadar bu konuda tek bir kelime bile duymadım?"

"İki yıldan daha uzun bir süre önceydi ve-"

"O zaman bu her şeyi açıklıyor. Angouleme'yle uğraşmaktan çok meşguldüm. Toulouse zamanında olmuş olmalı, yemin ederim. Ama geçen yıl seni gördüğümde tek kelime bile konuşmamıştın, Lizzie!"

"O canavar ortalıkta dolağırken, Champs de Mars'ta bankalar ödemeleri askıya almığken ve Tanrı bilir daha neler varken böyle önemsiz Ėeyleri nasıl bilmiyorum! Ve sen tek kelime etmeden Brüksel'den geldin ve benimle sadece yirmi dakika oturdun! Kafam allak bullak oldu ve eğer sana tam olarak cevap verdiysem, bu pazarlık ettiğimden daha fazlası!"

Sir Horace bu ilgisizliğe aldırmadan, kendisine göre güçlü bir duyguyla, "Çok çirkin! Ombersley'in şok edici bir gevşek vida olmadığını söylemiyorum, çünkü basit gerçekleri temiz çarşafılara sarmanın bir anlamı yok, ama bir adamı vasiyetinden çıkarmak ve oğlunu onun üzerinde efendilik yapması için kurmak, ki bunu yaptığından emin olacağım!"

Leydi Ombersley güçsüzce, "Hayır, hayır!" diye itiraz etti.

"Charles babasına ne yapılması gerektiğinin tamamen farkında! Sizi temin ederim ki saygıda asla kusur etmiyor! Sadece zavallı Ombersley, Charles her şeyi kendi eline aldığına göre, bunu biraz hissetmekten başka bir şey yapamaz."

"Güzel bir !"

"Evet, ama genel olarak bilinmemesi bir teselli. Ve bazı açılardan çok daha keyifli olduğunu inkar edemem. Buna pek inanmayacaksın Horace, ama evde ödenmemiş tek bir fatura bile olmadığına inanıyorum!" Bir an düşününce bu ifadesini değiştirdi. "En azından Ombersley adına cevap veremem, ama Eckington'ın -Ombersley'nin ajanı olan iyi Eckington'ı hatırlarsın- yüzünü ekşittiği o korkunç ev hesapları, Eton ve Oxford'daki ücretler, her şeyle sevgili kardeşim Charles ilgileniyor!"

"Charles'ın yaşlı Matt Rivenhall'ın servetini bu baraka gibi evin tüm masraflarını karşılayarak çarçur edecek kadar aptal olduğunu söylemeyeceksin herhalde!" diye haykırdı Sir Horace.

"Hayır. Oh, hayır! İşle ilgili en ufak bir fikrim yok, bu yüzden size açıklamamı istemenizin bir yararı yok, ama Charles'ın babasını mirası yönetmesine izin vermesi için ikna ettiğine inanıyorum."

Sir Horace suratsızca, "Daha çok ona şantaj yaptı!" dedi.

"Nadir zamanlarda ! Çocuğun ne demek istediğini anlıyorum Lizzie, ama vallahi senin için üzülüyorum!"

Leydi Ombersley üzüntüyle, "Ah, öyle bir şey olmadığına inanın!" diye bağırdı. "Charles'ın her zaman huysuz biri olduğunu düşünmeni istemezdim, çünkü gerçekten de öyle değildir, ancak sinirlendiği zamanlar hariç ve kabul etmek gerekir ki sabrını sınavan çok şey var! İşte bu yüzden, sevgili Horace, eğer Sophia'nın sorumluluğunu senin için üstlenmemden hoşlanmıyorsa, ona sataşmamam gerektiğini düşünüyorum!"

"Fiddlesticks!" dedi Sir Horace. "Neden hoşuna gitmesin ki?"

"Bu sezon gerekli görülenler dışında parti vermemeye karar vermiştik. Charles'ın düğününün bu kadar uzun sürmesi çok talihsiz bir durum.

Bayan Wraxton'ın yaşadığı bir kayıp nedeniyle ertelenecek. Leydi Brinklow'un kız kardeşlerinden biri ve altı ay boyunca siyah eldiven giymeyecekler. Brinklow'ların doğru davranış çok titiz olduklarını bilmelisiniz. Eugenia sadece çok sakın partilere gider ve doğal olarak Charles'ın da onun duygularına katılmasını beklemek gerekir!"

"Tanrım, Elizabeth, bir erkek evli bile olmadığı bir kadının teyzesi için siyah eldiven giymek zorunda değil!"

"Elbette hayır, ama Charles hissediyor gibiydi ve bir de Charlbury var!"

"Nesi var bunun?"

"Kabakulak," diye yanıtladı Leydi Ombersley trajik bir şekilde.

"Eh?" Sir Horace kahkahayı patlattı. "Cecilia'yla evleneceği sırada kabakulak göre ne biçim bir adam olmalı!"

"Gerçekten, Horace, bunu haksız bulduğumu söylemeliyim, çünkü buna nasıl engel olabilir ki? Bu onun için çok utanç verici!"

Ve dahası, son derece talihsiz, çünkü Cecilia'yı kendine bağlayabilseydi, ki eminim bunu yapardı, çünkü hiçbir şey onun daha sevimli olamazdı, tavırları ve hitabı ise tam olması gerektiği gibi! Ama kızlar çok aptaldır ve kafalarına romantik fikirler sokarlar, ayrıca her türlü tecavüzkar hayalleri de vardır. Yine de Cecilia'nın bu korkunç modern bayanlardan biri olmadığını düşünmek beni mutlu ediyor ve elbette ailesi tarafından yönlendirilecek! Ama hiç kimse Charlbury'nin kabakulağından daha kötü bir zamanlama olamayacağını inkâr edemez!"

Sir Horace bir kez daha enfiye kutusunu açarak, eğlenen ve zeki bir gözle ona baktı. "Peki, Bayan Cecilia'nın özel olarak yaklaşan fantezisi nedir?" diye sordu.

Leydi Ombersley büyük oğlunun kendisine ihtiyatlı bir sessizlik tavsiye edeceğini biliyordu; ama kardeşine içini dökme dürtüsü kadar güçlüydü. "Tekrar etmeyeceğini biliyorum Horace, ama gerçek şu ki, aptal çocuk Augustus Fawnhope'a aşık olduğunu sanıyor!" dedi.

"Bu Lutterworth'un yavrularından biri olabilir mi?" diye sordu Sir Horace. "Bir eşleşme için bunu pek düşünmediğimi söylemeliyim!"

"Aman Tanrım, böyle bir şeyden bahsetme! Hem de en küçük oğlu, dünyada en ufak bir beklentisi bile yok! Ama o bir şair."

"Çok tehlikeli," diye onayladı Sir Horace. "Çocuğu hiç gördüğümü sanmıyorum. Nasıl biri?"

"Çok güzel!" dedi Leydi Ombersley umutsuz bir ses tonuyla.

"Ne, Lord Byron tarzında mı? O adamın cevap vermesi gereken çok şey var!"

"Hayır. Yani, Cecilia'nın kendisi kadar güzel, topallamıyor ve şiirleri çok güzel olsa da, beyaz kadifeyle ciltlenmiş, pek iyi anlaşılmıyor gibi görünüyor. Yani, hiç Lord Byron'ınki gibi değil. Bu çok büyük bir haksızlık gibi görünüyor, çünkü sanırım bu şiirleri bastırmak pahalıya mal oldu ve bütün masrafları o üstlenmek zorunda kaldı ya da duyduğuma göre Leydi Lutterworth üstlendi."

"Şimdi aklıma geldi de," dedi Sir Horace, "çocuğu tanıyorum. Geçen yıl Brüksel'de Stuart'la birlikteydi. Eğer tavsiyemi dinlersen, onu Charlbury ile olabildiğince çabuk evlendirirsin!"

"Eh, ben de öyle yapardım, tabii ki yapmazdım, eğer ondan nefret ettiğini düşünseydim! Ve görmelisin ki Horace, o kabakulaktan yataktayken böyle bir şey yapmak benim elimde değil!"

Sir Horace başını salladı. "Şairle evlenecek."

"Öyle deme! Ama Charles onu genç adamla karşılaşabileceği bir yere götürmememin akıllıca olacağını düşünüyor, bu da şimdilik sakın bir tarzda yaşamamızın bir başka nedeni. Her şeyin en tuhafı bu!

Gerçekten de, bazen bu zavallı yaratık, servet avcısı, tüccar oğlu ya da buna benzer bir şey olsaydı, her şeyin çok daha kolay olacağını düşünüyorum! O zaman ona evi yasaklayabilir, Cecilia'nın balolarda onunla birlikte olmasını yasaklayabilirdik, ama bu hiç de gerekli olmazdı, çünkü onunla toplum içinde hiç karşılaşmazdık. Ama doğal olarak insan Fawnhop'larla her yerde karşılaşılıyor! Bundan daha kıskırtıcı bir şey olamaz! Charles'ın ona karşı tavırlarının çok itici olduğundan emin olsam da, o bile ailesini gücendirecek kadar itici olmanın uygunsuzluğunu kabul ediyor. Almeria Lutterworth benim en eski dostlarımdan biridir!"

Konudan çoktan sıkılmış olan Sir Horace esnedi ve tembelce, "Sanırım kıpır kıpır olmanızı gerektirecek bir durum yok. Fawnhope'ların hepsi kilise fareleri fakir ve büyük ihtimalle Leydi Lutterworth de bu evliliği en az sizin kadar istemiyor."

"Öyle bir şey yok!" diye cevap verdi, oldukça kızgın bir şekilde. "O izin verilemeyecek kadar aptal, Horace! Augustus ne istiyorsa ona sahip olmalı! Bana o kadar açık ipuçları verdi ki, ne diyeceğimi değil, nereye bakacağımı bile bilemedim; Lord Charlbury'nin Cecilia'yla konuşmak için bizden izin istemesi ve onun da Augustus'a karşı kayıtsız olmadığına inanmam dışında! Augustus'un, Ombersley'e başvurmadan Cecilia'ya başvuracak kadar edep duygusunu yitirmiş olabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi, ama yine de tam olarak bunu yaptı!"

"Oh, pekala!" dedi Sir Horace. "Eğer ondan bu kadar hoşlanıyorsa, onu almasına izin verseniz iyi olur. Sanki o değil

Kendisinden aşağı biriyle evlenmiş olur ve beş parasız küçük bir oğlun karısı olmayı seçerse bu tamamen kendi meselesidir."

"Sophia olsaydı böyle sylemezdin!" dedi kız kardeşi. "Sophia o kadar da aptal değil."

"Cecilia da aptal değil!" dedi Leydi Ombersley hakaret ederek. "Eğer Augustus'u gördüyseniz, ona şaşmamalısınız! Kimse ona karşı kesin bir tarafgirlik hissetmekten kendini alamaz! İtiraf etmeliyim ki, ben de öyle hissettim. Ama Charles çok haklı, ben de kısa sürede anladım ki, bu cevap olmaz!"

Sir Horace teselli edercesine, "Ah, kuzeninin ona eşlik etmesi onu oyalar ve büyük olasılıkla düşüncelerine başka bir yön verir," dedi.

Leydi Ombersley bu öneriden çok etkilenmiş görünüyordu. Yüzü aydınlandı; şöyle dedi: "Acaba yle olabilir mi? Bildiğiniz gibi Sophia biraz utangaçtır ve kolay kolay arkadaş edinemez. Sevgili arkadağı Bayan Friston evlenip Midlands'a gittiğinden beri de yakınlık kurabileceği genç bir kadın yok. şimdi, eğer sevgili Sophia bizimle kalırsa..." Sözünü kesti, belli ki kafasındaki planları gözden geçiriyordu. Kapı açılıp da büyük oğlu salona girdiğinde hâlâ bu düşünceyle meşguldü.

Saygıdeğer Charles Rivenhall yirmi altı yaşındaydı, ama oldukça sert bir çehreye sahipti ve kendine güvenle çekingenliği birleştiren tavırları, birkaç yaş daha büyük olduğu izlenimini veriyordu. Uzun boylu, güçlü yapılı bir genç adamdı ve annesinin oturma odasında sohbet etmektense babasının tarlalarında koşturmaktan daha çok memnun olacakmış gibi görünüyordu. Daha moda olan pantolon ve Hessian yerine neredeyse her zaman binici elbisesi giyer, kravatını en sade tarzda bağlar, sadece bir miktar nişastanın vücudunu sertleştirmesine izin verirdi.

Gömleğinin puntosu çok ölçülüydü, mühür, düğme ya da bilgi yarışması gözlüğü gibi züppelikleri tamamen küçümsüyordu ve paltolarını uşağının yardımı olmadan omuz silkerek giyebileceği şekilde kestirmekte ısrar ederek terzisini gücendiriyordu. Züppe takımından biriyle karıştırılmaktan Tanrı'nın kendisini koruduğu umudunu dile getirdiği duyulmuştu, ancak arkadaşı Bay Cyprian Wychbold'un kendisine nazıkçe belirttiği gibi, bu konuda ilahi müdahaleye en ufak bir ihtiyaç yoktu. Bay Wychbold'un biraz da ciddiyetle söylediği gibi, züppeler zarif giysileri kadar kibar konuşmalarıyla da dikkat çekerlerdi ve genel olarak kibar tavırları ve çekici zarafetleriyle her salonda kabul gören sevimli insanlardı. Bay Rivenhall'ın bir toplulukta kendini hoş gösterme anlayışı, özel bir hoşlanma hissetmediği herkese soğuk bir nezaketle davranmak olduğundan ve nezaketi, kazanmak bir yana, iddialarını küçümsediği kişilerin yüzüne bakmama ve sosyal ilişkiyi aniden sona erdiren berbat yorumlar yapma hilesini içerdiğinden, çok daha büyük bir tehlike altındaydı (Mr.

Wychbold dedi ki) bir Yahoo ile karıştırılmaktan.

Kapıyı arkasından kapatırken annesi başını kaldırdı, hafifçe irkildi ve kardeşini rahatsız eden gergin bir ses tonuyla şöyle dedi "Oh! Charles! Sadece hayal! Horace amcan!"

Bay Rivenhall, "Dassett bana öyle söyledi," diye cevap verdi. "Nasılsınız efendim?"

Amcasıyla tokalaştı, bir sandalye çekip oturdu ve Sir Horace'la kibarca konuşmaya başladı. Annesi önce şalının saçaklarıyla, sonra da mendiliyle kıpırdanırken, az sonra söze karışarak, "Charles, Sophia'yı hatırlıyor musun? Küçük kuzenini!"

Bay Rivenhall küçük kuzenini hatırlayan biri gibi görünmüyordu ama soğukkanlı tavırla, "Elbette," dedi. Umarım iyidir, efendim?"

"Kızamık dışında hayatı boyunca bir gün bile hastalanmadı," dedi Sir Horace. "Yakında onu kendin göreceksin; ben Brezilya'dayken annen onunla ilgilenecek."

Haberi bu şekilde vermenin Leydi Ombersley'in hoşuna gitmediği açıktı, konuşmaya başladı. "Elbette henüz tam olarak karar verilmiş değil, ama sevgili kardeşimin kızının benimle kalmasından daha çok istediğim bir şey olmadığına eminim. Ben de bunun Cecilia için çok hoş olacağını düşünüyordum Charles. Sophia ve o neredeyse aynı yaşlarda, biliyorsun."

"Brezilya mı?" dedi Bay Rivenhall. "Çok ilginç olacağını . Orada uzun süre kalacak mısınız, efendim?"

"Oh, hayır!" diye cevap verdi Sir Horace belli belirsiz. "Muhtemelen hayır. Bu duruma göre değişir. Annene, Sophy'ne uygun bir koca bulabilirse ona çok şey borçlu olacağımı söylüyordum. Evlenmesinin zamanı geldi ve duyduğuma göre annen de bu konuda oldukça yetenekli görünüyor. Anladığım kadarıyla sana tebriklerimi sunmam gerekiyor, oğlum?"

Bay Rivenhall hafifçe eğilerek, "Teşekkür , evet," dedi.

Leydi Ombersley yatıştırıcı bir tavırla, "Eğer hoşuna gitmezse, Charles, Sophia'ya sahip olmaktan çok mutlu olurum," dedi.

Adam ona sabırsız bir bakış fırlattı ve şöyle cevap verdi: "tam olarak istediğiniz gibi yapın hanımefendi. Bunun beni neden ilgilendirdiğini anlayamıyorum."

"Elbette amcanıza çok sakın bir hayat sürdüğümüzü anlattım."

Sir Horace rahat bir tavırla, "Bu onun umurunda bile olmaz," dedi. "O iyi küçük bir şey, asla bir şey için kayıp değil

Kendini eder. Bir İspanyol köyünde de Viyana'da ya da Brüksel'de olduğu kadar mutlu."

Bunun üzerine Leydi Ombersley sarsılarak doğruldu. "Sakın bana çocuğu geçen yıl Brüksel'e sürüklediğinizi söylemeyin!"

"Tabii ki Brüksel'deydi! Nerede olabilirdi ki?" diye cevap verdi Sir Horace test edercesine. "Onu Viyana'da bırakmamı istemezsiniz, değil mi? Üstelik çok hoşuna gitti. Orada pek çok eski dostla karşılaştık."

"Tehlike!"

"Oh, pooh! Saçmalık! Wellington komuta ederken bu çok az!"

Bay Rivenhall, "Kuzenimi ne zaman bekleme şerefine nail olabiliriz efendim?" diye araya girdi. "Kıta'nın üstün heyecanlarından sonra Londra'daki hayatı çok sıkıcı bulmayacağını ummalıyız."

"O değil!" dedi Sir Horace. "Sophy'nin bir oyunla meşgul olmadığını hiç görmedim. Başını ver ona! Hep öyle yapıyorum ve ona hiç zarar gelmiyor. Ne zaman sizinle olacağını bilmiyorum. Beni son kez görmek isteyecektir, ama ben yola çıkar çıkmaz Londra'ya gidecektir."

"En kısa zamanda Londra'ya yolla Horace, onu mutlaka bana getireceksin!" diye haykırdı kız kardeşi, tam bir skandaldı.

"Onun yaşında bir kız, tek başına seyahat ediyor! Böyle bir şeyi hiç duymamıştım!"

"Yalnız olmayacak. Yanında hizmetçisi de olacak -kendisi bir kadındır; bizimle birlikte tüm Avrupa'yı dolaştı- ve John Potton da." Yeğeninin kalkık kaşlarını gördü ve kendini eklemeye mecbur hissetti: "Seyis, kurye, genel görevli! Sophy'ye bebekliğinden beri bakıyor." Saatini çıkardı ve ona baktı. "Her Geyi hallettiğimize göre artık gitmeliyim, Lizzie. Sophy'ye göz kulak olman ve ona iyi bakman için sana güveniyorum."

Bir ma için senin hakkında. Bu önemli, çünkü-ama Şimdi bunu açıklayacak zamanım yok! Sanırım size her Şeyi anlatacaktır."

"Ama Horace, daha her Şeyi halletmedik!" diye itiraz etti kız kardeşi. "Ve Ombersley seni göremeyince hayal kırıklığına uğrayacak! Bizimle yemek yemeni umuyorduk!"

"Hayır, bunu yapamam," diye cevap verdi. "Carlton House'da yemek yiyeceğim. Ombersley'e saygılarımı iletebilirsiniz; belki bir gün onu tekrar görürüm!"

Sonra onu göstermelik bir Şekilde öptü, omzuna içten bir vuruş daha yaptı ve yeğenin peşinden gitti. "Sanki isteyecek başka bir Şeyim yokmuş gibi!" Charles odaya geri döndüğünde Leydi Ombersley fkeyle, "Sanki isteyecek başka bir Şeyim yokmuş gibi!" dedi. "Ve o çocuğun bana ne zaman geleceği hakkında en ufak bir fikrim yok!"

"Bunun bir anlamı yok," dedi Charles, kızın sinirini bozan bir kayıtsızlıkla. "Sanırım onun için bir oda hazırlanmasını emredeceksiniz ve istediği zaman gelebilir. Cecilia'nın ondan hoşlanacağını umuyorum, çünkü sanırım onu daha çok görmek zorunda kalacak."

"Zavallı küçük Şey!" diye iç geçirdi Leydi Ombersley. "Ona annelik etmeyi çok istediğimi söyleyebilirim, Charles! Ne garip, ne yalnız bir hayatı olmalı!"

"Kesinlikle tuhaf; eğer amcamın ev sahibesi gibi davranıyorsa, pek de yalnız sayılmaz. Sanırım kendisinden yaşça büyük bir hanımla birlikte yaŐıyordur; mürebbiye ya da öyle bir Şey."

"Gerçekten de, insan öyle olması gerektiğini düşünüyor, ama amcan bana açıkça mürebbiyenin onlar Viyana'dayken öldüğünü söyledi! Tek kardeşim hakkında böyle bir Şey söylemekten hoşlanmam ama gerçekten de Horace bir kız çocuğuna bakmaya hiç uygun değilmiş gibi görünüyor!"

"Son derece uygunsuz," dedi kuru bir sesle. "Umarım nezaketinden dolayı pişmanlık duymazsın, anne."

"Oh, hayır, eminim !" dedi. "Amcanız ondan öyle bir söz etti ki, onu ağırlamak için içimde büyük bir arzu uyandı! Zavallı çocuk, korkarım isteklerinin ya da rahatının pek düşünülmesine alışık değil! Bana sürekli onun iyi bir çocuk olduğunu ve kendisini hiç üzmediğini söylediği için Horace'a neredeyse kızacaktım! Sanırım hiç kimsenin onun için endişe kaynağı olmasına izin vermemiştir, çünkü daha bencil bir adam zor bulunur! Sophia zavallı annesinin tatlı huyuna sahip olmalı. Cecilia için sevimli bir arkadaş olacağından hiç şüphem yok."

"Umarım öyledir," dedi Charles. "Ve bu bana şunu hatırlattı, anne! Az önce o köpek yavrusunun kız kardeşime gönderdiği çiçeklerden birini daha ele geçirdim. Bu kütük ona iliştirilmişti."

Leydi Ombersley uzatılan mektubu aldı ve dehşet içinde baktı. "Bununla ne yapacağım?" diye sordu. "Ateşe koy," diye önerdi.

"Oh, hayır, yapamam, Charles! Oldukça istisnai bir durum olabilir! Üstelik içinde annesinden bana bir mesaj bile olabilir!"

"Pek olası değil, ama böyle düşünüyorsanız, okusanız iyi olur."

"Elbette, yapmanın benim görevim olduğunu biliyorum," diye mutsuzca kabul etti.

Adam oldukça küçümser görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi ve bir anlık kararsızlıktan sonra kadın mührü kırdı ve tek sayfayı açtı. "Ah, canım, bu bir şiir!" diye duyurdu. "Çok güzel olduğunu söylemeliyim. Dinle, Charles! 'Perim, senin yumuşak serulean bakışın huzursuz ruhumun üzerine ışınlarını saçtığında-'"

Bay Rivenhall sert bir sesle, "Teşekkür ederim, şiirden hiç hoşlanmam!" diye araya girdi. "Onu ateşe koyun hanımefendi ve Cecilia'ya sizin onayınız olmadan mektup almamasını söyleyin!"

"Evet, ama sence onu yakmalı mıyım Charles? Şiirin tek kopyasının bu olduğunu düşünsene! Belki de basılmasını !"

Bay Rivenhall sert bir sesle, "Kız kardeşim hakkında böyle Geyler yazmayacak!" dedi ve elini uzattı.

Her zaman daha güçlü bir iradeye sahip olan Leydi Ombersley tam kâğıdı ona vermek üzereydi ki kapı aralığında gelen titrek bir ses onu durdurdu: "Anne! Yapma!"

II

LADY OMBERSLEY'in eli düştü; Bay Rivenhall kaşlarını çatarak sertçe döndü. Kız kardeşi ona sitem bir bakış fırlatarak odanın öbür ucuna, annesine doğru koştu ve, "Ver onu bana anne! Charles'ın benim mektuplarımı yakmaya ne hakkı var?"

Leydi Ombersley çaresizce oğluna baktı ama o hiçbir şey söylemedi. Cecilia annesinin parmaklarının arasından açık kâğıdı çekip aldı ve çarpıntıdan titreyen göğsüne bastırdı. Bu Bay Rivenhall'ı konuşmaya itti. "Tanrı aşkına Cecilia, oyun oynamayalım!" dedi.

"Mektubumu okumaya nasıl cüret edersin?" diye karşılık verdi.

"Mektubunu okumadım! Onu anneme verdim ve onun okumaya hakkı olmadığını söyleyemezsiniz!"

Yumuşak mavi gözleri yaşlarla doldu; kısık bir sesle, "Hepsi senin suçun! Annem senden asla nefret etmezdi, Charles, senden nefret ediyorum!"

Omuz silkti ve döndü. Leydi Ombersley güçsüzce, "Böyle konuşmamalısın Cecilia! Benden habersiz mektup almanın senin için oldukça uygunsuz olduğunu biliyorsun.

bilgi! Baban bunu duysa ne derdi bilmiyorum."

"Baba!" diye haykırdı Cecilia küçümseyerek. "Hayır! Beni mutsuz etmekten zevk alan Charles!"

Omzunun üzerinden ona baktı. "En içten dileğimin sizi mutsuz etmemek olduğunu söylemem faydasız olur."

Cevap vermedi, ama mektubunu titreyen elleriyle katlayıp koynuna koydu ve bunu yaparken ona meydan okuyan bir bakış fırlattı. Bay Rivenhall omuzlarını şöminenin rafına dayadı, ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve alaycı bir tavırla kadının bir sonraki sözünü bekledi.

Onun yerine gözlerini kuruladı ve küçük hıçkırıklarla nefesini tuttu. Çok güzel bir kızdı, soluk altın rengi bukleleri zarif bir yüzün etrafında halka halka , narin teni o anda hiç de yakışksız olmayan bir şekilde öfkeli bir kızarıklıkla parlıyordu. Genel olarak ifadesi tatlı bir dalgınlıktı, ama o anın heyecanı gözlerinde savaşçı bir kıvılcım yakmıştı ve dişlerinin arasında tuttuğu alt dudağını öyle bir sıkıyordu ki, oldukça hırçın görünüyordu. Bunu alaycı bir tavırla gözlemleyen ağabeyi, öfkesini yenmeyi alışkanlık haline getirmesi gerektiğini, çünkü bunun onu geliştirdiğini, kendi halinde yeterince iyi ama biraz yavan olan yüzüne canlılık kattığını söyledi.

Bu kaba söz Cecilia'yı hiç etkilememişti. Çok beğenildiğini bilmemesi mümkün değildi, ama kendi güzelliğini takdir etmeyen çok mütevazı bir kızdı ve modaya uygun bir şekilde esmer olmayı tercih ederdi. İçini çekti, dudağını serbest bıraktı ve annesinin kanepesinin yanındaki alçak bir sandalyeye oturarak daha ılımlı bir ses tonuyla şöyle dedi "İnkâr edemezsin Charles, annemin Augustus'tan bu denli hoşlanmamasının sebebi sensin!"

Leydi Ombersley ciddiyetle, "İşte," dedi, "hatalısın canım, çünkü ondan hiç hoşlanmıyorum! Sadece onun uygun bir koca olduğunu düşünmüyorum!"

"Bu umurumda değil!" diye açıkladı Cecilia. "Kendisine bu derece bağlılık duyabileceğim tek erkek o. Kısacası, Lord Charlbury'nin derece gurur okşayıcı teklifini kabul edebileceğime dair düşüncelerinizden vazgeçmenizi rica ediyorum, çünkü asla kabul etmeyeceğim!"

Leydi Ombersley üzüntülü ama anlamsız bir itirazda ; Bay Rivenhall o yavan üslubuyla, "Charlbury'nin teklifi size ilk söylendiğinde bu kadar karşı çıkmamıştınız sanırım," dedi.

Cecilia kederli bakışlarını ona çevirerek, "O zamanlar Augustus'la tanışmamıştım," diye cevap verdi.

Leydi Ombersley bu açıklamanın mantığından oldukça etkilenmiş görünüyordu ama oğlu daha az etkilenmişti. "Bu yüksek uçuşları benim için boşa harcamayın, yalvarırım! On dokuz yıldır genç Fawnhope'u her an tanıyabilirsin!"

"Aynı şey değildi," dedi Cecilia basitçe.

"Leydi Ombersley yargılayıcı bir tavırla, "Bu tamamen doğru, Charles," dedi. Eminim çok sıradan bir çocuktuk, Oxford'dayken de çok korkunç lekeleri vardı, öyle ki kimse onun böyle yakışıklı bir genç adam olacağını düşünemezdi! Ama Brüksel'de Sir Charles Stuart'la geçirdiği zaman onu tüm bilgilerinin ötesinde geliştirdi! Onu asla aynı adam olarak tanıyamazdım!"

"Bay Rivenhall, "Bazen Sir Charles'ın da bir daha aynı adam olup olamayacağını merak ediyorum!" diye karşılık verdi. Leydi Lutterworth, bir kamu görevlisine böyle bir ahmağı sekreter olarak vicdanıyla nasıl bağdaştırabilir, bunun kararını kendisine bırakmalıyım! Bildiğimiz tek şey, sizin değerli

Augustus artık o makamı doldurmuyor! Ya da herhangi bir başkası!" ekledi.

"Augustus," dedi Cecilia kibirle, "bir şair. Bir elçinin sekreterinin sıkıcı işlerine hiç uygun değil."

"Bunu inkâr etmiyorum," dedi Bay Rivenhall. "O da bir eşe bakmak için aynı derecede uygun değil, sevgili kardeşim. Bu aptallıkta sana destek olacağımı sanma, çünkü şimdiden söylüyorum! Ve bu çok düşüncesiz evliliğe babamın rızasını alacağına inanarak kendini kandırma, çünkü söyleyecek bir şeyim olduğu sürece alamayacaksın!"

"Bu evde söyleyecek tek senin olduğunu çok iyi biliyorum!" diye bağırdı Cecilia, gözkapaklarından gözyaşları süzülüyordu. "Umarım beni çaresizliğe sürüklediğin zaman tatmin olursun!"

Ağzının etrafındaki kasların gerilmesinden, Bay Rivenhall'ın pek de sevimli olmayan öfkesini kontrol altında tutmak için övgüye değer bir çaba sarf ettiği anlaşılıyordu. Annesi endişeyle ona baktı ama Cecilia'ya cevap verirken kullandığı ses tonu neredeyse endişe verici derecede düzgündü. "Sevgili kardeşim, bu Cheltenham trajedilerini benim duyamayacağım bir zamana saklama nezaketini gösterir misin? Ve annemi tüm bu hovardalığın dalgasına kaptırmadan önce, sana hatırlatmama izin verir misin, istenmeyen bir evliliğe zorlanmak şöyle dursun, Lord Charlbury'nin çok gurur verici teklifi olarak tanımladığın şeyi dinlemeye istekli olduğunu ifade ettin?"

Leydi Ombersley öne doğru eğilerek Cecilia'nın ellerinden birini tuttu ve şefkatle sıktı. "Biliyor musun, sevgili aşkım, bu tamamen doğru!" dedi. "Gerçekten de ondan aşırı derecede hoşlandığınızı sanıyordum! Babanın ya da benim seni nefret ettiğin biriyle evlenmeye zorlamak gibi bir düşüncemiz olduğunu sanma, çünkü ben

Böyle bir şeyin oldukça şok edici olacağından eminim!
Charles da böyle bir şey yapmazdı, değil mi sevgili Charles?"

"Hayır, kesinlikle olmaz. Ama Augustus Fawnhope gibi saçma sapan bir adamla evlenmesine de rıza göstermem!"

"Augustus," diye duyurdu Cecilia çenesini kaldırarak, "sen unutulup gittikten çok sonra bile hatırlanacak!"

"Alacaklıları tarafından mı? Bundan hiç şüphem yok. Bu, zindanlardan kaçarak geçirdiğiniz bir ömrü telafi edecek mi?"

Leydi Ombersley bir ürpertiye bastıramadı. "Eyvah, aşkım, bu çok doğru! Yaşadığım utancı bilemezsin ama bu konuda konuşmayacağız!"

"Kız kardeşimle, ödünç verilen kütüphanedeki bir romanın kapakları dışında bir şey konuşmanın yararı yok!" dedi Charles. "Bu ailenin düşürüldüğü durumda, saygın bir evlilik anlaşması yapmak üzere olduğu için bile minnettar olacağını düşünebilirdim! Ama hayır! Ona saygın değil, parlak bir eşleşme teklif edildi ve o da herhangi bir Bath hanımefendisi gibi davranmayı, bir şair için bayılıp dil dökmeyi seçti! Bir şair! Yüce Tanrım, anne, eğer bana okumakla akılsızlık ettiğin o yetenek örneği -ama bu konuda daha fazla tartışacak sabrım yok! Eğer onu soyuna yakışır bir şekilde davranmaya ikna edemezsen, Ombersley'e gönderip bir süre paslanmasını sağlasan iyi olur, bakalım bu onu kendine getirecek mi?"

Bu korkunç tehditle birlikte odadan çıktı ve kız kardeşini gözyaşlarına boğulmaya, annesini de salata sosu aracılığıyla güç toplamaya bıraktı.

Cecilia hıçkırıklar arasında, kendisini zalim olduğu kadar kalpsiz de bir ağabey ve onun duygularını anlayamayan bir anne babayla baş başa bırakan kaderin acımasızlığı üzerine birkaç dakika düşündü. Leydi Ombersley, esasen sempati duysa da, bir türlü

bu geçecekti. Kocasının hassasiyetlerine cevap vermeyi kendine görev edinmeden, Cecilia'ya kendi hassasiyetlerinin son derece iyi olduğunu ve yasak bir aşkın ıstırabını takdir etmesini mükemmel bir şekilde mümkün kıldığını söyledi.

"Ben küçük bir kızken, sevgilim, aynı bir şey benim de başıma gelmişti," dedi iç geçirerek. "O bir şair değildi elbette, ama kendimi ona çok aşık sanıyordum.

Ama bu işe yaramadı ve sonunda babanla evlendim, ki bunun muhteşem bir evlilik olacağı düşünülüyordu, çünkü o günlerde servetini daha yeni tüketmeye başlamıştı ve-" Bu anımsamaların uygunsuz olduğunu fark ederek sözünü kesti.

"Kısacası Cecilia -ve bunu sana söylemek zorunda değilim- bizim tarikatımızın mensupları sadece kendilerini memnun etmek için evlenmezler."

Cecilia sustu ve sadece başını öne eğerek zaten nemli olan mendiliyle gözlerini sildi. Ebeveynlerinden birinin düşkünlüğü ve diğerinin neşeli kayıtsızlığı yüzünden kendini çok şımarttığını biliyordu ve Lord Charlbury'nin ona talip olmasına izin vermeden önce eğilimini keşfetmekle Leydi Ombersley'nin ona çağdaşlarının büyük bir kısmının onaylayacağından daha fazla ilgi gösterdiğinin farkındaydı. Cecilia roman okuyabilirdi, ama en sevdiği kadın kahramanların coşkulu davranışlarını taklit edemeyeceğini biliyordu. Kız kurusu olmaya mahkûm olduğunu öngörüyordu ve bu düşünce onu öylesine hüznlendirmişti ki, her zamankinden daha fazla hüznlendi ve bir kez daha mendilini gözlerine götürdü.

"Kız kardeşinin ne kadar mutlu olduğunu bir düşünsene!" dedi Leydi Ombersley yüreklendirici bir ses tonuyla. "Eminim ki hiçbir şey onu kendi evinde, sevgili bebeğiyle ve James'in bu kadar ilgili ve yardımsever olduğunu görmekten daha sevindirici olamazdı. Hiçbir aşk eşleşmesinin daha iyi sonuçlanabileceğine inanmıyorum,

Maria'nın James'e içtenlikle bağılı olmadığını söylemek istemiyorum! Ama James, babamdan kendisiyle konuşmak için izin istediğinde onunla yarım fazla görüşmemiştir ve duyguları birbirine karışmamıştır. Doğal olarak, güçlü bir hoşlanma hissetti, yoksa asla- Ama Maria çok iyi, güzel huylu bir kızdı! Babam bu kadar zor durumdayken ve sizin gibi dört kişinin daha geçimini sağlamak zorundayken böyle saygın bir teklifi kabul etmenin görevi olduğunu düşündüğünü bana kendisi söyledi!"

Cecilia başını kaldırarak, "Anne, umarım doğaya aykırı bir kız evlat değildir, ama James'le evlenmektense ölmeyi tercih ederim!" dedi. "Avlanmaktan başka bir şey düşünmüyor ve akşamları misafirleri olmadığında uyuyup horluyor!"

Bu açıklama karşısında dehşete kapılan Leydi Ombersley bir iki dakika boyunca söyleyecek bir şey bulamadı. Cecilia burnunu sümkürdü ve ekledi: "Ve Lord Charlbury James'ten bile yaşlı!"

Leydi Ombersley, "Evet ama horladığını bilmiyoruz, aşkım," dedi. "Aslında, ateşli olduğundan neredeyse emin olabiliriz, çünkü tavırları çok centilmence!"

"Cecilia, "Kabakulağa yakalanan bir adam her şeyi yapar!" dedi.

Leydi Ombersley bu açıklamada mantıksız bir şey görmediği gibi, lord hazretlerinin romantik olmayan davranışlarının Cecilia'nın ondan hoşlanmamasına yol açmasına da şaşırmamıştır. Kendisi de üzücü bir hayal kırıklığına uğramıştır, çünkü onun mantıklı bir adam olduğunu, uygunsuz anlarda çocukça rahatsızlıklara yenik düşecek biri olmadığını düşünmüştü. Cecilia'nın kırgınlığını hafifletmek için söyleyecek bir şey bulamadı ve görünüşe göre Cecilia'nın yapacak başka bir gözlemi olmadığından, sessizlik bir süre huzursuzca hüküm sürdü. Cecilia biraz sonra konuşmayı kesti ve oldukça kayıtsız bir şekilde amcasının o öğleden sonra evde olduğunun doğru olup olmadığını sordu. Bir şey öğrenmekten memnun

Leydi Ombersley daha neşeli konulardan bahsetmek için bahane bulduğunda, hemen ona kendisini bekleyen ikramdan bahsetti ve kızının alnındaki bulutların biraz dağıldığını görmenin mutluluğunu yaşadı. Kuzeni için Cecilia'nın sempatisini kazanmak zor olmadı. Neredeyse yabancı olan akrabalarının arasında belirsiz bir süre kalmaya gönderilmekten daha korkunç bir kader düşünemiyordu ve Sophia'nın Berkeley Meydanı'nda kendini evinde hissetmesi için elinden gelen her şeyi yapacağına içtenlikle söz verdi. Tanışmalarının üzerinden birkaç yıl geçtiği için kuzenini çok net hatırlayamıyordu ve bazen Avrupa'yı dolaşmanın heyecan verici olabileceğini düşünse de, aynı zamanda son derece rahatsız edici olabileceğinden de şüphelenmişti ve böylesine alışılmadık bir varoluşun Londra'daki bir başlangıç için pek de ideal bir hazırlık olmadığı konusunda Leydi Ombersley ile hemfikirdi. Sophia'nın Berkeley Meydanı'na gelişinin, Charles'ın tasarruf kararlılığının aileye dayattığı neredeyse geleneksel yaşamın biraz gevşemesi anlamına gelmesi gerektiği düşüncesi, onu çok daha mutlu bir ruh hali içinde akşam yemeği için elbisesini değiştirmeye gönderdi.

O akşam aileden dört kişi yemek odasındaki büyük masaya oturdu; Lord Hazretleri karısını kendi sofrasında nadiren görünerek memnun etmeye karar vermişti. Partinin kısıtlanmamış tek üyesiydi, çünkü arkadaşlarındaki en bariz hoşnutsuzluk belirtilerine kayıtsız kalmasını mümkün kılan mutlu bir mizacı vardı. Aynı ruh haliyle, oğlunun emekli maaşından biraz daha fazlası olmanın verdiği ağağılanmığlık altında inanılmaz bir kolaylıkla neğeli olmayı bağardı. Tatsızlıklarla yüzleşmek zorunda kalmaktan büyük korku duyuyordu, bu yüzden tatsız şeyleri düşünmesine asla izin vermedi, bu da çok iyi cevap verdi ve gerçekten kaçınılmaz stres zamanlarında, kendisini herhangi bir tatsız zorunluluğun ona zorladığına ikna etme dehasıyla desteklenebilirdi.

Kendi aptallığı ya da oğlunun baskın iradesi, kendi seçimi ve akıllıca kararının sonucuydu. Charles ona evlat saygısı göstermeye devam ettiği sürece, hükümetin dizginlerinin elinden alındığını unutabiliyordu; ve bazen olduğu gibi, evlat saygısı biraz zayıfladığında, en azından bu üzücü ihmaller uzun sürmedi ve onun iyimser mizacına sahip bir adam için unutulması zor olmadı.

Oğlunun sersem bir köpek olduğunu düşünse de ona karşı hiçbir kötülük beslemiyordu; şansının yaver gitmesi ve genç ailesinin yönetiminde kendisinden tatsız bir rol beklenmemesi koşuluyla, kaderinden gayet memnundu.

Karısının Cecilia üzerinde ebeveyn otoritesini kullanmasını istemesi onu iki hafta kadar önce Newmarket'a sürüklemişti. Ama ne oğlunun çatık kaşları ne de kızının kızarmış göz kapakları onun en ufak bir yorum yapmasına neden oldu. Endişeli bir eş, yaralı bir kız ve asık suratlı bir oğulla birlikte uzun bir yemek yemekten hiç de hoşnut görünmüyordu. Dedi ki: "Vallahi, *ailece* böyle samimi bir şekilde yemek yemek çok hoş! Aşçınız Leydi Ombersley'e ördeğin bu şekilde servis edilmesini sevdiğimi söyleyebilirsiniz. White's'ta bu kadar iyisini bulamadığımı söyleyebilirim!" Daha sonra sosyete dedikodularının son parçasını anlattı ve çocuklarının günü nasıl geçirdiklerini nazikçe sordu.

"Beni kastediyorsan, baba," dedi Cecilia, "günü her gün geçirdiğim gibi geçirdim. Annemle alışveriş yaptım; kız kardeşlerim ve Bayan Adderbury ile parkta yürüdüm ve müzik çalıştım."

Kadının ses tonundan bu eğlenceleri heyecan verici bulduğu anlaşılmıyordu ama Lord Ombersley, "Büyük!" dedi ve dikkatini karısına çevirdi. Kadın ona

Lord Ombersley, kardeşinin ziyaretini ve Sophia'nın sorumluluğunu üstlenmesi önerisini memnuniyetle kabul etti, bundan daha iyi bir şey olamayacağını söyledi ve kızını beklenmedik bir şekilde bu kadar çekici bir arkadaş edindiği için tebrik etti.

Bütün bu kibar duyarsızlıktan kız kardeşine sempati duyacak kadar rahatsız olan Charles, Sophia'nın en azından çekici olacağını düşünmek için henüz hiçbir nedenleri olmadığını söyledi. Ama Lord Ombersley bu konuda hiçbir şüphesi olmadığını söyledi ve kuzenlerinin kalışını hoş kılmak için ellerinden geleni yapmaları gerektiğini ekledi. Daha sonra Charles'a ertesi gün yarışlara gitmeye niyetli olup olmadığını sordu. Sözü edilen yarışların York Dükü'nün himayesinde yapıldığını ve bu neşeli şahsiyetin ahbabları için Oatlands'da birkaç akşam geçirip pound puanları için whist oynamayı gerektireceğini bilen Charles, her zamankinden daha yasaklayıcı göründü ve birkaç günlüğüne Ombersley Park'a gideceğini söyledi.

"Eminim öyledir!" dedi babası neşeyle. "Güney Askı ile ilgili meseleyi unutuyordum. Evet, evet, keşke onunla ilgilenebilseydin, oğlum!"

Bay Rivenhall kibarca, "Olur efendim," diye cevap verdi. Sonra masanın karşısındaki kız kardeşine baktı ve sordu: "Bana eşlik etmek ister misin Cecilia? Eğer istersen seni götürmeye çok istekliyim."

Tereddüt etti. Bu bir zeytin dalı olabilirdi; öte yandan zihnini Bay Fawnhope'u düşünmekten alıkoymak için son derece beyhude bir çaba da olabilirdi. Charles'ın kasabada olmayışının, küçük bir kurnazlıkla Bay Fawnhope'la buluşmasını mümkün kılabileceği düşüncesi meseleyi karara bağladı. Omuz silkti ve, "Hayır, teşekkür ederim. Bu mevsimde taşrada ne yapacağımı bilmiyorum."

"Benimle gel," diye önerdi Charles.

"Parkta gezmeyi tercih ederim. Eğer yanınızda birilerini istiyorsanız, çocukları sizinle gelmeleri için davet etmediğinize şaşıyorum. Eminim sizi memnun etmekten mutluluk duyacaklardır."

"Nasıl isterseniz," diye kayıtsızca cevap verdi. Yemek sona erdiğinde Lord Ombersley aile çevresinden çekildi. Akşam için bir randevusu olmayan Charles, annesiyle kız kardeşine misafir odasına kadar eşlik etti ve Cecilia piyanonun başında boş boş tıngırdatırken, annesiyle Sophia'nın ziyareti hakkında konuştu. Annesini rahatlatacak şekilde, Sophia'nın şerefine en azından ılımlı bir parti düzenlenmesi gerekliliğinden görünüyordu, ama yeğenine uygun bir koca bulma görevini kendisine yüklememesini şiddetle tavsiye etti.

", onun yirmi yaşına gelmesine izin vermesine rağmen," dedi, "neden birdenbire seni bu işi üstlenmeye ikna etmeye karar verdiğini anlayamıyorum."

Leydi Ombersley, "Tuhaf görünüyor," diye onayladı.

"Zamanın nasıl akıp gittiğini fark etmemiş olabilir. Yirmi! Neredeyse rafa çıkacak! Horace'ın çok ihmalkâr davrandığını söylemeliyim! Eminim hiçbir zorluk çıkmayacaktır, çünkü kız tam bir mirasçı olmalı! Çok sade bir kız olsa bile, ki olabileceğini bir an bile düşünmüyorum, çünkü Horace'ın yakışıklı bir adam olduğunu kabul edersiniz, zavallı sevgili Marianne ise aşırı derecede güzeldi, gerçi onu hatırlayabileceğinizi sanmıyorum - sade olsa bile, onun için saygın bir eş ayarlamak dünyanın en kolay işi olmalı!"

"Çok kolay, ama bu işi amcama bıraksanız iyi olur hanımefendi" demekle yetindi.

Tam bu sırada, küçük gri bir fare olan Bayan Adderbury'nin refakatinde okul grubu odaya girdi.

Charles ve Maria, Hemşire'nin kıskanç bakımını bırakacak kadar büyüdüklerinde, Leydi Ombersley'nin sayısız çocuğunun sorumluluğunu üstlenmek üzere işe alınan kadın. Evdeki yirmi yıllık ikametinin, iyi kalpli bir hanımın himayesi altında ve öğrencilerinin sevgisinin teşviki ile Bayan Adderbury'nin gerginliğini çoktan yatıştırmış olması beklenebilirdi, ancak bu yıllar boyunca devam etti. Bütün başarıları -ki bunlar arasında küçük çocukları okula hazırlamasını sağlayacak kadar Latince bilgisinin yanı sıra, küreleri ustalıkla kullanması, müzik teorisi konusunda derinlemesine bilgi sahibi olması, piyanoda ve arpta en titiz olanlar hariç herkesi tatmin edecek kadar ustalığı ve sulu boyaların doğru kullanımında hatırı sayılır bir yeteneği vardı-onun içten içe bir çekingenlik duymadan misafir odasına girmesini ya da işvereniyle eşit şartlarda sohbet etmesini mümkün kılmıyordu. Onun ilgisini aşan öğrencileri onun utangaçlığını ve memnun etme kaygısını bıktırıcı buluyorlardı, ama okul günlerinde kendilerine gösterdiği nezaketi asla unutamadılar ve ona her zaman nezaketten öte bir şeyle davrandılar. Cecilia ona gülümsedi ve Charles, "Ee, Addy, bugün nasılsın?" diye sordu. Bu küçük ilgi onun zevkten pembeleşmesine ve cevap verirken kekeleymesine neden oldu.

Evin en küçük oğlu Theodore kısa bir süre önce Eton'a gönderildiği için artık sadece üç çocuğu vardı. On altı yaşında, güzel bir genç kız olan Selina, kız kardeşinin yanına, piyanonun taburesine oturdu; on iki yaşında olmasına rağmen güzellikte Cecilia'ya rakip olabilecek kadar güzel olan Gertrude ile on yaşındaki iri yarı Amabel, onu gördükleri için duydukları memnuniyeti yüksek sesle dile getirerek ve bir dahaki sefere evde bir akşam geçirdiğinde piyango biletleriyle oynayacağına dair verdiği sözü daha yüksek sesle hatırlatarak kendilerini kardeşlerinin yanına attılar. Leydi Ombersley tarafından nazıkçe ateşin yanına oturmaya davet edilen Bayan Adderbury, hafifçe gıdaklayarak

Bu taşkınlığı küçümseyen sesler çıkardı. Kendisiyle ilgilenileceğine dair hiçbir umudu yoktu ama Leydi Ombersley'nin Charles'ın etrafındaki gruba sevgi dolu bir gülümsemeyle baktığını görünce rahatladı. Aslında Leydi Ombersley, çocuklar arasında bu kadar popüler olan Charles'ın, yaşça kendisine daha yakın olan erkek ve kız kardeşlerine de aynı şekilde nazik davranmasını diliyordu. Noel'de zavallı Hubert'in Oxford'a olan borçları ortaya çıktığında oldukça acı verici bir sahne yaşanmıştı.

İskambil masası kurulmuştu ve Amabel yeşil çuha kumaşın üzerindeki sedef balıkları saymaya başlamıştı bile. Cecilia oyuna katılmamak için yalvardı ve oynamak isteyen ama zaman kız kardeşini örnek alan Selina da piyango biletlerini sıkıcı bulduğunu söyledi. Charles buna aldırmadı, ama uzun bir kakma sandıktan oyun kâğıtlarını almaya giderken müzik taburesinin arkasından geçerken Cecilia'nın kulağına bir şeyler söylemek için eğildi. Endişeyle onu izleyen Leydi Ombersley ne dediğini duyamadı ama Cecilia'nın saç diplerine kadar renklenmesine neden olduğunu görünce yüreği ağzına geldi. Yine de tabureden kalkıp masaya gitti ve pekâlâ, biraz daha oynayabileceğini söyledi. Selina da razı oldu ve birkaç dakika sonra her iki genç kız da en az gençleri kadar gürültü yapıyor ve tarafsız bir gözlemciye birinin ilerlemiş yaşlarını, diğerinin de yırtılmış duyarlılıklarını unuttuğunu düşündürecek kadar gülüyorlardı. Leydi Ombersley dikkatini masadan çekebildi ve Bayan Adderbury ile rahat bir sohbete daldı.

Bayan Adderbury, Sophia'nın ziyaret önerisini Cecilia'dan çoktan duymuştu ve bu konuyu Leydi Ombersley ile konuşmak için sabırsızlanıyordu. Leydi'nin bu olayla ilgili duygularına katılabilir, beş yaşında annesiz kalan bir kızın melankolik durumu karşısında iç geçirerek ona katılabilir ve

Sophia'nın barınması ve eğlenmesi için yaptığı planlara katılıyor ve Sophia'nın yetiştirilme tarzındaki düzensizliğe üzölmekle birlikte, onun çok tatlı bir kız olacağından emin olduğunu söylüyordu.

"Size her zaman güvenebileceğimi biliyorum Bayan Adderbury," dedi Leydi Ombersley. "Benim için ne büyük bir teselli!"

Bayan Adderbury'nin ona ne şekilde güvenileceğı konusunda hiçbir fikri yoktu, ama bu konuda aydınlatılmasını da istemedi, çünkü hanımefendinin de hiçbir fikri yoktu ve sadece genel bir memnun etme arzusuyla bu sevindirici cümleyi sarf etmişti. Bayan Adderbury, "Oh, Leydi Ombersley! Çok iyisiniz! Çok naziksınız!" dedi ve kendisi gibi değersiz birine bu kadar güvenildiğı düşüncesiyle neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Leydi Hazretleri'nin, koynunda bir yılan beslediğini hiçbir zaman fark etmemesini içtenlikle diledi ve sevgili Bayan Rivenhall'ın ikna çabalarına dayanmasını imkânsız kılan kararlılık eksikliğine hayıflandı. Daha iki gün önce genç Bay Fawnhope'un Green Park'taki yürüyüş grubuna katılmasına izin vermiş, daha da kötüsü, Cecilia'dan geri kalmasına hiç itiraz etmemişti. Leydi Ombersley'nin Cecilia'nın mutsuz aşkından ona söz etmediğı, Bay Fawnhope'u geri çevirmesi için emir vermediğı doğrudu, ama Bayan Adderbury sert ve katı ahlaklı bir din adamının (merhum) kızıydı ve bu tür tartışmaların onun ahlaksızlığını daha da artırdığını biliyordu.

Bu düşünceler, hanımefendinin alçak sesle ve odanın diğer ucundaki iskambil masasına doğru attığı bir bakışla yaptığı başka bir gözlemlle kesildi. "Size söylememe gerek olmadığına inanıyorum, Bayan Adderbury, son zamanlarda genç kadınların maruz kaldığı hayallerden biri yüzünden biraz tedirgin olduk. Daha fazla konuşmayacağım ama yeğenimi ağırlamaktan ne kadar memnun olacağımı takdir edersiniz. Cecilia çok fazla yalnız kaldı,

Kız kardeşleri de kuzenine arkadaşlık edecek yaşta değiller. Sevgili Sophia'yı aramızda evindeymiş gibi hissettirmeye çalışırken -zavallı küçük şey böylesine büyük bir ailenin ortasında ne yazık ki kaybolacak- ve ona Londra'da nasıl gerektiğini gösterirken, düşüncelerine başka bir yön vermek için onu yeterince meşgul edeceğini umuyorum."

Meselenin bu yönü o ana kadar Bayan Adderbury'nin aklına gelmemiştir ama bunu hevesle kavradı ve her şeyin tam da Leydi Ombersley'nin beklediği gibi olacağından emin oldu. "Oh, evet, gerçekten!" diye açıkladı. "Daha iyi bir şey olamazdı! Leydi Hazretleri çok nazik davrandı -sevgili Bayan Rivenhall'dan almıştım- ama o kadar tatlı bir kız ki, kendini daha az şanslı kuzenine adayacağını biliyorum! Bayan Stanton-Lacy'yi ne zaman bekliyorsunuz, sevgili Leydi Ombersley?"

"Sir Horace bana kesin bir bilgi veremedi," diye yanıtladı Lady Ombersley, "ama anladığım kadarıyla hemen Güney Amerika'ya yelken açmayı planlıyor. Yeğenimin çok kısa bir süre içinde Londra'da olacağına şüphe yok. Nitekim yarın hizmetçiyle onun için bir yatak odası hazırlaması konusunda konuşacağım."

III

Ancak Paskalya tatili bir haftasını doldurmadan Sophia Berkeley Meydanı'na varmıştı. Aradan geçen on gün boyunca teyzesinin aldığı tek haber, Sir Horace'tan gelen ve görevinin biraz geciktiğini, ama çok geçmeden yeğenini mutlaka göreceğini bildiren kısa bir mektuptu. Cecilia'nın kuzeninin odasına çok güzel bir şekilde yerleştirdiği çiçekler solmuş ve atılmak zorunda kalmıştı; Mrs.

Titiz ve dikkatli bir hizmetçi olan Ludstock, parlak bir baharın ortasında çarşafı iki kez havalandırmıştı.

Öğleden sonra, bir posta arabası ve dört kişi, cömertçe çamura bir şekilde kapıda durdu.

Cecilia ve Selina anneleri ile birlikte Park'ta gezintiye çıkmışlar ve beş dakika kadar önce eve dönmüşlerdi. Üçü de tam merdivenden çıkmak üzereydiler ki Bay Hubert Rivenhall koşarak aşağı indi: "Kuzenim olmalı, çünkü çatıda dağ gibi bir yük var! Ne at ama! Jüpiter aşkına, ben böyle bir et ve kan parçası görmedim!"

Bu sıra dışı konuşma üç hanımın şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu. Daha bir dakika önce salondan çekilmiş olan uşak, yardımcılarıyla birlikte tekrar geri döndü ve mermer zemin üzerinde yürüyerek ön kapıya geldi ve hanımına bir selam vererek Bayan Stanton-Lacy'nin o anda geldiğini bildirdi.

O zaman uydular çift kapıyı açtılar ve hanımlar sadece yoldaki atlı arabayı değil, aynı zamanda Meydan'ın bahçesinde sopa ve top oynayan ve şimdi korkuluklara yakın bir yerde toplanmış, Bayan Adderbury'nin uyarılarına rağmen, Hubert'i merdivenlerden bu kadar aceleyle indiren hayvana bakan ailenin genç üyelerinin şaşkın ve meraklı yüzlerini de net şekilde görebildiler.

Bayan Stanton-Lacy'nin gelişi kesinlikle etkileyiciydi. Dört at arabayı çekiyordu, iki atlı da arabaya eşlik ediyordu ve arabanın arkasında da görkemli siyah bir atı süren orta yaşlı bir seyis vardı. Karavanın basamakları indirildi, kapı açıldı ve bir İtalyan tazısı dışarı fırladı, hemen ardından da elinde bir soyunma çantası, üç şemsiye ve bir kuş kafesi tutan çelimsiz görünümlü bir kadın geldi. Son olarak Bayan Stanton-Lacy'nin kendisi aşağı indi, uşağa önerdiği yardım için teşekkür etti, ama bunun yerine zavallı küçük Jacko'yu tutmasını rica etti. Zavallı küçük Jacko'nun kırmızı paltolu bir maymun olduğu görüldü ve bu muhteşem gerçek okul salonundakilerin gözleri önüne serilir serilmez

skandala uğramış rahibelerini ezip geçtiler, bahçe kapısını yırtıp açtılar ve "Bir maymun!" diye bağırarak yola yuvarlandılar. Bir maymun getirmiş!"

Bu arada Leydi Ombersley, kapısının eşiğine yapışmış gibi durarak, uzun boylu ve iri yapılı bir beyefendinin kızına bakışının yanıltıcı olduğunu büyük bir öfkeyle fark ediyordu. Sir Horace'ın küçük Sophy'si çoraplı ayaklarıyla bir metre on beş santim boyundaydı ve cömert hatlara sahipti; uzun bacaklı, derin göğüslü bir yaratıktı, neşeli bir yüzü vardı ve kuzenlerinin şimdiye kadar gördüğü en gösterişli şapkalardan birinin altında bir miktar parlak kahverengi lüle vardı. Pelerinini boğazına kadar iliklemişti, omuzlarından çok uzun bir samur şal kayıyordu ve kocaman bir samur mendil taşıyordu. Ancak bunu ikinci uşağın eline tutuşturdu, böylece ona ilk ulaşan Amabel'i daha iyi karşılayabilecekti. Şaşkın teyzesi onun küçük kızın üzerine zarifçe eğilmesini, ellerini tutmasını ve gülerek, "Evet, evet, gerçekten de kuzenin Sophia'yım, ama lütfen bana Sophy demez misin? Biri bana Sophia derse utanç içinde olduğumu düşünürüm ki bu çok rahatsız edici bir şeydir. Bana adını söyle!"

"Ben Amabel, lütfen maymunla konuşabilir miyim?" diye kekeledi en küçük Bayan Rivenhall.

"Elbette alabilirsin, çünkü onu senin için getirdim. Sadece ilk başta ona karşı biraz nazik olun, çünkü utangaçtır, bilirsiniz."

"Onu *benim* için mi getirdin?" diye sordu Amabel, heyecandan beti benzi atmıştı.

"Hepiniz için," dedi Sophy, sıcak gülümsemesiyle Gertrude ve Theodore'u kucaklayarak. "Ve papağan için de. Evcil hayvanları oyuncaklardan ve kitaplardan daha mı çok seviyorsunuz? Ben hep sevdim, sizin de seveceğinizi düşündüm."

"Kuzen!" dedi Hubert, arkadaşlarının yeni akrabaları hakkında verdikleri hararetli teminatların arasına girerek.

Yetişkinlerle ilgili tüm deneyimlerinde eşi benzeri görülmemiş bir doğrulukla onların zevklerini ölçtü. "Bu *senin* atın mı?"

Döndü, onu kendinden emin bir samimiyetle inceledi, gülümsemesi hâlâ ağzındaydı. "Evet, bu Salamanca. Ondan hoşlanıyor musun?"

"Tanrım, sanırım biliyorum! İspanyol mu? Onu Portekiz'den mi getirdiniz?"

"Kuzen Sophy, sevgili küçük köpeğinin adı ne? Ne tür bir köpek?"

"Kuzen Sophy, papağan konuşabiliyor mu? Addy, onu okul odasında tutabilir ?"

"Anne, anne, Kuzen Sophy bize bir maymun getirmiş!"

Theodore'dan gelen bu son bağırış Sophy'nin hızla etrafına bakmasına neden oldu. Teyzesini ve diğer iki kuzenini kapıda görünce koşarak merdivenlerden çıktı ve, "Sevgili Elizabeth Teyze! Özür dilerim! Çocuklarla arkadaşlık ediyordum! Nasılsınız? Sizinle birlikte olduğum için çok mutluyum! Size gelmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim!"

Leydi Ombersley hâlâ şaşkındı, hâlâ hayalindeki utangaç küçük yeğeninin hızla kaybolan resmine güçlkle tutunuyordu, ama bu sözlerle o yavan genç kız pişmanlık duyulmayan ve hatırlanmayan şeylerin arafına atıldı.

Sophy'yi kollarının aldı, yüzünü üzerindeki parlayan yüze doğru kaldırdı ve titrek bir sesle, "Sevgili, sevgili Sophy! Ne kadar mutlu! Tıpkı baban gibi! Hoş geldin, sevgili çocuğum, hoş geldin!"

Kendinden geçmişti ve Sophy'yi Cecilia ve Selina'yla tanıştıracak kadar kendini toparlayabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Sophy, Cecilia'ya baktı ve haykırdı: "Siz Cecilia mısınız? Ama çok güzelsiniz! Bunu neden hatırlamıyorum?"

Kendini oldukça güçsüz hisseden Cecilia gülmeye başladı. Sophy'nin böyle şeyler söylediğinden şüphelenemezsiniz.

Sadece seni memnun etmek için. Aklına ne geldiyse onu söyledi. "*Ben* de hatırlamıyordum!" diye karşılık verdi. "Seni küçük kahverengi bir kuzen sanmıştım, bacakları ve karışık saçları olan!"

"Evet, ama ben-oh, belki karmakarışık değilim, ama sizi temin ederim, bacaklarım var ve korkunç derecede kahverengiyim! *Ben* bir güzele dönüşmedim! Sir Horace bana tüm iddialarımdan vazgeçmem gerektiğini söyledi. -ve *o* bir yargıç, biliyorsunuz!"

Sör Horace haklıydı. Sophy asla bir güzel olamayacaktı. Çok uzun boyluydu; burnu ve ağzı çok büyüktü; ve bir çift etkileyici gri gözün bu kusurları tamamen telafi etmesi pek mümkün değildi. Ancak yüzünün şeklini ya da gözlerinin rengini hatırlayamasanız bile Sophy'yi unutamazdınız.

Tekrar teyzesine doğru döndü. "Adamlarınız John Potton'a Salamanca'yı nerede sabitleyebileceğini söyler mi, hanımefendi? Sadece bu gece için! Kendisi için bir oda? Yolumu öğrenir öğrenmez her şeyi ayarlayacağım!"

Bay Hubert Rivenhall aceleyle John Potton'ı ahıra kadar kendisinin götüreceğini söyledi. Leydi Ombersley, ahırlarda Salamanca için yer olduğunu ve bu tür konularda kafasını yormaması gerektiğini söyledi. Ama Sophy başını ağrıtmaya kararlı görünüyordu, çünkü hemen cevap verdi: "Hayır, hayır, atlarım size yük olmayacak sevgili teyzeciğim! Sir Horace, ahırımı kuracaksam kendi düzenlemelerimi yapmam için beni özellikle görevlendirdi ve gerçekten de öyle yapmak istiyorum! Ama bu gece için çok naziksiniz!"

Burada teyzesinin aklını başından almaya yetecek kadar şey vardı. Ahırını kuran, kendi düzenlemelerini yapan ve babasına Sör Horace diyen bu nasıl bir yeğendi? Sonra Theodore bir şaşırtmaca yarattı, korkmuş maymunu kollarının arasına alarak geldi ve ondan

Addy'ye, Kuzen Sophy maymunu onlara verdiğine göre, onu okul odasına götürebileceğini söylemeliydi. Leydi Ombersley maymundan çekindi ve zayıf bir sesle, "Aşkım, sanmıyorum... Ah, canım, Charles ne diyecek?" dedi.

Theodore, "Charles bir maymundan korkacak kadar ahmak değildir!" dedi. "Oh, anne, lütfen Addy'ye onu alabileceğimizi söyle.

"Gerçekten de Jacko kimseyi ısırmaz!" dedi Sophy.

"Neredeyse bir haftadır yanımda ve o çok nazık bir yaratık! Onu kovmayacaksınız, değil mi Bayan Addy? Hayır, bunun yanlış olduğunu biliyorum!"

"Bayan Adderbury, ama biz ona hep Addy deriz!" Cecilia açıkladı.

"Nasılsınız?" Sophy elini uzatarak şöyle dedi. "Bağışlayın beni! Küstahlık ettim ama bilmiyordum! Çocukların zavallı Jacko'ya bakmasına izin verin!"

Bayan Adderbury, üzerine bir maymunun itilmesinden duyduğu dehşetle, kendisine kibarca gülümseyen ve elini içtenlikle uzatan bu pırıl pırıl kıızı memnun etme arzusu arasında, yarım cümlelerden oluşan bir karmaşanın içinde kendini kaybetti. Leydi Ombersley, Charles'a sormaları gerektiğini söyledi, bu söz hemen Jacko'yu hemen okul odasına götürme izni olarak yorumlandı, çocukların hiçbiri ağabeylerinin yeni evcil hayvanlarına en ufak bir itirazda bulunacağına inanacak kadar kötü düşünmüyordu. Sophy daha sonra Mavi Salon'a götürüldü ve burada hemen eteğini bir sandalyenin üzerine attı, pelerinini açtı ve şık şapkasını çıkardı. Teyzesi onu sevgiyle yanına çekerek kanepeye oturttu ve uzun yolculuktan dolayı yorgun olup olmadığını ve bir şeyler içmek isteyip istemediğini sordu.

"Hayır, gerçekten! Teşekkür ederim ama ben hiç yorulmam ve biraz sıkıcı olsa da bunu bir *yolculuk* olarak sayamam!"

Sophy cevap verdi. "Bu sabah seninle birlikte olmalıydım, ama önce Merton'a gitmem gerekiyordu."

"Önce Merton'a mı gideceksin?" diye yankılandı Leydi Ombersley. "Ama neden, aşkım? Orada tanıdıkların var mı?"

"Hayır, hayır, ama Sör Horace bunu özellikle istedi!"

"Canım, babana hep Sir Horace mı diyorsun?" diye sordu Leydi Ombersley.

Gri gözleri yeniden dans etmeye başladı. "Hayır, beni çok kızdırırsa ona baba derim!" dedi Sophy. "En sevmediği Gey bu! Zavallı melek, böyle bir kıza sahip olması çok kötü bir Gey ve kimse ondan buna katlanmasını bekleyemez!"

Teyzesinin biraz Çağırımığ görüldüğünü fark etti ve rahatsız edici bir açık sözlülükle ekledi: "Bundan hoşlanmadınız. Çok üzgünüm, ama gerçekten de çok iyi bir ebeveyn ve onu çok seviyorum! Ama onun özdeyişlerinden biridir, bilirsiniz, tarafgirliğin bir insanın kusurlarını görmesini engellemesine asla izin vermemek gerekir."

Bir kızın, babasının hatalarını not etmesi için teşvik edilmesi gerektiği yönündeki şaşırtıcı öneri Lady Ombersley'i o kadar dehşete düşürmüştü ki söyleyecek bir şey bulamadı. Her şeyin kökenine inmeyi seven Selina, Sir Horace'ın Sophy'nin Merton'a gitmesini neden özellikle istediğini sordu.

"Sadece Sancia'yı yeni evine götürmek için," diye açıkladı Sophy. "Beni o saçma sapan atlılarla görmenizin nedeni de buydu. Hiçbir şey zavallı Sancia'yı İngiliz yollarının haydutlar ve gerillalarla dolu olmadığına ikna edemez!"

"Ama Sancia kim?" diye sordu Leydi Ombersley şaşkınlık içinde.

"Oh, o Villacanas Markizi! Sör Horace size onun adını söylemedi mi? Ondan hoşlanacaksınız; gerçekten de hoşlanmalısınız! Oldukça aptal ve korkunç derecede tembeldir.

İspanyollar, ama çok güzel ve iyi huylular!" Teyzesinin Ğimdi tamamen ĞaĞırdıĞını ve düz, oldukça kalın kaĞlarının birbirine karıĞtıĞını gördü. "Bilmiyor musun? Sana söylemedi mi? Ne kadar rezil bir adam! Sör Horace Sancia'yla evlenecek."

"Ne?" diye soluk soluĞa kaldı Leydi Ombersley.

Sophy öne doğru eğilerek onun elini tuttu ve ikna edici bir şekilde bastırdı. "Evet, gerçekten öyle ve memnun olmalısın, çünkü bu kadın ona çok yakışacak. Dul bir kadın ve son derece varlıklı."

"Bir İspanyol!" dedi Leydi Ombersley. "Bana bundan hiç söz etmedi!"

"Sir Horace açıklamaların çok sıkıcı olduğunu söylüyor," dedi Sophy özür dileyerek. "Çok uzun süreceğini düşünmüş olabilir. Ya da," diye ekledi, gözlerinde muzip bir bakışla, "bunu onun yerine benim yapacağımı!"

"Böyle bir şeyi hiç duymadım!" dedi Leydi Ombersley, neredeyse öfkeden kuduracaktı. "Tıpkı Horace gibi! Peki, canım, bu Markiz'le ne zaman evlenmeyi düşünüyor?"

"Eh," dedi Sophy ciddiyetle, "sanırım bu yüzden sana her şeyi açıklamak istemedi. Sir Horace ben onun elinden kurtulana kadar Sancia'yla evlenemez. Bu onun için çok garip, zavalılık! Elimden geleni yapacağıma söz verdim ama sevmediğim biriyle evlenemem! Hislerimi çok anlıyor. Sör Horace için şunu söyleyebilirim ki, o asla mantıksız değildir!"

Leydi Ombersley bu sözlerin kızlarının kulağına hiç de uygun olmadığı kanısındaydı ama onları engellemenin bir yolunu da bulamamıştı. Selina hâlâ köklere inmeye devam ederek, "Neden sen evlenene kadar baban evlenemiyor, Sophy?" diye sordu.

"Sancia yüzünden," diye cevap verdi Sophy hemen. "Sancia benim üvey annem olmayı hiç istemediğini söylüyor."

Leydi Ombersley kalbinden vurulmuştu. "Zavallı çocuğum!" dedi elini Sophy'nin dizine koyarak. "Çok cesursun, ama bana güvenebilirsin! Seni kıskanıyor. Sanırım bütün Gspanyolların doğasında GaGırtıcı derecede kıskançlık vardır! Horace için çok kötü! Bunu bilseydim! Kaba biri mi Sophy? Senden hoşlanmıyor mu?"

Sophy bir kahkaha tufanına kapıldı. "Oh, hayır, hayır, hayır! Eminim hayatı boyunca hiç kimseden hoşlanmamıştır! Mesele şu ki, ben hâlâ onun elindeyken Sir Horace'la evlenirse herkes ondan bana bir anne gibi davranmasını bekleyecek ve o çok tembel! O zaman da, dünyadaki en iyi niyetle, Sör Horace'ı, evini ve yapmaya alıştığım her şeyi yönetmeye devam edebilirim.

Bunu konuştuk ve söylediklerinde büyük bir haklılık payı olduğunu görüyorum. Ama kıskançlığa gelince, kesinlikle hayır! Beni kıskanmak için fazla yakışıklı ve aynı zamanda fazla iyi huylu. Bana karşı hayal edilebilecek en büyük sevgiyi beslediğini söylüyor, ama benimle aynı evi paylaşmak . Onu suçlamıyorum. Lütfen onu suçladığımı düşünmeyin!"

"Çok tuhaf bir kadına benziyor," dedi Leydi Ombersley onaylamayarak. "Peki neden Merton'da yaşıyor?"

"Sör Horace onun için orada çok güzel bir villa tutmuş! Sör Horace İngiltere'ye dönene kadar orada yaşayacak.

Bunun nedeni," dedi Sophy, neşeli bir sesle, "aşırı derecede aylak olması. Sabahın yarısına kadar yatakta yatar, bir sürü tatlı yer, bir sürü roman okur ve kendisini ziyarete gelme zahmetine katlanacak arkadaşlarını görmekten büyük mutluluk duyar. Sir Horace onun tanıdığı en huzurlu kadın olduğunu söylüyor." Her zaman ayaklarının dibinde oturan küçük köpeğini okşamak için eğildi. "Tina hariç tabii ki!

Sevgili hanımefendi, umarım köpeklerden hoşlanmıyorsunuzdur? Size söz veriyorum, o çok iyi ve ondan ayrılamam!"

Leydi Ombersley ona köpeklerle bir itirazı olmadığını ama maymunlara hiç de düşkün olmadığını söyledi. Sophy güldü ve, "Ah, canım! Onu çocuklar için getirmekle hata mı ettim? Onu Bristol'de gördüğümde bana tam da aradığım gibi gelmişti! Ve şimdi onu onlara verdiğime göre, ondan vazgeçmeleri için onları ikna etmenin zor olacağını söyleyebilirim."

Leydi Ombersley bunun imkânsız olduğunu düşündü ve bu konuda daha fazla konuşulacak bir şey yokmuş gibi görüldüğünden ve yeğeninin çeşitli açıklamalarından dolayı kendini oldukça şaşkın hissettiğinden, Cecilia'nın Sophy'ye odasına kadar eşlik etmesini önerdi, orada akşam yemeği için elbisesini değiştirmeden önce bir süre dinlenmek isteyeceğinden kuşkusu yoktu.

Cecilia, eğer gerekirse annesinin ikna çabalarına kendi ikna çabalarını da eklemeye hazır bir şekilde ayağa kalktı. Sophy'nin dinlenmek istediğini sanmıyordu, çünkü kuzenini çok az görmüştü ve bu kadar hayat dolu bir yaratığın dinlenmeye nadiren ihtiyaç duyduğuna ikna olmuştu. Ama kendisini Sophy'ye karşı güçlü bir çekim hissediyor ve bir an önce onunla arkadaş olmak istiyordu. Sophy'nin hizmetçisinin yatak odasında bavullarını açtığını fark edince, Sophy'ye sohbet etmek için kendi odasına gelmesi için yalvardı. Selina bu baş başa görüşmeye kabul edilmeyeceğini anlayınca suratını astı ama Sophy'nin Mavi Salon'da yaptığı konuşmanın her ayrıntısını Bayan Adderbury'ye anlatmak gibi hoş bir görevin kendisine düşeceğini düşünerek teselli bulup gitti.

Cecilia utangaç bir mizaca ve tavırlarında ağabeyininkinden farklı olarak yasaklayıcı bir çekingenlik bulunmasa da, asla güven verici değildi. Yine de birkaç dakika içinde kendini kuzeninin kulaklarına içinde bulunduğu durumun kötülüklerini anlatırken buldu.

Sophy onu ilgi ve sempatiyle dinledi ama Bay Rivenhall'ın adının sürekli tekrarlanması

"Affedersiniz ama bu Charles sizin kardeşiniz değil mi?" diyerek araya girdi.

"En büyük ağabeyim," dedi Cecilia.

"Ben de öyle anladım. Ama onun söyleyecek neyi var ki?"

Cecilia içini çekti. "Yakında anlayacaksın Sophy, Charles'ın onayı olmadan bu evde hiçbir şey yapılamaz. Her şeyi emreden, her şeyi düzenleyen ve her şeyi yöneten odur!"

"Şimdi şunu anlamama izin verin!" dedi Sophy. "Amcam ölmedi, değil mi? Sör Horace'ın bana böyle bir şey söylemediğinden eminim!"

"Oh, hayır! Ama babam - onun hakkında konuşmamalıyım ve elbette tam olarak bilmiyorum - ama sanırım zavallı babam kendini zorluklar içinde buldu! Aslında öyle olduğunu biliyorum, çünkü bir keresinde annemi büyük bir sıkıntı içinde buldum ve bana biraz anlattı, çünkü o kadar dalgındı ki ne yaptığını bile bilmiyordu. Genel olarak hiçbirimize babam hakkında tek kelime etmezdi - sanırım Charles ve artık evli bir hanım olduğu için Maria hariç. Ancak o zaman büyük amcam Matthew öldü ve tüm servetini Charles'a bıraktı ve tam olarak nasıl olduğunu anlamıyorum, ama Charles'ın ipoteklerle bir şeyler yaptığına inanıyorum. Her ne yaptıysa, zavallı babamı oldukça güçlü bir konuma getirmiş gibi görünüyor. Hubert ve Theodore'un masraflarını Charles'ın karşıladığından ve tüm borçları ödediğinden çok eminim, çünkü annem bana bunu söylemişti."

"Tanrım, baban için ne kadar rahatsız edici bir durum olmalı!" dedi Sophy. "Kuzenim Charles çok nahoş bir yaratığa benziyor!"

"Çok *iğrenç* biri!" dedi Cecilia. "Bazen herkesi perişan etmekten zevk aldığını düşünüyorum, çünkü eminim bize en ufak bir zevk vermiyor ve bizi sadece büyük servetleri olan *saygın* adamlarla evlendirmek istiyor."

orta yaşlı, ayık ve kabakulaktan başka bir şey yapamaz!"

Sophy bu öfkeli konuşmanın sadece bir genelleme olduğunu düşünemeyecek kadar zeki olduğu için hemen Cecilia'ya kabakulaklı saygın adam hakkında daha fazla şey anlatması için baskı yaptı ve biraz tereddüt ettikten ve epeyce dolambaçlı sonra Cecilia, Lord Charlbury'yle evlenmeye karar verdiklerini açıklamakla , aynı zamanda ona saygıdeğer Augustus Fawnhope'un o güzel genç adamı görme ayrıcalığına olmayan birine hezeyan gibi gelebilecek bir resmini çizmişti. Ama Sophy, Bay Fawnhope'la çoktan tanışmıştı ve kuzenini yatağına uzanıp serin bir nefes alması için ikna etmek yerine, en gerçekçi şekilde, "Evet, çok doğru. Lord Byron'ı hiç görmedim, ama bana onun Bay Fawnhope'un yanında bir hiç olduğunu söylediler. Sanırım hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam."

"Augustus'u tanıyorsun!" Cecilia ellerini çarpan göğsünde kavuşturarak nefes aldı.

"Evet, yani onu tanıyorum. Geçen yıl Brüksel'deki balolarda onunla bir ya da iki kez dans ettiğimi sanıyorum. Sör Charles Stuart'a şu ya da bu sıfatla bağlı değil miydi?"

"Sekreterlerinden biri, ama Augustus bir şair ve tabii ki işle ya da işlerle ilgili bir kafası yok, bu da Charles'ı diğerlerinden daha çok iğrendiren bir durum, sanırım! Oh, Sophy, tanıştığımızda -Almack'ın toplantı salonundaydı ve üzerimde soluk mavi satenden, her tarafı ipek gül goncaları ve gümüş düğümlemlerle işlenmiş bir elbise vardı- birbirimizi görür görmez, onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu söyledi bana! En ufak bir itiraz olacağını nasıl düşünebilirdim? Fawnhopes, biliyorsun! Sanırım o zamandan beri buradalar.

Fetih ya da onun gibi bir şey! Servet ya da unvan gibi şeyler benim umurumda değilse, Charles'ı ne ilgilendirir?"

"de değil," dedi Sophy hızla. "Sevgili Cecilia, ağlama, sana yalvarıyorum! Sadece bana şunu söyle! Annen Bay Fawnhope'la evlenmen fikrinden hoşlanmıyor mu?"

Cecilia gözlerini itaatkâr bir tavırla silerken, "Sevgili anneciğim o kadar duyarlı ki, benim için üzüldüğünü biliyorum!" dedi. "Bana öyle söyledi ama Charles'a karşı koymaya cesaret edemiyor! Bu, Sophy, bu evde her şeyi yöneten şey!"

"Sir Horace her zaman haklıdır!" dedi Sophy, ayağa kalkıp eteklerini silkeleyerek. "Beni Brezilya'ya götürmesi için onunla alay ettim, biliyorsun, çünkü gerçeği söylemek gerekirse, Londra'da teyzemin evinde kendimi eğlendirmekten başka yapacak bir şeyim olmadan kendimi nasıl meşgul edeceğimi hayal edemiyordum! Bana meşgul olacak bir şeyler bulacağıma dair güvence verdi ve görüyorsunuz ki meseleyi tam olarak ölçmüştü! Acaba bütün bunlardan haberi var mıydı? Sevgili Cecilia, sana Cecy diyebilir miyim? Cecilia! Ne kadar ağız dolusu! Sadece bana güven! Umutsuzluğa düştün ve buna hiç gerek yok! Aslında, hiçbir şey, herhangi bir çıkmazda daha ölümcül olamaz! Meseleleri mutlu bir sonuca bağlamak için gereken tek şey küçük bir kararlılıkken, yapılacak hiçbir şey olmadığını düşünmek insanı cesaretlendirir. Odama ve akşam yemeği için giyinmeliyim, yoksa geç kalacağım ve yemeğe geç gelen bir misafirden daha iğrenç bir şey yoktur!"

"Ama Sophy, ne demek istiyor olabilirsin?" diye soluk soluğa kaldı Cecilia. "Bana yardım etmek için ne yapabilirsin?"

"En ufak bir fikrim yok, ama yüzlerce şey söyleyebilirim. Bana anlattığınız her şey gösteriyor ki, hepiniz şok edici bir melankolinin içine düşmüşsünüz! Kardeşiniz! Aman Tanrım, onun böyle bir zorba olmasına nasıl izin verdiniz? Neden, Sör'e bile izin vermezdim

Horace'ın bu kadar diktatör olması, en iyi erkeklerin bile yapacağı bir şeydir, eğer ailelerinin kadınları onları cesaretlendirecek kadar aptalsa! Bu onlar için hiç de iyi değil, ayrıca onları sıkıcı yapıyor! Charles sıkıcı biri mi? Eminim öyledir! Boş verin! Eğer uygun eşler bulmaya meraklıysa, benim için bir koca arar, bu da onun aklını başından alır. Cecy, benimle yatak odama gel! Sör Horace senin ve teyzem için manto seçmemi istedi, Jane'in şimdiye kadar paketlerini açmış olacağını sanıyorum. Senin için beyaz bir tane seçmem ne kadar akıllıcaydı! Ben beyaz giymek için fazla esmer tenliyim, ama sen bunun içinde büyüleyici görüneceksin!"

Sonra Cecilia'yı kendi odasına götürdü ve orada gümüş kâğıtlara özenle sarılmış mantıları buldu; bunlardan birini hemen Lady Ombersley'nin soyunma odasına götürdü ve Sir Horace'ın onu sevgili kız kardeşine sevgileriyle sunması için görevlendirdiğini söyledi. Leydi Ombersley, özellikle güzel bir siyah olan mantılayı çok beğendi ve (daha sonra Cecilia'ya söylediği gibi) onunla birlikte gelen, tek kelimesine bile inanmadığı, ama yeğenindeki düşünceli inceliği gösteren mesajdan çok etkilendi.

Sophy seyahat elbisesini soluk yeşil krepten, alt kısmı zengin ipek süslemelerle bezenmiş, beli bir kordon ve püsküllerle bağlanmış bir gece elbisesiyle değiştirdiğinde Cecilia kendi tuvaletini tamamlamış, ona alt kattaki salona kadar eşlik etmek için bekliyordu. Sophy boğazına inci kolyesini takmaya çalışırken, çelimsiz hizmetçi de ona bu kadar kıpır kıpır olmamasını tembihleyerek uzun, dolgun kollarının manşetlerini iliklemekte aynı derecede kararlıydı. Mavi kuşaklı, dallı muslin kumaştan zevkli ama çarpıcı olmayan bir kıyafet giymiş olan Cecilia, kıskançlıkla Sophy'nin elbisesini Paris'te diktirdiğini düşündü. Çok haklıydı; Sophy'nin neredeyse bütün elbiseleri Paris'ten geliyordu.

"Tek tesellimiz," dedi Cecilia safça, "Eugenia'nın bundan hiç hoşlanmayacak olması!"

"Aman Tanrım, Eugenia da kim?" diye haykırdı Sophy, soyunma taburesinin üzerinde dönerek. "Neden hoşlanmasın ki? Ben çirkin bulmuyorum, ya siz?"

Jane Storridge araya girerek, "Bayan Sophy, lanet , kıpırdamadan oturur musunuz?" dedi ve onu salladı.

"Hayır, tabii ki !" diye cevap verdi Cecilia. "Ama Eugenia asla modaya uygun elbiseler giymez. İnsanın giysilerinden daha önemli şeyler düşünmesi gerektiğini söyler."

"Ne kadar aptalca bir söz!" dedi Sophy. "Elbette vardır, ama bence akşam yemeği için giyinirken olmaz. Kim bu kız?"

"Bayan Wraxton. Charles onunla nişanlı ve annem birkaç dakika önce bu akşam burada yemek yiyeceğini haber vermek için beni gönderdi. Sizin gelişinizin telaşı içinde hepimiz unutmuşuz. Sanırım çoktan salona gelmiştir, çünkü her zaman çok dakiktir. Hazır mısınız? Aşağı inelim mi?"

"Keşke benim sevgili Jane'im de kendini biraz şımartsa!" Sophy diğer bileğini hizmetçisine uzattı ve Bayan Storridge'in onaylamayan yüzüne çapkınca bir bakış fırlattı.

Hizmetçi biraz suratsızca gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi. Küçük düğmeleri ilikledi, altın işlemeli bir atkıyı hanımının dirseklerine kadar sardı ve başıyla onayladı. Sophy eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurarak, "Teşekkür ederim! Yatağına git ve beni soymana izin vereceğimi sanma, çünkü seni temin ederim vermeyeceğim! İyi geceler, Jane canım!"

Merdivenleri birlikte inerlerken Cecilia hayretle, "Sanırım uzun zamandır seninle birlikte?" dedi. Korkarım annem hizmetçinizi öptüğünüzü görse gözlerini dikerdi!"

Sophy bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Jane annemin hizmetçisiydi ve annem bana bakarken benim de hemşiremdi.

öldü. Umarım teyzemin gözlerini dikip bakmasına neden olacak daha kötü bir şey yapmam."

"Tabii ki bu durumu çok iyi anlayacaktır!" Cecilia telaşla konuştu. "Sadece çok tuhaf görünüyordu, biliyorsun!"

Kuzeninin güzel gözlerindeki pırıltı, davranışlarının bu şekilde eleştirilmesinden pek hoşlanmadığını gösteriyordu, ama o sırada salonun kapısına varmış oldukları için bir şey söylemedi ve kendisinin odaya alınmasına izin verdi.

Leydi Ombersley, iki büyük oğlu ve Bayan Wraxton ateşin etrafında bir grup halinde oturuyorlardı. Kapının açılmasıyla herkes etrafına bakındı ve iki beyefendi ayağa kalktı; Hubert kuzenine içten bir hayranlıkla bakıyor, Charles ise onu eleştirel bir gözle inceliyordu.

"İçeri gel, sevgili Sophy!" Leydi Ombersley davetkâr bir ses tonuyla konuştu. "Şal yerine güzel bir mantilla giydiğimi görüyorsun! Ne kadar zarif bir dantel! Bayan Wraxton çok beğeniyor. İzin verirsen seni Bayan Stanton-Lacy ile tanıştırayım, sevgili Eugenia.

Cecilia sana söylemiştir Sophy, yakında Bayan Wraxton'ı ailemizden biri saymanın mutluluğunu yaşayacağız."

"Evet, kesinlikle!" dedi Sophy gülümseyerek ve elini uzatarak. "Size ve kuzenime mutluluklar dilerim, Bayan Wraxton." Bayan Wraxton'ın elini kısaca sıktıktan sonra döndü ve kendi elini Charles'a uzattı. "Nasılsınız?"

El sıkıştı ve kendisine de en az kendisi kadar eleştirel bir gözle bakıldığını fark etti. Bu onu şaşırttı ama aynı zamanda eğlendirdi de ve gülümsedi. "Nasılsınız? Seni çok iyi hatırladığımı söyleyemeyeceğim kuzen, çünkü eminim ikimiz birbirimizi hiç hatırlamıyoruz!"

Güldü. "Çok doğru! Elizabeth Teyze bile beni hatırlayamadı! Kuzen-Hubert, değil mi? Söyle bana, eğer

Lütfen, Salamanca ve John Potton hakkında! İkisinin de sağ salim teslim edildiğini gördünüz mü?"

Hubert'le konuşmak için biraz kenara çekildi. Endişeyle oğlunu izleyen Leydi Ombersley, onun son derece sevimli, hatta oldukça minnettar görüldüğünü görünce rahatladı. Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi ve nişanlısı tarafından dikkati yeniden çekilene kadar Sophy'yi izlemeye devam etti.

Saygıdeğer Eugenia Wraxton, kendisini uzun boylu, zarif bir kız olarak tanımlamaya alışmış, ortalama boyunun oldukça üzerinde, ince yapılı genç bir kadındı. Yüz hatları aristokrattı ve biraz renksiz olsa da genellikle yakışıklı bir kız olduğu düşünülürdü. Güvercin rengi krepten bir elbise giymişti ve bu elbisenin sade tonu yas tuttuğunu gösteriyordu. Düzgün bir şekilde tutturduğu saçları kahverengi ile altın sarısı arasında yumuşak bir renk tonundaydı; uzun, dar elleri ve ayakları vardı; ve oldukça ince bir göğsü vardı, ancak bu nadiren görülürdü, annesinin bu tür dekolte korselere karşı büyük bir itirazı vardı (örneğin)

Bayan Stanton-Lacy giyiyordu. Bir kontun kızıydı ve her ne kadar gururlu görünmemeye dikkat etse de değerinin son derece farkındaydı. Davranışları zarifti ve insanları rahatlatmak için elinden geleni yapardı.

Sophy'ye özellikle nazik davranmak niyetindeydi, ama onunla tokalaşmak için ayağa kalktığında kendini Sophy'nin yüzüne bakarken buldu, bu da nazik olmayı çok zorlaştırdı. Bir an için kendini biraz mahvolmuş hissetti, ama bunun üstesinden geldi ve Charles'a alçak bir sesle ve sakın gülümsemesiyle şöyle dedi "Bayan Stanton-Lacy ne kadar da uzun boylu! Ben oldukça cüce kaldım."

"Evet, çok uzun," diye yanıtladı.

Kuzenine hayran olmadığı anlaşıldığı için sevinmekten kendini alamadı, çünkü daha yakından bakınca

Sophy'nin kendisi kadar yakışıklı olmadığını düşünürken, ilk izlenimi çok çarpıcı bir genç kadın olmuştu. Şimdi Sophy'nin gözlerinin büyüklüğü ve parlaklığının kendisini yanılttığını görüyordu; diğer özellikleri daha az dikkat çekiciydi. "Belki biraz, ama çok zarif bir kız," dedi.

Sophy o anda teyzesinin yanına oturmaya gitti ve Charles, bu kadar çok yabancıyı sevmediği için eteklerine yapışmış olan peri gibi küçük tazıya takıldı. Kaşları kalktı; "Görünüşe göre iki misafirimiz var. Adı ne kuzen?"

Elini tazıya doğru uzatıyordu ama Sophy, "Tina. Korkarım sana gelmeyecek, çok utangaçtır."

"Evet, öyle olacak!" diye yanıtladı parmaklarını şıklatarak.

Sophy onun soğukkanlı ve kendinden emin tavrını oldukça sinir bozucu buldu, ama onun tamamen haklı olduğunu görünce ve evcil hayvanının cilveli dostluk tekliflerini izleyince onu affetti ve onun çizildiği kadar kara olamayacağını düşünmeye .

"Ne güzel bir yaratık!" dedi Bayan Wraxton sevecen bir ifadeyle. "Genel olarak evde evcil hayvan beslemekten hoşlanmam. Annem, sevgili Leydi Ombersley, asla bir kedi bile beslemez, biliyorsunuz, ama eminim bu bir istisna olmalı."

"Annem evcil köpekleri çok sever," dedi Cecilia. "Genelde köpeksiz kalmayız, değil mi hanımefendi?"

Charles annesine yüzünü buruşturarak, "Şişman ve aşırı beslenmiş serseriler," dedi. "İtiraf etmeliyim ki bu zarif bayanı tercih ederim."

"Kuzen Sophy'nin evcil hayvanları arasında en ünlüsü bu değil!" dedi Hubert. "Bekle Charles, Portekiz'den başka neler getirdiğini görene kadar!"

Leydi Ombersley tedirgin bir şekilde kıpırdandı, çünkü henüz büyük oğluna kırmızı paltolu bir maymunun

artık okulun kralıydı. Ama Charles sadece, "Anladığım kadarıyla kuzen, atını da yanında getirmişsin. Hubert başka bir şey konuşamaz. İspanyolca mı?"

"Evet ve Memlûk eğitilmiş. Çok güzel bir çocuk."

"Kefaletini ödeyeceğim, sen ünlü bir atçısın kuzen!" Hubert söyledi.

"Bunu bilmiyorum. Çok fazla ata binmek zorunda kaldım." Tam o sırada kapı açıldı, ama Leydi Ombersley'nin beklediği gibi uşağını içeri almak için değil, akşam yemeğinin kendisini beklediğini duyurmak için. Kocasını içeri girdi ve White'a gitmeden önce küçük yeğenine bir göz atması gerektiğini söyledi. Leydi Ombersley, kocasının Bayan Wraxton'ın onuruna evde yemek yemeyi reddetmesinin yeterince kötü bir davranış olduğunu düşündü ama kızgınlığını belli etmedi; sadece, "Gördüğün gibi o kadar da küçük değil, aşkım," dedi.

Sophy onu karşılamak için ayağa kalktığı anda Lord Hazretleri, "Tanrı aşkına!" diye haykırdı. Sonra bir kahkaha patlattı, Sophy'yi kucakladı ve şöyle dedi: "Vay, vay, vay! Neredeyse baban kadar uzunsun, canım! Onun gibi şeytansın da, şimdi sana bakmaya geldim!"

"Bayan Wraxton, Lord Ombersley," dedi karısı azarlayarak.

Lord Hazretleri Bayan Wraxton'a neşeyle başını sallayarak, "Evet, nasılsınız?" dedi. "Seni aileden biri sayıyorum ve seninle hiçbir seremoniye katılmıyorum. Gel yanıma otur Sophy ve bana babanın bugünlerde nasıl olduğunu anlat!"

Sonra Sophy'yi bir kanepeye çekti ve canlı bir sohbete daldı, otuz yıl olayları anımsadı, onlara içtenlikle güldü ve kulübünde yemek yemeye söz verdiğini tamamen unutmuş biri gibi bir görünüm sergiledi. Güzel genç kadınlara karşı her zaman iyi niyetliydi ve cazibelerine canlılık kattıklarında ve tam olarak nasıl davranmaktan hoşlandığını tahmin ettiklerinde

flört etse de, onların yanında çok eğleniyordu ve onlardan ayrılmak için hiç acele etmiyordu. Birkaç dakika sonra akşam yemeğini duyurmak için içeri giren Dassett durumu hemen kavradı ve hanımıyla bir süre bakıştıktan sonra masada başka bir yer hazırlamak üzere geri çekildi. Duyurusunu yapmak için geri döndüğünde Lord Ombersley haykırdı: "Bu da ne? Yemek vakti geldi mi? Her şeye rağmen evde yemek yiyeceğim!"

Sonra, Bayan Wraxton'ın bu onura sahip olma konusundaki üstün iddialarını görmezden gelerek Sophy'yi koluna aldı ve yemek masasındaki yerlerini aldıklarında ona babasının aklına hangi kurtçuğun girdiğini ve onu Peru'ya gitmeye zorladığını söylemesini emretti.

"Peru değil; Brezilya, efendim," diye yanıtladı Sophy.

"Aynen öyle, canım, ve bir o kadar da tuhaf! Dünyanın dört bir yanını gezen böyle bir adam hiç tanımadım! Bir dahaki sefere Çin'e gidecek!"

"Hayır, Lord Amherst Çin'e gitti," dedi Sophy. "Sanırım Şubat ayında. Sir Horace Brezilya için aranıyordu çünkü Portekiz işlerinden çok iyi anlıyor ve Naibi Lizbon'a geri dönmeye ikna edebileceği umuluyor. Mareşal Beresford son derece sevimsiz biri haline geldi, biliyorsunuz. Şaşırmadım! Nasıl uzlaşmacı olunacağını bilmiyor ve zerre kadar nezaketi yok."

Bayan Wraxton, Charles'a, "Mareşal Beresford," dedi, "babamın bir arkadaşıdır."

"O zaman onun nezaketten yoksun olduğunu söylediğim için beni affetmelisiniz," dedi Sophy hemen ve hızlı bir gülümsemeyle. "Bu tamamen doğru, ama onun pek çok mükemmel niteliğe sahip bir adam olduğundan kimsenin şüphe duymadığına inanıyorum. Kendini böyle bir pasta haline getirmesi çok yazık."

Bu sözler Lord Ombersley ve Hubert'i güldürdü ama Bayan Wraxton biraz sertleşti ve Charles masanın üzerinden kuzenine kaşlarını çatarak baktı.

Onun hakkındaki ilk olumlu izlenimi. Her zaman katı bir nezaketle davranan nişanlısı, gayri resmi bir aile partisinde bile masanın öbür ucunda konuşmayı kendine yedirememiş ve Sophy'nin sözlerini duymazdan gelip Charles'la Dante hakkında, özellikle de Bay Cary'nin çevirisine atıfta bulunarak konuşmaya başlayarak üstün terbiyesini göstermişti. Charles onu nezaketle dinledi, ama Cecilia kuzeninin alışılmadık örneğini izleyerek, Lord Byron'ın üslubunu tercih ettiğini belirtmek için konuşmalarına katıldığında, onu küçümsemek için hiçbir çaba göstermedi, aksine, tartışmaya girmesini memnuniyetle karşılamış görünüyordu.

Sophy, Cecilia'nın zevkini coşkuyla alkışladı ve *Korsan*'ın kendi kopyasının parçalanma tehlikesi geçirecek kadar yıpranmış olduğunu söyledi. Bayan Wraxton bu şiirin değeri konusunda bir fikir beyan edemeyeceğini, çünkü annesinin Lord'un eserlerinden hiçbirinin evde bulunmasını istemediğini . Lord Byron'ın evlilik sorunları kasabanın en skandalları arasında yer aldığından -arkadaşlarının ısrarlı ricaları üzerine ülkeyi terk etmek üzere olduğu yaygın bir söylentiydi- bu açıklama tartışmayı bir anda istenmeyen bir züppeliğe dönüştürdü ve Hubert şiirden hoşlanmadığını söyleyerek *Waverley* adlı büyük romanı övmeye başlayınca herkes rahatladı.

Bayan Wraxton burada da ölçülü bir eleştiri getiremedi ama nezaketle söz konusu eserin bir roman için istisnasız olduğuna inandığını söyledi. Bunun üzerine Lord Ombersley hepsinin çok kitapsever olduğunu, ama *Rufi'nin Çim Rehberi* 'nin kendisi için yeterince iyi bir okuma olduğunu söyledi ve Sophy'yi sohbetin dışına çekerek, şimdi çeşitli elçilikleri süsledikleri için tanıdığından emin olabileceği eski arkadaşları hakkında birçok soru sordu.

Yemekten sonra Lord Ombersley salonda görünmedi, faro talepleri göz ardı edilemeyecek kadar ısrarcıydı ve Bayan Wraxton çok güzel bir şekilde çocukların aşağı inmesine izin verilmesi için yalvardı ve Charles'a doğru bir gülümsemeyle, Paskalya tatili için eve geldiğinden beri küçük arkadaşı Theodore'u görme mutluluğuna erişemediğini ekledi. Ne var ki, küçük arkadaşını birazdan gördüğünde Jacko'yu omzunda taşıyordu, bu da onun sandalyesinde geriye doğru çekilmesine ve bir protesto çığlığı atmasına neden oldu.

O korkunç ifşa anı gelmişti ve (Leydi Ombersley acı acı düşündü) Bayan Adderbury'nin genç suçlamaları üzerindeki acınası kontrol eksikliği sayesinde, oldukça yanlış bir zamanda gelmişti. Charles önce eğlenmeye meyletse de, Bayan Wraxton'ın açıkça onaylamaması onu hemen kendine getirdi. Bir maymun okul odasının ne kadar cazip bir sakini olursa olsun, ki bu daha sonra tartışılacak bir konuydu, annesinin misafir odası için uygun bir yaratık olmadığını söyledi ve Theodore'a, tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla, Jacko'yu hemen uzaklaştırmasını emretti.

Theodore'un alnına asık bir surat yerleşti ve annesi bir an için çirkin bir sahnenin eşiğinde titrediğinden korktu. Ama Sophy hemen araya girerek, "Evet, onu yukarı çıkar, Theodore! Seni uyarmalıydım, o her şeyden çok misafirlikten hoşlanmaz! Ve lütfen acele et, çünkü sana Viyana'da öğrendiğim ünlü bir iskambil oyununu göstereceğim!"

Konuşurken odadan dışarı itti ve kapıyı üzerine kapattı. Döndüğünde Charles'ın kendisine soğuk soğuk baktığını gördü ve "Çocuklara onaylamadığınız bir evcil hayvan getirdiğim için size karşı ayıp mı ediyorum? Sizi temin ederim, o son derece naziktir; ondan korkmanıza gerek yok!"

"Ondan zerre kadar korkmuyorum!" diye tersledi Charles.

"Onu bu genç adama bağışladığınız için çok minnettarım.

çocuklar!"

"Charles! Charles!" dedi Amabel, onun kolunu çektiirerek. "Bize bir de papağan getirmiş ve çok güzel konuşuyor! Yalnız Addy şalını kafesinin üzerine örtüyordu, çünkü ona konuşmayı korkunç, kaba denizcilerin öğretmiş olabileceğini söylüyordu. Söyle ona, konuşmasın!"

"Aman Tanrım, tamamen mahvoldum!" Sophy komik bir dehşet içinde haykırdı. "Ve adam zavallı kuşun kimsenin yüzünü kızartacak bir şey söylemeyeceğine söz verdi! Şimdi ne yapmalı?"

Ama Charles gülüyordu. "Onu daha iyi bir ruh haline sokmak için her gün onunla konuşmalısın, Amabel, dedi. Kuzenim, Horace amcam senin iyi bir çocuk olduğunu ve bize hiç sorun çıkarmayacağını söyledi. Yarım günden daha az bir süredir bizimle birliktesin. Bir haftanın sonunda nasıl bir tahribata yol açacağını düşündükçe ürperiyorum!"

IV

Leydi Ombersley'in aile yemeğinin tamamen başarılı geçtiği söylenemezdi ama yemeğe katılanların çoğunun kafasında epeyce spekülasyona yol açmıştı. Davetlilerin yuvarlak bir oyuna oturmasını fırsat bilerek müstakbel kayınvalidesine yaklaşan ve onunla alçak sesle sohbet eden Bayan Wraxton, Sophy'nin ne kadar az zararı olsa da çok kötü yetiştirildiğine ve nazik bir rehberliğe ihtiyaç duyduğuna ikna olmuş bir şekilde evine döndü. Leydi Ombersley'e, ailesindeki yasın düğün gününü ertelemesine gerçekten üzüldüğünü, çünkü tüm samimiyetiyle, şu anki durumu altında kayınvalidesine hem destek hem de teselli olabileceğini düşündüğünü söylemişti. Leydi Ombersley biraz da meydan okurcasına, kayınvalidesinin ziyaretini hissetmediğini söylediğinde

Bayan Wraxton, yeğeninin dünyaya sunmaya kararlı olduğu cesur cepheyi ne kadar iyi anladığını gösteren bir şekilde ona gülümsedi, elini sıktı ve sevgili Leydi Ombersley'i şu anda kendisine düşen pek çok görevden kurtarabileceği zamanı dört gözle beklediğini söyledi. Bu sadece genç çiftin aile malikânesinin bir katını işgal etme planıyla ilgili olabileceğinden, Leydi Ombersley'nin üzerine derin bir depresyon çöktü. Bu düzenleme alışılmadık bir şey değildi ama Leydi Ombersley bunun başarısızlıkla sonuçlandığı pek çok örnek düşünebiliyordu, özellikle de Melbourne ailesinde. Bayan Wraxton'ın histerik spazmlar ya da gerçekten korkunç skandallarla Ombersley evini çirkinleştirmeyeceği kesindi ama Leydi Ombersley bu bilgiden çok az teselli buluyordu. Leydi Caroline Lamb'in çılgınca davranışları kadar dayanılmaz olan bir başka şey de Bayan Wraxton'ın genç kayınbiraderleri ve baldızları üzerinde hayırsever bir etki bırakmaya kararlı olması ve Leydi Ombersley'nin bırakmaya hiç de istekli olmadığı pek çok yükü kendi omuzlarına almanın görevi olduğuna inanmasıydı.

Akşamın sonunda onu arabasına teslim etmeden önce nişanlısıyla birkaç dakikalık ciddi bir sohbetin tadını çıkaran Charles, yatağa karışık duygularla gitti. Eugenia'nın eleştirilerinin haklılığını kabul etmekten başka çaresi yoktu ama kendisi de açık sözlü bir mizaca sahip olduğu için Sophy'nin samimi ve açık tavırlarından hoşlanmaya meyilliydi ve onun kendisini yakışsız bir şekilde öne çıkardığını kabul etmeyi inatla reddediyordu. Sophy'nin kendisini hiç de öne çıkardığını düşünmüyordu, bu da onun eve nasıl olup da yepyeni bir hava getirdiğini anlamasını zorlaştırıyordu. Bunu kesinlikle yapmıştı. Bunu onayladığından emin değildi.

Sophy'ye gelince, ev sahiplerinden daha fazla düşünecek şeyi olduğu halde yatak odasına çekildi. Ona öyle geliyordu ki

mutsuz bir evde yaşamaya başlamıştı. Cecilia bu durumdan Charles'ı sorumlu tutuyordu, şüphesiz Charles da sorumluydu. Ama Sophy okullu bir kız değildi ve Lord Ombersley'nin gözüne girmesi on dakikadan fazla sürmemişti Kuşkusuz Charles'ın bu konuda katlanması gereken çok şey vardı ve ailesinin geri kalanı ona açıkça saygı duyduğuna göre, doğuştan sert ve otokratik bir mizacın, bu şekilde kontrol edilmediğinde, onu aile içi bir zorbaya dönüştürmesi şaşırtıcı değildi. Sophy onun ıslah olduğuna inanamıyordu, çünkü Tina onunla arkadaş olmakla kalmamış, güldüğü zaman bütün kişiliği değişmişti. Onun hakkında bildiği en kötü şey, gelin olarak çok sıkıcı bir kız seçmiş olmasıydı. Böylesine gelecek vaat eden bir gencin, karakterinin tüm nahoş özelliklerini teşvik etmeyi kendine iş edinecek biriyle evlendirilmesinin üzücü olduğunu düşünüyordu.

Çocuklar için endişelenmeye gerek olmadığına karar vermişti ama kıvrak zekâsı akşam boyunca ona Bay Hubert Rivenhall'la ilgili her şeyin yolunda gitmediğini haber vermişti. Açıklanmamış bir sorunun onu rahatsız ettiğine dair güçlü bir kuşkusu vardı. Salamanca'ya hayranlık duyarken ya da gençlerle saçma sapan bir oyun oynarken bunu unutabilirdi, ama zihnini başka bir şey meşgul etmediğinde sorun tekrar aklına gelirdi ve biri ona bakana kadar sessizleşirdi, o zaman hemen yeniden konuşmaya başlardı, akrabalarını tatmin edecek gibi görünen tıkırtılı, aşırı gergin bir üslupla. Sophy, genç subaylarla ilgili deneyimlerinden yola çıkarak, onun muhtemelen sandığından çok daha az ciddi olabilecek aptalca bir belaya bulaştığını düşündü. Elbette bunu ağabeyine anlatmalıydı, çünkü hiç kimse Mr. Rivenhall'ın yüz ifadesi, onun her türlü kazayla başa çıkabilecek yeterlilikte olduğunu gösteriyordu; ama Hubert açıkça korktuğu için

kuzenine güvenmesi için onu ikna etmek iyi bir şey olabilir. Sonra Cecilia vardı, çok güzel ve çok çaresiz! Onun işlerini tatmin edici bir şekilde düzenlemek çok daha zor olabilirdi, çünkü tamamen farklı bir okulda yetişmiş olan Sophy, herhangi bir kızı tatsız bir evliliğe zorlamanın uygunsuz olduğunu düşünmesine rağmen, Augustus Fawnhope'un iddialarını ilerletmeye kesinlikle kararlı değildi. Son derece pratik bir insan olan Sophy, Bay Fawnhope'un tatmin edici bir koca olacağına inanmıyordu, çünkü Fawnhope'un gözle görülür bir geçim kaynağı yoktu ve ilham perisinin etkisi altındayken akşam yemeği randevuları ya da önemli mesajların iletilmesi gibi sıradan meseleleri unutabiliyordu. Bununla birlikte, kabakulak olan orta yaşlı bir adama tercih edileceği kesindi ve Cecilia'nın ona olan tutkusu sadece bir karasevdadan ibaret değilse, arkadaşları ona yakışıklılığı ve cazibesinin düzensiz alışkanlıklarına ağır basacağı iyi maaşlı ve kibar bir görev bulmakla meşgul olmalıydılar. Sophy uykuya daldığında hâlâ böyle bir görev düşünmeye çalışıyordu.

Ombersley Evi'nde kahvaltı evin arka tarafındaki salonda yapılırdı. Saat dokuzda masaya sadece üç hanım oturdu; çünkü gece alışkanlıkları olan Lord Ombersley öğlene kadar odasından çıkmazdı ve iki büyük oğlu da bir saat önce kahvaltı edip Park'ta ata binmeye gitmişlerdi.

Sağlık durumu pek iyi olmayan Leydi Ombersley, uyanık olduğu saatlerin bir kısmını yeğeni için eğlenceler planlamakla geçiriyordu ve kuru tost parmaklarını çayına batırırken danslı bir akşam partisi planını ortaya attı. Cecilia'nın gözleri parladı, ama kuşkuyla, "Charles izin verirse," dedi.

"Canım, biliyorsun kardeşinin mantıklı bir eğlenceye itirazı yok. Gerçekten büyük bir balo vermemiz gerektiğini kastetmiyorum elbette."

Teyzesinin çay ve kızarmış ekmek tüketimini şaşkınlıkla izleyen Sophy, "Sevgili hanımefendi, benim için kendinizi koymamanızı tercih ederim," dedi.

Leydi Ombersley kesin bir tavırla, "Senin için bir parti vermeye kararlıyım," diye cevap verdi. "Bunu yapacağıma dair babana söz verdim. Ayrıca, eğlenmeyi çok severim. Sizi temin ederim ki, şu anda bizi bulduğunuz kadar sessiz değiliz.

Sevgili Maria'yı getirdiğimde bir balo, iki parti, bir Venedik kahvaltısı ve bir maskeli balo verdik! Ama sonra," diye ekledi iç çekerek, "zavallı Kuzen Mathilda hâlâ hayattaydı ve bütün davetiyeleri o gönderdi ve Gunter'le her şeyi o ayarladı. Onu çok özlüyorum. Bir akciğer iltihabı yüzünden vefat etti, biliyorsunuz."

"Hayır, ama sizi rahatsız eden tek şey buysa, hanımefendi, lütfen bunu bir daha düşünmeyin!" dedi Sophy. "Cecy ve ben her şeyi ayarlayacağız, sizin de giyeceğiniz elbiseyi seçmek ve konuklarınızı ağırlamaktan başka bir şey yapmanıza gerek kalmayacak."

Leydi Ombersley ona göz kırptı. "Ama aşkım, yapamazsın!"

"Elbette yapabilirim!" dedi Sophy, ona içtenlikle gülümseyerek. "On yedi yaşımdan beri Sir Horace'ın bütün partilerini ben yönettim! Bu da aklıma hemen yapmam gereken bir şey getiriyor! Hoare's Bank'ı nereden bulacağım, Lizzie Teyze!"

"Hoare's Bank'ı bulmak mı?" diye yankılandı Leydi Ombersley boş bir sesle.

"Bunu neden bilmek istiyorsun ki?" diye sordu Cecilia.

Sophy biraz şaşırılmış görünüyordu. "Neden, Sör Horace'ın izin mektubunu sunmak için, elbette!" diye cevap verdi.

"Bunu hemen yapmalıyım, yoksa ne yapacağımı ." Teyzesi ve kuzeninin zamankinden daha şaşkın baktıklarını fark etti ve kaşlarını kaldırdı. "Ama ben ne dedim ki?" diye sordu eğlence ve dehşet arasında. "Hoare's, biliyorsunuz! Sir Horace onlarla bankacılık yapıyor!"

Leydi Ombersley, "Evet canım, olabilir, ama senin bankada hesabın yok ki!" diye itiraz etti.

"Hayır, ne yazık ki! Çok sıkıcı! Yine de ihtiyaçlarım için Sir Horace'ın fonlarından yararlanmam konusunda anlaştık. Evin masrafları için de tabii, ama şu anda bir evimiz yok," dedi Sophy, dördüncü dilim ekmeğine bolca tereyağı sürerek.

"Aşkı! Genç hanımlar asla, ben bile hayatımda amcanızın bankasına girmedim!" dedi Leydi Ombersley, derinden etkilenerek.

"Hayır mı?" dedi Sophy. "Belki de bütün faturaları kendisi ödemeyi tercih ediyordur? Sir Horace'ı para için sürekli kendisine başvurulmasından daha çok kızdıran bir şey olamaz! Bana yıllar önce iş hayatından anlamayı öğretti ve bu yüzden çok mutlu bir şekilde hayatımıza devam ediyoruz." Alnı kırıştı. "Umarım Sancia onun için idare etmeyi öğrenir. Zavallı melek! Faturaları incelemek ve tüm maaşları ödemek zorunda kalırsa bundan hiç hoşlanmayacaktır."

"Böyle bir şeyi hiç duymadım!" dedi Leydi Ombersley. "Gerçekten Horace, ama bunu boş ver! Sevgili çocuğum, benimle birlikteyken para çekmene gerek yok!"

Sophy, teyzesinin Hoare's Bank'ın bir ahlaksızlık yuvası olduğuna dair açık inancına gülmekten kendini alamadı ama, "Gerçekten de paraya ihtiyacım olacak! Ne kadar pahalı olduğum hakkında hiçbir fikriniz yok, hanımefendi! Sör Horace da size yük olmamam konusunda beni özellikle uyardı."

Cecilia'nın gözleri merakla parlayarak, "Baban harcadıklarına bir sınır koymuyor mu?" diye sordu.

"Hayır, ulaşamayacağı bir yere gitmişken ve aniden neye ihtiyacım olabileceği hakkında hiçbir fikri yokken bunu nasıl yapabilir? Marangozdan kaçamayacağımı biliyor. Ama sizi kendi kızdırmak istemedim! Yalnız, Hoare'in yeri şehrin neresinde acaba?"

Neyse ki, diğer hanımların hiçbiri bankanın yeri hakkında en ufak bir fikre sahip olmadığından, Bay Rivenhall tam o anda odaya girdi. At binmek için giyinmişti ve sadece annesine, bağlı olduğu Şehir'de yerine getirmesini isteyebileceği herhangi bir görevi olup olmadığını sormak için içeri bakmıştı. Hiçbiri yoktu ama (muhtemelen onaylamamasına rağmen) Sophy'nin Hoare's Bank'a yönlendirilmek konusundaki olağanüstü isteğini ona açıklamakta tereddüt etmedi. Bunu soğukkanlılıkla karşıladı ve hatta Sophy'nin babasının hesabına para yatırma özgürlüğüne sahip olduğunu açıkladığında çok şaşırdı. "Alışılmadık!" dedi ama onaylamaktan çok eğleniyor gibiydi. "Hoare's Bank Temple Bar'da," diye ekledi. "İhtiyacınız acilse, bu sabah şehre kendim gideceğim ve size eşlik etmekten mutluluk duyacağım."

"Teşekkür ! Eğer teyzemin bir itirazı yoksa sizinle gelmekten memnuniyet duyarım. Ne zaman yola çıkmak istersiniz?"

"Müsait olmanızı bekleyeceğim kuzen," diye kibarca cevap verdi.

Bu nezaket sefer için iyiye işaretti ve her zaman iyimser olmaya meyilli olan Lady Ombersley'nin, Charles'ın kuzeninden nadiren hoşlandığı umudunu beslemesine neden oldu. Sophy'nin kendisini bekletmediğini görünce onun lehine bir tavır takındığı kesindi; Sophy de kendi adına, böylesine görkemli bir çift atı curricle'yle süren bir adam hakkında kötü düşünemezdi. Bu araçta onun yanında yerini aldı; atlar onun yanından geçerken seyis arkaya geçti ve Sophy, kendisi de sıradan bir kırbaç değil, eleştirel ama takdirsiz olmayan

Charles çiftinin ilk heyecanını kontrol ederken sessizlik. Nihai kararını, Charles'ı bir tandem ya da bir dört elli ile kadar saklı tutarak, yine de kendi kullanımı için araba atları satın almasında ona yardım etme yeteneğine güvenebileceğini hissetti ve biraz sonra, "Bir araba satın almalıyım ve bir curricle mi yoksa yüksek perdeli bir fayton mu seçeceğimi bilmiyorum. Hangisini önerirsin, Kuzen?"

"İkisi de değil," diye cevap verdi, atlarını sokaktaki bir dönemeçte sabitleyerek.

"Oh?" dedi Sophy, oldukça şaşırılmış bir halde. "Ne o zaman?" Adam ona baktı. "Ciddi , değil mi?" "Ciddi değil miyim? Tabii ki ciddiyim!"

"Eğer araba kullanmak istersen, bir gün seni Park'a götürebilirim," dedi. dedi. "Ahırlarda bir hanımefendinin sürebileceği kadar sessiz bir at, hatta bir çift bulabileceğimi umuyorum."

Sophy başını sallayarak, "Korkarım bu asla !" dedi.

"Gerçekten mi? Neden olmasın?"

"Atı heyecanlandırabilirim," dedi Sophy tatlı bir sesle.

Bir an şaşırdı. Sonra güldü ve şöyle dedi: "Özür dilerim. Sizi gücendirmek gibi bir niyetim yoktu. Ama Londra'da bir arabaya ihtiyacınız olamaz. Hiç kuşkusuz annemle birlikte yola çıkacaksınız ve eğer özel bir iğe gitmek isterseniz her zaman arabalardan birinin sizin kullanımınız için eve gönderilmesini isteyebilirsiniz."

"Bu," dedi Sophy, "çok nazıksınız ama bana pek uymaz. Londra'da arabalar nereden alınır?"

"Kasabayı bir curricle ile zor gezersiniz!" dedi. "Bir hanımefendi için yüksek koltuklu bir faytonun uygun bir araç olduğunu da düşünmüyorum. Onları kullanmak kolay değil.

sür. Kız kardeşlerimden herhangi birinin böyle bir girişimde bulunduğunu görmek istemem."

"Onlara bunu söylemeyi unutmamalısın," dedi Sophy nazıkçe.

"Onlara söylediklerine aldırıyorlar mı? Benim hiç kardeşim olmadı, o yüzden bilemem."

Ani saldırılara alışık olmayan Bay Rivenhall gelinceye kadar hafif bir duraklama oldu. Bu çok uzun sürmedi. "Bunu yapsaydın senin için daha iyi olurdu, kuzen!" dedi suratsızca.

"Hiç sanmıyorum," dedi Sophy, hiç sinirlenmeden. "Kardeşler hakkında gördüğüm az şey, Sör Horace'ın bana hiç yük yüklememiş olmasına sevinmemi sağlıyor."

"Teşekkür ederim! Bunu nasıl karşılayabileceğimi biliyorum sanırım!"

"Sanırım öyle, çünkü pek çok çağdışı düşünceniz olmasına rağmen aptal olduğunuzu düşünmüyorum."

"Çok minnettarım! Yapmak istediğiniz başka eleştirileriniz var mı?"

"Evet, yüksek cesaretli bir çifti sürerken asla sinirlenme! Son viraja çok hızlı girdin."

Bay Rivenhall'ın eşsiz bir adam olduğu düşünüldüğünde, bu hamle onun zırhını delmeyi başaramadı. "Ne iğrenç bir kızsın sen!" dedi çok daha dostça. "Gel! Temple Bar'a kadar kavga edemeyiz! Ateşkes ilan edelim!"

"Elbette," diye içtenlikle kabul etti. "Daha ziyade arabam hakkında konuşalım. Atlarım için Tattersall'a mı gideceğim?"

"Kesinlikle hayır!"

"Sevgili Kuzen Charles, ismi yanlış bildiğimi mi yoksa daha iyi bir satıcı olduğunu mu anlamamı istiyorsunuz?"

"İkisi de değil. Anlamanızı istediğim şey, kadınların Tattersall'a sık sık gitmedikleri!"

"Şimdi, bu kız kardeşlerinizin yapmasını istemediğiniz şeylerden biri mi, yoksa benim oraya gitmem gerçekten uygunsuz mu olur?"

"Çok uygunsuz!"

"Bana eşlik etseydin?"

"Öyle bir şey yapmayacağım."

"O zaman nasıl idare edeceğim?" diye sordu. "John Potton mükemmel bir seyis ama atlarımı satın alması için ona güvenmem. Aslında, belki de neyi sevdiğimi çok iyi bilen Sir Horace dışında kimseye güvenmem."

Kadının ciddi olduğunu ve şüphelendiği gibi sadece onu kızartmaya niyetli olmadığını anladı. "Kuzen, eğer arabayı kendin kullanmaktan başka bir şey yapamayacaksan, tilbury'mi emrine veririm ve şaftlar arasında gitmek için uygun bir at seçerim."

"Sizinkilerden biri mi?" diye sordu Sophy.

"Atlarımın hiçbiri senin sürmen için uygun değil," diye cevap verdi.

"Neyse, boş !" dedi Sophy. "Kendi faytonum ve çiftim olmasını tercih ederim."

"Birbirine uyumlu bir çift için ne kadar ödemeniz gerektiğine dair en ufak bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Hayır, söyle bana! Üç ya da dört yüz pounddan fazla değil sanıyordum?"

"Önemsiz bir şey! Elbette baban, bir çift at için üç ya da dört yüz poundu çarçur etmene en ufak bir itirazda bulunmazdı!"

"Kendimi bir kaz gibi kaptırıp, bir milin sonunda rüzgârda gösterişli görünümlü bir hayvan ya da yüksek adımlı bir at satın almadığım sürece hiç de değil."

"O zaman İngiltere'ye dönene kadar beklemenizi tavsiye ederim. Hiç şüphesiz o da sizi seçecektir!" dedi Mr. Rivenhall derdi ki.

Bay Rivenhall'ı hayrete düşüren bir şekilde, Sophy bunu gayet iyi karşılamış görünüyordu, çünkü hiçbir yorum yapmadı ve hemen ardından arabayı sürdükleri caddenin adını söylemesini istedi. Bir daha faytondan ve çiftten söz etmedi ve Bay Rivenhall, Sophy'nin biraz şımarık ve sakinleşmeye ihtiyacı olduğunu fark ederek, geçtikleri bir iki ilgi çekici yeri göstererek ve Portekiz manzarası hakkında birkaç nazik soru sorarak ona yaptığı ağır hakareti hafifletti. Temple Bar'a vardıklarında, Hoare's Bank'ın dar girişinin önünde durdu ve atlarıyla yürümesinin daha iyi olacağını, çünkü ne kadar süre alıkonulacağını bilmediğini ve sert bir rüzgâr estiğini söyleyerek ona eşlik etmeyi reddetmeseydi, ona içeride eşlik edecekti. Bu yüzden onu dışarıda bekledi; genç ve bekâr bir bayanın bankada iş yapması ne kadar sıra dışı olursa olsun, orada gerçekten bir zarara uğramayacağını düşündü. Yaklaşık yirmi dakika yeniden ortaya çıktığında, bankanın üst düzey bir yetkilisi onunla birlikte geldi ve onu özenle arabaya bindirdi. Bu kişiyle hatırı sayılır bir dostluk ilişkisi içinde olduğu anlaşıyordu, ama arabayla uzaklaşırlarken kuzeninin biraz alaycı bir şekilde sorduğu soruya verdiği yanıtta, onunla ilk kez karşılaştığını söyledi.

"Beni şaşırttınız!" dedi Bay Rivenhall. "Bebekken seni dizinde sallandırmış olabileceğini düşünmüştüm!"

"Sanmıyorum," dedi. "Her halükarda bundan bahsetmedi. Şimdi nereye gidiyoruz?"

Paul's yakınlarında yapması gereken bir iş olduğunu ve onu beş dakikadan fazla bekletmemesi gerektiğini söyledi. Eğer bu, bekleme süresinin uzunluğuna yönelik bir

Çünkü Sophy çok sevimli bir şekilde beklemeyi umursamadığını söylemişti. Bu çok daha başarılı bir atıştı. Bay Rivenhall, Bayan Stanton-Lacy'de hesaba katılması gereken bir rakiple karşılaştığını düşünmeye başladı.

Paul'un yanındaki bir sokağa geldiğinde, Sophy elini uzatarak, "Onları ben alırım," dedi. Bunun üzerine adam dizginleri Sophy'nin eline verdi, çünkü atları kontrol etme konusunda ona güvenmese de seyisi zaten atların başındaydı ve herhangi bir aksilik çıkma ihtimali yoktu. Sophy onun yüksek binaya girişini izledi ve lavanta rengi çocuk eldivenlerinden birini çıkardı. Doğudan esen rüzgâr oldukça kuvvetliydi, bir bayanın eldivenini fırlatıp yolun öbür tarafındaki oluğa düşürecek kadar kuvvetliydi. "Ah, eldivenim!" diye haykırdı Sophy. "Lütfen çabuk koşun, yoksa uçup gidecek! Atlar için korkmayın. Onları idare edebilirim!"

Seyis kendini bir ikilem içinde buldu. Efendisi kesinlikle grileri başıboş bırakmasını beklemezdi; öte yandan, birinin Bayan Stanton-Lacy'nin eldivenini kurtarması gerekiyordu ve sokak bir an için terk edilmişti. Kadının konuşmalarından duyabildiklerine bakılırsa, en azından grileri bir dakika tutabilecek kadar araba kullanmayı biliyordu. Oldukça sessiz bir şekilde duruyorlardı.

Damat şapkasına dokundu ve yolun karşısına doğru yürüdü.

"Efendinize söyleyin, hava atları ayakta tutmak için çok soğuk!" Sophy arkasından seslendi. "At arabasını birkaç dakikalığına sokaklarda dolaştıracağım ve hazır olduğunda onu almak için geri geleceğim!"

Eldiveni almak için eğilen damat neredeyse düşüyordu, o kadar hızlı dönüyordu ki. Bayan Stanton-Lacy'nin caddede hızla ilerlediğini mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Bayan Stanton-Lacy'yi yakalamak için cesurca ama gecikmiş bir girişimde bulundu.

ama rüzgâr şapkasını uçurduğu anda köşeyi döndü ve şapkasını sokağa fırlattı.

At arabası tekrar neredeyse yarım saat geçmişti. Kollarını kavuşturmuş onu bekleyen Bay Rivenhall, kuzeninin virajı nasıl bir hassasiyetle döndüğünü, dizginleri ve kırbacı ne kadar iyi kullandığını gözlemlemek için bolca fırsat buldu ama pek memnun olmuşa benzemiyordu, çünkü alnında bir kaş çatma ve dudaklarını birbirine sıkıca kenetlemiş bir halde aracın yaklaşmasını izliyordu. Damadından hiçbir iz yoktu.

Bayan Stanton-Lacy, Bay Rivenhall'ın tam arkasına yanaşarak neşeyle, "Özür dilerim, sizi beklettim! Londra'da yolumu bilmediğim için kayboldum ve en az üç kez yön sormak zorunda kaldım. Ama damadınız nerede?"

"Onu evine gönderdim!" diye cevap verdi Bay Rivenhall.

Kadın ona baktı, anlamlı gözleri eğlenceyle doluydu. "Ne kadar da !" diye onayladı. "Bir erkeğin her şeyi düşünmesini severim. Arkamızda dikilen ve ağzından çıkan her kelimeyi duyan o adam varken benimle gerçekten iyi bir Çekilde tartıGamazdın."

Bay Rivenhall gürleyerek, "Atlarımı sürmeye nasıl cüret edersin?" diye sordu. Koltuğuna atladı ve "Dizginleri hemen bana ver!" diye bağırdı.

Onları ve kırbacı da bıraktı, ama silahsız bir tavırla, "Doğrusu pek iyi bir şey yapmadım, ama kabul edersiniz ki benimle eşek bile süremeyecek kadar aptal biriymişim gibi konuşmanızın hiçbir anlamı yoktu," dedi.

Bay Rivenhall'ın sabırsız ağzı bir kez daha o kadar katı bir şekilde kapanmıştı ki, hiçbir şeye sahip olma ihtimali yokmuş gibi görünüyordu.

"En azından çiftinizi idare edebildiğimi kabul edin!" dedi Sophy.

"İyi ki onları rahatlatmışım!" diye karşılık verdi.

"Ne kadar cimrisiniz!" dedi Sophy.

Bu gerçekten de cömertçe değildi ve o da bunu biliyordu. Öfkeyle, "Yanında bir seyis bile olmadan Şehirde ! Çok hoş bir davranış, yemin ederim! Biraz daha terbiyeli olmaman ne yazık, kuzen! Yoksa bunlar Portekiz terbiyesi mi?"

"Oh, hayır!" diye cevap verdi. "Tanındığım bir yer olan Lizbon'da böyle şakalar yapamazdım elbette. Korkunç, değil mi? Sizi temin ederim ki, tüm Cits bana bakıyordu! Ama bu kafayla kendinizi büzüştürmeyin! Londra'da beni kimse tanımıyor!"

"Hiç şüphesiz," dedi alaycı bir tavırla, "Sör Horace böyle bir davranışı alkışlardı!"

"Hayır," dedi Sophy. "Sanırım Sir Horace atlarınızı sürmeme izin vermeyi teklif etmenizi beklerdi. Sırf bu yüzden, atik bir çifti idare edip edemeyeceğime kendiniz karar verebilirdiniz," diye nazıkçe açıkladı.

"Atlarımı kendimden başka kimsenin sürmesine izin vermem!"

"Genel olarak," dedi Sophy, "bence çok haklısınız. Beceriksiz çift elin en nazik ağzı ne kadar çabuk bozacağı inanılmaz!"

Bay Rivenhall neredeyse duyulabilir bir şekilde dişlerini sıktı.

Sophy aniden güldü. "Bu kadar mantıksızca kızma kuzen!" diye yalvardı. "Atlarınızın hiçbir zarar görmediğini çok iyi biliyorsunuz! Kendi kullanımım için bir çift seçmeme izin verir misin?"

"Böyle çılgın bir projeyle hiçbir ilgim olamaz!" dedi sert bir şekilde.

Sophy bunu soğukkanlılıkla karşıladı. "Pekâlâ," dedi. "Belki de benim için uygun bir koca bulmak sana daha çok yakışır. Çok istekliyim ve anladığım bu konuda biraz yeteneklisiniz."

Bay Rivenhall, "hiç incelik yok mu?" diye sordu.

"Evet, gerçekten! Ne kadar çok olduğunu bilerseniz sizi şaşırtacağımı söyleyebilirim!"

"Olurdu!"

"Ama *seninleyken*, sevgili kuzenim," diye devam etti Sophy, "hiçbir çekincem olmaması gerektiğini biliyorum. Lütfen bana uygun bir koca bul! Düşüncelerim hiç de hoş değil ve eşimin en ufak bir erdeme sahip olması beni tatmin edecektir."

"Hiçbir şey," dedi Bay Rivenhall, Haymarket'in köşesinden dönerken kuzenine nasıl araba kullanacağını göstererek, "senin olağanüstü tuhaflıklarını nasıl kontrol edeceğini bilen bir adamla evlendiğini görmekten daha büyük bir mutluluk veremezdi bana!"

"Çok iyi bir performans!" diye onayladı Sophy. "Ama o anda yola bir köpek çıksaydı ya da zavallı bir insan karşıdan karşıya geçseydi nasıl olurdu?"

Bay Rivenhall'ın mizah anlayışı ona ihanet etti. "Henüz kimsenin seni boğmamış olmasını hayret verici bir durum olarak görüyorum kuzen!" diye cevap vermeden önce kahkahasını bastırmak zorunda kaldı.

Kuzeninin dikkatini kaybettiğini fark etti. Başını ondan çevirmişti ve kuzeninin gözüne hangi nesnenin takıldığını anlayamadan hızla, "Ah, lütfen durur musunuz? Eski bir tanıdığımı gördüm!"

Bu isteği yerine getirdikten sonra, sokakta onlara doğru yürüyen kişinin kim olduğunu çok geç fark etti. Olabilirdi

O zarif endamı ya da kıvrıcık kenarlı kunduz şapkasını çıkarınca ortaya çıkan gine altından bukleleri yanlış anlamaya imkân yoktu. Bay Augustus Fawnhope, at arabasındaki kadının kendisine doğru el salladığını fark edince durdu, şapkasını çıkardı ve elinde tuttuğu şapkaıyla Sophy'ye soran gözlerle baktı.

Gerçekten de çok güzel bir genç adamdı. Saçları kaymaktaşıdan bir alından doğal bir şekilde dalgalanıyordu; gözleri koyu maviydi, biraz hayalperestti, ama kemerli kaşlarının altında o kadar zarif bir şekilde yerleştirilmişti ki, eleştiriye meydan okuyacak kadar büyük ve parlaktı; ağzı bir heykeltıraşın sanatının aletlerini el yordamıyla bulmasına neden olacak kıvrımlarla şekillendirilmişti. Orta boylu ve orantılıydı ve ince vücudunu korumak için sirkeye batırılmış patatesle beslenmesine gerek yoktu. Zaten böyle bir şey yapmak aklının ucundan bile geçmezdi. Bay Fawnhope'un en önemli özelliği dış görünüşüne hiç önem vermemesiydi. Bunun uyandırdığı hayranlıktan habersiz olamayacağı düşünülebilirdi, ama büyük bir şair olma hırsıyla meşgul olduğu, kendisine söylenenlere çok az dikkat ettiği ve hakkında söylenenlere hiç dikkat etmediği için, Bay Rivenhall ve Sir Charles Stuart gibi kötü niyetli kişiler bile, bu hayranlığın kendisini sarmalayan soyutlama bulutunu henüz delmemiş olmasının çok muhtemel olduğunu kabul etmek zorunda kaldılar.

Ama Bayan Stanton-Lacy'nin yüzüne doğru çevrilen bakışlarda soyutlamadan daha fazlası vardı ve bu durum Bay Rivenhall'ın gözünden kaçmamıştı, Bay Stanton-Lacy'nin yüzündeki boşluğu ve şüpheli gülümsemeyi doğru yorumladı. Fawnhope'un dudakları. Bay Fawnhope, kendisine elini dostça uzatan kadının kimliği hakkında en ufak bir fikre sahip değildi. Yine de elini tuttu ve yumuşak, belirsiz sesiyle, "Nasılsınız?" dedi.

"Brüksel," dedi Sophy yardımsever bir şekilde. "Richmond Düşesi'nin balosunda quadrille dansı yapmıştık, hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun?"

Kuzenim Bay Rivenhall'ı tanıyor musunuz? Sezon boyunca Berkeley Meydanı'nda teyzemin yanında kalacağımı biliyor olmalısınız. Bizi ziyarete gelmelisiniz. Çok sevineceğini biliyorum!"

"Tabii ki hatırlıyorum!" dedi Bay Fawnhope, terbiyeden çok doğrulukla. "Tekrar karşılaşmak ne güzel, hanımefendi, hem de hiç beklenmedik bir anda! Berkeley Meydanı'na uğrama şerefine kesinlikle nail olacağım."

Eğildi ve geri çekildi. Bay Rivenhall'ın sabırsızlığını belli ettiği griler öne atıldılar. Bay Rivenhall, "Gelişinizden bu kadar kısa bir süre sonra eski bir dostla karşılaşmanız ne kadar hoş!" dedi.

"Evet, öyle değil mi?" diye onayladı Sophy.

"Umarım sizi ziyaret etme davetinizden yararlanmadan önce adınızı hatırlamayı başarır."

Dudakları kıpırdadı ama mükemmel bir soğukkanlılıkla cevap verdi: "Emin olun, eğer bulamazsa ona ne olduğunu söyleyecek birini bulacaktır."

"Sen utanmazsın!" dedi öfkeyle.

"Saçmalık! Atlarınızı ben sürdüğüm için böyle söylüyorsunuz," diye cevap verdi. "Boş ver! Bir daha böyle bir şey yapmayacağıma söz veriyorum."

"Ben hallederim!" diye karşılık verdi. "Sana şunu söyleyeyim, sevgili kuzenim, ailemin işlerine burnunu sokmaktan kaçınırsan çok daha memnun olurum!"

Bunu öğrendiğime çok sevindim, çünkü eğer seni memnun etmek istersem bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Sanırım yapamayacağım, ama insan ne kadar olasılıksız olursa olsun her türlü olaya hazırlıklı olmak istiyor."

Başını çevirip ona baktı, gözleri kısılmıştı ve ifadeleri hiç de hoş değildi. "Benimle kılıç yarığına girecek kadar akılsız olmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu. "Seni yanlış anladığımı iddia etmeyeceğim,

Kuzen, ne demek istediğim konusunda seni hiç şüphede bırakmayacağım! Eğer o köpek yavrusunun kız kardeşimle evlenmesine izin vereceğimi düşünüyorsanız, hakkımda öğrenmeniz gereken daha çok şey var demektir!"

"Pooh!" dedi Sophy. "Atlarına dikkat Charles ve benimle boş konuşma."

V

"Bir sabahlık iş için oldukça iyi!" dedi Sophy. Bay Rivenhall daha az tatmin olmuştu. Annesi, kuzeninden hoşlanmak şöyle dursun, onu aylarca misafir etmek zorunda kalabileceklerini düşününce dehşete kapılmıştı. "Size açıkça söylüyorum, hanımefendi, bu olmaz!" dedi. "Amcamın ne kadar süre uzakta kalacağını Tanrı bilir! Tek dileğim, kızının sorumluluğunu üstlenmeyi kabul ettiğiniz gün için pişmanlık duymamanız! Onun diğer beklentilerini ne kadar çabuk yerine getirir ve onu zavallı biriyle evlendirirseniz, hepimiz için o kadar iyi olur!"

"Aman Tanrım, Charles!" dedi Leydi Ombersley. "Seni kovmak için ne yaptı böyle?"

Bu soruya cevap vermeyi reddetti, sadece Sophy'nin şımarık, inatçı ve o kadar kötü yetiştirilmiş olduğunu, herhangi bir erkeğin ona talip olacak kadar aptal olup olmayacağından şüphe duyduğunu söyledi. Annesi Sophy'nin kötülüklerini daha fazla sorgulamaktan kaçındı, ama bunun yerine ona bir koca bulmanın başlangıcı olarak danslı bir akşam partisi vermesine izin verilmesini önermek için anı yakaladı. "Büyük bir partiden söz etmiyorum," diye ekledi aceleyle. "Belki on çift ya da daha fazlası, salonda!"

"Elbette!" dedi. "Böylece genç Fawnhope'u davet etmenize gerek kalmayacak!"

"Oh, kesinlikle!" diye kabul etti.

"Seni uyarmalıyım anne," dedi, "bu sabah onunla karşılaştık! Kuzenim onu eski ve değerli bir tanıdık olarak selamladı ve kendisini buraya çağırması için yalvardı!"

"Ah, Tanrım!" diye iç geçirdi Leydi Ombersley. "Ne kadar talihsiz bir durum! Ama onu tanıdığını sanıyorum Charles, çünkü geçen yıl Brüksel'de amcanla birlikteydi."

"Kadın!" dedi Charles alaycı bir tavırla. "Onun kim olduğu hakkında Çin İmparatoru'ndan daha fazla fikri yoktu! Ama kesinlikle arayacak! Bunu halletmeniz için sizi yalnız bırakmalıyım, hanımefendi!"

Bu çok haksız sözlerle annesinin odasından çıktı ve onu, en eski arkadaşlarından birinin oğlu olan, istisnai olmayan bir doğuma sahip genç bir adam tarafından yapılan sabah ziyaretiyle nasıl başa çıkabileceğini düşündüğü konusunda merakta bıraktı. Adamın kendisinden daha fazla bir fikri olmadığı sonucuna vardı ve bu konuyu zihninden uzaklaştırarak, iki aydır düzenlediği ilk partiye kimi davet edeceği gibi çok daha hoş bir soruna eğildi.

Az sonra yeğeninin içeri girmesiyle konuşması kesildi.

Charles'ın karanlık sözlerini hatırlayarak, Sophy'ye onu kızdıracak ne yaptığını ciddiyetle sordu.

Sophy güldü ve onun arabasını çalıp yarım saat boyunca şehirde dolaştırmaktan başka bir şey yapmadığını söyleyerek onu neredeyse şaşkına çevirdi.

"Sophy!" diye soluk soluğa kaldı leydim. "Charles'ın grileri mi? Onları asla tutamazsın!"

"Doğruyu söylemek gerekirse," diye itiraf etti Sophy, "bunu yapmak için şeytanın kendi işi vardı! Oh, dilerim! Bunu söylemek istemezdim, sevgili Lizzie Teyze! Azarlama! Sör Horace'la yaşamının getirdiği bir şey bu. En şok edici şeyleri söylediğimi biliyorum, ama zavallı dilime dikkat *çalışıyorum!* Hayır, Charles'ın evcil hayvanlarını bir daha düşünme! Yakında kendine gelecektir. O can sıkıcı kızla evlenmeye kalkışmasaydı bu kadar sıkıcı olmazdı herhalde!"

"Oh, Sophy!" dedi Leydi Ombersley istemsizce. "İstediğim kadar uğraşayım, Bayan Wraxton'dan hoşlanamıyorum!"

"Onun gibi! Hiç sanmıyorum!" diye haykırdı Sophy.

Leydi Ombersley üzüntüyle, "Evet, ama öyle olmalı," dedi. "O çok iyi bir kız ve eminim bana çok iyi bir evlat olmak istiyor ve benim de iyi bir evlat istememem çok kötü bir huy! Ama düğünüyorum da, kısa bir süre sonra onu evimde yaGatacağım, ama bu tarzda konuGmamalıyım! Bu çok uygunsuz ve lütfen bunu unutmalısın, Sophy!"

Sophy buna aldırmadı ama : "Evde mi yaşıyorsunuz? Ciddi değilsiniz, değil mi hanımefendi?"

Leydi Ombersley başını salladı. "Böyle bir düzenlemenin hiçbir sakıncası yok, biliyorsun aşkım. Elbette kendi daireleri olacak ama-" Sözüünü kesti ve iç çekti.

Sophy birkaç dakika sabit bir şekilde ona baktı, ama şaşkınlıkla hiçbir şey söylemedi. Lady Ombersley bu melankolik düşünceleri aklından çıkarmaya çalıştı ve vermeyi düşündüğü partiden bahsetmeye başladı. Yeğeni bu planlara coşkuyla ve Lady Ombersley'nin ayaklarını yerden kesen bir verimlilikle katıldı. Hangi aşamalardan geçerek Sophy'yle her konuda anlaşmaya vardığını daha sonra ne Charles'a ne de kendisine açıklayabildi, ama şaşkınlık içinde kaldığı ama kimsenin Sophy'den daha tatlı huylu ya da daha düşünceli bir yeğene sahip olmakla övünemeyeceğine ikna olduğu bir görüşmenin sonunda, sadece Sophy ve Cecilia'nın gerekli tüm düzenlemeleri üstlenmesine değil, aynı zamanda Sir Horace'ın (kızı aracılığıyla) eğlencenin masraflarını karşılamasına da kesinlikle razı olmuştu.

"Ve şimdi," dedi Sophy neşeyle Cecilia'ya, "bana davetiye kartlarını nereden sipariş etmemiz gerektiğini ve genel olarak içecek için nereye gittiğinizi söyleyeceksiniz. Bu işi teyzemin aşçısına bırakmamalıyız bence, çünkü o kadar çok meşgul olacak ki başka bir şey için çok az zamanı olacak,

Bu da herkesi rahatsız eder ki bunu hiç istemem."

Cecilia şaşkınlıkla ona baktı. "Ama Sophy, annem bunun sadece küçük bir parti olacağını söylemişti!"

"Hayır Cecy, bunu söyleyen ağabeyindi," diye yanıtladı Sophy. "Çok büyük bir parti olacak."

Bu konferansta hazır bulunan Selina kurnazca sordu:

"Annem bunu biliyor mu?"

Sophy güldü. "Henüz değil!" diye itiraf etti. "Sence büyük partilere önem vermiyor mu?"

"Oh, hayır! Maria için verdiği baloya dört yüzden fazla kişi davetliydi, değil mi Cecilia? Annem çok eğlendi, çünkü çok büyük bir başarıydı ve herkes ona iltifat etti.

Kuzen Mathilda bana öyle söyledi."

"Evet, ama bunun maliyeti!" dedi Cecilia. "Buna cesaret edemez! Charles çok kızar!"

"Onu hiç düşünme!" diye önerdi Sophy. "Masrafı Charles değil, Sör Horace karşılayacak. Bütün tanıdıklarının bir listesini yap Cecy, ben de İngiltere'deki arkadaşlarımla bir listesini yapayım, sonra da kartları sipariş etmeye gidelim. Sanırım beş yüzden fazlasına ihtiyacımız olmayacak."

"Sophy," dedi Cecilia, zayıf bir sesle, "anneme bile sormadan beş yüz davetiye mi göndereceğiz?"

Kuzeninin gözlerinde fesatlık imgeleri dans ediyordu.

"Elbette öyleyiz, sevgili kaz! Onları bir kez gönderdik mi, korkunç kardeşin bile onları geri çağırılmaz!"

"Ah, ünlü, ünlü!" diye bağırdı Selina, odanın içinde hoplayıp zıplamaya başlayarak. "Ne büyük bir öfke içinde olacak!"

"*Cesaret* edebilir miyim?" diye nefes aldı Cecilia, hem korkmuş hem de gözleri kamaşmıştı.

Kız kardeşi ona kötü ruhlu olmaması için yalvardı, ama Sophy ona sorumluluğu üstlenmek zorunda kalmayacağını ve suçu doğru kapıya atmakta tereddüt etmeyecek erkek kardeşinin fazla suçlamasına maruz kalmayacağını işaret ederek konuyu kesinleştirdi.

Bu arada Bay Rivenhall nişanlısını ziyarete gitmişti. Brinklow'ların Brook Sokağı'ndaki biraz neşesiz evine vardığında hâlâ öfke içindeydi, ama o kadar nankör ve sapkın bir mizacı vardı ki, duygularının paylaşıldığını ve kuzenine yönelik eleştirilerinin onaylandığını görür görmez bambaşka bir yöne doğru ani bir dönüş yaptı ve Sophy'nin yaptığı gibi grileriyle başa çıkabilen bir kızın affedilmesi gerektiğini söyledi. Sophy kınanacak bir kadın olmaktan hızla sıyrılıp, yapmacıksız tavırları ve yüksek uçuşları olan bir çağda ferahlatıcı olan alışılmadık bir kız haline geldi.

Bu sadece Bayan Wraxton'ın zevkine göre değildi. Şehirde başıboş dolaşmak onun edep anlayışına uymuyordu ve bunu dile getirdi. Bay Rivenhall sırtıttı. "Hayır, çok doğru, ama sanırım bu biraz da benim hatam. Onun sırtını ben . Zararı yok; eğer benim grilerimi kontrol edebilseydi, ne kadar taze olurlarsa olsunlar, çok iyi bir kırbaçtı. Yine de, eğer söyleyecek bir şeyim varsa, annemin sorumluluğunda kaldığı sürece kendi arabasını kurmayacak. Tanrım, bir andan diğerine nerede olduğunu asla bilemeyiz, çünkü iğrenç kuzenim Sophy hakkında bir şey biliyorsam, Park'ın etrafında süslü bir şekilde dolaşmak onun için hiç de uygun olmaz!"

"Bunu büyük bir soğukkanlılıkla karşılıyorsun, sevgili Charles."

"Ben !" diye sözünü kederli bir kahkahayla kesti. "Beni çok öfkелendirdi!"

"Eminim böyle bir şey yapmış olması harika bir şey değildir. Bir beyefendinin atlarını onun izni olmadan sürmek, hoş gitme sınırını aşan bir davranış biçimini gösterir. Ben bile sizden dizginleri tutmama izin vermenizi istemedim!"

Eğlenmiş görünüyordu. "Sevgili Eugenia, umarım asla yapmazsın, çünkü böyle bir isteği kesinlikle reddederim! Sen benim atlarımı asla tutamazsın."

Eğer Bayan Wraxton bu kadar terbiyeli olmasaydı, bu patavatsız söze oldukça sert bir verirdi; çünkü kurdeleleri kullanışıyla biraz gurur duyuyordu ve Londra'da araba kullanmasa da Hampshire'daki evinde kalırken kullandığı şık bir faytonu vardı. Hal böyle olunca, bir şey söylemeden önce bir an duraklamak zorunda kalmıştı. Bu kısa süre içinde Charles'a ve onun sakıncalı kuzenine, en katı edep ilkelerine göre yetiştirilmiş bir , kızlığını Kıta'da gezerek geçirmiş herhangi bir hoyden kadar dikkate değer bir at kadını olabileceğini göstermeye karar verdi. At üzerindeki oturuğu hakkında birkaç kez iltifat almıştı ve stilinin mükemmel olduğunu biliyordu. "Bayan Stanton-Lacy böyle şeylere önem veriyorsa, belki bir öğleden sonra benimle Park'ta ata binmek ister. Bu onun düşüncelerine başka bir yön verir, onları kendi arabasını kurmak gibi aptalca fikirlerden uzaklaştırır. Bir parti yapalım, Charles! Sevgili Cecilia egzersizden hoşlanmıyor, biliyorum, yoksa bize katılmasını isterdim. Ama Alfred benimle gelmekten memnun olur, sen de kuzenini getirebilirsin.

Yarın mı? Bizimle gelmesi için ona yalvarın!"

Hoşgörüsüz bir adam olan Bay Rivenhall, Eugenia'nın genç erkek kardeşine karşı hiçbir sevgi beslemiyordu ve genellikle ondan uzak durmayı kendine iş edinmişti, ama Bayan Wraxton'ın ona pek az zevk vereceğini tahmin ettiği bir nişanı desteklemekteki asaletinden etkilenmiş ve aynı zamanda ona karşı duyduğu yükümlülük duygusunu da ifade ederek hemen kabul etmişti.

Ona gülümsedi ve onun çıkarları için çaba göstermenin kendisi için bir amaç olması gerektiğini söyledi. Zarif jestler yapmaktan pek hoşlanmazdı ama zaman zaman onun elini öper ve her zor durumda ona ne kadar güvenebileceğini çok iyi bildiğini söylerdi. Bayan Wraxton daha sonra Leydi Ombersley'e daha önce söylediği bir şeyi tekrarladı: Ombersley'lerin talihinin bu kriz anında araya girerek onunla evlenmesini ertelemesine özellikle üzüldüğünü söyledi. Leydi Ombersley'nin sağlık durumunun kötü olmasının, evini Charles'ın istediği gibi idare etmesini imkânsız kıldığını düşünüyordu. İyi kalpliliği onu belki de aşırı hoşgörülü yapıyordu ve hasta bir bünyenin neden olduğu halsizlik, yardımsever bir gelin tarafından hızla düzeltilebilecek bazı kusurları görmezden gelmesine neden oluyordu.

Bayan Wraxton, Leydi Ombersley'nin, babasının kendisine söylediğine göre çok tuhaf bir adam olan ağabeyi tarafından kızının sorumluluğunu belirsiz bir süre için üstlenmeye ikna edilmesine izin verdiğini öğrenince şaşırdığını itiraf etti. En yumuşak üslubuyla, Bayan Adderbury'nin mükemmel bir kadın olduğuna kuşku yoktu, ama ne yazık ki başarıları ya da ruhlu suçlamaları üzerindeki kontrolü eksikti. Ama bu bir hataydı. Bay Rivenhall, kendi ilk adımlarına rehberlik etmiş olan Addy'nin eleştirilmesine izin vermezdi; amcasına gelince, Lord Brinklow'un küçümseyici yorumu, akrabasını savunmak için anında kılınmasına neden oldu. Bayan Wraxton'a Sir Horace'ın diplomasi dehasına sahip, son derece seçkin bir adam olduğunu söyledi.

Bayan Wraxton küstah bir tavırla, "Ama kabul edersiniz ki, kız yetiştirme konusunda bir deha değil!" dedi.

Buna güldü ama, "Oh, ! Her şeye rağmen Sophy'den gerçekten zarar geleceğini sanmıyorum!"

Bayan Wraxton'ın daveti Sophy'iletildiğinde, bunu memnuniyetle kabul ettiğini belirtti ve hemen

Bayan Jane Storridge binici elbisesini ütüledi. Ertesi gün öğleden sonra bu giysinin içinde görüldüğünde Cecilia'yı kıskançlıktan çatlattı, ama soluk mavi kumaştan yapılmış, apoletleri ve kurbağaları olan, kolları kolun yarısına kadar örülmüş bir elbisenin Bayan Wraxton'dan onay alacağını düşünemeyen ağabeyini biraz şaşırttı. Mavi çocuk eldivenleri ve yarım botlar, dantelle süslenmiş yüksek bir yaka, muslin bir kravat, bileklerde dar dantel rufflar ve gözlerin üzerinde bir tepe ve kıvrılmış devede tüylerinden bir tüy bulunan shako gibi uzun taçlı bir şapka bu gösterişli tuvaleti tamamladı. Sıkı sıkıya oturan kıyafet, Sophy'nin muhteşem vücudunu hayranlık uyandıracak şekilde ortaya çıkarıyordu; şapkasının siperliğinin altından kahverengi bukleleri oldukça çekici bir şekilde kıvrılıyordu; ama kız kardeşinin Sophy'nin güzel görüldüğüne dair kanaatine katılmaya davet ettiği Bay Rivenhall sadece başını eğdi ve bu tür konularda yargıç olmadığını söyledi.

Ne olursa olsun, bir atı değerlendirecek kadar iyi bir yargıç değildi ve John Potton tarafından yolda bir aşağı bir yukarı yürütülmekte olan Salamanca'yı gördüğünde övgüsünü esirgemedi, ama Hubert'in coşkularına artık şaşırmadığını söyledi. John Potton hanımını eyere bindirdi ve Salamanca'nın birkaç dakika şaklabanlık yapmasına izin verdikten sonra, Sophy onu Bay Rivenhall'ın doru atının yanına getirdi ve Hyde Park yönünde sakın bir tempoyla yola koyuldular. Salamanca sedan sandalyelerin, köpeklerin, süpürgecilerin varlığına kızmaya meyilliydi ve bir postacının kornasına anında itiraz etti, ama Cecilia ile Londra sokaklarında at sürerken talihsizlikleri önlemek için tetikte olmaya alışkın olan Bay Rivenhall, kuzenine tavsiye veya yardım önermekten daha iyisini biliyordu. Cecilia bineğini kendi başına kontrol edebiliyordu ve Bay Rivenhall'a göre bu çok da iyi bir şeydi, çünkü Salamanca'nın bir hanımefendi için ideal bir at olduğu söylenemezdi.

Bu yorumu, kardeşiyle birlikte Park'ın kapısında onları beklerken buldukları Bayan Wraxton yaptı. Bayan Wraxton, Sophy'nin kıyafetine bir göz attıktan sonra bakışlarını Salamanca'ya çevirerek, "Ah, ne güzel bir yaratık! Ama sizin için biraz fazla güçlü değil mi, Bayan Stanton-Lacy? Charles'ı size binmeniz için iyi huylu bir hanımefendi atı bulması için görevlendirmelisiniz."

"Çok memnun olacağını söyleyebilirim, ama onun ve benim bu konudaki düşüncelerimizin birbirinden çok olduğunu keşfettim," diye cevap verdi Sophy. "Dahası, biraz hırçın olsa da, Salamanca'da zerre kadar ahlaksızlık yok ve Dük'ün deyimiyle mükemmel bir poposu var - beni hiç duraksama belirtisi göstermeden kasvetli bir lig boyunca taşıdı!" Salamanca'nın pırıl pırıl parlayan siyah boynunu okşamak için öne doğru eğildi. "Dük'ün yemin ettiği ve Kopenhag'ın Waterloo'dan sonra sırtından indiğinde yaptığını söylediği gibi, uzun bir günün sonunda henüz öfkelenmedi, ama ben bunu onda bir erdem olarak görüyorum!"

Bayan Wraxton, İngiltere'nin kahramanına yapılan bu dikkatsiz göndermeyle ortaya çıkan yakışksız iddiayı görmezden gelerek, "Elbette, evet!" dedi. "Size kardeşimi tanıtmama izin verin; Bayan Stanton-Lacy, Alfred!"

Çenesi çökük, ağzı gevşek, ıslak ve gözlerinde bilmiş bir ifade olan soluk benizli genç bir beyefendi olan Bay Wraxton selam verdi ve Bayan Stanton-Lacy ile tanıştığı için mutlu olduğunu söyledi. Daha sonra ona büyük savaş sırasında Brüksel'de olup olmadığını sordu ve korkunun en yoğun olduğu dönemde Gönüllü olarak katılmayı düşündüğünü ekledi.

"Ama şu ya da nedenle hiçbir şey olmadı," dedi. "Dük'ü iyi tanıyor musun? Oldukça büyük bir adam, değil mi? Ama bana söylediklerine göre son derece cana yakınmış. İspanya'da tanıdığınız için onunla iyi ilişkileriniz olduğunu söyleyebilirim, değil mi?"

"Sevgili Alfred," diye araya girdi kız kardeGi, "Bayan Stanton-Lacy böyle saçma sapan konuGursan senin sağduyudan yoksun olduğunu düĞünür. Sana Dük'ün, ona hayranlık duyan biz zavallı kadınlardan çok daha önemli meseleleri olduğunu söyleyecektir."

Sophy oldukça eğlenmiş görünüyordu. "Şey, hayır, bunu söyleyebileceğimi sanmıyorum," diye cevap verdi. "Ama ben hiçbir zaman onun flört ettiği biri olmadım, eğer kastettiğiniz buysa, Bay Wraxton. Sizi temin ederim, hiç de onun tarzında değilim."

"Yolumuza devam edelim mi?" diye önerdi Bayan Wraxton. "Bana atınızdaki . İspanyol mu? Çok yakışıklı ama benim zevkime göre biraz fazla sinirli. Ama ben şımarık biriyim. Sevgili Dorcas'ım çok iyi huyludur."

"Salamanca gerçekten gergin değil; sadece eğleniyor," dedi Sophy. "Görgü kurallarına gelince, onun eşsiz olduğunu düşünüyorum. Onu nasıl eğittiğimi görmek ister misiniz?"

İzle! O Memlûk eğitimliydi, biliyorsun!"

"Tanrı aşkına, Sophy, Park'ta olmaz!" dedi Charles sertçe.

Ona arsız gülümsemelerinden birini fırlattı ve Salamanca'yı karakola götürdü.

"Lütfen dikkatli olun!" diye haykırdı Bayan Wraxton. "Bu çok tehlikeli! Charles, durdur onu! Herkes bize bakıyor olacak!"

"Bacaklarındaki kıpırtıları silkelesem sorun olmaz!"

Sophy seslendi. "Dörtnala koşmak için can atıyor!"

Bununla birlikte, Salamanca'yı döndürdü ve araba yolunun yanında uzanan ten rengine doğru başını eğmesine izin verdi.

"Yoicks!" diye bağırdı Bay Wraxton ve peşinden yola koyuldu.

"Sevgili Charles, ona ne yapmalı?" dedi Bayan Wraxton.

"Parkta dörtnala gidiyor, hem de giymeye utanacağım o kıyafetle! Hiç bu kadar şaşırmamıştım!"

"Evet," onayladı, gözleri uzaktaki küçülen figürdeydi. "Ama, Tanrı aşkına, ata binebiliyor!"

"Elbette, eğer onu bu tür şakalara teşvik etmek istiyorsanız, söylenecek başka bir şey yok."

"Bilmiyorum," diye kısaca cevap verdi.

Hoşnutsuzdu ve soğuk bir sesle, "İtiraf etmeliyim ki tarzına hayran değilim. Astley'in Amfitiyatrosu'ndaki at binicileri hiçbir şeyi anımsamıyorum. Koşalım mı?"

Bay Wraxton'ın hâlâ peşinde olduğu Sophy'nin dörttnala kendilerine doğru geldiğini görene kadar bu sakin şekilde yan yana at sürdüler. Sophy dizginleri eline aldı, direksiyonu kırdı ve kuzeninin yanına çöktü. "Bundan ne kadar keyif aldım!" dedi, yanakları parlıyordu. "Bir haftadan fazla bir süredir Salamanca'nın sırtına binmemiştim. Ama söyle bana! Yanlış bir şey mi yaptım? O kadar çok insan gözlerine inanamıyormuş gibi baktı ki!"

Charles, "Parkta öyle boynu bükük bir şekilde at sürmemelisin," diye cevap verdi. "Seni uyarmalıyım."

"Gerçekten de öyle olmalı! Ben de öyle olmasından korkuyordum. Ama boş ver! Şimdi iyi olacağım ve eğer biri sana bundan bahsederse, bunun sadece Portekizli zavallı kuzenin olduğunu, o kadar kötü yetiştirildiğini ve bu konuda hiçbir şey yapılamayacağını söyleyeceksin." Onun karşısında Bayan Wraxton'la konuşmak için öne doğru eğildi. "Size sesleniyorum, Bayan Wraxton! Siz bir at kadınısınız! Kilometrelerce dörttnala gitmek isterken dörttnala koşturulmak dayanılmaz bir şey değil mi?"

Bayan Wraxton, "Çok can sıkıcı," diye onayladı. Tam bu sırada Alfred Wraxton yeniden aralarına katılarak, "canına, Bayan Stanton-Lacy, hepsinin pırıltısını yok edeceksiniz! Sen onun için bir hiçsin, Eugenia!"

Bayan Wraxton bu söze aldırmadan, "Dört kişi gidemeyiz," dedi. "Charles, Alfred'le birlikte geride kal! Karşınızda Bayan Stanton-Lacy ile sohbet edemem."

Bu isteği yerine getirdi ve Bayan Wraxton kısırağını Salamanca'nın yanına getirerek tüm nezaketiyle şöyle dedi "Londra'daki yaşam tarzımızı ilk başta yadırgayacağınıza inanıyorum."

Sophy, "Paris, Viyana ya da Lizbon'çok da farklı degillerdir herhalde!" dedi.

Bayan Wraxton, "O şehirleri hiç ziyaret etmedim ama Londra'nın havasının çok daha üstün olduğuna inanıyorum, hatta eminim," dedi.

Onun bu sakin ve kendinden emin tavrı Sophy'ye o kadar komik geldi ki bir kahkaha patlattı. "Ah, affedersiniz!" diye soluk soluğa kaldı. "Ama bu çok saçma, biliyorsunuz!"

Bayan Wraxton sakinliğini hiç bozmadan, "Sanırım size de öyle geliyordur," diye onayladı. "Anladığım kadarıyla Kıta'da kadınlara büyük bir serbestlik tanınıyor. Burada öyle değil. Tam tersi! Kötü tonda olduğunuzu düşünmek, sevgili Bayan Stanton-Lacy, çok korkunç olurdu. Size bir ipucu verirsem yanlış anlamayacağınızı biliyorum. Örneğin Almack'taki toplantılara katılmak isteyeceksiniz. Sizi temin ederim ki, en ufak bir eleştiri Patroniçelerin kulaklarına , onlardan bir bilet alma umudunuza veda edebilirsiniz. Biletler kupon olmadan satın alınamaz, biliyorsunuz. Bu çok özel bir durum! Kurallar da çok katıdır ve kıl payı bile ihlal edilmemelidir."

"Beni korkutuyorsun," dedi Sophy. "Kara listeye alınacağımı mı düşünüyorsun?"

Bayan Wraxton gülümsedi. "Sevgili Leydi Ombersley'nin himayesinde ilk kez sahneye çıkacağınız için pek de öyle değil! Sağlığı sizi oraya götürmesine izin verirse, size nasıl gerektiğini söyleyeceğinden şüphemiz olmasın. Ne yazık ki

Koşullar, onu bu tür görevlerden kurtarmamı sağlayacak pozisyonu işgal etmemi engelledi."

"Bağışlayın beni!" diye araya girdi dikkati dağılmış Sophy, "ama sanırım Madam de Lieven bana el sallıyor ve onu fark etmemek çok kaba bir davranış olur!"

Konuşurken atını sürdü, yolun kenarına çekilmiş şık bir arabanın yanına geldi ve eyerinden eğilerek kendisine uzatılan durgun eli sıktı.

"Sophie!" dedi Kontes. "Sör Horace sizinle burada buluşacağımı söyledi. *Ventre a terre*'de dörtlüde koşuyordunuz.

Bir daha asla! Bayan Burrell, size Bayan Stanton-Lacy'yi takdim etmeme izin verin!"

Büyükelçi'nin eşinin yanında oturan hanımefendi hafifçe eğildi ve dudaklarının küçücük bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdi. Sophy'nin ardından gelen Bayan Wraxton'ı gördüğünde bu gülümseme biraz daha genişledi ve büyük bir küçümseme belirtisi olarak başını eğdi.

Kontes Lieven, Bayan Wraxton'a başıyla selam verdi ama Sophy ile konuşmaya devam etti. "Leydi Ombersley ile kalıyorsunuz. Kendisini biraz tanıyorum ve onu arayacağım. Belki bir akşam sizi bana ayırır. Prenses Esterhazy'yi ya da Leydi Jersey'i görmediniz mi daha? Onlara sizinle tanıştığımı söyleyeceğim ve Sir Horace'ın nasıl olduğunu duymak isteyeceklerdir. Sör Horace'a ne yapacağıma söz verdim? Ah, ama tabii ki! Almack's! Sana bir kupon göndereceğim, sevgili Sophie, ama Hyde Park'ta dörtlüde koşma." Daha sonra arabacısına yola devam etmesini söyledi, Sophy'nin partisinin tamamını hafif, veda gülümsemesine dahil etti ve Bayan Drummond Burrell ile yarıda kalan konuşmasına devam etmek için döndü.

"Kontes Lieven'i tanıdığınızı bilmiyordum," dedi Bayan Wraxton.

"Ondan hoşlanmıyor musunuz?" Sophy, Bayan Wraxton'ın sesindeki soğukluğu fark ederek sordu. "Birçok kişi biliyor, biliyorum. Sir Horace

ona büyük *entrikacı* diyor, ama zeki ve çok eğlenceli olabiliyor. Tahmin edebileceğiniz gibi ona karşı bir eğilimi var. Prenses Esterhazy'yi kendimden daha çok seviyorum, itiraf etmeliyim, Leydi Jersey'i de ikisinden daha çok, çünkü o huzursuz tavrına rağmen çok daha samimi."

"Korkunç kadın!" dedi Charles. "Hiç ! Londra'da Silence olarak tanınıyor."

"mi? Eminim biliyorsa bile hiç umurunda değildir, çünkü şakayı çok sever."

Bayan Wraxton, "Almack'ın bu kadar çok hamisini tanıdığınız için çok şanslısınız," diye ekledi.

Sophy o bastırılmaz kıkırdamasını yaptı. "Dürüst olmak gerekirse, böyle başarılı bir çapkın babaya sahip olduğum için şanslı olduğumu düşünüyorum!"

Bay Wraxton buna kıkırdadı ve kız kardeşi biraz geride kalarak kısırağını Bay Rivenhall'ın diğer tarafına getirdi ve Bay Wraxton'ın Sophy'ye sorduğu bir soruyu örtbas etmek için alçak sesle şöyle dedi: "Onun canlılığı, uygun olmadığı düşünülen şeyleri söylemesine ihanet ettiğinde erkeklerin gülmesi ne yazık. Bu onu çok fazla dikkat çekiyor ve sanırım kötülüğün kaynağı da bu."

Kaşlarını kaldırdı. "Çok ! Ondan hoşlanmıyor musun?"

"Hayır, hayır!" dedi hemen. "Sadece bu tür sportif oyunlardan pek hoşlanmıyorum."

Daha fazla bir şey söylemek istermiş gibi görünüyordu, ama o anda asker görünümlü bir süvari konvoyu göründü ve onlara doğru hızla ilerledi. Yan bıyıkları ve asker duruşlarıyla mesleklerini belli eden dört beyefendiden oluşuyordu. Bay Rivenhall'ın boş boş baktılar. Bir an sonra bir bağırış duyuldu, aceleyle dizginler çekildi ve atlılardan biri

dörtlüsü çınlayan aksanlarla haykırdı, "Her şey harika, bu Büyük Sophy!"

Bunu şaşkınlık ve gevezelik izledi; dört bey de Sophy'nin elini tutmak ve onu soru yağmuruna tutmak için bastırdı. Nereden gelmişti? Ne zamandır İngiltere'deydi? Gelişinden neden haberdar edilmemişlerdi? Sör Horace nasıldı?

Onu ilk selamlayan Binbaşı Quinton, "Ama Sophy, göz kamaştırıyorsun!" dedi.

"Salamanca hâlâ sende! Tanrım, yaşlı Soult tarafından neredeyse kapılıyorken ona bindiğini hatırlıyor musun?"

"Sophy, yönün ne? Artık Londra'da mı yaşıyorsun? Sör Horace nerede?"

Gölüyordu, hepsine cevap vermeye çalışıyordu, atı ise kıpırdanıyor, kıpırdanıyor ve başını sallıyordu. "Ah! Beni boş verin! Hepiniz İngiltere'de ne yapıyorsunuz? Ben sizi hâlâ Fransa'da sanıyordum! Sakın bana sattığınızı söylemeyin!"

"Debenham aldı, şanslı köpek! Ben izindeyim. İngiltere'de görev yapıyoruz -Beyefendilerin Oğulları'na ait olmak ne güzel bir şey- ve Talgarth büyük bir adam oldu, neredeyse bir Kaplan! Evet, sizi temin ederim! York Dükü'nün yardımcısı. Bu havayı fark ettiniz. Ama o küçümseyici, tavırlarında en ufak bir yükseklik yok - henüz!"

"Sessizlik, çingirak!" dedi kurbanı. Arkadaşlarından oldukça yağılıydı, yakıcı, esmer bir adamdı, modayı takip ediyordu ve durgun bir tavrı vardı. "Sevgili Sophy, Londra'ya geleli çok uzun zaman olmadığına eminim. Kulağıma en ufak bir volkanik karışıklık söylentisi gelmedi ve haberleri ne kadar çabuk aldığımı biliyorsun!"

Güldü. "Oh, bu sizin için çok kötü, Sir Vincent, ama ben rahatsızlık yaratmam. Yapmadığımı biliyorsunuz!"

"Öyle bir şey bilmiyorum, çocuğum. Seni son gördüğümde, şimdiye kadar karşılaştığım en şaşkın Belçikalı ailenin işlerini en acımasız şekilde düzenlemekle meşguldün. Tüm sempatiyi kazanmışlardı ama onlara yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sınırlarımı biliyorum."

"Şu zavallı Le Brun'ler! Ama birinin onlara böyle bir karmaşadan kurtulmaları için yardım etmesi gerekiyordu! Sizi temin ederim, her şey *en* tatmin edici şekilde çözüldü! Ama gelin! Tüm bu heyecan içinde terbiyemi unuttum! Bayan Wraxton, lütfen beni bağışlayın ve size Albay Sir Vincent Talgarth'ı ve yanında Albay Debenham'ı takdim etmeme izin verin. Ve bu da Binbaşı Titus Quinton, ve- ah, canım, önce senin adını söylemem gerekir miydi, Francis? Bu hiç bilmediğim şeylerden biri, ama önemli değil! Yüzbaşı Lord Francis Wolvey! Bu da kuzenim Bay Rivenhall. Oh, ve Bay Wraxton da!"

Bayan Wraxton kıbarca başını eğdi; Bay Rivenhall diğerlerine hafifçe eğilerek Lord Francis'e hitaben, "Sizinle tanıştığımı sanmıyorum ama kardeşinizle Oxford'da beraberdik," dedi.

Lord Francis elini sıkmak için eyerinde öne doğru eğildi. "Artık kim olduğunu biliyorum!" diye açıkladı. "Sen Charles Rivenhall'sın! Yanılıyor olamayacağımı düşünmüştüm! Sen ? Hâlâ boks yapıyor musun? Freddy, daha cezalandırıcı bir sağa sahip bir amatör tanımadığını söylerdi!"

Bay Rivenhall güldü. "mi? Bunu yeterince sık hissetti, ama bunun için bir övgü almıyorum. Her zaman göz kamaştırıcı bir şekilde dışarıdaydı!"

Onu dikkatle izleyen Binbaşı Quinton, "O halde sizi gördüğüm yer büyük olasılıkla burası. Jackson'ın Salonu! Jackson'ın, eğer bir centilmen olmasaydın şampiyon yapabileceğini söylediği adam sensin!"

Bu söz doğal olarak üç beyefendiyi de sportmence bir sohbe sürükledi. Bay Wraxton arada bir araya girip kimsenin önemsemediği birkaç kelime söyleyerek sohbetin dışında kaldı.

Sophy, arkadaşlarının ve kuzeninin bu kadar mutlu olduğunu görmekten memnun bir şekilde gülümsedi; mükemmel tavırlara ve iyi bir kalbe sahip olan Albay Debenham, Bayan Wraxton'la özenli bir konuşma yapmaya başladı. Zımnî bir mutabakatla, askeri beyler Bay Rivenhall'ın grubuna eşlik etmek üzere döndüler ve tüm kabile yürüme hızıyla ilerledi.

Sophy, Sir Vincent'ın atını kendisinininkinin yanına getirdiğini görünce birden, "Sir , tam ihtiyacım olan adamsınız! Biraz ilerleyelim!"

"Bu hayatta hiçbir şey, büyüleyici Juno, bana daha fazla zevk veremez!" diye cevap verdi hemen. "Fantezi'den hiç hoşlanmıyorum. Bunu söylediğimi sakın kimseye söyleme! Bu bana hiç yakışmaz! Sık sık ayaklarına serilen ve sık sık reddedilen bir kalbi kabul ederek beni taşıyacak mısınız? İçimden bir ses iyimserliğimi fazla abarttığımı ve benden bir hizmet talep edeceğinizi, bunun da beni büyük bir belaya sürükleyeceğini ve sonunda kasadan çıkarılacağımı söylüyor."

"Öyle bir şey yok!" diye açıkladı Sophy. "Ama Sir Horace'tan başka, at satın almak söz konusu olduğunda kararına güvenebileceğim birini tanımadım. Sör Vincent, faytonum için bir çift satın almak istiyorum!"

Bu sırada grubun geri oldukça geride bırakmışlardı. Sir Vincent atını yürüyüşe geçirdi ve kırık bir sesle, "Erkekliğimi toparlamam için bana bir dakika izin verin! Demek benim için kullanabileceğiniz tek şey bu!"

"Bu kadar saçmalama!" dedi Sophy. "Biri için daha iyi ne ki?"

"Sevgili Juno, sana birçok kez söyledim ve artık söylemeyeceğim!"

"Sir Vincent," dedi Sophy sert bir sesle, "sizinle ilk tanıştığım günden beri önünüze çıkan her mirasçının peşinden koşunuz."

"Bunu hiç unutabilir miyim? Ön dişini kaybetmiştin ve elbisen yırtılmıştı."

"Büyük ihtimalle. Yine de olayı hiç hatırlamadığınızdan ve şu anda uydurduğunuzdan en ufak bir şüphem yok. Siz Sör Horace' bile daha sert bir çapkınsınız ve teklifinizi kabul etmeyeceğimi bildiğiniz için bana teklif ediyorsunuz. Servetim sizi baştan çıkaracak kadar büyük olamaz."

"Bu doğru," diye onayladı Sir Vincent. Ama sevgili Sophy, benden daha iyi adamların paltolarını giysilerine göre kestikleri bilinir."

"Evet, ama ben senin elbisen değılim ve çok iyi biliyorsun ki, ne kadar hoşgörölü olursa olsun, Sir Horace istesem bile seninle evlenmeme asla izin vermez, ki istemiyorum."

"Oh, çok iyi!" diye iç geçirdi Sir Vincent. "O zaman at etinden konuşalım!"

"Mesele şu ki," diye itiraf etti Sophy, "Lizbon'dan ayrılırken at arabalarımı satmak zorunda kaldım ve Sir Horace'ın Brezilya'ya gitmeden önce bu konuyla ilgilenecek vakti olmadı. Kuzenimin bana tavsiyede bulunacağını söyledi, ama o tamamen dışarıdaydı! Vermeyecek."

"Charles Rivenhall," dedi Sir Vincent, sarkık gözkapaklarının altından ona bakarak, "bir atı iyi değılendirdiğı söylenir. Ne tür bir fesatlık peşindesin, Sophy?"

"Hiç. Bu konuya karışmayacağını ve ayrıca Tattersall'ları ziyaret etmemin uygunsuz olacağını söyledi. Bu doğru mu?"

"Bu kesinlikle alışılmadık bir durum olurdu."

"O zaman bunu yapmayacağım. Teyzem üzölür ve zaten yeterince sıkıntısı var... Bana uyacak bir çifti başka nereden alabilirim?"

Atının kulaklarının arasından düşünceli düşünceli ileriye baktı. "Acaba Manningtree'nin iki piyasaya çıkmadan önce satın almak ister misiniz?" dedi. "Zavallı adamcağızın bitti ve bütün sığırlarını satıyor. Sen ne dersin, Sophy?"

"Sir Horace bana dört yüz dolardan yukarı çıkmamamı, bir çift görmediğim sürece almamamın suç olacağını söyledi."

"Manningtree sana kibritlerini bundan daha ucuza satar. İsteyebileceğin kadar güzel bir çift. Uçacak bir tüyüm olsaydı onları kendim alırdım."

"Onları nerede görebilirim?"

"Bunu bana bırakın. Ben ayarlayacağım. Yönünüz nedir?"

"Lord Ombersley'in Berkeley Meydanı'ndaki evinde, şu köşedeki büyük evde!"

"Tabii ki. Yani senin amcan, öyle mi?"

"Hayır, ama karısı benim teyzem."

"Ve Charles Rivenhall bu yüzden senin kuzenin. Vay, vay! Kendini nasıl eğlendiriyorsun Sophy'ciğim?"

"Ben de bunu nasıl merak ediyordum, ama bütün ailenin üzücü bir karmaşa içinde olduğunu görüyorum, zavallılar ve umarım onları daha rahat ettirebilirim!"

"Saygıdeğer Şef'immin ahbablarından biri olan amcanızdan özel bir hoşlanmam yok; güzel kuzeniniz Cecilia'yı Almack's'ta benimle dans etmeye davet ettiğim tek seferde, yasakçı kardeşi beni kaba olduğu kadar hızlı bir şekilde engelledi. Biri ona sadece varislerle ilgilendiğimi söylemeli; yine de omuzlarım garip bir şekilde burkuldu! Neredeyse kalbim aileye gidecek.

doğru körü körüne mi Sophy, yoksa aralarına bir ateş topunu isteyerek mi kabul ettiler?"

Bir kahkaha attı. "Körlemesine yürüyorlar, ama ben bir ateş parçası değilim!"

"Hayır, yanlış kelime kullandım. Zavallı Whinyates'in roketleri gibisiniz; bir sonraki adımda ne yapacağınızı kimse bilmiyor!"

VI

Charles, bir gün içinde dördüncü sabah ziyaretçisinin gidişinden sonra annesine, "Kapı tokmağı hiç durmaz mı?" diye sordu.

"Asla!" diye cevap verdi gururla. "Sevgili Sophy'yi parkta ata bindirdiğin o günden beri yedi beyefendiyi kabul ettim - hayır, Augustus Fawnhope'u da sayarsak sekiz; Prenses Esterhazy, Kontes Lieven, Leydi Jersey ve Leydi Castlereagh kart bıraktılar..."

"Talgarth da arayanlar arasında mıydı hanımefendi?" Kadın kaşlarını kırıştırdı. "Talgarth mı? Oh, evet! Yan bıyıkları olan çok sevimli bir adam! Kesinlikle öyleydi!"

"Dikkatli ol!" diye uyardı onu. "Bu bağlantı işe yaramaz!" Kadın irkildi. "Charles, ne demek istiyorsun? Sophy ile çok iyi dostlukları varmış gibi görünüyor ve Sophy bana Sir Horace'ın onunla yıllardır tanıştığını söyledi!"

"Sanırım, ama eğer amcam Sophy'yi ona vermek istiyorsa, o benim sandığım gibi biri değil! Servet avcısı olduğu söyleniyor, ayrıca bir , beklentilerinden çok borçları var ve çapkınlık eğilimleri onu evlilik pazarında pek de cazip kılmıyor!"

"Aman Tanrım!" dedi Leydi Ombersley dehşete kapılarak. Oğluna kuzeninin daha bir gün önce Sir Vincent'la araba sürmeye gittiğini söylemesi gerekip gerekmediğini düşündü ve geçmişe takılıp kalmanın bir yararı olmayacağına karar verdi. "Belki de Sophy'nin kulağına bir ipucu vermeliyim."

"İyi karşılanacağından şüpheliyim, hanımefendi. Eugenia bu konuda onunla zaten konuşmuştu. Kuzenimin verdiği tek cevap, kendisinin oldukça iyi durumda olduğu ve

Sör Vincent ya da bir başkası tarafından baştan çıkarılmasına izin vermeyecektir."

Leydi Ombersley yine, "Aman *Tanrım*," dedi. "Gerçekten böyle şeyler söylememeli!"

"Aynen öyle, hanımefendi!"

"Ama seni kırmak istemesem de Charles, Eugenia'nın onunla böyle bir konuda konuşmasının pek akıllıca olmadığını düşünmeden edemiyorum. Biliyorsun canım, onun Sophy ile hiçbir akrabalığı yok!"

"Sadece Eugenia'nın güçlü görev bilinci," dedi sert bir sesle, "ve şunu da eklemeliyim ki, anne, seni endişelendirmemek için duyduğu içten arzu, onu aşırı derecede tatsız olduğunu düşündüğü bir görevi üstlenmeye itti."

Annesi üzgün bir sesle, "Çok nazık bir davranış, eminim," dedi.

"Kuzenim nerede?" diye sordu aniden.

Bu soruya istisnasız bir cevap verebildiği için yüzü aydınlandı. "Cecilia ve kardeşinle birlikte arabaya binip gezmeye gitti."

"Bu yeterince zararsız olmalı," dedi.

Bond Sokağı'nda karşılaştıkları Bay Fawnhope'u da yanlarına aldıktan sonra, barouche'un içindekilerin o anda Longacre'da spor araçları incelediklerini bilseydi, bu konuda daha az tatmin olurdu. Hubert'in kuzenini götürdüğü depoda bunlardan çok sayıda vardı ve hemen hemen her çeşit araba sergileniyordu. Sophy faytonu tercih etmekte kararlı olmasına rağmen, Cecilia bir viski kutusundan çok hoşlanmıştı ve Hubert de bir curricule'e aşık olmuş, kuzenini onu almaya zorlamıştı. Fikrine başvurulmuş Bay Fawnhope'un kayıp olduğu anlaşıldı ve kısa bir süre sonra bir Berlin'e dalmış halde otururken bulundu,

Uzatılmış yaylar üzerinde duran, oldukça büyük bir kahvaltı fincanına benziyordu. Üzeri kubbeli bir çatıyla örtülüydü, büyük ölçüde altın yaldızla kaplıydı ve ön tekerleklerin üzerine tünemiş, altın saçaklı mavi kadifeyle kaplı bir arabacı koltuğu vardı. "Külkedisi!" dedi Bay Fawnhope basitçe.

Deponun müdürü, gösteriş amacıyla sakladığı berlinin hanımefendinin aradığı şey olduğunu düşünmediğini söyledi.

"Bir prenses için araba," dedi Bay Fawnhope, aldırmadan. "İşte Cecilia, gereken araba bu. Bunu çekmek için altı beyaz atın olacak, başlarında tüyler ve mavi koşum takımları olacak."

Cecilia bu programda bir kusur bulamadı ama ona Sophy'ye spor bir araba seçmesi için yardım etmeye geldiklerini hatırlattı. Kendisinin Berlin'den uzaklaştırılmasına izin verdi, ancak curricule ile fayton arasında oy kullanması istendiğinde sadece mırıldandı, "*Küçük T.O. ne yapabilir ki? Neden bir fayton ve iki tane sürsün ki! Küçük T.O. daha fazlasını yapamaz mı? Evet, fayton ve dört!*"

"Hepsi çok iyi," dedi Hubert sabırsızca, "ama kuzenim Tommy Onslow değil ve kendi adıma bu curricule ile daha iyi yapacağını düşünüyorum!"

Bay Fawnhope, "Çizgileri tarayamazsınız ama yine de çok değerli," dedi. "Curricule ne kadar güzel! Ne kadar hızlı! Ne kadar görkemli! Yine de Apollo bir fayton seçti. Bu arabalar beni şaşırtıyor. Gidelim buradan!"

"Tommy Onslow kim? Gerçekten de fayton ve dörtlü mü kullanıyor?" diye sordu Sophy, gözleri parlayarak. "İşte bu gerçekten bir şey olurdu! Daha yeni bir çift satın almış olmam ne kadar sıkıcı! Korkarım onlarla asla boy ölçüşemem."

Hubert sırtarak, "Charles'ın grilerini ödünç alabilirsin," diye önerdi. "Jüpiter aşkına, nasıl bir vuruş olurdu!"

Sophy güldü ama başını salladı. "Hayır, bu en rezil şey olur! O faytonu satın alacağım. Kararımı tamamen verdim."

Müdür irkilmiş görünüyordu, çünkü kadının işaret ettiği araba, bir hanımefendiye son derece uygun, zarif bir araç olan fayton değil, kocaman arka tekerlekleri olan ve gövdesi doğrudan ön aksın üzerine asılmış, yerden tam beş fit yükseklikte yüksek bir tünek modeliydi. Ancak, bir müşteriyi pahalı bir alışverişten caydırmak onun işi değildi, bu yüzden eğildi ve kaçınılmaz düşüncelerini kendine sakladı.

Hubert daha az nazik bir tavırla, "Sophy, bu gerçekten de bir hanımefendinin arabası değil! Umarım ilk virajda !"

"Ben değil!"

Faytonu dikkatle inceleyen Bay Fawnhope birdenbire, "Cecilia," dedi, "o araca asla binmemeli!"

O kadar alışılmadık bir kararlılıkla konuşmuştu ki herkes şaşkınlıkla ona baktı ve Cecilia onun bu ilgisinden duyduğu memnuniyetle pembeleşti.

"Sizi temin ederim ki onu devirmeyeceğim," dedi

Sophy. "Sör'ün görüntüsü her türlü duyguyu çileden çıkarır.

Böyle bir kıyafet içinde nefis bir yaratık!" diye devam etti Bay Fawnhope. "Oranları çok saçma! Üstelik aşırı hız için yapılmış ve eğer sürülmesi gerekiyorsa, on beş pelerinli ve benekli bir boyunbağı olan bir yol adamı tarafından sürülmeli. Cecilia için değil!"

"Vay canına!" diye haykırdı Sophy. "Onu arabanın içinde devireceğimden korktuğumu sanıyordum!"

"Bundan korkuyorum," diye cevap verdi Bay Fawnhope.

"Böylesine acımasız bir olayın düşüncesi bile rahatsız edici olmalı! Rahatsız ediyor! Duyarlılıkların üzerine iğrenç bir şekilde çöküyor.

porselen bir periye görmemi engelliyor! Hemen burayı terk edelim!"

Cecilia, kendisinin porselen bir periye benzetilmesinden duyduğu memnuniyetle, güvenliğinin bu kadar az önemsenmesinden duyduğu üzüntü arasında bocalayarak, Sophy satın alma işini bitirene kadar gidemeyeceklerini söylemekle ; ama Sophy çok eğlenerek, onu barouche'da beklemek üzere yiğidiyle birlikte geri çekilmesini önerdi.

"Biliyor musun," dedi Hubert, çift ayrıldıktan sonra gizlice, "Charles'ı o adamı hazmedemediği için sanmıyorum! Oldukça değersiz biri!"

Bu olaydan üç gün sonra, Bay Rivenhall, Park'ta gri pantolonuyla egzersiz yaparken, Binicilik Evi'nin yanında durup, soluk sarı pantolonu, parlayan kendir kumaşları, abartılı kesimi ve narin renkleriyle dikkat çeken paltosuyla yürüyen arkadaşı Bay Wychbold'u gördü. "Yüce Tanrım!" diye . "Ne şeytani bir manzara! Ayağa kalk Cyprian ve bütün kadınları süzmeyi bırak! Bu yaşına kadar kendini nerede saklıyordun?"

Bay Wychbold atına bindi, düzgün uzuvlarını nadir görülen bir zarafetle yerleştirdi ve iç çekerek cevap verdi: "Görev çağrısı, sevgili oğlum! Atalarımızın evini ziyaret etmek! Lavanta suyuyla ne yaparsam yapayım, ahırların ve ineklerin kokusuyla baş etmek zor. Charles, seni ne kadar sevsen de, keşke beni Park'ta gezdirmene izin vermeden önce o boyunbağını görseydim!"

"O şeyi benim için harcama!" diye arkadaşına tavsiyede bulundu. "Kestanelerinizin nesi var?"

Dört At Kulübü'nün parlayan ışıklarından biri olan Bay Wychbold kederli bir şekilde iç çekti. "Ölü topal! Hayır, ikisi birden değil, ama biri, ki o da oldukça kötü. İnanabiliyor musunuz? Onları kız kardeşimin sürmesine izin verdim! Bunu bir düstur olarak kabul et Charles, hiçbir kadına kurdeleleri kullanması için güvenilmemeli!"

Bay Rivenhall arpık bir gülümsemeyle, "Kuzenimle henüz tanışmadınız," diye cevap verdi.

"," dedi Bay Wychbold sakince. "Onunla Almack'ın Gala gecesinde tanıştım, sevgili oğlum, o toplantıya katılmamış olsaydın bunu bilebilirdin."

"Oh, yle mi? Bu tür bir yavanlığa hiç tahammülüm yok."

Bay Wychbold, "Yapsaydınız da size bir yararı olmazdı," dedi. "Kuzeninize yaklaşmak mümkün değildi; en azından sizin için mümkün değildi. Ben idare ettim, ama çok fazla adresim var. Onunla boulanger'da dans ettim. şeytan gibi güzel bir kız!"

"Evlenmeyi düşünmenin zamanı geldi. Onun için teklif et! Size çok minnettar kalacağım."

Bay Wychbold kararlı bir tavırla, "Senin iyiliğin için neredeyse her şeyi yaparım, sevgili oğlum, ama ben evlenecek bir adam değilim!" dedi.

"Ciddi değildim. Dürüst olmak gerekirse, aklına böyle bir fikir gelseydi seni vazgeçirmek için elimden geleni yapardım.

Tanışmayı umduğum en sıkıcı kız o. Onunla ilgili bildiğim tek şey, bir santime kadar sürebiliyor olması. Beş dakikalığına arkamı döndüğümde arabalacak kadar kstahlaştı."

"Bu grileri o mu kullanıyordu?" diye sordu Bay Wychbold.

"O kullandı. Hem de gırtlaklarına kadar. Hepsi beni zorlamak içindi.

bir fayton çift satın almak! Bunu yapmayacağım ama böyle bir katılımla nasıl başa çıkacağını görmek isterim."

"Boş yere umutlandırmak istemem," dedi Bay Wychbold, gösterişli bir faytonun yaklaşmasını izliyordu, "ama tam da bunu yapmak üzere olduğunu düşünmeden edemiyorum, sevgili dostum! Gerçi kuzeninin Manningtree'nin koylarını sürmesi beni şaşırtıyor!"

Bay Rivenhall sert bir sesle, "Ne?" diye sordu. İnanmaz bakışları, hızla kendisine doğru gelen faytona takıldı. Tehlikeli aracın içinde, atlarının üzerinde, yanında seyisi olduğu halde oturmuş, kırbacını tam doğru açıyla tutan Bayan Stanton Lacy'ydi ve eğer bu manzara Bay Rivenhall'a zevk verseyse de, o buna dair hiçbir işaret vermedi. Önce şaşkın, sonra da her zamankinden daha asık suratlı görünüyordu. Faytonların hızı kesilip yürüyüşe geçtiklerinde, o da kendi çiftini dizginledi. İki at arabası yan yana durdu.

"Kuzen Charles!" dedi Sophy. "Ve Bay Wychbold! ? Söyle bana kuzen, onlar hakkında ne düşünüyorsun? Onlarla bir pazarlık yapabileceğime inanıyorum."

"Bu atları nereden buldunuz?" sordu Bay Rivenhall.

"Charles, Tanrı aşkına kuşbeyinli olma!" diye yalvardı Bay Wychbold, at arabasından inmeye hazırlanırken. "Orada Manningtree'nin en iyi atlarının olduğunu görmelisin! Ayrıca, bir dakika önce size söylemiştim. Ama bu nasıl, Bayan Stanton-Lacy? Manningtree mu?"

"Sanırım öyle," diye gülümsedi. "Vay canına, beni atlattınız o zaman, çünkü Manningtree onları kasabaya saldığından beri gözüm o çiftin üzerindeydi! Bunu nasıl öğrendiniz hanımefendi?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bu konuda hiçbir şey bilmiyordum," diye itiraf etti. "Onları satın almamı sağlayan kişi Sir Vincent Talgarth'tı."

"Şu adam!" diye araya girdi Bay Rivenhall patlarcasına. "Bilebilirdim!"

"Evet, öyle olabilir," diye kabul etti. "Diğerleri bir söylenti bile duymadan önce tüm haberleri bilmesiyle oldukça ünlüdür. Sizi yukarı çıkarabilir miyim, Bay Wychbold? Eğer bir şey çaldıysam

En azından çiftimi sürmene izin vermeyerek kendimi affettirebilirim."

"Bunlara yer açmak için annemin ya da benim atlarımdan hangilerini ahırdan çıkarmamı istediğinizi söylemekten çekinmeyin!" diye yalvardı Bay Rivenhall vahşi bir nezaketle. "Tabii eğer kendi ahırınızı kurmuyorsanız!"

"Sevgili Kuzen Charles, umarım sizi böyle şok edici bir sıkıntıya sokmamam gerektiğini biliyorumdur! John Potton her şeyi halletti. Atlarımla uğraşmak zorunda değilsin! İn aşağı John. Bay Wychbold'un senin yerini almasından korkmana gerek yok, çünkü atlar benimle birlikte kaçarsa, onları tekrar kontrol altına almak için ikimizden de daha uygun."

Orta yaşlı seyis, Bay Wychbold'u uzun uzun süzdükten sonra tatmin olmuşa benziyordu, çünkü hiçbir yorum yapmadan itaat etti. Bay Wychbold hafifçe faytona atladı; Sophy kuzenine başıyla veda etti ve fayton ilerledi. Bay Rivenhall bir iki dakika için için yanarak faytonu izledi ve sonra bakışlarını damadın yüzüne indirdi. "Hanımının böyle tehlikeli bir araba almasına nasıl izin verirsin?" diye sordu.

John babacan bir tavırla, "Kendinizi Bayan Sophy'nin yerine koymayın, efendim!" dedi. "Sir Horace'ın kendisi bile onu durduramaz, hele de dişleri arasındayken! Sir Horace'a kaç kez onu dizginlemesi gerektiğini söyledim ama bunu ne yaptı ne de yapmaya çalıştı."

"Peki, daha fazlası varsa-" Bay Rivenhall bu konuşmanın ne kadar uygunsuz olduğunu fark ederek kendini kısa tuttu.

"Küstahlığına lanet olsun!" dedi ve öfkesinin durumunu ele veren bir hamleyle grilerini harekete geçirdi.

Bu arada Bay Wychbold, Bayan Stanton-Lacy'den dizginleri almayı büyük bir cesaretle reddediyordu. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama bir erkek tarafından sürülmek bir zevk.

Onları sizin kadar iyi idare eden bir bayan, hanımefendi! Çok da tatlılar; Charles'ın gözü onların üzerindeyse şaşırmamalı, bu da onun sinirli hallerinden birini açıklar."

"Hayır, hayır, eminim ona haksızlık ediyorsunuz! Bunları onun tavsiyesine rağmen, hatta yasağına rağmen satın aldığım için bana çok kızdı! Kuzenimi iyi tanıyor musunuz, efendim?"

"Onu Eton'dan beri tanıyorum."

"O zaman söyle bana! *Her zaman* yönetmek mi istedi?"

Bay Wychbold bunu düşündü ama kesin bir sonuca varamadı. "Şey, bilemiyorum," dedi. "Her zaman başı çeken biriyimdir elbette, ama bir adam arkadaşlarına hükmedemez, hanımefendi. En azından ..." Geçmişteki olayları hatırlayarak durakladı. "Garip bir öfkesi var, ama çok iyi bir arkadaş!" diye üretti. "Ona o şeytani, nahoş diline dikkat etmesi gerektiğini defalarca söyledim, ama gerçek şu ki, hanımefendi, başım sıkıştığında Charles Rivenhall'dan daha iyi gidebileceğim kimse yok!"

"Bu gerçekten de bir övgü," dedi düşünceli bir şekilde.

Bay Wychbold küçümseyerek öksürdü. "Bu konudan bana hiç söz etmedi elbette, ama duyduklarının yarısı doğruysa, zavallı adam çok sıkıntı çekmiş. Onu . Sık sık öyle düşünürdüm! Gerçi ne diye o adamla nişanlanmak zorunda kalsın ki?" Büyük bir şaşkınlık içinde sözünü kesti. "Ne söyleyeceğimi unuttum!" diye ekledi aceleyle.

Sophy ellerini hafifçe indirip koyların hızlanmasına izin vererek, "O zaman bu iş tamamdır!" dedi.

"Neyi hallediyor?" diye sordu Bay Wychbold.

"Cecilia bana sizin onun özel dostu olduğunuzu söyledi, eğer bunun uygun olmayacağını düşünüyorsanız hiç tereddüt etmeme gerek yok. Sadece, Bay Wychbold, sevgili teyzem ve o zavallı çocuklar için o Cuma suratlı yaratığın ne büyük bir ıstırap olduğunu hayal edin.

Hepsini getirmek! Aynı çatı altında yaşamak ve emin olun Charles'ı bakabildiği kadar nahoş olmaya teşvik etmek!"

"bile değmez!" dedi Bay Wychbold, çok şaşırmıştı.

Sophy kararlılıkla, "Düşünülmeli!" diye cevap verdi.

Bay Wychbold başını sallayarak, "Bunu düşünmenin faydası yok," dedi. "Nişan haftalar önce bütün gazetelerde çıktı! Eğer kız siyah kurdele takmak zorunda kalmasaydı şimdiye kadar evlenmiş . Elbette çok iyi bir eşleşme; kaliteli bir kadın, iyi bir çeyiz, mükemmel bağlantılar!"

"Peki," dedi Sophy düğünceli bir sesle, "eğer bu işe gönül verdiyse, sanırım istediğini yapmasına izin verilmeli, ama onu ailesine bulaştırmamalı! Ama kalbinin bu konuda söyleyecek bir şeyi olduğunu sanmıyorum ve ona gelince, onun da yok! İşte! Bu gerçekten de bir karakteri kesip biçmektir!"

Bay Wychbold heyecanla, gizli bir ses tonuyla, "Biliyor musunuz hanımefendi? Tam iki yıldır Marriage Mart'ta çalışıyorum! Gerçek! Geçen yıl Maxstoke'a talip oldu ama Maxstoke kaybetti. Kulüplerde de oranlar çiftlere düştü, ama o temiz bir şekilde ." İç çekti. "Charles yapmayacak. Gazetede, biliyorsun; zavallı adam istese ilan edemez!"

"Hayır," diye onayladı Sophy, kaşları çatılmıştı. "Yine de yapabilirdi."

"*Yapabilirdi* ama yapmayacak," dedi Bay Wychbold olumlu bir ifadeyle.

"Göreceğiz!" dedi Sophy. "Ne olursa olsun, o zavallıları perişan etmesine engel olmalıyım ve olacağım! Sizi temin ederim ki yaptığı şey bu! Sürekli Berkeley Meydanı'na geliyor ve herkesi çöplüğe atıyor!

Önce teyzem, yaratık yarım saat yanında kaldığında baş ağrısıyla yatağa giriyor; sonra

yaramazlık yapmak istediğinde kullandığı o iğrenç tatlı sesiyle en korkunç şeyleri söylediği Bayan Adderbury'dir! Bayan Adderbury'nin çocuklara İtalyanca okumayı öğretmemiş olmasını merak eder. Sırt tahtasını bu kadar az kullanmasına şaşırır ve Charles'a küçük Amabel'in yuvarlak omuzlu olmasından korktuğunu söyler! *Stufi!* Maymunlarını çocuklardan uzaklaştırması için Charles'ı ikna etmeye bile çalışmaktadır. Ama hepsinden kötüsü, onu zavallı Hubert'e karşı kışkırtıyor!

Bunu affedemem! Hem de öyle pejmürde bir şekilde yapıyor ki! Dün ellerimi onun kulaklarından nasıl uzak tuttum bilmiyorum, çünkü aptal çocuk yeni bir yelek giymişti - oldukça korkunç, ama bununla çok gurur duyuyordu - ve Charles'ın dikkatini buna çekmekten başka ne yapmalıydı, Hubert'e sataşıyormuş gibi yapıyordu, biliyorsunuz, ama onun sürekli yeni kıyafetler aldığını ve harçlığını süslü püslü şeylere harcadığını göstermeye çalışıyordu!"

"Ne şeytani bir kadın!" diye haykırdı Bay Wychbold.

"Charles'ın böyle bir şeyi yumuşak karşılamasını beklemezdim doğrusu! Asla müdahaleye dayanamaz!"

Sophy, "Ah, her Gey öyle bir özenle yapılıyor ki, iğn temelinde neyin yattığını henüz göremiyor!" dedi.

"Çok kötü bir iş," dedi Bay Wychbold. "Yine de yapacak bir şey yok."

"Bu," dedi Sophy sert bir sesle, "insanlar yardımcı olmak için çaba gösteremeyecek kadar tembel ya da belki de çekingen olduklarında hep böyle söylerler! Pek çok hatam var, ama tembel değilim, ürkek de değilim, gerçi bunun bir erdem olmadığını biliyorum, çünkü doğuştan sinirlerim yokmuş, babamın söylediğine göre, neredeyse hiç duyarlılığım da yokmuş. Ne yapmam gerektiğine henüz karar vermediğim için bunu yapabilir miyim bilmiyorum ama bu aptalca nişanı bozmak için yardımınıza ihtiyacım olabilir." Onun yüzüne hızlıca baktığında son derece korkmuş görüldüğünü fark etti ve ekledi

"Büyük olasılıkla hayır, ama insan asla bilemez ve hazırlıklı olmak her zaman iyidir. Şimdi seni indirmeliyim, çünkü Cecilia'nın beni beklediğini görüyorum ve faytonu devirmeyeceğimden emin olduktan sonra onu Park'ta gezdirmeme izin vereceğine söz verdi."

"Bundan korkmayın!" dedi Bay Wychbold, bu endişe verici genç kadının Berkeley Meydanı'ndaki misafirliği sırasında başka neleri devirebileceğini merak ederek.

Bay Wychbold elini sıktı, eğer kadınların Dört At Kulübü'ne üye olmalarına izin verirlerse adaylığını kesinlikle destekleyeceğini söyledi ve Bayan Adderbury ve çocuklarla birlikte Drive'ın yanında bekleyen Cecilia ile selamlaşmak üzere faytondan indi. Gertrude, Amabel ve Theodore doğal olarak ablalarına tercihen kuzenlerinin yanında yer almak istediklerini belirttiler, ama bunlar kesin bir şekilde halledildikten sonra Bay Wychbold Cecilia'nın arabaya binmesine yardım etti, selam verdi ve uzaklaştı.

Cecilia'nın solgun görünmesi Sophy'nin hemen dikkatini çekmişti, küçük mürebbiye ise açıkça bastırılmış bir tedirginlik içindeydi; bu yüzden, lafı dolandırmakla vakit kaybetmeden meselenin köküne inmek gerektiğine inandığı için, hemen açık açık sordu: "Şimdi, neden mosmor görünüyorsun, Cecy?"

Bay Wychbold'un yolcu koltuğunda oturduğu süre boyunca dikkat çekmeden hanımının ayaklarının arkasına sokulmuş olan Tina, şimdi sıkıcı halının altından sürünerek çıktı ve Cecilia'nın dizine atladı. Cecilia onu mekanik bir şekilde kucakladı ve okşadı ama gergin bir sesle, "Eugenia!" dedi.

"Aman Tanrım, al şu yaratığı!" diye haykırdı Sophy. "*Şimdi* ne yaptı?"

"Alfred' birlikte burada yürüyordu," dedi Cecilia, "ve bize rastladı!"

"Evet," dedi Sophy makul bir sesle, "ondan hoşlanmadığımı kabul ediyorum ve Alfred de kesinlikle doğadaki en korkunç küçük canavar, ama bunda seni bu kadar rahatsız edecek bir şey göremiyorum! Eğer kız kardeşi orada olsaydı kolunu beline dolamaya çalışmazdı!"

"Ah, Alfred!" dedi Cecilia küçümseyerek. "Kolunu tutmamı istemesi, sonra da iğrenç bir biçimde sıkması, gözlerini dikip bakması ve insanın suratına bir tokat atması gelecek türden sözler söylemesinden başka bir şey değil bu. Ama *onun* için hiçbir şey umurumda değil! Görüyorsun ya Sophy, Augustus benimle birlikteydi!"

"Eee?" dedi Sophy.

"Addy'nin biraz gerisinde kaldığımız doğru, çünkü çocuklar sürekli gevezelik ederken nasıl mantıklı bir konuşma yapılabilir ki? Ama gözden kaybolmamıştı ve biz de ıssız bir patikadan çıkmamıştık -en azından, daha sık kullanılan patikalardan biri değildi, ama Addy her zaman oradaydı, o halde bu ne gelebilirdi

Herkes onu hayatım boyunca çok iyi tanıdığım biri yerine nefret dolu bir maceraperest sanabilir!

Neden parkta yürümesin ki? Ve eğer öyle yaparsa ve karşılaşsak, dua edin, neden onunla konuşmayayım?"

"Hiçbir sebep yok. O itici kız seni azarladı mı?"

"Ben değil, zavallı Addy. Umutsuzluk içinde, çünkü Eugenia annemin güvenine ihanet ettiğini ve beni gizli davranışlar konusunda cesaretlendirdiğini söylemiş gibi görünüyor. Bana çok iğrenç davrandı ama Augustus yanımda olduğu için pek bir şey söyleyemedi. Onun yerine Augustus'u kendisiyle birlikte yürüttü ve Alfred'e kolunu bana vermesini söyledi, ben de sırttım Sophy, *sırttım!*"

"Alfred'in koluna girmek zorunda kalan herkes bunu yapardı," diye onayladı Sophy.

"O değil! Ama Eugenia'nın tavrı! Sanki beni utanç verici bir Şey yaparken bulmuş gibi! En ktŐ de bu değil! Charles burada araba kullanıyor ve siz gelmeden bir dakika önce Eugenia yanında otururken yanımızdan geçti. Bana çok soğuk baktı! Ona her Şeyi anlattı, emin olun, Şimdi bana çok kızacak ve büyük olasılıkla anneme de saldıracak ve her Şey berbat !"

"Hayır, olmayacak," dedi Sophy soğukkanlılıkla. "Aslında bu çok iyi bir Ėeye dnĞrse hiç ĖaĖırmam. Bütün bunları sana Şimdi aıklayamam, ama sana yalvarıyorum Cecy, bu kadar zlme! Buna gerek yok. Seni temin ederim yok! Büyük olasılıkla Charles bu konuda sana tek kelime etmeyecektir."

Cecilia kuŐkulu gözlerini ona çevirdi. "Charles tek kelime etmedi mi? Onu tanı mıyorsun bile! Bir gök grltŐ bulutu gibi bakıyordu!"

"yle olduğunu söyleyebilirim; sık sık öyle yapar ve sen de öyle bir kazsın ki, hemen bir kukumav gibi ," diye cevap verdi Sophy. "Birazdan seni yere bırakacağım ve sen de zavallı küçük Addy'ye katılıp yürüyüŐüne devam edeceksin. Ben eve gideceğim, ağabeyini orada bulacağımdan eminim, çünkü Park'ın etrafını dolaŐtık ve ondan hiçbir iz göremedik ve Berkeley Meydanı'na geri döneceğini biliyorum, çünkü amcama Eckington adında birinin saat beŐte oraya uğrayacağından bahsettiğini duydum."

"Babamın temsilcisi," dedi Cecilia dalgın dalgın. "Ve sevgili Sophy, Charles'ı evde bulup bulmamanın ne anlama geldiğini anlamıyorum, çünkü seninle bu konuda konuŐmayacak. Neden konuŐsun ki?"

"Oh, yle mi?" diye karşılık verdi Sophy. "Emin olun, bu zamana kadar her Şeyin başından kadar benim hatam olduğuna kendini ikna etmiş olacak! Ayrıca, bu arabayı onun yardımını olmadan satın aldığım için bana çok kızgın,

Evet, hem de kendime ait bir ahır kiraladığım için! Benim eve dönmemi bekliyor olmalı, böylece rahatsız edilme korkusu olmadan benimle kavga edebilecek. Zavallı adam! Sanırım seni hemen uyutmalıyım, Cecy."

"Ne kadar !" Cecilia merakla sordu. "Buna nasıl dayanabiliyorsun bilmiyorum!"

"Ne, kardeşinin öfke nöbetleri mi? Onlarda korkacak bir şey görmüyorum!"

Cecilia ürperdi. "Tam olarak korkmuyorum, ama insanların bana kızıp bağırmalarından korkuyorum! Elimde değil Sophy, zavallı ruhlu olduğumu biliyorum ama dizlerim titriyor ve kendimi hasta hissediyorum!"

Sophy neşeyle, "Bugün sallanmayacaklar," dedi. "Charles'ın silahlarına çivi çakacağım. Oh, bakın! İşte Francis Wolvey! İşte ! Benim için seni Addy'ye geri getirecek."

Konuşurken arabayı çekti ve bir landaulette iki hanımla sohbet etmekte Lord Francis faytonun yanına geldi,

"Sophy, büyük bir katılım! 'Hizmetçi, Bayan Rivenhall! Kendinizi böyle bir deliye emanet ettiğinizi görmek beni şaşırtıyor, gerçekten! Bir keresinde beni bir arabanın içinde devirmişti. Bir araba!"

"Ne kadar yakışsız bir söz!" dedi Sophy öfkeyle. "Sanki böyle bir yolda ona yardım edebilmişim gibi. Grenada! Tanrım, ne kadar uzun zaman önceymiş görünüyor!"

"Sir Horace'la birlikte geldim ve Bayan Scovell'in yanında kaldım," diye anlattı Lord Francis. "O kış Karargâh'ta yaşayan tek kadındı ve tuvalet partileri düzenlerdi. Hatırlıyor musunuz?"

"Tabii ki hatırlıyorum! Ve o korkunç köydeki pireler daha da canlı! Francis, John Potton'ı alıp gitmeliyim. Kuzenime küçük kardeşiyle buluşması için eşlik eder misin?"

Kız kardeşler mi? Mürebbiyeleriyle birlikte Drive'ın yanında bir yerde yürüyorlardı."

Berkeley Meydanı'nda Cecilia'yla karşılaştığında güzelliğinin üzerinde büyük bir etki bıraktığı Lord Francis, hemen hiçbir şeyin ona daha fazla zevk veremeyeceğini söyledi ve faytondan inmesine yardım etmek için ellerini uzattı. Okul partisiyle çok çabuk karşılaşmayacaklarını umduğunu söyledi ve Cecilia, onun rahat, dostça hitabından ve bariz hayranlığından etkilenmemiş değildi, daha neşeli görünmeye başladı.

Sophy onları birlikte yürürken gördü ve damadının onu Stanhope Kapısı'nda beklediği yere gitti. Birkaç dakika önce Bay Rivenhall'ın geçişini izlediğini söyledi ve kuru bir kıkırdamayla, hâlâ yüksek iplerin üzerindeymiş gibi görüldüğünü ekledi.

"lanet olsun, Bayan Sophy, ve grilerin ağzında adil bir iş!"

"Neden, onu kızdıracak ne söylediniz?"

"Tek söylediğim, senin hiç dizginlenmediğindi, küçük hanım, o da benimle aynı fikirde olduğu ve bunu söyleyemediği için, bana lanet edip çekip gitmekten başka çaresi yoktu. Onu suçlamıyorum! Elinizin altında, Bayan Sophy, işte siz busunuz!"

Berkeley Meydanı'na vardığında Sophy, Bay Rivenhall'ın eve yeni girmiş olduğunu gördü. Hâlâ pelerinli paltosunu giyyordu ve arkadaşlarından birinin gönderdiği bir notu alıp okumak için salondaki masanın yanında duraklamıştı. Dasset Sophy'yi kabul ederken kaşlarını çatarak başını kaldırdı ama konuşmadı. Onun sosyetesine karşı yersiz bir tutku geliştirdiğini düşünen Tina, neGeyle ona doğru koGtu ve onu etkilemek için bildiği bütün sanatları kullandı.

Gerçekten de ona baktı, ama onu şöyle dursun, sert bir sesle, "Sessiz ol!" dedi.

"Demek benden önce geldin!" dedi Sophy eldivenlerini çıkararak. "Şimdi bana şu koylar hakkındaki samimi fikrini söyle! Bay Wychbold onları sizin de görmüş olabileceğinizi düşünüyor. Öyle mi?"

"Beni aşar, kuzen!" diye cevap verdi.

"Hayır, gerçekten mi? Onlar için dört yüz gine verdim ve pazarlık yaptığımı düşünüyorum."

"Bana kendi ahırınızı kurduğunuzu ciddi miydiniz?" diye sordu.

"Kesinlikle ciddiydim. Teyzem atlarımın masraflarını üstlenmek zorunda kalsaydı ne güzel olurdu! Ayrıca, bölmelere uygun bir çift bulabilirsem büyük olasılıkla iki tane daha satın alabilirim. Bana söylenene göre bir faytonu ve dörtlüyü kullanmak çok kolaymış ama sanırım bu da şaftları değiştirmek anlamına gelir ki bu da çok sıkıcı olur."

"Hareketleriniz üzerinde hiçbir kontrolüm yok kuzen," dedi soğuk bir sesle. "Parkta kendini göstermek sana iyi geliyorsa, bunu yapacağından hiç şüphem yok. Ama lütfen kız kardeşlerimden hiçbirini yanına almayacaksın!"

"Ama bu beni memnun etmiyor," dedi. "Cecilia'yı Drive'da bir tur atmaya götürdüm bile. Çok çağdışı düşünceleriniz var, değil mi? En yüksek tonajlı hanımlar tarafından sürülen birkaç aşırı şık spor araba gördüm!"

"Faytona ve çiftine özel bir itirazım yok," dedi daha soğuk bir sesle, "ama tünek modeli bir hanımefendiye hiç uygun değil. Böyle bir arabada biraz hızlı olmanın ötesinde bir şeyler olduğunu söylersem beni bağışlarsınız."

"Bu fikri aklına sokacak kadar kindar olan kim olabilir?" diye sordu Sophy. Adam kızardı ama cevap vermedi.

"Cecilia'yı gördün mü?" diye sordu Sophy. "Annenizin onun için seçtiği o yeni şapka içinde oldukça büyüleyici görünüyordu!"

"Cecilia'yı gördüm," diye cevap verdi suratsızca. "Dahası, ben de senin gibi, Kuzen, onun zamanını nasıl geçirdiğini biliyorum! Sana karşı son derece açık olacağım!"

"Bana karşı son derece açık olmak istiyorsan," diye sözünü kesti, "kütüphaneye gel! Kulak misafiri olabileceğiniz bir yerde aile meselelerinden bahsetmeniz hiç uygun değil. Ayrıca, size söylemem gereken son derece hassas bir konu var."

Hemen kütüphanenin kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Tina onun yanından geçip odaya girdi, o da onu takip etti, kapıyı arkasından kapatınca Tina diğer tarafta kaldı. Bu onun kapıyı tekrar açmasını gerektirdi, Tina'nın ona bunu yapmasını emretmesi aynı anda hem tiz hem de zorunluydu. Bu önemsiz hayal kırıklığı onun öfkesini yatıştırmaya yetmedi ve sesine hiç de hoş olmayan bir ton katarak, "Eldivenleri çıkaracağız, Kuzen Sophy! Kız kardeşim için genç Fawnhope'la Park'ta bir randevu ayarlayan sen olsan da olmasan da, senin-"

"Cecilia ne kadar gösterişli, değil mi?" dedi Sophy onaylayarak. "Fawnhope ile yürüdü, sonra Alfred Wraxton ile yürüdü ve ben onu Lord Francis ile bıraktım! İşte sevgili kuzen Charles, seninle konuşmak istediğim şey de buydu! Ailenizin işlerine karışmak bana düşmez ama size bir ipucu vermem gerektiğini düşünüyorum. Bulunduğunuz konum itibarıyla sizin için garip olduğunu biliyorum, ama Cecy'nin kulağına nasıl bir şey söyleyeceğinizi bilirsiniz."

Adam bu beklenmedik hamleyle adımlarını şaşırdı ve kadına bakakaldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bundan bahsetmek bile istemiyorum," dedi Sophy yalancıkıktan, "ama Cecy'ye ne kadar düğün olduğumu biliyorsun! Sonra, ben de dünyayı dolaştım ve kendi başımın çaresine bakmayı öğrendim. Cecy o kadar masum ki! Augustus Fawnhope'da zerre kadar kötülük yok ve Francis Wolvey de çizgiyi aşmayacak kadar büyük bir beyefendi. Ama kız kardeşin gibi güzel bir kızı, Park'ta Şerefsiz Alfred'le dolaşmaya teşvik etmemelisin, Charles!"

O kadar şaşırmıştı ki bir an tek kelime etmedi. Sonra bir açıklama istedi.

Sophy açık yüreklilikle, "O, merdivenlerde hizmetçileri öpen küçük, iğrenç bir kurbağa," diye cevap verdi.

"Kız kardeşim hizmetçi değil!"

"Hayır ve onu nasıl uzak tutacağını bileceğine inanıyorum."

"Wraxton'a karşı bu suçlamayı yöneltmek için en ufak bir gerekçeniz olup olmadığını öğrenebilir miyim?"

"Eğer onun bir hizmetçiyi öptüğünü gördüm mü demek istiyorsan, hayır, sevgili Charles, . Öte yandan, beni öpmeye çalıştı mı demek istiyorsan, evet, sevgili Charles, öptü. Hem de tam bu odada."

Kızgın ve mahcup görünüyordu. "Bu çatı altında böyle bir şekilde rahatsız edildiğiniz için son derece üzgünüm," dedi, kelimeleri çaba sarf ederek çıkardı.

"Oh, umurumda değil! Size kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemiştim. Ama kimsenin onun sıkma ve okşama alışkanlıklarını engelleyebileceğinden ya da konuşma tarzının oldukça uygunsuz olduğuna onu ikna edebileceğinden şüpheliyim."

Konuşurken pardösüsünü çıkarıyordu ve şimdi onu bir kenara bırakarak kanatlı koltuğa oturdu.

Şömine. Bir süre sonra daha yumuşak bir ses tonuyla, "Wraxton'dan hoşlanıyormuşum gibi davranmayacağım, çünkü hoşlanmıyorum. Elimden geldiğince onun bu evi ziyaret etmesini kesinlikle engelleyeceğim. Ancak durumum, sizin de söylediğiniz gibi, garip. Ne olursa olsun bunun Bayan Wraxton'ın kulağına gitmesini istemem."

"Hayır, kesinlikle!" dedi sıcak bir sesle. "Bayan Wraxton'a kardeşiyle ilgili hikâyeler anlatman çok ayıp olur!" Kolunu şömine rafına dayamış, aşağıya, ateşe bakıyordu ama o anda başını kaldırdı ve Sophy'ye delici bir bakış fırlattı. Sophy onun gözlerinde iyi bir kavrayış olduğunu düşündü ama o sadece, "Aynen öyle kuzen," demekle yetindi.

"Bunun üzerinde fazla durma!" diye ona nazikçe öğüt verdi. "Cecy'nin ona karşı bir eğilimi olduğunu söylemek istemiyorum, çünkü onu benden bile daha iğrenç buluyor."

"Ona karşı hiçbir eğilimi olmadığının farkındayım. Teşekkür ederim!" diye karşılık verdi. "O köpek yavrusuna deli gibi aşık, Fawnhope!"

"Tabii ki öyle," dedi Sophy.

"Bu eve girdiğiniz günden beri elinizden gelen her yolla bu aptallığı teşvik etmeyi iş edindiğinizin de farkındayım! Sen ve Cecilia sürekli olarak Fawnhope'un yanında görüldünüz; yedi günün altısında buraya uğramak için bir bahanesi olsun diye ona arkadaşınızmış gibi davrandınız; siz-"

"Kısacası Charles, onları sürekli bir araya getirdim. Ben ve sende zerre kadar akıl olsaydı bunu ben kasabaya gelmeden haftalar önce yapardın!"

Bir an durakladı ve sonra kuşkuyla sordu: "Böyle yaparak Cecilia'yı iyileştireceğinizi mi sanıyorsunuz? Ya da ben sizin böyle bir niyetiniz olduğuna inanabilir miyim?"

"Şey, bilmiyorum," diye cevap verdi, konuyu biraz düşünerek. "İki şeyden biri olmak zorunda, biliyorsun. Ya Augustus'tan bıkaçak -ki bunun çok muhtemel olduğunu düşündüğümü söylemeliyim, çünkü çok yakışıklı olmasına ve istediği zaman çok ilgi çekici olabilmesine rağmen, Cecilia'nın varlığını tam da en istekli olması gereken zamanda unutulmasının yanı sıra, şaşırtıcı derecede yorucu biri- ya da hatalarına rağmen onu sevmeye devam edecek. Ve eğer böyle bir şey olursa, Charles, bunun bir karasevda olmadığını anlayacaksın ve evliliklerine rıza göstermek zorunda kalacaksın."

"Asla!" dedi, hatırı sayılır bir şiddetle.

"Ama yapacaksın," diye ısrar etti. "Onu başka bir evliliğe zorlamaya çalışmak çok kötü olur ve buna kalkışırsanız zalimlik etmiş olursunuz."

"Onu hiçbir evliliğe zorlamayacağım!" diye parladı.

"Cecilia'ya son derece bağlı olduğumu ve onun Fawnhope gibi bir adamla evlenmesini kendi kaprislerim yüzünden değil, bu yüzden onaylamayacağımı bilmeniz ilginizi çekebilir! Onları bir araya getirerek Cecilia'nın ondan bıkmamasına neden olacağınızı düşünmenize gelince, hiç bu kadar yanılmamıştınız! Onun arkadaşlığından bıkmak şöyle dursun, Cecilia onunla yalnız kalmak için her fırsatı değerlendiriyor! Hatta Addy'yi kandıracak kadar edep duygusunu yitirmiş durumda! Daha bu öğleden sonra Bayan Wraxton onu Park'ta تنها bir patıkada, Addy'nin varlığının kısıtlayıcılığından kurtulmuş Fawnhope'la baş başa buldu. Gizli buluşmalar! Ombersley'li Bayan Rivenhall'da güzel bir davranış, yemin ederim!"

"Sevgili Charles," dedi Sophy, sakinliğini bozmadan, "bunu uydurduğunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Ben öyle bir şey yapmıyorum! Kız kardeşim hakkında böyle bir masal uydurmuş sanıyorsunuz?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, öfkelendiğinizde her şeyi yapabileceğinizi düşünüyorum," dedi gülümseyerek.

"Fawnhope'la birlikte yürüdüğü sır değil, ama geri kalanı senin düzensiz mizacından kaynaklanıyor. Bayan Wraxton'ın size böyle söylediğini söylemeyin, çünkü eminim Cecilia hakkında size asla böyle yalanlar söylemezdi!

Addy'den kurtuldu, gerçekten! Addy'nin gözünün önünden bir an bile ayrılmadı! Aman Tanrım, Cecilia'yı gizli saklı işler çevirmekle suçlamayacak kadar iyi tanımıyor musun? Ne kaba bir ifade! Kendini bu kadar komik duruma düşürme! Bir dahaki sefere Cecy'nin çocukluğundan beri tanıdığı saygın bir gencin, mürebbiyesinin gözleri önünde yanında yürümesine izin verdiği için ona söyleneceksin!"

Yine o sert incelemenin altına girdi. "Bunu gerçekten biliyor musun?" diye sordu, değişmiş bir ses tonuyla.

"Kesinlikle biliyorum, çünkü Cecy bana tam olarak ne anlattı. Anlaşılan Bayan Wraxton Addy'ye onu çok üzen bir şey söylemiş, hiç kuşkusuz yanlış anlamış, Bayan Wraxton belki de Addy'nin Augustus'u işine göndermesi gerektiğini düşünmüş, ama bunu nasıl yapabildiğini pek bilmiyorum! Ama biliyorsunuz, Addy'nin büyük bir hassasiyeti var ve hemen üzülüyor."

"Addy suçlanmamalı; Cecilia onun kontrolünde değil ve eğer bu buluşmalardan anneme bahsetmişse, o hiçbir zaman bizim hakkımızda dedikodu biri olmadı!" dedi.

"Ona kızgın olmadığını ve bunca yıldan sonra onu kendinden soğutmak istemediğini göster Charles!" dedi.

"mı?" diye şaşkınlıkla. "Bu ne saçmalık böyle?"

"Aynen ona söylediğim gibi! Yalnızca o, kendi yöntemlerini öğretemeyecek kadar eski kafalı olduğunu düşünüyor."

Çocuklara İtalyan dilini ve aynı nitelikteki her türlü inceliği öğretebileceğini düşünüyor."

Hafif bir duraklama oldu. Bay Rivenhall Göminenin diğer tarafına oturdu ve dalgın dalgın Tina'nın kulaklarını çekmeye bağıladı. Kağıları çatılmıştı ve az sonra en sert haliyle, "Kız kardeşlerimin eğitimi konusunda söyleyecek hiçbir şeyim yok. Bu annemin işi ve nasıl başka birine ait olabileceğini düşünemiyorum."

Sophy bu noktayı irdelemeye gerek görmedi ve sadece ona hak verdi. Adam ona daralmış, araştıran gözlerle bir bakış attı ama Sophy yüz ifadesini korudu. "Bunların hiçbirinin sana söylediklerimle bir ilgisi yok. Sen bu evin altını üstüne getirmeye başlamadan önce çok iyiydik kuzen! Eğer gelecekte-"

"Neden, ben başka ne yaptım ki?" diye haykırdı.

Kadının yaptıklarını kelimelere dökemediğini fark etti ve tek somut suçuna geri dönmek zorunda kaldı. "Bir kere o maymunu buraya sen getirdin!" dedi. "Hiç şüphesiz en iyi niyetle! Ama çocuklara vermek için hiç uygun bir hayvan değil ve şimdi, tabii ki, ondan kurtulduklarında kendilerini kötü kullanılmış hissedecekler, kurtulmaları gerektiği gibi!"

Gözleri dans etmeye başladı. "Charles, sen sadece huysuz olmaya çalışıyorsun! Jacko'yu elma parçalarıyla besleyemezsin, ona numaralar öğretemezsin ve çocukları bir gün geceleri ona battaniye vermeleri için uyarırken ertesi gün ondan kurtulman gerektiğini söyleyemezsin!"

Dudağını ısırды ama yüzündeki alaycı gülümseme tamamen bastırılamadı. "Bunu yaptığımı sana kim söyledi?"

"Theodore. Ayrıca Bayan Wraxton ziyarete geldiğinde onu göstermek için omzunuzda taşımışsınız.

ona. Söylemeliyim ki, bunun aptalca olduğunu düşünüyorum, çünkü onun evcil hayvanları sevmediğini biliyorsunuz; bize öyle söyledi. Sevmesi için hiçbir neden olmadığına eminim ve onu bu hayvanlarla rahatsız etmeniz hiç de nazik bir davranış değil. Tina'nın onu kızdırmasına asla izin vermem, biliyorsunuz."

"Yanılıyorsunuz!" dedi hemen. "Maymunları sevmez, ama köpekleri sevmeyen sadece Leydi Brinklow'dur!"

"Sanırım o da aynı şeyi hissediyordur," dedi Sophy, ayağa kalkıp eteklerini sallayarak. "İnsan kızlarının annelerine ne kadar çok benzediğini gözlemlemeden edemiyor. Yüz olarak değil ama huy olarak. Bunu fark etmiş olmalısınız!"

Bu durum karşısında biraz dehşete düşmüş gibiydi. "Hayır, duymadım. Haklı olabileceğinizi sanmıyorum!"

"Evet, sadece Cecy'yi düşünün! Büyüdüğünde tıpkı sevgili Lizzie Teyze gibi olacak." Bu ifadenin doğruluğunun onun üzerinde etkili olduğunu gördü ve ona bir gün için yeterince düğünme fırsatı verdiğini düğündü. "Gidip elbisemi değiştirmeliyim," diyerek kapıya doğru ilerledi.

Aniden ayağa kalktı. "Hayır, bekle!"

Omzunun üzerinden baktı. "Evet?"

Ne söylemek istediğini biliyormuş gibi görünmüyordu.

"Hiçbir şey! Önemli değil! Bir dahaki sefere at almak için ısrar edersen bana ne istediğini söyleyen iyi edersin! Bu işte yabancıları çalıştırmak hiç hoş değil!"

"Ama bana bu işte parmağınız olmayacağına dair söz vermiştiniz!" Sophy işaret etti.

"Evet!" dedi vahşice. "Hiçbir şey seni beni haksız çıkarmaktan daha fazla memnun edemez, değil mi?"

Güldü ama ona cevap vermeden uzaklaştı. Üst katta, kaderinin ne olacağını öğrenmek isteyen Cecilia tarafından sıkıştırıldı.

"Eğer seninle konuğursa, bu seni uyarmak için olacak, Alfred Wraxton!" dedi Sophy, eğlenerek. "O kurbağanın nasıl davrandığını ona aynen anlattım ve sana dikkat etmesi için onu uyardım!"

"!"

"Yaptım. Mükemmel bir iş çıkardım, hem de en ilkesiz şekilde! Addy'ye Charles'ın onu zerre kadar suçlamadığını söyle! Olanlar hakkında teyzeme tek kelime etmeyecek ve sana da edeceğinden şüpheliyim. Konuşabileceği tek kişi değerli Eugenia'sı. Umarım Eugenia onun öfkesini yenmesini sağlar!"

VII

CECILIA, ağabeyinin azarlarından birini işitmeyeceğine bir türlü inanamıyordu ve merdivenlerin bir kıvrımında beklenmedik bir şekilde onunla yüz yüze geldiğinde bir soluk aldı ve asi dizlerini sertleştirmeye çalıştı. "Merhaba!" dedi, saten üzerine tül den yapılmış zarif balo elbisesine göz gezdirerek. "Çok şıksın! Nereye gidiyorsun?"

"Leydi Sefton yemekten sonra beni ve Sophy'yi Almack'lara için arayacak," dedi minnetle. "Annem bu akşam kendini buna uygun bulmuyor."

"Hepsini parlatıyor musun?" dedi. "Çok güzel görünüyorsun!"

"Neden bize eşlik etmiyorsun?" diye sordu cesaretini toplayarak.

"Öyle yapsaydım bütün geceyi Fawnhope'un cebinde geçirmezdin," diye kuru kuru gözlemledi.

Çenesini kaldırdı. "Hiçbir koşul altında bütün geceyi bir beyefendinin cebinde geçirmemeliyim!"

"Hayır, ," diye hafifçe onayladı. "Benim işim değil, Cilly! Ayrıca, ben kendi partimle meşgulüm."

Neredeyse unutulmuş olan çocukluk ismini kullanması, onun daha az kısıtlamayla karşılık vermesine neden oldu: "Daffy Club!"

Sırıttı. "Hayır. Cribb's Parlour!"

"Ne kadar iğrençsiniz! Sanırım bir Bloomsbury Pet'inin ya da bir Black Diamond'ın ya da-ya da
."

"Bir Mayfair Marvel," diye ekledi. "Çok ilginç bir şey değil. Birkaç arkadaşımın bulutları dağıtmaya gidiyorum. Bloomsbury Hayvanları hakkında ne biliyorsunuz, bayan?"

Merdivenden inerken yanından ona arsız bir bakış fırlattı. "Sadece kardeşlerimden öğrendiklerimi, Charles!"

Adam güldü ve onu bıraktı, ama kız daha merdivenin dibine varmadan korkulukların üzerinden eğildi ve emir verircesine, "Cecilia!" dedi. Kadın merakla başını kaldırdı. "Şu Wraxton denen adam seni rahatsız mı ediyor?"

Ağırlığını kaybetmek üzereydi. "Oh, pekala! İstesem onu kolayca tersleyebilirim sanırım!"

"Bildiğim kadarıyla hiçbir düşünce sizi caydırmamalı. Eugenia bunu bilseydi, bu davranışı ilk kınayanın o olacağını söylememe bile gerek yok!"

"Elbette," dedi.

Bayan Wraxton'ı kınayan sözler söyleyip söylemediğini kimse bilecek durumda değildi. Eğer söylediyse bile, Sophy'ye göre bunlar hafif sözler olmalıydı, çünkü Bayan Wraxton hiçbir şekilde azarlanmış gibi görünmüyordu. Yine de Sophy'yi memnun eden bir şey vardı. Bayan Wraxton daha sonra Jacko'yla ilgili can sıkıcı soruyu gündeme getirip Leydi Ombersley'e maymunun çocuklardan birini ısırıldığını duyma korkusuyla yaşadığını söylediğinde Charles ona kulak misafiri oldu ve sabırsızca, "Saçmalık!" dedi.

"Maymun ısırığının zehirli olduğuna inanıyorum."

"Bu durumda umarım Theodore'u ısırabilir." Leydi Ombersley bir itirazda bulundu ama Meydan'ın bahçesindeki kriket topunu komşu evin pencerelerinden birine vurduğu için zaten sağlam bir şekilde kelepçelenmiş olan Theodore sadece sırttı. Böyle bir kanunsuzluk için yeterince cezalandırılmadığını düşünen Bayan Wraxton, konuyla ilgili fikrini ciddi bir şekilde söylemişti bile. Charles onu dinlemişti ama tek söylediği şeydi: "Çok doğru, ama büyük bir vuruştı. Ben gördüm." Bayan Wraxton'ın fikrinin bu şekilde hiçe sayılması onu kızdırmıştı ve şimdi çocuklarla konuşurken sık sık başvurduğu küstahlıkla Theodore'a şakacı bir nutuk çekiyor, işlediği suçun cezası olarak yeni evcil hayvanını kaybetmek zorunda kalmadığı için şanslı olduğunu söylüyordu. Gertrude ona kızgın bir bakış ötesinde aldırış etmedi ama Gertrude, "Sanırım Jacko'yu sevmiyorsun çünkü onu bize Sophy verdi!" diye patladı.

Bu utanç verici derecede açık sözlü açıklamanın gerçekliği orada bulunanların çoğunda kör edici bir etki yarattı. Bayan Wraxton'ın yanaklarının rengi iki kat attı; Leydi Ombersley'in nefesi kesildi, Cecilia ise kıkırdadı. Sadece Charles ve Sophy kıpırdamadan durdular; Sophy gözlerini dikmekte olduğu dikişten ayırmadı, Charles ise hiddetle, "Aptalca ve küstahça bir söz, Gertrude. Kendine daha uygun davranamayacaksan okul odasına dönebilirsin."

Kendini büyükleri kadar karmaşaya sürükleyecek yaşa gelmiş olan Gertrude çoktan kızarmıştı ve şimdi odadan düzensiz bir şekilde kaçıyordu. Leydi Ombersley hemen Sophy ve Cecilia'yla birlikte Merton'daki Villacanas Markizi'ni ziyaret etmek için yapacakları geziden söz etmeye başladı.

"İnsan hiçbir geri kalmak istemez," dedi, "bu yüzden çaba göstereceğim ve yağmur yağmamasını ummalıyız, çünkü bu çok tatsız olur. Keşke bizimle gelsen, Charles. Amcanın nişanlısı,

Biliyorsun! Yanıma bir beyefendi almadan şehirden ayrılmak istemem, ama Radnor'a güvenebileceğime eminim ve elbette uşaklarımı da yanıma almalıyım."

"Sevgili anneciğim, bu tehlikeli yolculukta seni korumak için üç sağlam adam yeterli olmalı!" diye karşılık verdi, biraz da eğlenerek.

"Charles'ı gitmesi için kızdırma, Lizzie Teyze!" dedi Sophy, ipliğini kopararak. "Sir Vincent oraya bizimle yemin ediyor, çünkü Sancia'yla kocasının hâlâ hayatta olduğu ve bütün İngiliz subayları için görkemli partiler verdikleri Madrid günlerinden beri görüşmemiştir."

Charles, "Eğer istersen anne, kesinlikle seninle gelirim," demeden önce kısa bir duraklama oldu. Kuzenimi arabayla götürebilirim, böylece arabanızda kalabalık olmaz."

"Oh, faytonumla gideceğim!" Sophy umursamazca konuştu.

"Grilerimi sürmenin senin tutkun olduğunu sanıyordum."

"Neden, izin verir miydin?"

"Belki de."

Güldü. "Oh, hayır, hayır! Belki de hiç inancım yok. Cecilia'yı al!"

"Cecilia annemin karavanıyla gitmeyi tercih eder. Yolun bir kısmında dizginleri sen alabilirsin."

Toparlayıcı bir ses tonuyla, "Bu gerçekten de bir şey! Üstesinden geldim Charles ve korkarım sen de böyle bir şey hissediyor olamazsın!"

"Keyifli bir gezi olacak," dedi Bayan Wraxton neşeyle.

"Neredeyse arabanızda yer almak için yalvaracaktım, sevgili Leydi Ombersley!"

Leydi Ombersley Gakınılığını belli etmeyecek kadar iyi yetimiğti ama biraz kukulu bir sesle, "Tabii canım, Sophy bizim Markiz için fazla kalabalık olduğumuzu düğünmüyorsa! Onu hiçbir şekilde zor durumda bırakmak istemem."

"Hiç de değil!" Sophy hemen cevap verdi. "Sancia'yı kovmak senin elinde değil, sevgili Lizzie Teyze! Kendini zerre kadar yormayacak, her Ėeyi binbağısına bırakacaktır. O bir Fransız ve bizimki gibi küçük bir parti için bile düzenlemeler yapmaktan mutluluk duyacaktır. Sancia'ya bir mektup yazmam ve amcamdan bir frank rica etmem yeterli; o zaman her şey hallolur; tabii eğer mesajımı Gaston'a iletecek kadar kendine gelirse.

"Gerçek bir İspanyol hanımefendiyle tanışmak ne kadar ilginç olacak!" dedi Bayan Wraxton.

Sophy'nin daha sonra Cecilia'ya söylediği gibi, "Sanki Sancia bir zürafa!"

"Keşke anneme eşlik etmek istediğinizi bilseydim!" Bay Rivenhall, Bayan Wraxton'a arabasına kadar eşlik ettikten sonra, "Keşke anneme eşlik edeceğinizi bilseydim," dedi. "Size yer vermeyi teklif ederdim. Şimdi ağlayamam ama çok sıkıcı. Talgarth'ın partiye katılacağını duymamış olsaydım gideceğimi söylememeliydim. Tanrı biliyor ya, kuzenimin kiminle evleneceği zerre kadar umurumda değil, ama sanırım bu koşullar altında, amcama bu bağlantıyı teşvik etmemeyi borçluyuz!"

"Korkarım onun ziyareti sana fazladan yük getirdi, sevgili Charles. Anne şefkatini hiç tatmamış bir kız için çok şey affedilebilir ama itiraf etmeliyim ki annenin rehberliğinde İngiliz adab-ı muaşeret standartlarına uymaya çalışacağını ummuştum."

"O değil!" dedi. "Sanırım hepimizi diken üstünde tutmaktan zevk alıyor! Bir sonraki adımının ne olacağını kestirmek mümkün değil, bu arada kırmızı ceket giymiş her çingiraklıyla birlikte durduğu şartlar da umurumda değil! Fakat

Talgarth'ı onun peşinden sallanmaya teşvik etmek yeterli değil. Kendi başının çaresine bakabileceğini söylemek çok güzel. Ama Talgarth'ın yanında çok fazla görülürse, kasabadaki her skandalcı işgüzar tarafından hakkında konuşulacaktır!"

Bayan Wraxton bu aceleyle söylenmiş sözleri saklayarak, kırk sekiz saat geçmeden Sophy'ye tekrarlayacak kadar akılsızdı. Hizmetçisiyle birlikte Park'ta yürürken, Sophy'nin faytonuna rastladı, Sophy'nin kınanası Sir Vincent'la birkaç kelime konuşmasına izin vermek için durmuştu. Adam bir elini umursamazca faytonun basamağına , Sophy de ikisini de eğlendirecek bir şeyler söylemek için biraz eğilmişti. Bayan Wraxton'ı gördü ve ona gülümseyerek başını salladı, ama Eugenia faytona doğru gelip ona hitap edince oldukça şaşırılmış görünüyordu.

"Nasılsınız? Demek hakkında çok şey duyduğum at arabası bu! Gördüğüm kadarıyla iyi bir çift atınız var. Onları ikişer ikişer sürüyorsunuz! Tebrik edilmelisiniz. Bunu yapmak için kendime güvenebileceğimi sanmıyorum."

"Sanırım Sör Vincent Talgarth'ı tanıyorsunuz," dedi Sophy.

Sör Vincent en soğuk selamla ve en ufak bir gülümsemeyle karşılandı.

"Biliyor musunuz," dedi Bayan Wraxton, Sophy'ye bakarak, "gerçekten de bir tur için beni yanınıza almanızı istemem gerektiğini düşünüyorum! Sizi temin ederim, hünerinizi çok kıskanıyorum!"

Sophy, John'a inmesi için işaret etti ve kibarca, "Lütfen benimle gelin, Bayan Wraxton. Doğal olarak cesaretimi toplayacağım. Sör Vincent, Cuma günü buluşuyoruz o zaman. Bizi Berkeley Meydanı'na çağıracaksınız!"

Bayan Wraxton, John Potton'ın yardımıyla, inandırıcı bir zarafetle yüksek arabaya bindi ve Sophy'nin yanına oturarak eteğini düzgünce düzeltti ve

"Sevgili küçük köpekçik!" diyerek Tina'nın varlığını kabul etti, bu hitap şekli küçük tazı köpeğinin titremesine ve sahibesine daha da yaklaşmasına neden oldu. "Sizinle konuşma fırsatı bulduğum için çok mutluyum, Bayan Stanton-Lacy. Yalnız sizi bulmanın imkânsız olduğunu düşünmeye başlamıştım! Çok fazla insanla tanışıyorsunuz."

"Evet, ne kadar şanslıyım değil mi?"

"Gerçekten de !" diye onayladı Bayan Wraxton, tatlı tatlı. "Gerçi bazen, sevgili Bayan Stanton-Lacy, insanın çok sayıda arkadaşı olunca, belki de olması gerektiği kadar dikkatli olamıyor. Acaba sizi biraz uyarabilir miyim? Paris ve Viyana'da bana nasıl davranmam gerektiğini söyleyebileceğinize eminim, ama Londra'da sizden daha çok evimde olmalıyım."

"Size bir yere nasıl gideceğinizi söyleyecek kadar küstah olmam!" Sophy açıkladı.

Bayan Wraxton nezaketle, "Belki de buna gerek yoktur," dedi. "Annem her zaman çok dikkatli bir ebeveyn olmuştur ve kızları için mürebbiye seçiminde çok katıdır. Size karşı çok merhamet hissettim, sevgili Bayan Stanton-Lacy, sizin gibi bir . Bir annenin eksikliğini çok sık hissetmiş olmalısınız!"

"Hiç de değil. Merhametinizi benim için harcamayın, yalvarırım! Sör Horace varken hiç anne istemedim."

"Beyefendiler," dedi Bayan Wraxton, "aynı değildir."

"Tartışılmaz bir ifade. Koylarımı nasıl buldunuz?"

Bayan Wraxton bir elini onun dizine koydu. "İzin verin konuşayım.

Çekinmeden!" diye yalvardı.

"Seni alaşağı etmekten başka bir şey yapamam," diye cevap verdi Sophy. "Ama yapmasan çok daha iyi olur, biliyorsun! Ben çok zor beğenen biriyimdir ve kendimi kaybedersem sonradan üzüleceğim şeyler yapabilirim."

"Ama konuşmalıyım!" Bayan Wraxton ciddiyetle konuştu.
"Bunu kuzeninize borçluyum!"

"Gerçekten! Bu nasıl oluyor?"

"Bu konudan size kendisinin bahsetmek istemediğini anlayacaksınız. Belli bir incelik hissediyor-"

"Charles'tan söz ettiğinizi sanıyordum!" diye araya girdi Sophy. "Hangi kuzeni kastediyorsunuz?"

"Charles'tan bahsediyorum."

"Saçmalık! Onun hassas bir vicdanı yok."

"Bayan Stanton-Lacy, inanın bana, bu ciddiyetsizlik hiç yakışık almıyor!" dedi Bayan Wraxton, tatlılığından bir parça kaybederek. "Kaliteli bir kadından ne beklendiğinin farkında olduğunuzu sanmıyorum! Ya da -bağışlayın ama- insanların sırtını yere getirmenin ve Rivenhall'lar için olduğu kadar sizin için de acı verici olduğuna inandığım dedikodulara yol açmanın ne kadar ölümcül olduğunun!"

"Şimdi sırada ne var Tanrı aşkına?" dedi Sophy şaşkınlıkla. "Yüksek bir fayton kullandığım için dedikodulara yol açtığımı düşünecek kadar Gotik olamazsınız!"

"Hayır, gerçi insan sizi daha az sportif bir araçta görmeyi tercih ederdi. Ama o kadar çok askerle -Charles'ın eğlendirici ifadesiyle, kırmızı ceketli çingiraklılarla- ve özellikle de biraz önce sohbet ettiğinizi gördüğüm o adamla kurduğunuz rahat ilişki alışkanlıkları sizi biraz hızlı gösteriyor, sevgili Bayan Stanton-Lacy, bunu istemeyeceğinizi biliyorum! Sir Vincent'in arkadaşlığı size bir sonuç veremez." Aslında tam tersi! Belli bir hanımefendi.

-Daha bugün bana size bu kadar özel bir ilgi duyduğunu söyledi."

Sophy, "Sanırım onun da bir çıkarı var," diye gözlemledi. "O çok edici bir flört! Ve kuzenim Charles

beni tüm bu çingiraklara karşı uyarmak ister misiniz?"

"Tam olarak böyle yapmamı istemedi," diye yanıtladı Bayan Wraxton titizlikle, "ama benimle bu konuda konuştu ve ben onun duygularını biliyorum. Charles'ın arabasıyla kaçmak gibi basit şakalara sosyetenin hoşgörüsüyle bakacağını bilmelisiniz, çünkü Leydi Ombersley'nin koruması size destek vermeli."

"Ne kadar !" dedi Sophy. "Ama benimle birlikte görünmenin akıllıca olduğunu düşünüyor musun?"

"İşte şimdi sınav yapıyorsunuz, Bayan Stanton-Lacy!"

"Hayır, sadece böyle bir araçta ve bu kadar hızlı bir kadınla görüldüğünüz için acı çekmenizden korkuyorum!"

"Pek sayılmaz," dedi Bayan Wraxton nazikçe. "Londra'da araba kullanmadığım için belki biraz tuhaf karşılanabilirim ama karakterimin, eğer istersem başkalarının kalkışmak için ihtiyatsız davranabileceği şeyleri yapmamı mümkün kılacak kadar sağlam olduğunu düşünüyorum."

Bu sırada Apsley Evi'nin kapısına kadar gelmişlerdi. "Şimdi seni anlamama izin ver!" diye yalvardı Sophy. "Sizin yanınızdayken çirkin bir şey yaparsam, krediniz beni uzaklaştırmaya yeter mi?"

"Ailemin itibarı diyelim, Bayan Stanton-Lacy. Hiç tereddüt etmeden evet diyebilirim."

"Başkent!" dedi Sophy hızlıca ve atlarını kapıya doğru çevirdi.

Bayan Wraxton kendine olan güvenini biraz yitirerek sert bir sesle, "*Tepsi*, ne yapıyorsun?" dedi.

"Ne olsun yapmamam gerektiği söylendiğinden beri yapmak istediğim şeyi yapacağım!" diye cevap verdi Sophy. "Burası benim için bir tür Mavi Sakal'ın odası." Fayton geçitten geçti ve aniden sola dönerek iri bir baklava dilimi arabasıyla çarpışmaktan kıl payı kurtuldu.

Bayan Wraxton bastırılmış bir çığlık attı ve faytonun yan tarafına tutundu. "Dikkat edin! Lütfen atlarınızı hemen çekin! Sokaklarda araba sürmek istemiyorum! Aklınızı mı kaçırdınız?"

"Hayır, hayır, korkmayın. Aklım başımda. Benimle gelmeyi tercih ettiğin için ne kadar ! Böyle bir fırsat başka hiçbir zaman karşıma çıkmayabilirdi!"

"Bayan Stanton-Lacy, ne demek istediğinizi anlamıyorum ve yine sizden çekilmenizi rica zorundayım! Bu şaka beni hiç eğlendirmiyor ve derhal faytonunuzdan inmek istiyorum!"

"Ne yani, Piccadilly'de tek başınıza mı yürüyeceksiniz? Ciddi olamazsınız!"

Bayan Wraxton neredeyse tiz bir sesle, "Dur!" diye emretti. "Hiçbir şekilde. , ne kadar çok trafik var! Belki de bütün bu arabaların ve at arabalarının arasından geçene kadar benimle konuşmasanız daha iyi olur."

"Tanrı aşkına, en azından hızınızı azaltın!" Bayan Wraxton telaş içinde ona yalvardı.

"Dönüşe geldiğimizde yapacağım," diye söz verdi Sophy, bir yük arabası ile posta arabasının arasından birkaç santim farkla geçerken. Arkadaşından gelen bir inilti, nazıkçe eklemesine neden oldu: "Korkmana gerek yok. Sir Horace beni bir geçitten geçirdi, ta ki cilayı kazımayacağıma bile güvenene kadar."

Şimdi Piccadilly'deki yokuşu çıkıyorlardı. Bayan Wraxton kendini kontrol etmek için büyük bir çaba harcayarak, "Beni nereye götürdüğünüzü hemen söyleyin!" diye sordu.

"St. James Sokağı'nın aşağısında," diye yanıtladı Sophy soğukkanlılıkla.

"Ne?" diye sordu Bayan Wraxton, beti benzi atmıştı. "Böyle bir şey yapamazsınız! Hiçbir hanımefendi orada araba kullanırken görülmez!

Tüm kulüpler arasında, her kasaba saunterer'ının amacı!

Senin hakkında ne söyleneceğini bilemezsin! Hemen dur!"

"Hayır, şu çok duyduğum Bow Window'u ve orada oturan züppeleri görmek istiyorum. Ne yazık ki Bay Brummel yurtdışına gitmek zorunda kaldı! Onu hayatımda hiç görmediğimi biliyor musun? Bana çeşitli kulüpleri gösterebilir misiniz? White'inkini tanıyabilir miyiz, yoksa yay pencereli başka evler de var mı?"

"Bu sizin şaka anlayışınız, Bayan Stanton-Lacy! Ciddi değil misiniz?"

"Evet, öyleyim. Tabii ki, yanımda oturup bana güven vermeseydiniz bunu yapmaya cesaret edemezdim, ama konumunuzun tartışılmaz olduğuna dair bana güvence verdiniz ve hırsımı tatmin etmekten çekinmemem gerektiğini görüyorum. Sanırım bu işi hanımlar arasında moda haline getirecek büyük bir başarı elde ettiniz. Göreceğiz!"

Bayan Wraxton'ın ileri sürebileceği hiçbir argüman, ki pek çok argüman ileri sürdü, onu yerinden kıpırdatmaya yetmedi. Amansızca yoluna devam etti. Bayan Wraxton'ın aklından faytondan atlamak gibi çılgınca fikirler geçti ama reddedildi. Bu denenemeyecek kadar tehlikeliydi. Eğer bir peçe takıyor olsaydı, onu yüzüne çeker ve tanınmamayı umabilirdi, ama şapkası son derece sade bir şapkaydı ve üzerinde sadece mütevazı bir kurdele vardı. Bir şemsiyesi bile yoktu ve dimdik oturmak, o utanç verici cadde boyunca sert bir şekilde önüne bakmak zorundaydı.

Atlar Pall Mall'a doğru dönene kadar tek kelime etmedi ve sonra alçak bir sesle, öfke ve kederden titreyerek, "Seni asla affetmeyeceğim! Asla!"

"Ne kadar !" dedi Sophy hafifçe. "Seni şimdi indireyim mi?"

"Beni bu bölgede terk etmeye cüret ederseniz-"

"Pekâlâ, sizi Berkeley Meydanı'na bırakayım. Kuzenimi bu saatte evde bulup bulamayacağınızı bilmiyorum,

Ama her halükârda beni teyzeme şikâyet edebilirsiniz, ki eminim bunu yapmayı çok istiyorsunuzdur."

"Benimle konuşma!" dedi Bayan Wraxton zonklayarak. Sophy güldü.

Ombersley House'un dışında sessizliği bozdu. "Yardım almadan inebilir misiniz? Hizmetçinizle birlikte seyisimi de gönderdikten sonra faytonu ahıra kadar kendim götürmeliyim."

Bayan Wraxton cevap vermeyerek aşağı indi ve merdivenlerden ön kapıya doğru yürüdü.

Dassett'in Sophy'yi eve kabul etmesi yarım saat sonra oldu. Tam o Bay Rivenhall'ı merdivenlerden inerken buldu ve hemen, "Demek evdeydiniz! Çok sevindim!"

Çok sert görünüyordu ve düz bir ses tonuyla, "Birkaç dakikalığına kütüphaneye gelir misiniz?" diye sordu.

Oraya kadar ona eşlik etti ve tam olarak sabit olmayan elleriyle sürücü eldivenlerini çıkarmaya başladı. Gözleri hâlâ parlıyordu ve yanaklarında hiç de yakışıksız olmayan bir kızarıklık vardı. Bay Rivenhall, "Kuzen, Tanrı aşkına, sana ne oldu böyle?" diye sordu.

"Oh, Bayan Wraxton size söylemedi mi? Bir tutkumu gerçekleştirdim!"

"Delirmiş olmalısın! Böyle bir şey yapmanın ne kadar uygunsuz olduğunu bilmiyor musun?"

"Evet, aslında biliyordum ve Bayan Wraxton'ın olmadan bunu yapmaya asla cesaret edemezdim! Öyle dehşete düşmüş gibi bakmayın! Onun yanındayken çirkin bir şey yapmış olsam bile kredisinin beni kurtarmaya yeteceğine dair bana güvence verdi! Bundan şüphe edemezsiniz!"

"Sophy, böyle bir şey söylemiş olamaz!"

Omuz silkti ve döndü. "Hayır mı? İstedğin gibi olsun!"

"Ne oldu? Onu böyle küçük düşürmek için ne gibi bir nedeniniz vardı?"

"Bayan Wraxton'ı size kendi tercihini söylemesi için yalnız bırakacağım. Zaten çok şey söyledim. Masalcılardan hoşlanmam ve o seviyeye düşmeyeceğim! Benim yaptıklarım sizi ilgilendirmez Kuzen Charles, Bayan Wraxton'ı da ilgilendirmez."

"Az önce yaptığınız şey büyük ölçüde onu ilgilendiriyor!"

"Doğru. Düzeltiyorum."

"Bu evde misafir olduğunuz sürece size zarar gelmemesini sağlamak da beni ilgilendiriyor. Bu öğleden sonra yaptığınız gibi bir davranış size büyük zarar verebilir, benden söylemesi!"

"Sevgili Charles, tırmık ve çingiraklarla ne kadar içli dışlı olayım, dua etmeyi çoktan geçtim!" diye parladı.

Sertleşti. "Kim söyledi bunu?"

"Sizi anlıyorum, ama bunu yüzüme söyleyemeyecek kadar nazıksınız. Yine de Bayan Wraxton'ı uysalca dinleyeceğimi düşünmemeliydiniz!"

"Ve siz de benim Bayan Wraxton ya da bir başkası aracılığıyla uyarılarımı ileteceğimi düşünmemelisiniz!"

Elini yanağına götürdü ve adam bunun bir gözyaşı damlasını uzaklaştırmak için olduğunu gördü. "Ah, sessiz ol! Ölçülü konuşamayacak kadar kızgın olduğumu göremiyor musun? Benim sefil dilim! Ama Bayan Wraxton'ın sizin için beni azarlamasını istemerseniz de, onunla benim hakkımda konuştunuz, değil mi?"

"Söylediğim her ne ise tekrarlanmasını istemedim. Ancak sizi Bayan Wraxton'a karşı eleştirmem son derece uygunsuzdu. Özür dilerim!"

Kıyafetinin kolundan çıkardı ve burnunu sildi. Yüzündeki kızarıklık geçti; şöyle dedi

"Şimdi silahsızlandım. Ne kadar da kışkırtıcısın! Neden öfkelerinden birine kapılmadın? Çok saygısızsın! Çok mu kötüydü St.

James's Street?"

"Öyle olduğunu biliyordun, çünkü Bayan Wraxton sana öyle söyledi. Onu büyük bir sıkıntıya soktun, Sophy."

"Ah, canım! Kendimi kaybettiğimde öyle korkunç şeyler yapıyorum ki! Pekala, bu yaptığım yanlıştı, çok yanlış! Ondan özür dilemeli miyim?"

"Ona bir özür borçlu olduğunuzu görmelisiniz. Eğer size söylediği herhangi bir şey sizi kızdırmışsa, en azından böyle bir niyeti yoktu. Niyeti iyilikten başka bir şey değildi ve sonuçtan dolayı çok üzgün. Benim suçum, onun sizi görevlendirmek istediğimi düşünmesine yol açmış olmam."

Gülümsedi. "Çok yakışıklısın Charles! Özür dilerim. Rahatsız edici bir durum yarattım. Bayan Wraxton nerede? Misafir odasında mı? O zaman beni ona götür, ben de durumu düzeltmek için elimden geleni yapayım!"

"Teşekkür ederim," dedi ve ona kapıyı açtı.

Bayan Wraxton'ın telaşının geçtiğini ve *Gentleman's Magazine*'in sayfalarını karıştırdığını gördü. Sophy'ye soğuk bir bakış attı ve gözlerini tekrar dergiye indirdi. Sophy odanın öbür ucuna doğru yürüdü ve samimi bir tavırla şöyle dedi:

"Beni affedecek misiniz? Gerçekten, özür dilerim ve çok üzgünüm! Şok edici bir davranıştı!"

"O kadar şok edici ki Bayan Stanton-Lacy, bundan bahsetmemeyi tercih ederim."

"Eğer , unutmaya çalışacağınız anlamına geliyorsa, size çok minnettar olacağım."

"Elbette öyle yapacağım."

"Teşekkür !" dedi Sophy. "Çok nazıksınız!"

Döndü ve hızla kapıya doğru gitti. Bay Rivenhall kapıyı tutuyordu ve onu bir süre oyaladıktan sonra, o güne kadar duymadığı kadar sıcak bir sesle, "Biri bana bu olaydan söz edecek olursa, o koyları benim tavsiyeme rağmen aldığınız için iyi hizmet ettiğinizi söyleyeceğim, çünkü sizinle birlikte kaçtılar!" dedi.

Gülümsedi ama "Sebepl olmuş olabileceğim her türlü zararı telafi etmek için elinizden geleni yapmanızı dilerim" dedi.

"Sevgili kızım, bunun üzerinde fazla durma. Seni temin ederim buna gerek yok."

Ona minnettarlık dolu bir bakış attı ve odadan çıktı.

"Pek cömert , değil mi Eugenia?" dedi Bay Rivenhall.

"Davranışının affedilemez olduğunu düşünüyorum."

"Bana bunu söylemenize gerek yok; böyle düşündüğünüzü yeterince açık bir şekilde ifade ettiniz."

Göğsü kabardı. "Bana karşı onun tarafını tuttuğunu duyacağımı hiç düşünmemiştim Charles!"

"Öyle bir şey yapmadım, ama bütün hata onda değildi. Onu suçlamaya hakkın yoktu, Eugenia, hele benim söylediğim düşüncesizce sözleri tekrarlamaya hiç hakkın yoktu! Bu kadar sinirlenmesine şaşırmadım. Ben de biraz sinirliyimdir!"

"Çekmek zorunda kaldığım zillet ızdırabını düşünmüyor gibisiniz! Annem bilse ne derdi-"

"Oh, yeter, yeter!" dedi sabırsızlıkla. "Bunu çok büyütüyorsunuz! Tanrı aşkına, unutam gitsin!"

Kırılmıştı ama ısrar etmenin kendisini onun gözünde küçük düşüreceğini de biliyordu. Oynanan küçük sahnede Sophy'den daha az avantajlı olduğunu düşünmek onu rahatsız ediyordu. Gülümsemek için kendini zorladı ve görkemli bir şekilde, "Haklısınız. Kendime izin verdim

çok fazla etkilendim. Lütfen kuzeninizi bu konuyu bir daha düşünmeyeceğim konusunda temin edin!"

Ödülünü aldı, çünkü adam hemen onun elini tuttu ve "İşte bu sana daha çok benziyor! Senin hakkında yanılmayacağımı biliyordum!"

VIII

Bayan Wraxton, adının kötüye çıktığına inanarak, Kent'te yaşayan ve misafirlerini iyi ağırlamasıyla ünlü ablasına uzun zamandır ertelediği ziyareti yapmaya karar verdiğinde, Merton'a gezinin gününe kadar iki bayan bir daha görüşmedi. Eugenia, Leydi Louisa'nın ayak işlerini yapmaktan ya da onun sayısız çocuğuyla oynamaktan hoşlanmıyordu ama kaçınılmaz fısıltılar dinene kadar Londra'dan uzak akıllıca olacağını düşünüyordu. Böylece Rivenhall'lar yedi gün boyunca Leydi'nin cezalandırıcı inişlerinden muaf tutulmuş oldular ve bu da neredeyse herkes tarafından Sophy'nin patavatsızlığının zararlarından çok daha ağır basan bir avantaj olarak görüldü. Bu durum Leydi Ombersley'nin kulağına gitmemişti ama doğal olarak ev halkının genç üyeleri tarafından biliniyordu; bazıları çok şaşırmış, Hubert ve Selina başta olmak üzere diğerleri ise kuzenlerinin muhteşem bir şaka yaptığını düşünmüşlerdi. Bu macerasının ardından görünürde hiçbir yankı olmadı ve genç akrabalarının iğnelemelerine katlanmak zorunda kalsa da, bu bile çok geçmeden başka bir yöne saptı. Birdenbire Rivenhall'ların arasına dalan ve onlar tarafından cennetten düşmüş bir kudret helvası gibi görülen genç Lord Bromford, şakalar için çok daha verimli bir konu olarak ortaya çıktı.

Kibar dünya tarafından neredeyse hiç tanınmayan Lord Bromford, kısa bir süre önce babasının ölümü üzerine mütevazı bir baronluğun başına geçmişti. Anne ve babasının hayatta kalan tek çocuğuydu, kardeşlerinin her biri

(halk arasındaki söylentilere göre sayıları yedi ile on yedi arasında değişmektedir) bebekken ölmüştür. Belki de bu nedenle annesi onu başından beri gözetiminden almaya uygun bulmamıştı. Başka bir neden gözlemlenemiyordu; Sophy'nin kuzenlerine adil bir şekilde işaret ettiği gibi, çiçekli bir ten ve tam bir vücut alışkanlığı sağlam bir yapının şaşmaz işaretleri değildi. Evde eğitim görmüştü ve onu Oxford'a göndermek için bir proje olmasına rağmen, onu üniversite hayatının tehlikelerinden kurtarmak için ilahi bir soğukluk araya girmişti. Lord Bromford varisinin akciğerlerinin hassas olduğunu çok iyi biliyordu ve Leydi Bromford'un alternatif bir plana rıza göstermesini sağlamak için Henry'yi Oxford'un zorluklarına maruz bırakmanın getireceği kötülükleri birkaç hafta boyunca her gün ona göstermesi gerekti.

Henry, Leydi Bromford'un çok güvendiği bir din adamının refakatinde, Vali olan amcasını ziyaret etmek üzere Jamaika'ya gönderildi. İklimin ciğerleri zayıf olan kişiler için faydalı olduğu söyleniyordu ve Henry denizde dört gün geçirene kadar annesi adanın periyodik olarak kasırgalar tarafından harap edildiğini keşfetmemişti. O zaman Henry'yi geri çağırmak için artık çok geçti; Henry deniz tutmasına rağmen yolculuğuna devam etti ama annesini endişeye boğan öksürükten eser kalmadan Port Royal'e vardı. Ziyareti sırasında onu alıp götürecek bir kasırga olmadı ve reşit olmasına birkaç ay kala İngiltere'ye döndüğünde o kadar dinçti ki, annesi planının başarısından dolayı kendini kutlayabildi.

On sekiz ay boyunca kendisinden ayrı kalmasının, zaman zaman onun hayırsever yönetimine boyun eğmek istememesine yol açtığını hemen fark etmedi. Onun tavsiyesi çoraplarını değiştirdi, boynuna çoraplar sardı, bacaklarını sıcak kilimlerle örttü ve her şeyden kaçındı.

Ama kadın ona Londra'nın gürültüsüne maruz kalmamasını öğütlediğinde, biraz düşündükten sonra Londra'da yaşamayı tercih edeceğini söyledi; kadın ona çok uygun bir eş önerdiğinde de ona çok minnettar olduğunu, ama nasıl bir kadınla evlenmek istediğine henüz karar vermediğini söyledi. Tartışmadı. Sadece bu uygun eşe sırtını döndü ve Londra'da yaşamaya başladı. Annesi arkadaşlarına Henry'nin yönetilebileceğini ama yönlendirilemeyeceğini söylemeye başladı; açık sözlü bir adam olan uşağı, lordun bir domuz kadar inatçı olduğunu söyledi.

Rivenhall'lar onun varlığından belli belirsiz haberdar olmadan önce bir süredir şehirdeydi, Hubert'in sıkıcı bir grup gudgeon olarak damgaladığı yakınları onların özel arkadaşları arasında değildi ve Sophy ile Almack'ın evinde tanışıp bir kır dansında onunla birlikte ayağa kalkana kadar kişiliğinin tüm ihtişamı onlara patlamamıştı.

Çünkü Lord Bromford, hem Cecilia'nın güzelliğine hem de annesinin seçiminin uygunluğuna aldırmadan, Sophy'nin kendisine uygun bir eş olacağına karar vermişti. Berkeley Meydanı'na uğradı ve Hubert ile Selina'nın Leydi Ombersley ile birlikte oldukları bir anda geldi. Yarım saat kadar kaldı, ev sahiplerine Jamaika'daki bitki örtüsü ve paregorik drenajın insan sistemi üzerindeki etkileri gibi çeşitli konularda bilgi verdi ve Rivenhall'lar Sophy odaya girene kadar onu şaşkın bir öfkeyle dinlediler. Sonra gözlerinin önündeki perde kalktı ve Lord Hazretleri'nin neden onları bir sabah çağrısıyla onurlandırdığını anladılar ve can sıkıntıları kutsal olmayan bir neşeye dönüştü. Sophy'nin sevgilisi bir anda bir grup gencin üzerine en akıl almaz uydurmaları inşa ettiği sağlam bir temel haline geldi.

Hubert ya da Cecilia'nın Lord Bromford olduğunu söyleyecekleri dışında hiçbir sokak şarkıcısı Meydan'da sesini yükseltemezdi.

Sophy'ye serenat yapıyordu; bir iç rahatsızlığı yüzünden üç gün boyunca evine kapandığında, onun güzel gözleri uğruna düello yaptığına inanılıyordu; ve Batı Hint Adaları'ndaki maceralarının üç doğurgan beyin tarafından tasarlanan, eklenen ve geliştirilen seri hikayesi, Lady Ombersley ve Bayan Adderbury'nin protestolarını çekecek kadar çirkinleşti. Ama Leydi Ombersley, bu tür bir taşkınlığı yadırgasa da, Lord Bromford'un yeğeninin peşinde koşarken gösterdiği kararlılık karşısında eğlenmekten kendini alamadı. En sudan bahanelerle sürekli Berkeley Meydanı'na uğruyor, her gün Park'ta Sophy'nin yolunu kesip faytonuna binmek için geziniyor, hatta gösterişli bir at arabası satın alıp her sabah Salamanca'da egzersiz yapıyor olabileceği umuduyla Row'da bir aşağı bir yukarı ciddiyetle at sürüyordu.

Daha da harikası, annesini Leydi Ombersley ile tanışması ve Sophy'yi onunla birlikte Antik Müzik Konserlerinden birine davet etmesi için ikna etti. Annesi ona Sophy'nin ciddi bir adam için uygun bir eş olamayacağını, kendini tamamen ciddiyetsizliğe verdiğini ima ettiğinde, onun düşüncelerini daha ağırbaşlı kanallara yönlendirebileceğinden emin olduğunu söyledi.

Genç Rivenhall'lar şakanın özünün, genelde gösterişten hoşlanmayan Charles'ın anlaşılmasız nedenlerle Lord Bromford'u cesaretlendirmesi olduğunu düşünüyorlardı. Charles, Lord Bromford'da büyük bir iyilik olduğunu söyledi. Lord Bromford'un konuşmalarından mantıklı biri olduğunu anladığını ve Jamaika'yla ilgili tasvirlerinin son derece ilginç olduğunu söyledi. Yalnızca Selina (Charles'ın söylediğine göre, gittikçe daha da küstahlaşıyordu) Lord Bromford'un eve girişinin Charles'ın kulübüne gidişinin işareti gibi görüldüğünü söylemeye cesaret etti.

Lord Hazretleri'nin kur yapması, balo planları, eve gelen ziyaretçi akını, hatta Sophy'nin

Berkeley Meydanı'ndaki hayat bir anda eğlence ve heyecan dolu bir hale gelmişti. Lord Ombersley bile bunun farkındaydı. "Tanrım, size ne oldu bilmiyorum, eskiden burası bir mezar kadar canlı olurdu," dedi. "Size ne diyeceğim, Leydi Ombersley. York'u partinizi izlemesi için ikna edebilirim. Resmi bir şey değil ama şimdilik Stableyard'da kalıyor ve büyük olasılıkla yarım saatliğine uğramaktan memnun olacaktır."

Leydi Ombersley büyük bir şaşkınlık içinde, "York Dükü'nü partime gelmesi için ikna etmek mi?" diye sordu. "Sevgili Ombersley, aklını kaçırmış olmalısın. On, belki de on iki çift salonda dans edecek, Crimson Salonu'nda da birkaç iskambil masası kurulacak! Yalvarırım böyle bir şey yapmayın!"

"On ya da on iki çift mi? Hayır, hayır, Dassett böyle önemsiz bir olay için kırmızı halılardan ve tentelerden bahsetmez!" dedi lord hazretleri.

Bu uğursuz sözler karısının ruhunu ürpertti. Parti tarihini belirlemek ve Cecilia'yı, vaftiz kızı olan ve mutlaka davet edilmesi gereken çok sıkıcı bir kıza kart göndermeyi unutmaması için uyarmak dışında, nişan hakkında henüz fazla düşünmemişti. Şimdi cesaretini toplayarak yeğenine o ölümcül gecede kaç kişinin beklendiğini sordu. Aldığı cevap neredeyse spazmlarından birine yol açacaktı. İtiraz edecek kadar kendine gelemeden önce Cecilia'nın düşünceli bir tavırla eline tutuşturduğu hartshorn ve suyu içmek zorunda kaldı. Oturmuş, sırayla hartshorn'u yudumluyor, salata sosunu kokluyor ve Charles'ın ne diyeceğini düşündükçe ürperdiğini söyleyerek inliyordu. Sophy'nin onu, eğlence masraflarını karşılaması istenmediğine göre, bunun kendisini ilgilendirmediğine ikna etmesi yirmi dakika sürdü ve o zaman bile Lady Ombersley kaçınılmaz keşfedilme anından korktu ve sinirden irkilmeden onun odaya girdiğini zorlukla görebildi.

Neyse ki seferin başarısı için, Ombersley grubu Merton'daki Marquesa de Villancanas'ı ziyaret etmek üzere yola çıktığında gerçek Charles'ın kafasına dank etmemiştir. Kehanetler elverişli görünüyordu. Markiz, Leydi Ombersley'ye çok güzel bir mektup yazmış, önerilen buluşmadan duyduğu memnuniyeti dile getirmiş ve gelmek isteyen ilginç çocuklarından birçoğunu da yanında getirmesi için yalvarmıştı; güneş parlıyordu ve gün ılıktı, sağanak tehdidi yoktu; ve ikramı paylaşmak için zamanında metropole dönmüş olan Bayan Wraxton, Sophy'yi bile iyi niyetinden mahrum bırakmadan en sevimli mizacına sahipti.

Son anda Hubert aniden partiye eşlik etme niyetini açıkladı ve kendisinin de zürafa görmek istediğini söyledi. Sophy kaşlarını çatı ve annesi Hubert'in ne dediğini anlamamıştı, ama hemen Hubert'e eşlik etmekten duyduğu memnuniyeti dile getirmeye başlayınca, bu garip an fark edilmeden geçip gitti. Bay Rivenhall, Sir Vincent Talgarth'ı büyük bir nezaketle karşıladıktan sonra onunla sohbet ederken, arabayı kullanacak üç hanım arabaya yerleşmiş, Bayan Wraxton arka koltuğa oturmak için yalvarıyor, Cecilia ise oturmaması için ısrar ediyordu. Her şey eğlenceli bir gün geçirmek için ayarlanmış gibiydi ki, Mr.

Fawnhope Meydan'ın köşesinden döndü, kafilayı gördü ve hemen yolun karşısına geçerek kafilaya doğru ilerledi.

Bay Rivenhall'ın yüzü sertleşti; Sophy'ye suçlayıcı bir bakış fırlattı ama Sophy başını salladı. Bay Fawnhope, Leydi Ombersley'nin elini sıkarak nereye gittiğini sordu. Leydi ona Merton'da olduğunu söyleyince, Bay Fawnhope anlamlı bir şekilde, "Tüzükler.

Nolumus leges Angliae mutare."

Leydi Ombersley neredeyse alaycı bir tavırla, "Büyük olasılıkla," dedi. Üstün eğitimini gösterme isteğine asla karşı koyamayan Bayan Wraxton, Bay Ombersley'e oldukça nazik bir şekilde gülümsedi.

Fawnhope, "Çok doğru. Kral John, biliyorsun

Büyük Antlaşma'yı imzalamadan önceki gece manastırda uyuduğu söylenir. Burası çok tarihi bir yer, çünkü bize Wessex Kralı Cenulph'un öldürüldüğü yer olduğu söyleniyor. Elbette daha yeni tarihi çağrışımları da var," diye ekledi ama bastırarak, çünkü bu daha yeni tarihi çağrışımlar arasında ne yazık ki adı anılmayan bir kadın da vardı.

"Nelson!" dedi Bay Fawnhope. "Romantik Merton! Ben de seninle geliyorum." Sonra arabaya tırmandı ve Cecilia'nın yanında yerini aldı, Leydi Ombersley'ye serafilice gülümseyerek, "Şimdi ne yapmak istediğimi biliyorum. Bu sabah kalktığımda hiçbir fikrim yoktu ama içim büyük bir hoşnutsuzlukla doluydu. Merton'a gideceğim."

"Merton'a gitmek isteyemezsiniz!" dedi Leydi Ombersley, çok sinirlenmişti ve Charles'ın bu can sıkıcı genç adama kırıncı bir şey söyleyerek onu utandırmayacağını umuyordu.

"Evet," dedi Bay Fawnhope. "Orada yeşillik olacak ve sanırım ruhumun arzuladığı şey de bu. *Ben, güzel Cecilia'mla Merton'a gideceğim şimdi, Wandle'ın usulca aktığı ve nergislerin açtığı yere...* Wandle ne çirkin bir kelime! Kulağa ne kadar hoş gelmiyor! Neden kaşlarını çatıyorsun bana? Seninle gelemey miyim?"

Bu ani değişim Leydi Ombersley'in dengesini bozdu ve yumuşak bir sesle, "Eminim seni almaktan memnuniyet duyarız Augustus, ama Villacañas Markizi'ni ziyarete gidiyoruz ve o seni beklemiyor olacak," dedi.

"İşte," dedi Bay Fawnhope, "güzel bir isim! Villacañas! Çok zengin! Bir İspanyol hanımefendisi, 'giysileri neşeli ve zengin olabilir, mücevherlerle süslenmiş olabilir!'"

"Bilmediğime eminim," diye cevap verdi Leydi Ombersley hiddetle. Sophy, Bay Fawnhope'un kendisinin istenmediğini ima eden sözlerle hiç aldırış etmemesiyle çok eğlenerek şöyle dedi

gölerek, "Evet, kralların fidyesi değesinde inciler. Bir İngiliz'i bile seviyor, babamı!"

"Ne kadar muhteşem!" dedi Bay Fawnhope. "Geldiğime çok memnunum!"

Ona arabadan inmesini kesin bir dille emretmek dışında, ondan kurtulmanın hiçbir yolu yok gibiydi. Leydi Ombersley büyük oğluna umutsuz, Cecilia'ya ise yalvaran bir bakış fırlattı; Bayan Wraxton ise ona ne kadar mükemmel bir anlayışa sahip olduğunu ve Cecilia'ya göz kulak olma konusundaki kararlılığını göstermek için tasarlanmış güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Kim bu Adonis?" Sir Vincent Bay Rivenhall'a sordu. "O ve kız kardeşiniz yan yana oturmuşlar, insanın nefesini kesiyorlar!"

"Augustus Fawnhope," diye yanıtladı Bay Rivenhall sertçe. "Kuzen, eğer hazırsan seni teslim edeceğim!"

Lady Ombersley, Bay Fawnhope'un varlığına zımni bir onay aldığını düşünerek arabacısına yola çıkmasını söyledi, Sir Vincent ve Hubert arabanın arkasına geçtiler ve Bay Rivenhall Sophy'ye, "Eğer bunu sen yapıyorsan-!" dedi.

"Sana söz veriyorum, öyle değil. Eğer senin düşmanlığın hakkında en ufak bir fikri olduğunu düşünseydim, Charles, seni ayaklarından ve silahlarından sardığını söylerdim!"

Gülmek zorunda kaldı. "Bir sopa darbesinden daha az şiddetli bir şey hakkında en ufak bir fikri olduğundan şüpheliyim. Bu adama nasıl tahammül edebiliyorsun!"

"Size fikirlerimin hiç de hoş olmadığını söylemiştim. Gel, onun hakkında konuşmayalım! Bugün seninle tartışmayacağıma dair yemin ettim."

"Beni şaşırtıyorsun! Neden?"

"Maymun gibi davranma!" diye yalvardı. "Senin grilerini sürmek istiyorum, tabii ki!"

At arabasında onun yanında yerini aldı ve damada grilerin başlarından uzak durmasını işaret etti. "Ah, şu! Kasabadan uzaklaştığımızda bunu yapacaksın."

"Bu," dedi Sophy, "daha en bağta beni sinirlendirmek için söylenmiğ bir söz. Ancak bunu yapmayacağım."

"Yeteneğinizden şüphe etmiyorum," dedi.

"Güzel bir itiraf. Belki de bunu yapmak için çaba harcadınız ve bu da onu daha değerli kılıyor. Ama İngiltere'de yollar o kadar iyi ki fazla beceri gerektirmiyor. İspanya'daki bazı yolları görmelisiniz!"

Bay Rivenhall, "Kasıtlı bir kışkırtma, Sophy!" dedi. Kadın güldü, reddetti ve ona avcılık hakkında sorular sormaya başladı.

Dar sokakları aştıktan sonra atlarının adımlarını uzatmasına izin verdi ve karavanı sollayıp geçti. Bayan Wraxton'ın Bay Wraxton ile dostça sohbet ettiğı görüldü.

Fawnhope, Cecilia ise sıkılmış görünüyordu. Bunun nedenini Hubert açıkladı, at arabasının yanında biraz ilerledi ve tartışılan konunun Dante'nin *Inferno*'su olduğunu açıkladı.

"Ve bunu Fawnhope için söyleyeceğim!" ekledi yakışıklı bir şekilde. "O İtalyanca'yı senin Eugenia'dan çok daha iyi biliyor Charles ve saatlerce anlatabilir, hiç kaybetmez! Dahası, Uberti ya da öyle bir şey denen başka bir adam daha var ve onu da tanıyor.

Bana sorarsanız üzücü bir şey, ama Talgarth - çok iyi bir adam, değil mi? - çok iyi okuduğunu söylüyor. Cecilia yarısından fazlasını beğenmedi. Jüpiter, Eugenia onu şairle kesip atacak olsa gülerdim!"

Kardeşinden bu konu üzerinde durması için hiçbir teşvik görmeyince, Sir Vincent'ın yanına gitmek üzere tekrar geri döndü.

Bay Rivenhall dizginleri Sophy'ye devretti ve bunu yaparken landaulette oturmuyor olmaktan memnun olduğunu gözlemledi. Sophy herhangi bir yorum yapmaktan kaçındı ve

Yolculuk çok keyifli geçti, aralarındaki iyi ilişkileri bozacak hiçbir tartışmalı konu ortaya çıkmadı.

Sir Horace'ın Marquesa için satın aldığı ev, Palladyan tarzı geniş bir villaydı, güzel bahçeler içinde güzel bir şekilde konumlanmıştı ve bir çan çiçeği ormanı vardı; bu ormana, eğlence alanından çitle çevrilmiş olmasına rağmen, önceki sahibi tarafından İtalya'dan getirilen zarif demir kapılardan geçilerek ulaşılabilirdi. Araba yolundan ön kapıya birkaç sığ basamakla çıkılıyordu ve bu kapı, arabanın yaklaşmasıyla birlikte açıldı ve siyahlar giymiş zayıf bir adam evden çıkarak en üst basamakta eğilerek durdu. Sophy onu her zamanki dostça tavrıyla selamladı ve hemen Bay Rivenhall'ın atlarını nerede ahıra koyabileceğini sordu. Zayıf adam bir hokkabaz edasıyla eliyle başparmağını şıklattı ve bir seyis sanki birdenbire ortaya çıkıp grilerin başına koştu.

Bay Rivenhall, "Onları ahıra götüreceğim Sophy ve birazdan annemle birlikte geleceğim," dedi.

Sophy başını salladı ve merdivenlerden yukarı çıkarak, "Partide beklediğinden iki kişi daha var, Gaston. Sanırım buna aldırmazsın."

"Bir şey fark etmez, matmazel," diye cevap verdi büyük bir edayla. "Madam sizi salonda bekliyor."

Markiz, güneydeki bahçeye bakan salonda bir kanepeye uzanmış olarak bulundu. Nisan güneşi çok kuvvetli değildi ama perdeler, güneşi dışarıda bırakmak için pencereler boyunca biraz çekilmişti. Bunlar da sandalyelerin döşemeleri gibi yeşil olduğundan, daireyi loş bir ışık aydınlatıyordu. Sophy hemen perdeleri araladı ve bunu yaparken, "Sancia, ziyaretçilerin neredeyse kapıdayken uyuyamazsın!" diye haykırdı.

Kanepeden hafif bir inilti geldi. "Sophie, tenim! Güneş ışığı kadar zararlı bir şey yok! Bunu kaç kere söyledim?"

Sophy ona doğru yürüdü ve onu öpmek için eğildi. "Evet, sevgili Sancia, ama teyzem tahmin yoluyla sana ulaşmaya çalışırken sen karanlıkta yatarsan seni oldukça tuhaf bulacaktır. Ayağa kalk!"

"*Bien entendido*, teyzeniz yaklaştığında ayağa kalkıyorum," dedi Markiz, . "Eğer kapıya geldiyse, şimdi gelecektir. Hiçbir çabayı esirgemem."

Bu ifadesini kanıtlamak için, ayaklarına doladığı son derece güzel işlemeli bir şalı çözüp yere attı ve Sophy'nin kalkmasına yardım etmesine izin verdi. Zengin bir esmerdi, İngiliz tarzından çok Fransız tarzında giyinmişti ve bereketli siyah bukleleri sadece yüksek bir tarağın üzerine örtülmüş bir mantilla ile örtülüydü. Elbisesi saten üzerine tülündendi, dolgun göğüslerinin altından sıkıca çekilmişti ve Leydi Ombersley'in uygun göreceğinden çok daha fazla vücudunu ortaya çıkarıyordu. Ancak bu durum, hain hava akımlarından korunmak için etrafına sardığı çeşitli eşarp ve şallar tarafından biraz gizlenmişti. Mantılası, büyük bir zümrüt broşla düşük korsajına tutturulmuştu; kulaklarının loblarından büyük altınla ayarlanmış daha fazla zümrüt sarkıyordu; ve boğazının etrafında iki kez bükülmüş ve neredeyse beline kadar sarkan ünlü incilerini takıyordu. İri, uykulu kahverengi gözleri ve bir ressamın eliyle özenle renklendirilmiş krem rengi teniyle son derece yakışıklıydı. Yaşı otuz beşten biraz fazlaydı ama dolgunluğu onu daha yaşlı gösteriyordu. Hiç de dul bir kadına benzemiyordu; Leydi Ombersley odaya girip kendisine uzatılan durgun eli tuttuğunda aklına gelen ilk düşünce de bu oldu.

"*Como está?*" dedi o zengin, tembel sesiyle. Bu, onun mükemmel İngilizce konuştuğundan emin olan Hubert'i dehşete düşürdü. Sophy'ye sitem dolu bir bakış fırlattı, o da hemen araya girerek müstakbel üvey annesini düzene çağırdı. Markiz sakince gülümsedi ve, "Elbette! I

Fransızca ve İngilizce konuşurum, hem de çok iyi. Ayrıca Almanca, ama o kadar iyi değil, yine de çoğu insandan daha iyi. Sör Horace'ın kız kardeşiyle tanışmak büyük bir mutluluk, gerçi ona pek benzemiyorsunuz, hanımefendi. Valgam!

O halde bunların hepsi sizin oğullarınız ve kızlarınız mı?"

Leydi Ombersley onu rahatlatmak ve gerekli tanıştırma işlemlerini yapmak için acele etti. Markiz çok geçmeden bunlara ilgisini kaybetti, ama konuklarına genel bir gülümsemeyle baktı ve hepsine oturmaları için yalvardı. Sophy ona Sir Vincent'ın eski bir tanıdık olduğunu hatırlattı, o da ona elini uzattı ve onu çok hatırladığını söyledi. Başta Sir Vincent olmak üzere kimse ona inanmadı; ama Prado'da geçirdiği bir akşam kendisine hatırlatılınca gülmeye başladı ve evet, şimdi gerçekten de onu hatırladığını söyledi, o tuhaf kahraman!

Cecilia'nın yüz hatlarının mükemmelliğini özümseyecek zamanı bulduktan sonra, Leydi Ombersley'e güzelliğinden ötürü iltifat etti; bu güzelliğin en iyi İngiliz tarzında olduğunu ve kıtada çok beğenildiğini söyledi. Görünüşe göre Bayan Wraxton'a bir şeyler borçlu olduğunu hissederek ona nazikçe gülümsedi ve onun da çok İngiliz olduğunu söyledi. Cecilia'nın güzelliğini yadırgamayan Bayan Wraxton (çünkü kendisi güzelliğin sadece dış görünüşte olduğunu düşünecek şekilde yetiştirilmişti), Cecilia'nın sıradan biri olmadığını ve İngiltere'de modanın esmer kadınlardan yana olduğunu söyledi.

Bu konu epeyce tartışıldıktan sonra sessizlik çöktü, Markiz kanepenin bir köşesindeki minderlere yaslandı ve Leydi Ombersley bu uyuşuk hanımın ilgisini hangi konunun çekeceğini merak etti. Brokar kaplı pencere kenarındaki koltuğa çekilmiş olan Bay Fawnhope, ruhunun özlemini çektiği yeşilliklere bakıyordu; Hubert ev sahibesini büyülenmiş gözlerle süzüyordu; Bay Rivenhall da onun arkadaşlığına uyum sağlayarak dirseğinin dibindeki masadan bir dergi aldı ve sayfalarını gelişigüzel karıştırdı. Bu iş Bayan Wraxton'a kalmıştı.

Sosyal anlamda, boşluğu doldurmak için, Markiz'e *Don Kişot*'un büyük bir hayranı olduğunu söyleyerek bunu yaptı.

"Bütün İngilizler öyle," diye karşılık verdi Markiz biraz eğlenerek. "Ve hiçbiri bu ismi doğru söyleyemez. Madrid'de, İngiliz ordusu oradayken, her subay bana Cervantes'e çok hayran olduğunu söylerdi, ama çoğunlukla bu doğru değildi. Ama Quevedo, Espinel ve Montelban da bunlardan sadece birkaçı. Şiirde de-"

"*El Fenix de Espana*," diye araya girdi Bay Fawnhope, aniden konuşmaya dahil olarak.

Markiz ona onaylayarak baktı. "Evet, öyle. Lope de Vega'nın eserlerine aşina mısınız? Sophy," dedi kendi diline dönerek, "melek yüzlü bu genç adam İspanyolca okuyor!"

"Çok kayıtsızca," dedi Bay Fawnhope, yüzünün bu utanç verici tasvirinden hiç etkilenmemiştir.

"Birlikte konuşacağız," dedi Markiz.

"Kesinlikle olmaz," dedi Sophy kesin bir tavırla. "En azından bunu İspanyolca yapmak niyetindeyseniz."

Neyse ki partinin başarısı için Gaston tam o sırada içeri girerek yemek salonunda içeceklerin hazır olduğunu duyurdu. Markiz ne kadar tembel bir ev sahibesi olursa olsun, maitre d'hôtel'inin hiçbir şeyi şansa bırakmadığı kısa sürede anlaşıldı. Et jölesiyle süslenmiş ya da ince soslar sürülmüş ve çeşitli hafif şaraplarla servis edilmiş, bol miktarda etli yabancı yemek konukları bekliyordu.

Marquesa'nın hafif bir merienda olarak adlandırdığı bu yemeği jöleler, tatlılar, şilepler, meyve püptonları ve badem ezmesi kaplarındaki kahve kremleri tamamlıyordu. Bayan Wraxton'ın ikramlardan birkaçını idareli bir şekilde yemesinden, böylesine cömert bir konukseverliği bayağı bulduğunu anlamak zor değildi; ama Hubert doyurucu bir yemek hazırladıktan sonra, Markize çok iyi bir kadın olduğu için teşekkür etmeye başladı

Her Şeye rağmen. Kendisinin de kadar çok kahve kreması, İtalyan peksimeti ve viŐne brendisi tükettiğini gördüğünde, ona karşı tavrı huŐu ile karışık bir saygıya dönüştü.

Yemek sona erdiğinde Gaston hanımının kulağına eğildi ve ormana açılan kapının kilidinin açık olduğunu hatırlattı. Kadın, "Ah, evet! Bluebell ormanı! Ne kadar güzel! Siz ve ben biraz dinlenirken bu gençler de ormanda dolaşmak isterler, senyora."

Bir ziyaretye öğle uykusu önermek Leydi Ombersley'nin aklına bile gelmezdi ama öğleden sonra her zaman uyukladığı için bu programda bulabileceği gerçek bir hata yoktu ve Markiz'e misafir odasına kadar eşlik etti. Burada nce Markizi ağabeyinden bahsetmeye ikna etmeye çalıştı ama pek başarılı olamadı. Markiz, "Dul olmak eğlenceli değil, ayrıca İngiltere'yi İspanya'ya tercih ederim, çünkü orası artık çok fakirleŐti. Ama Sophy'ye madrastra olmak! Hayır, hem de bin kere hayır!"

"Hepimiz sevgili yeğenime çok dŐknz," dedi Leydi Ombersley sinirlenerek.

"Ben de, ama o çok yorucu. İnsan bir sonraki adımda ne yapacağını bilemiyor ya da daha ktŐ, hiç istemediği halde insana ne yaptıracağını."

Leydi Ombersley kendini biraz nazik bir ktlk yapma isteğine karşı koyamaz halde buldu. "Sevgili hanımefendi, eminim yeğenim sizi asla hoşunuza gitmeyecek bir Şekilde kendinizi zorlamaya ikna edemez!"

"Ama evet!" dedi Markiz basitçe. "Sophy'yi tanımadığınız çok açık. Ona karşı koymak çok ama çok daha yorucu!"

Bu arada, bu konuşmanın öznesi resmi bahçede Hubert'in iliğine bir iek yerleŐtiriyordu. Bay Hubert. Rivenhall ahırların olduğu yöne doğru gitmişti.

Diğer dört kişi çalılıkların arasından çan çiçeği ormanına doğru ilerliyordu, Bay Fawnhope Cecilia'yı ormanda görünce ilham geldiğini ve bunun meyvesini verebileceğini söyledi. Şimdiye kadar şiirinin sadece bir dizesini yazabilmişti ama bunun umut verici olduğunu düşünüyordu. "*Cecilia'm çançiçekleri arasında ,*" diye mırıldandı.

"Tam bir Carolinalı!" dedi Bayan Wraxton.

Bay Fawnhope'un şiiri her zaman türevseldi, ama böyle söylenmesinden diğer şairlerden daha fazla hoşlanmıyordu, bu yüzden Cecilia'nın elini tuttu ve Bayan Wraxton böyle bir şeyi önlemek için tetikte olmasaydı onu uzaklaştıracaktı. Kararlılıkla aşıkların yanında kaldı ve kısa bir süre sonra Cowper'a yaptığı mutlu bir göndermeyle Bay Fawnhope'un dikkatini Cecilia'dan kendisine çekmeyi başardı. Sir Vincent bu durum karşısında can sıkıntısının tesellisini eğlenmekte buldu, zamanını bekledi ve hemen ödüllendirildi. Cecilia, sürmekte olan yüksek tartışmaya katılmaya dayanamayarak (çünkü iyi bir okuyucu değildi) geride kalmaya başladı. Sir Vincent onun yanına oturdu ve çok kısa bir süre içinde onu küskünlüğünden, hatta odunluktan kurtarmayı başardı. Bayan Wraxton'ın zekâsına duyduğu hayranlık ne kadar derin olursa olsun, konuşmasını bunaltıcı bulduğunu söyledi. Ormanlar ve mavi kuşlar, dedi, moralini bozan bir etki yapıyordu. Zeminin nemli olduğunu, özenle yetiştirilmiş bir hanımefendi için kesinlikle uygun olmadığını düşünüyordu. Onun yerine Cecilia'yı güvercinlikleri incelemeye götürdü ve Cecilia flört sanatında yetenekli olduğu ve Cecilia da sıkıcı bir öğleden sonrayı hoş bir şekilde geçirmek için küçük bir cilve yapacak kadar güzel olduğu için, birlikte hoş bir saat geçirmeyi başardılar.

Bütün bunlar olurken, Sophy Hubert'le birlikte çalılıkların arasında yürüyordu. Son birkaç gün içinde Hubert'in şu ya da bu şekilde gidip geldiğini fark etmemiş değildi

abartılı bir şekilde yüksek moralli ve kara depresyon nöbetleri geçiriyordu. Konuyu Cecilia'ya açmıştı ama Cecilia sadece Hubert'in her zaman huysuz olduğunu ve bu konuda daha fazla düşünmeye meyilli görünmediğini söylemekle yetinmişti. Ama Sophy, hemen nedenini bulmak ve mümkünse düzeltmek istemedi kimseyi kaygının pençesinde göremezdi. Artık konuyu ona açmaya cesaret edebilecek kadar iyi anlaştıklarını düşünüyordu ve öyle de görünüyordu, çünkü her ne kadar Sophy'nin ona sırrını açtığı söylenemezse de, Sophy'nin korktuğu gibi büyüklük taslamamıştı. Evet, itiraf etti, biraz endişeliydi, büyük bir mesele değildi ve birkaç gün içinde bunu geride bırakmayı umuyordu.

Rustik bir koltuğa doğru ilerleyen Sophy, şimdi onu yanına oturmaya çağırıyordu. Şemsiyesinin ucuyla çakıllı yolda bir desen çizerek şöyle dedi: "Eğer para ise -ve neredeyse her zaman öyledir; en iğrenç şeydir- ve bunu babanızdan istemeyi umursamıyorsanız, size yardımcı olabileceğimi umuyorum."

"Babama sormak çok iyi olurdu!" dedi Huh, "bir tüyü bile yok ve ona başvurduğum tek seferde Charles'ın yaptığından daha kötü bir öfkeye kapıldığını düşünürsen, bu kadar haksız olan nedir?"

"Charles öfkelenir mi?"

"Oh, ! Hayır, tam olarak değil, ama ne yapsaydı daha iyi olurdu bilmiyorum!" diye cevap verdi Hubert acı acı.

Başını salladı. "O halde ona yaklaşmak istemezsiniz. Lütfen, söyle bana!"

"Kesinlikle !" dedi Hubert, vakur bir tavırla. "Çok iyisin Sophy, ama henüz o noktaya gelmedim!"

"Neye geleyim?" diye sordu.

"Kadınlardan borç para almak, tabii ki! Ayrıca, gerek yok. Geleceğim ve yukarı çıkmadan önce

Yine Oxford, Tanrı'ya şükür!"

"Nasıl?"

"Boş ver, ama başarısız olamaz! Olursa-ama olmayacak! I babam olabilir, *ondan* söz etmenin anlamı yok! Benim de kesenin ağzını sıkı sıkıya tutan, huysuz bir ağabeyim olabilir ama neyse ki Charles ne derse desin, birkaç iyi arkadaşım var!"

"Ah!" dedi Sophy bu bilgiyi sindirerek. Charles hoş gitmeyen biri olabilirdi, ama Hubert'in arkadaşlarından birini suçlarsa onu savunmak için söylenecek çok şey olabileceğinden şüphelenecek kadar kurnazdı.

"Arkadaşlarından hoşlanmıyor mu?"

Hubert kısa bir kahkaha attı. "Tanrım, evet! Sırf bilgili oldukları ve bir şaka yaptıkları için bir Metodist gibi davranıyor ve- İşte, Sophy, Charles'la konuşmaya başlamayacaksın, değil mi?"

"Elbette böyle bir şey yapmayacağım!" dedi kızgınlıkla. "Beni nasıl bir yaratık olarak görüyorsunuz!"

"Hayır, bilmiyorum, sadece- Oh, pekala, bunun bir anlamı yok! Bir hafta içinde bir grig kadar neşeli olacağım ve size söyleyebilirim ki bir daha başımı belaya sokmak istemiyorum!"

Kadın bu güvenceyle yetinmek zorunda kaldı, çünkü adam başka bir şey söylemedi. Çalıların arasında bir tur daha attıktan sonra ondan ayrıldı ve eve geri döndü. Bay Rivenhall'ı güneydeki çimenlikte karaağacın altında oturmuş, ayaklarının dibinde büyük bir ziyafet çekmiş olan Tina'yla birlikte buldu.

"Nadir bir resim görmek istiyorsan, Sophy," dedi, "salonun penceresinden içeri bak! Annem bir kanepede, Markiz de diğerinde mışıl mışıl uyuyor."

"Eğer onların eğlence anlayışı buysa, onları rahatsız etmememiz gerektiğini düşünüyorum," diye cevap verdi.

"Benimki öyle değil, bazı insanların günlerinin yarısını hiçbir şey yapmadan geçirmekten hoşlandıklarını unutmamaya *çalışıyorum*."

Yanına oturması için ona yer açtı. "Hayır, sanırım tembellik senin en büyük günahın değil," diye kabul etti. "Bazen öyle olsaydı hepimiz için daha iyi olmaz mıydı diye düşünüyorum, ama bugün tartışmamaya karar verdik, o yüzden bu düşüncenin peşine düşmeyeceğim. Ama Sophy, amcam ne yapıyor da o saçma kadınla evleniyor?"

Kadın alnını kııştırdı. "Çok iyi huyludur, bilirsiniz ve Sör Horace sakın kadınlardan hoşlandığını söyler."

"Bu kadar uygunsuz bir eşleşmeyi onaylamış olmanıza hayret ediyorum."

"Saçmalık! Buna söyleyecek bir şeyim yok."

"Sanırım bu konuda söyleyecek çok şeyin var," diye karşılık verdi. "Bana masummuşum gibi davranma kuzen! Seni, amcamı demir bir çubukla yönettiğinden ve muhtemelen zamanında onu düzinelerce marquesadan koruduğundan emin olacak kadar iyi tanıyorum!"

Güldü. "Evet," diye itiraf etti. "Ama o zaman, hiçbiri zavallı meleği rahat ettiremezdi ve belki de Sancia'nın rahat ettirebileceğini düşünüyorum. Uzun zamandır onun yeniden evlenmesi gerektiğine karar vermiştim, biliyorsun."

"Şimdi de bu maçın sizin eseriniz olduğunu söyleyeceksiniz!"

"Oh, hayır! Sör Horace için kibrit yakmaya hiç gerek yok!" dedi açık yüreklilikle. "O hayal edilebilecek en duyarlı yaratıktır ve çok tehlikeli olan, eğer güzel bir kadın omzunda ağlarsa, onun istediği her şeyi yapar!"

Adam cevap vermedi ve Sophy onun dikkatinin Cecilia ile o anda kırılmış porsuk çitinin köşesinden dönen Sir Vincent'a odaklandığını gördü. hafifçe çatıldı ve Sophy sert bir sesle, "Cecy, Sir Vincent ile biraz flört etti diye evcil hayvanlarından birini alma! Onu gördüğünüz için minnettar olmalısınız."

Bay Fawnhope'tan başka bir adamla ilgileniyor. Ama seni memnun etmek mümkün değil!"

"Bu bağlantıdan kesinlikle memnun değilim!"

"Endişelenmeniz için bir neden yok! Sir Vincent sadece varislerle ilgileniyor ve Cecy'ye teklifte bulunmaya hiç niyeti yok."

"Teşekkür , bu konuda endişe duymuyorum," diye cevap verdi.

Daha fazla bir şey söyleyemedi, çünkü bu sırada diğer çift de yanlarına gelmişti. Her zamankinden daha güzel görünen Cecilia, Sir Vincent'ın kendisine güvercinler için biraz mısır veren bir hizmetçi bulacak kadar nasıl yardımsever olduğunu anlattı. Cecilia onları beslemişti ve kuzeni, Sir Vincent'ın iltifatlarını dinlemekten çok, onları dudaklarının arasından mısır almaya teşvik etmekten zevk aldığını düşünüyordu.

Çok geçmeden Hubert de onlara katıldı. Hubert Sophy'ye öyle muzip bir bakış fırlattı ki, gömleğinin yüksek uçlarına, özenli yakasına ve şık yeleğine rağmen, kendini bir kasaba delikanlısı sanmaktan çok bir okul çocuğuna benziyordu. Ondan ayrıldığından beri geçen kısa süre içinde ne gibi bir yaramazlık yapabileceğini düşünemiyordu, ama bu sorun üzerinde ciddi bir Çekilde düşünmeye fırsat bulamadan, salonun penceresinde beliren ve herkesin eve girmesini istediğini gösteren iÇaretler yapan Markiz dikkatini dağıttı. Nezaket, Bay Marquesa'yı bile Rivenhall'a çağrıya uyması için.

Markizi uykusundan o kadar dinlenmiş buldular ki oldukça hareketlenmişti. Leydi Ombersley uykusundan uyanmış, Danimarka Hanımlarının Losyonu gibi mistik sözler söylemişti; bu sözler ev sahibesini öylesine etkilemişti ki, koltuğunda dimdik oturmuş ve şöyle haykırmıştı: "Ama hayır!"

Yeşil ananaslar, sizi temin ederim!" Güney çimenlikteki grup eve girdiğinde, iki yaşlı hanım ten rengini korumaya yönelik bildikleri her yolu iyice araştırmışlardı ve kırıksıklıkları gidermek için geceleri yüze sürülen çiğ dana etinin değeri gibi noktalarda farklı düşünseler de, frenk maydanozu suyu ve ezilmiş çileklerin yararlı etkileri konusunda hemfikirdiler.

Hafif marihuananın tüketilmesinin üzerinden en az iki saat geçtiği için Markiz'in acilen daha fazla yiyeceğe ihtiyacı vardı ve konuklarını sıcak bir şekilde çay ve melek keki yemeye davet etti. O sırada Leydi Ombersley, Bayan Wraxton ve Bay Fawnhope'un toplantıda olmadıklarını fark etti ve nerede olduklarını öğrenmek istedi. Cecilia omuz silkerek, ormanda birbirlerine şiir söylediklerinden kuşkusu olmadığını söyledi; ama yirmi dakika geçmesine rağmen ortalıkta görünmeyince sadece Leydi Ombersley değil, büyük oğlu da biraz huzursuz oldu. O zaman Sophy, Hubert'in muzip bakışını hatırladı. Ona şöyle bir baktı ve yüz ifadesinin inanılmayacak kadar kayıtsız olduğunu gördü. Derin bir önseziyle bir bahane uydurarak Hubert'in yanına oturdu ve genel konuşmanın arkasından, "Seni korkunç yaratık, ne yaptın sen?" diye fısıldadı.

"Onları ormana kilitledim!" fısıldadı. "Bu ona edepli davranmayı öğretecek!"

Gülmemek için kendini zor tuttu ama uygun bir ciddiyetle şöyle demeyi : "Bu olmaz! Anahtar sendeyse bana ver ki kimse seni görmesin!"

"Ne kadar da oyunbozansın!" dedi ama çok geçmeden onu kucağına bırakmak için bir fırsat buldu, çünkü o sırada ormana açılan kapıyı kilitlemek harika bir fikir gibi görünse de, birkaç dakikadır

tutuklu çifti skandala yol serbest bırakmak daha zor olabilir.

"Sevgili Eugenia'ya hiç benzemiyor!" dedi Leydi Ombersley.

"Ne hakkında olabileceklerini düşünemiyorum!"

"Doğrusu, hayal etmesi hiç de zor değil!" dedi Markiz, oldukça eğlenerek. "Çok güzel bir genç adam ve çok romantik bir sahne!"

"Gidip onları arayacağım," dedi Bay Rivenhall, ve odadan çıktı.

Hubert biraz telaşlanmış görünüyordu ama Sophy birden haykırdı: "Acaba bahçıvanlardan biri hepimizin ormandan ayrıldığını düşünerek kapıyı tekrar kilitlemiş olabilir mi? Affedersin, Sancia!"

Çalılıkta Bay Rivenhall'a rastladı ve seslendi: "Çok aptalca! Sancia, biliyorsun, hırsız korkusuyla yaşıyor ve bütün hizmetkârlarını hiçbir kapıyı kilitlemeden bırakmamaları için eğitmiş! Bahçıvanlardan biri, hepimizin eve döndüğümüzü sanarak ormana açılan kapıyı kilitledi. Anahtar Gaston'daydı; işte burada!"

Çakıl yoldaki bir dönemeç, ormana açılan kapıları görüş alanına soktu. Bayan Wraxton kapıların yanında duruyordu ve pek de neşeli olmadığı en kaba zekâyâ bile açıktı. Onun arkasında, bir banka oturmuş, metrik bir kompozisyona dalmış Bay Fawnhope, görünüşe bakılırsa dünyadan elini eteğini çekmişti. Bay Rivenhall anahtarı kilide yerleştirirken, Sophy, "Çok üzgünüm! Hepsi Sancia'nın saçma dehşetinin suçu! Çok mu sıkıldınız ve üşüdünüz, Bayan Wraxton?"

Bayan Wraxton zor bir yarım saat geçirmişti. Kendini ormana kapatılmış bulunca, önce Bay Wraxton'a sormuştu.

Fawnhope çitin üzerinden tırmanıp tırmanamayacağını sormuş, o da basitçe tırmanamayacağını söyleyince, kadın ondan bağırmasını rica etmişti. Ama kafasında olan kaside bu sırada onu ele geçirmişti ve

ormanlık ortamın tam da ihtiyacı olan ilhamı verdiğini söylemişti. Bundan sonra, bankta oturup defterini ve kalemını çıkardı ve ne zaman kadın onu serbest bırakması için yalvarsa, tek söylediği, düşüncelerinin ne kadar uzakta olduğunu gösteren bir sesle, "sus!" oldu. Sonuç olarak, kurtarma ekibi nihayet olay yerine ulaştığında ve akılsızca bir suçlamaya maruz kaldığında cinayete hazır bir ruh hali içindeydi. "Bunu sen yaptın!" diye bağırdı Sophy'ye, öfkeden bembeyaz kesilmişti.

Böyle gülünç bir durumda fark edildiği için üzülen Sophy yatıştırıcı bir sesle, "Hayır, hepimizin eve döndüğünü sanan aptal bir . Boş verin! Gelin ve Sancia'nın mükemmel çayından için!"

"Sana inanmıyorum! Sen ilkesiz, kaba ve
."

"Eugenia!" dedi Bay Rivenhall sertçe. Kadın öfkeli bir şekilde hıçkırdı ama başka bir şey söylemedi. Sophy, Bay Fawnhope'u dalgınlığından uyandırmak için ormana gitti ve Bay Rivenhall şöyle dedi: "Bir kazadan başka bir şey değildi ve bu kadar sinirlenmenize gerek yok."

"Kuzeninin bunu beni gülünç duruma düşürmek için yaptığına ikna oldum," dedi alçak bir sesle.

"Saçmalık!" diye yanıtladı soğuk bir sesle.

"Amacımın kız kardeşinizin bütün öğleden sonrayı o iğrenç genç adamla geçirmesini engellemek olduğunu söylememe gerek yok sanırım."

"Sonuç olarak Talgarthın yanında geçirdi," diye karşılık verdi. "Bu kadar meşgul olman için hiçbir neden yoktu, Eugenia. Annemin varlığı, benimkinden bahsetmiyorum bile, senin hareketini gereksiz kılıyordu!"

Bu kınama sözlerinin Bayan Wraxton'ın ağzına kadar doldurduğu düşünülebilirdi, ama salona girdiğinde Markiz'in yorumlarına hâlâ katlanmak zorunda olduğunu gördü.

Markiz, genç İngiliz hanımlarına tanınan serbestlik üzerine konuşarak, İspanyol genç kızlarının katı refakatçiliğiyle karşılaştırma yaptı ve belirgin bir şekilde sessiz kalan Bay Rivenhall dışında herkes Bayan Wraxton'ın üzüntüsünü hissetti ve onu yatıştırmak için büyük çaba sarf etti, Sophy eve dönüş yolculuğunda arabadaki yerini ona bırakacak kadar ileri gitti. Bayan Wraxton'ın gönlü alınmıştı ama daha sonra nişanlısına yaptıklarını haklı çıkarmaya çalıştığında, nişanlısı bu önemsiz olay yüzünden çok fazla gürültü koparıldığını söyleyerek onu kısa kesti.

"Hizmetçilerden herhangi birinin sorumlu olduğuna inanamıyorum," diye ısrar etti.

"Yine de gibi yapsanız daha iyi edersiniz." "O zaman sen de öyle düşünmüyorsun!" diye haykırdı.

"Hayır, bence Hubert ," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Ve eğer haklıysam, seni çabucak serbest bıraktığı için kuzenime teşekkür etmelisin."

"Hubert!" diye bağırdı. "Neden böyle centilmenlik dışı bir şey yapsın ki?"

Omuz silkti. "Belki şaka olsun diye, belki de Cecilia'nın işlerine karışmana içerlediği için, sevgili Eugenia. Kız kardeşine çok bağlı."

Çok mahcup bir ses tonuyla, "Eğer öyleyse, umarım ona haddini bildirmek istiyorsunuzdur!" dedi.

Bay Rivenhall, "Bu kadar kötü bir şey ," diye karşılık verdi.

IX

Taşrada pek de başarılı geçmeyen bu günden kısa bir süre sonra, Bay Rivenhall

bir süreliğine Ombersley'e gitti. Annesi önceden bir itirazda bulunmadı, ama korkunç ifşa anının geldiğini fark ederek, hissetmekten çok uzak olduğu bir sakinlikle, Sophy'nin partisine katılmak için Londra'ya zamanında döneceğini umduğunu söyledi.

"Bu kadar önemli mi?" diye sordu. "Dansa hiç hevesim yok anne ve senin böyle bir akşam geçireceğinden hiç şüphem yok, her şeyin en yavanı bu!"

"Şey, bu oldukça önemli," diye itiraf etti. "Burada olmaman tuhaf karşılanırdı, sevgili Charles!"

"Aman Tanrım, anne, ben bu evdeki tüm bu işlerden uzak durdum!"

"bakarsanız, bu parti ilk düşündüğümüzden biraz daha büyük olacak!" dedi umutsuzca.

Rahatsız edici bakışlarından birini ona yöneltti. "Gerçekten mi! Yirmi kadar kişinin davet edileceğini öğrenmiştim?"

"Bundan birkaç tane daha olacak!" dedi. "Kaç tane daha?"

Şalının saçaklarını çözmeye niyetlendi. koltuğundan kalktı. "Kuzenin için vereceğimiz ilk parti olduğundan ve amcan da onu sosyeteye sokmamı özellikle istediğinden, belki de en iyisinin bir balo vermek olduğunu düşündük Charles! Baban da yarım saatliğine de olsa York Dükü'nü getireceğine söz veriyor! Görünüşe göre Horace'ı iyi tanıyor. Eminim bu çok sevindiricidir!"

"Bu değerli baloya kaç kişiyi davet ettiniz hanımefendi?" diye sordu Bay Rivenhall, memnuniyetsiz bir ifadeyle.

"Dört yüzden fazla değil!" diye bocaladı suçlu ebeveyni. "Ve hepsi de gelmeyecek, sevgili Charles!"

"Dört yüz!" diye bağırdı. "Bunun kimin işi olduğunu sormama gerek yok! Peki hanımefendi, bu eğlencenin faturasını kim ödeyecek?"

"Sophy, amcan, tabii ki! Sizi temin ederim ki bunun bedeli size ödetilmeyecek!"

Bu sözler onu hiç de yatıştırmadı, tam tersine bağıırıp çağırdı: "O sefil kızın bu evdeki partiler için para ödemesine izin vereceğimi mi sanıyorsunuz? Eğer bu plana rıza gösterecek kadar deliyseniz, hanımefendi-" Lady Ombersley ihtiyatlı bir şekilde gözyaşlarına sığındı ve el yordamıyla kokulu tuzlarını aramaya başladı. Oğlu ona şaşkınlıkla baktı ve kendini tutmaya çalışarak şöyle dedi: "Lütfen ağlama anne! Bunun için kime teşekkür etmem gerektiğinin çok iyi farkındayım."

Leydi Ombersley'nin hoşuna giden bir kesinti, Selina'nın zıplayarak odaya girmesi ve haykırması şeklinde gerçekleşti: "Ah, anne! Cecilia için balo verdiğimizde, biz-" Sonra en büyük erkek kardeşini fark etti ve son derece bilinçli görünerek kısa kesti.

"et!" dedi Bay Rivenhall acımasızca.

Selina başını hafifçe iki yana salladı. "Sanırım Sophy'nin balosu hakkında her şeyi biliyorsun. Eminim umurumda değildir, çünkü tüm davetiye kartları dağıtıldığına ve üç yüz seksen yedi kişi kabul ettiğine göre bunu durduramazsınız! Anne, Sophy, Sir Horace'la Viyana'da büyük bir davet verdiklerinde Sir Horace'ın polis memurlarını uyardığını, böylece sokağı temiz tutabildiklerini ve arabacılara nereye gideceklerini söyleyebildiklerini söylüyor. Cecilia'nın balosu için de aynısını yapmadık mı?"

"Leydi Ombersley mendilinden kısa bir süre sıyrıldı ama hemen tekrar mendilinin içine .

"Evet, anne, bir de şampanya!" dedi Selina, görevini eksiksiz getirmeye kararlıydı. "Eğer sipariş edilirse

Gunter'in evinden, diğlerleriyle birlikte?"

"Kuzenimize haber verebilirsiniz," diye araya girdi Bay Rivenhall, "şampanyayı kendi mahzenlerimizden temin edeceğiz!" Sonra omzunu genç kız kardeşine çevirdi ve ebeveynine sordu: "Nasıl oldu da Eugenia bu olaydan bana bahsetmedi? Balonuza davet edilmedi mi?"

Umutsuzca sorgulayan bir göz, Selina'yı aydınlatmak için çılgınca mendilden çıktı.

"Aman Tanrım, Charles!" dedi genç kız şaşkınlıkla. "Bayan Wraxton'ın ailesindeki yas olayını unutmuş olabilir misiniz? Eminim bize kez söylediyse, en sakın partiler dışında herhangi bir yere katılmasının edep gereğı yasak olduğunu onlarca kez söylemiştir!"

"Bu da kuzenimin işi, tahsil ediyorum!" dedi, dudakları gerilerek. "Söylemeliyim ki hanımefendi, bu aptallığı yapmaya kararlı olsaydınız, söz verdiğim karıma bir kart göndermenizi beklerdim!"

"Elbette Charles, !" dedi Leydi Ombersley. "Eğer yapılmadıysa, bu aptalca bir dikkatsizliktir! Eugenia'nın bize siyah eldivenler içindeyken bunu söylediğı tamamen doğru..."

"Ah, anne, yapma!" diye bağırdı Selina telaşla. "Biliyorsun, o uzun her şeye gölge düşürecek, tıpkı bir at gibi-"

"Bu ne cüret?" diye sözünü kesti Bay Rivenhall öfkeyle.

Selina biraz korkmuş görünüyordu, ama mırıldandı, "Şey, o "Sen ne düşünürsen düşün, Charles!" "Kuzenimin işinden daha fazlası, şüphesiz!"

Selina kızardı ve gözlerini yere indirdi. Bay Rivenhall annesine döndü. "Bana söyleme nezaketini gösterin hanımefendi, sizinle bu iş ne şekilde ayarlandı?"

Sophy! Sana amcamın bankasından çek falan mı verdi?"

"Tam olarak bilmiyorum!" dedi Leydi Ombersley. "Demek istediğim, bu konu henüz tartışılmadı! Aslında Charles, daha geçen güne kadar bu kadar çok insanın davet edildiğini ben de bilmiyordum!"

"Biliyorum anne!" dedi Selina. "Faturaların hepsi Sophy'ye gönderildi ve sen onlarla hiç uğraşmayacaksın."

"Teşekkür !" dedi Charles ve aniden odadan çıktı.

Kuzenini evin arka tarafında, genellikle Genç Bayanlar Odası olarak bilinen küçük salonda buldu. Bir tür liste hazırlamakla meşguldü ama kapının açılmasıyla başını kaldırdı ve Charles'a gülümsedi. "Cecilia'yı mı arıyorsunuz? Bayan Adderbury ile Bond Sokağı'nda alışveriş yapmaya gitti."

"Hayır, Cecilia'yı aramıyorum!" diye cevap verdi. "Benim işim seninle kuzen ve uzun sürmeyecek. Annemin salı günü senin onuruna bir balo vereceğini ve olağanüstü bir yanlış yönetim sonucu bunun faturalarının sana gönderildiğini öğrendim.

Onları bulup bana verme nezaketini gösterir misiniz?"

Kaşlarını kaldırarak, "Yine yüksek iplerin üzerinde misin Charles?" dedi. "Bu Sir Horace'ın balosu, teyzemin değil. Kötü yönetim falan yok."

"Sir Horace kendi evinin efendisi olabilir kuşkuluyum ama- ama bu evin efendisi değil! Eğer annem bir balo düzenlemek isterse, bunu yapabilir, ama hiçbir koşulda bunun sorumluluğu amcama yüklenemez. Annemi böyle bir plana razı etmeye ikna etmeniz kabul edilemez! Elinizdeki faturaları bana verin, lütfen!"

"Ama ben memnun değilim," diye cevap verdi Sophy. "Ne Sör Horace ne de sen, sevgili kuzen, bu evin efendisi değilsiniz. Yaptığım şey için Ombersley Amcamın onayını aldım." Onu tamamen şaşkına çevirdiğini memnuniyetle gördü ve ekledi: "Senin yerinde olsaydım Charles, Park'ta güzel bir yürüyüşe çıkardım. Temiz havada egzersiz yapmak kadar insanın sinirlerine iyi gelen bir şey olmadığını hep düşünmüşümdür." Güçlü bir çabayla kendini kontrol etti. "Kuzen, ben ciddiym! Böyle bir duruma müsamaha gösteremem ve göstermeyeceğim!"

"Ama kimse senden şeye tahammül etmeni istemedi," belirtti. "Eğer amcam ve yengem yaptığım düzenlemelerden memnunsalra, onlara ne diyeceksiniz?"

Dişlerini sıkarak, "Sanırım sana daha önce de söylemiştim kuzen, sen gelip tüm rahatımızı bozmadan önce burada çok iyiydik!" dedi.

"Evet, söyledin ve demek istediğin, Charles, ben gelene kadar kimsenin sana karşı gelmeye cesaret edemeyeceğiydi. Bana minnettar olmalısın, ya da en azından Bayan Wraxton olmalı, çünkü ben annenle kalmaya gelmeden önce senin iğrenç bir koca olacağından eminim."

Bu, aklına adaletle yapabileceği bir şikâyeti getirdi. Keskin bir sesle. "Madem Bayan Wraxton'ın adını ağzına aldın, kız kardeşlerime onun at gibi bir yüzü olduğunu söylemekten kaçınırsan sana çok minnettar kalacağım kuzen!"

"Ama Charles, Bayan Wraxton'ın hiçbir suçu yok! Elinde değil ve seni *temin ederim* ki bunu kız kardeşlerine her zaman belirttim!"

"Bayan Wraxton'ın yüzünün özellikle iyi yetiştirilmiş olduğunu düşünüyorum!"

"Evet, öyle ama siz meseleyi tamamen yanlış anladınız! Ben özellikle iyi yetiştirilmiş bir atı *kastetmiştim*!"

"Çok iyi bildiğim gibi, Bayan Wraxton'ı küçümsemek istediniz!"

"Hayır, hayır! Ben atları çok severim!" Sophy ciddiyetle söyledi.

Kendini durduramadan buna cevap verdiğini fark etti. "Bu sözü bana tekrarlayan Selina atları pek , ama o-" Böyle bir konuda tartışmanın ne kadar saçma olduğunu görerek sözünü kesti.

"Bayan Wraxton'la bir iki ay aynı evde yaGadıktan sonra öyle olacağını sanıyorum," dedi Sophy cesaretle.

Bay Rivenhall, kuzeninin kulaklarını sıkma dürtüsünü dizginleyerek odadan fırladı ve kapıyı çarptı. Merdivenlerin dibinde, şapkasını ve paltosunu bir uşağa vermekte olan Lord Bromford'la karşılaştı. Bay Bromford.

Rivenhall, Sophy'den bir ölçüde intikam alabileceğini düşünerek onu büyük bir sevecenlikle karşıladı, Salı günü baloya katılıp katılmayacağını sordu ve lordun nişanı dört gözle beklediğini duyunca, "Kotilyon için kuzenimin elini öpmeye mi geldiniz? Çok akıllısiniz! Kesinlikle isteklerle kuşatılacaktır! Dasset, Bayan Stanton-Lacy'yi Sarı Salon'da bulacaksınız! Lord hazretlerini ona götür!"

"Sence yapmalı mıyım?" dedi Lord Bromford endişeyle.

"Jamaika'da dans edilmediğini biliyorsunuz, ama ders alıyorum ve adımlardan ikisini oldukça iyi biliyorum. Vals yapılacak mı? Ben vals yapmam. Yakışık alacağını sanmıyorum. Umarım Bayan Stanton-Lacy vals yapmaz. Bir hanımefendinin böyle bir şey yaptığını görmekten hoşlanmam."

"Bugünlerde herkes vals ," dedi Bay Rivenhall, düşme niyetiyle eğilerek. "Sen de bu konuda ders almalısın, Bromford, yoksa tamamen tükeneceksin!"

"Lord Bromford konuyu ciddi ciddi düKündükten sonra, "Bir kadının hevesini tatmin etmek için insanın ilkelerini feda etmesi gerektiğini düKünmüyorum," dedi. Bence kotilyon

Sakıncalı olsa da, evlerinde dans edilmesine izin vermeyen pek çok kişi olduğunun farkındayım. Kır dansında ben de kendi payıma düşeni yapmaya hazırım. Eskilerin eserlerinde, dans etme alıştırmaları için otorite vardır, bununla yuvarlak ya da kır dansını . Platon, biliyorsunuz, çocuklara dans etmeyi öğretmeyi tavsiye etmiştir; ve birçok klasik yazar ciddi bir çalışmadan sonra dansı mükemmel bir eğlence olarak görmüştür."

Ama bu noktada Bay Rivenhall acil bir işi olduğunu hatırladı ve evden kaçtı. Lord Bromford kâhyanın peşinden üst kattaki salona çıktı, Dasset'tin bekâr beyefendileri Genç Bayanlar Odası'na sokmanın uygunsuzluğu konusunda kendi fikirleri vardı. Selina'nın usulüne uygun olarak eşlik ettiği Sophy de ona katılınca, hiç vakit kaybetmeden ona kendisiyle kotilyon dansı yapması için yalvarmaya başladı. Sophy, Peninsular arkadaşlarından birinin onu kurtarmaya geleceğine güvenerek, onu reddetmek zorunda kaldığı için ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Zaten nişanlı olduğunu söyledi. Adamın yüzü düştü ve biraz da kırgın görünerek, "Kuzenin seninle ilk olmak için acele etmemi söylemişken, bu nasıl olabilir?" diye haykırdı.

"Kuzenim Charles mı? Gerçekten de öyle mi?" dedi Sophy takdirle. "Son üç gündür elime sahip çıkıldığını bilmediğine şüphe yok. Belki de kır danslarından birine birlikte katılabiliriz."

ve, "Kuzeninize kır danslarına düşkünlük konusunda iyi bir otoriteye sahip olduğumuzu söylüyordum.

Bunların zararlı olarak değerlendirilemeyeceğine inanıyorum. Öte yandan vals onaylamam mümkün değil."

"Oh, vals yapmıyor musunuz? Çok sevindim - yani, insan sizin bu kadar anlamsız bir şeye düşkün olduğunuzu düşünmüyor, Lord Bromford!"

Bundan memnun olmuşa benziyordu; sandalyesine daha derin bir şekilde yerleşti ve şöyle dedi: "İlginç bir tez öne sürüyorsunuz hanımefendi. İnsan şu *cümleye* aşınadır: *Bir adam*

"Bir insan *birlikte olduğu* kişiler *tarafından* tanınır; acaba kendini kaptırdığı danslar tarafından da tanınabilir mi?"

Her iki hanımın da bu konuda ileri sürebilecekleri herhangi bir görüşleri olmadığından, sorusunun tamamen retorik olması büyük bir şanstı. Konuyu genişletmeye başladı ve ancak Bay Wychbold'un gelişiyile kesintiye uğradı; Wychbold önce Sophy ve kuzenlerine vahşi hayvan gösterisine tanıklık etmeleri için eşlik etmeyi teklif etti, ikinci olarak da kotilyonda kendisine eşlik etme şerefini rica etti. Sophy onu reddetmek zorunda kaldı ama üzülerek, çünkü Bay Wychbold kotilyondaki her adımı zarafet ve şıklıkla gerçekleştiren dikkate değer bir dansçıydı.

Ancak salı günü geldiğinde, Lord Francis Wolvey gibi hiç de aşağılık olmayan bir eş edinmişti. İlk olarak Bayan Rivenhall'a talip olmasını büyük bir metanetle karşılamış, Cecilia'nın diğer tüm genç kızlara karşı Hristiyan hayırseverliği içinde kendini evlendirmek için zaman kaybetmemesi gerektiğini söylemişti.

Balonun sezonun başarılarından biri olacağı en başından belliydi. Hava bile bunu destekliyordu. Şafaktan akşam yemeğine kadar Ombersley House hareketli bir faaliyete sahne oldu ve dışarıdaki yol, tüccar arabalarının tekerlekleri ve sayısız ayakçı çocuğun ıslık sesleriyle gürültüldü.

Bay Rivenhall taşradan tam da gömlek kollu ve deri pantolonlu iki adam bayrak yolunun üzerine bir tente dikerken ve diğeri de Dassett'in yüce gözetimi altında basamaklardan aşağı kırmızı bir halı sererken geldi. Evin içinde Bay Rivenhall, koynunda devasa bir palmiye saksısıyla balo salonuna doğru sendeleyerek ilerleyen bir uşakla neredeyse çarpışacaktı ve ondan ancak yemek salonuna en iyi masa şam kumaşından bir yığın taşıyan hizmetçinin hafifçe bağırmasıyla kurtuldu. Dassett, Bay Dassett'i takip etmişti.

Rivenhall eve girdi ve memnuniyetle, saat sekizde yemeğe oturacaklarını bildirdi. Hanımefendinin eğlenceye hazırlanmak için yatağına uzandığını ve lord hazretlerinin yemekte servis edilecek şarapları bizzat seçtiğini de ekledi. Mr.

Sevinmekten çok boyun eğmiş gibi görünen Rivenhall başını salladı ve kendisini bekleyen bir mektup olup olmadığını sordu.

"Hayır, efendim," diye yanıtladı Dasset. "Akşam yemeği sırasında İskoç Grays bandosunun çalacağını belirtmeliyim, Bayan Sophy akşam yemeği konukları arasında yer alacak olan Albay ile tanışıyor. Geçen yıl Bayan Cecilia'nın balosunda çaldığımızdan beri oldukça yaygınlaşan Pandean borularına göre büyük bir gelişme olduğunu söyleyebilirim, efendim. Bayan Sophy'nin, işlerin nasıl yapılması gerektiğini çok iyi bilen bir hanımefendi olduğunu söylemeye cüret ediyorum. Bayan Sophy için çalışmak büyük bir zevk, çünkü o her şeyi düşünüyor ve sanırım şenlikleri gölgeleyecek hiçbir aksaklık olmayacak."

Bay Rivenhall homurdandı ve kendi dairesine gitti. Bir daha görüldüğünde, saat sekizden birkaç dakika önce misafir odasında ailesinin geri kalanına katılmak içindi. Okul katına çıkan merdivenin trabzanlarından sarkarak eğlenen en küçük iki kız kardeşi, fısıltılarla ona o kadar Çık görüldüğünü, ona rakip olabilecek bağıka bir beyefendi olabileceğine inanamadıklarını söylediler. Gülümseyerek başını kaldırdı, çünkü iyi bir vücuda sahip olmasına ve siyah saten diz pantolonu, beyaz yelek, çizgili çoraplar ve çok uzun kuyruklu beli açık bir ceket giymesine rağmen, erkek konukların yarısı tarafından sanatsal açıdan gölgede bırakılacağını biliyordu. Ancak küçük kız kardeşlerinin içten hayranlığı onun ruh halini yumuşattı ve daha sonra bir hizmetçiyi buzlarla birlikte okul odasına göndereceğine söz verdikten sonra

Hatta kız kardeşi ve kuzenine elbiseleri için iltifat etmeye bile cesaret edebildi.

Sophy en sevdiği pomona yeşili krepten bir elbise seçmişti ve bunu beyaz saten bir astarın üzerine giymişti. Elbisenin kolları dantel ve incilerle süslenmişti ve dantellerle cömertçe süslenmişti. Kulaklarından özellikle ince elmas damlalar sarkıyordu; inci kolyesi boğazına dolanmıştı; ve başının tepesindeki özenli saç düğümünün arkasına bir opera tarağı yerleştirilmişti. Jane Storridge yan buklelerini mum ışığında kestane renginde parlayana kadar taramış ve pomatlamıştı. Yeşil çizgili saten terlikler, uzun eldivenler ve fildişi çubuklar üzerinde buzlu krepten bir yelpaze tuvaletini tamamlıyordu.

Leydi Ombersley bu çarpıcı kıyafeti onaylarken, Cecilia'ya annelik gururuyla buğulanmış gözlerle bakmaktan kendini alamadı. Yukarı On Bin'in tüm gençleri ve güzelleri bu akşamki balosunda hazır bulunacaktı, diye düşündü geniş görüşlü bir ruhla, ama aralarında beyaz örümcekli tüller içinde bir rüya prensesi olan Cecilia tarafından gölgede bırakılmayacak tek bir kız bile yoktu, hareket ettiğinde biraz parlıyordu ve ışık narin kumaşın üzerine işlenmiş gümüş meşe palamutlarını yakalıyordu. Cecilia'nın sadece gümüş bir kurdele geçirilmiş bukleleri eğirilmiş altın gibiydi; gözleri berrak, yarı saydam bir mavi; ağzı mükemmel bir fiyonktu. Sophy'nin yanında ruhani görünüyordu; babası onu rahat bir sevgiyle incelerken, kendisine bir periyi hatırlattığını söyledi- Kraliçe Mab ya da Titania mıydı? Onu düzeltmesi için Eugenia Wraxton'a ihtiyacı vardı.

Ona sahip olacaktı. Bayan Wraxton uzun uzun düşündükten sonra Sophy'nin balosuna katılmaya karar vermiş, annesinin de onayını alarak kesinlikle dansa katılmayacağına dair güvence vermişti. Akşam yemeğine gelen ilk konuk oydu ve yanında, Cecilia ile Sophy'yi arkasından süzerek onlara abartılı iltifatlar eden kardeşi Alfred de vardı

Cecilia'nın yanaklarına hafif bir kızarıklık, Sophy'nin gözlerine de karanlık bir bakış getirdi. İhtiyatlı lavanta rengi bir örtü giymiş olan Bayan Wraxton memnun olmaya kararlı bir şekilde gelmişti ve kuzenlerin görünüşlerine iltifat bile etti. Ancak onun sözleri çok daha zevkliydi ve Charles'ın sıcak bir bakışını kazandı. İlk fırsatta ona bir sandalye koymaya gitti ve "Bu gece burada olacağınızı ummaya cesaret edememiştim, teşekkür ederim!" dedi.

Gülümsedi ve onun elini hafifçe sıktı. "Annem bundan pek hoşlanmadı ama bu şartlar altında benim de gelmemin uygun olacağını kabul etti. Dans etmeyeceğimi söylememe gerek yok sanırım."

"Bunu duyduğuma sevindim; sizin örneğinizi izlemem için bana büyük bir mazeret sunuyorsunuz!"

Memnun görünüyordu, ama şöyle dedi: "Hayır, hayır, görevini yapacaksın, Charles! Bu konuda ısrar ediyorum!"

"Villacañas Markizi!" diye duyurdu Dassett. Charles nefesinin altında, "Yüce Tanrım!" diye söylendi. Dassett'in Marquesa, altın saten giysisi içinde, yakut ve zümrüt broşlar, zincirler ve kolyelerle süslenmiş, görkemli ve kesinlikle egzotik bir şekilde odaya girdi. Saçında son derece yüksek bir İspanyol tıraşı vardı ve üzerine bir mantilla örtülmüştü; ağır bir parfüm kokusu etrafına yayılmıştı ve çok uzun bir kuyruk zemini süpürüyordu. Lord Ombersley derin bir nefes aldı ve dikkatini çekecek kadar değerli bir konuğu gerçek bir coşkuyla karşılamak için ilerledi.

Bay Rivenhall iğrenç kuzeniyle arasının iyi olmadığını unutarak onun kulağına, "Onu bu kadar çabalamaya nasıl ikna ettin?" diye sordu.

Güldü. "Oh, her halükarda Londra'da birkaç gün geçirmek istiyordu, bu yüzden tek yapmam gereken Pulteney Hotel'de onun için bir oda tutmak ve hizmetçisi Pepita'dan onu bu gece bize göndermesini istemek oldu."

"Bu kadar çok efor sarf etmeyi düşünemesine bile hayret ediyorum!"

"Ah, eğer başarısız olursa onu almaya benim gideceğimi biliyordu!"

Daha fazla konuk ; Bay Rivenhall ailesine onları kabul etmede yardımcı olmak için uzaklaştı; büyük çift kişilik salon dolmaya başladı; ve saat sekizi birkaç dakika geçe Dasset akşam yemeğini duyurabildi.

Akşam yemeği için bir araya gelen konuklar her ev sahibesinin göğsünü gururla kabartacak nitelikteydi; aralarında diplomat sınıfının pek çok üyesi ve eşleriyle birlikte iki kabine bakanı da vardı. Leydi Ombersley odasına kadar asilzade davet edebilirdi ama kocası siyasetle pek ilgilenmediği için hükümet çevreleri onun ulaşamayacağı yerlerdi. Ama kibarlar dünyasının büyük bölümünü oluşturan, çok iyi doğmuş ama aynı derecede seçkin olmayan insanlarla pek az tanışıklığı olan Sophy, hükümet çevrelerinde yetişmişti ve ilk kez saçlarını toplayıp eteklerini indirdiği günden beri ünlü kişileri ağırlıyor ve onlarla en iyi dostluk ilişkilerini kuruyordu.

Teyzesinin evinde onun ya da belki de Sir Horace'ın tanıdıkları çoğunlukta idi ama onda küstahlık belirtileri arayan Bayan Wraxton bile tavırlarında bir kusur bulamamıştı. Partinin tüm düzenlemeleri kendisine ait olduğu için, kendisini uygun olandan daha fazla öne çıkarması beklenebilirdi, ama bunu yapmak bir yana, çekingen bir ruh hali içinde görünüyordu, üst kattaki konukları selamlamaya hiç katılmıyor ve masadaki sohbetini, en doğrusu, iki yanındaki beylerle sınırlıyordu. Onu bir hoyden olarak nitelendiren Bayan Wraxton, en azından şirketteki davranışlarının sitemin üstünde olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Saat onda başlayan balo, evin arka tarafında bu amaç için inşa edilmiş büyük bir odada yapıldı. Balo

Tavandan sarkan büyük kristal avize yüzlerce mumla aydınlatılıyordu ve uşaklarla kilerci çocuğun yıkayıp parlatabilmesi için üç gün önce holland örtüsünden çıkarıldığından beri devasa elmaslar gibi parlıyordu. Odanın iki ucuna çiçek yerleştirilmişti ve (Bay Rivenhall'ın acı acı düşündüğü gibi) masraftan tamamen bağımsız olarak mükemmel bir orkestra tutulmuştu.

Oldukça geniş olan salon kısa süre içinde zarif insanlarla öylesine doldu ki, etkinliğin hüzünlü bir hezimet olarak son övgüyü alacağı kesin gibi görünüyordu. Hiçbir ev sahibesi daha fazlasını isteyemezdi.

Balo, Bay Rivenhall'ın onuruna kuzeniyle birlikte ayağa kalktığı bir kır dansıyla açıldı. Bay Rivenhall kendi rolünü büyük bir nezaketle, kuzeni de kendi rolünü büyük bir zarafetle oynadı ve Bayan Wraxton da salonun bir kenarındaki sıradan bir sandalyeden onları izleyerek her ikisine de nezaketle gülümsedi. Çok güzel bir dansçı olan Bay Fawnhope, Cecilia'yı da aynı sete götürmüştü ve bu durum Bay Rivenhall'ı oldukça kızdırmıştı. Cecilia'nın açılış dansını daha önemli bir konuğa ayırması gerektiğini düşünüyordu ve böylesine çekici bir çiftin zarafetine ve güzelliğine yapılan birden fazla övgüye kulak misafiri olmaktan hiçbir memnuniyet duymuyordu. Bay Fawnhope hiçbir yerde balo salonundakinden daha avantajlı bir şekilde parlamazdı ve onunla birlikte ayağa kalkan hanımefendi de çok mutluydu. Kıskanç gözler Cecilia'yı takip ediyordu ve birden fazla esmer güzel, kendisi de melek gibi güzel olan Bay Fawnhope'un altın sarısı saçları siyalara tercih etmesinden dolayı, renklerini onun fantezilerine göre değiştirebilmeyi diliyordu.

En erken gelenlerden biri olan Lord Bromford, Bay Rivenhall'ın görev bilinci nedeniyle ilk dans için Sophy'nin elini tutmayı başaramadı ve kır dansını bir vals izlediği için onunla ayağa kalkabilmesi için biraz zaman geçmesi gerekti. Vals devam ederken o da durmuş

Sanatçılar ve zaman içinde Bayan Wraxton'ın yanına çekildi ve vals hakkındaki görüşlerini açıklayarak onu eğlendirdi. Bayan Wraxton bu görüşlere bir dereceye sempati duymakla birlikte, daha ılımlı bir şekilde, kendisinin vals yapmak istemediğini, ancak Almack's'ta onaylandığına göre bu dansa tamamen karşı çıkılamayacağını söyledi.

Lord Bromford, "Hükümet 'nda dans edildiğini görmedim," dedi.

Seyahat kitaplarını okumayı seven Bayan Wraxton, "Jamaika! O ilginç adadaki seyahatinizi ne kadar kıskanıyorum efendim! Eminim hayal edilebilecek en romantik yerlerden biri olmalı."

Gençliğinde İspanyol Main'in hikâyelerinden hiç etkilenmemiş olan Lord Bromford, oranın tavsiye edilecek çok şeyi olduğunu söyledi ve şifalı kaynaklarının özelliklerini ve dağlarda bulunan çok çeşitli mermerleri anlatmaya devam etti, Bayan Wraxton tüm bunları ilgiyle dinledi ve daha sonra Bay Rivenhall'a Lord'un çok bilgili olduğunu düşündüğünü söyledi.

Sophy, Bay Wychbold'la yaptığı enerjik bir valsın ardından nefes nefese kaldığında gecenin yarısı olmuştu. Wychbold'la yaptığı enerjik valsın etkisiyle nefes nefese kalan Sophy, odanın kenarında durmuş yelpazeleniyor ve partneri kendisine bir bardak buzlu limonata getirmeye giderken pistte dönüp duran çiftleri izliyordu ki, hoş görünümlü bir beyefendi aniden yanına geldi ve içten bir gülümsemeyle şöyle dedi: "Arkadaşım Binbaşı Quinton, beni Büyük Sophy'ye takdim edeceğine söz vermişti ama zavallı adam bir setten diğerine gidiyor ve beni hiç düşünmüyor! Nasılsınız Bayan Stanton Lacy? Gayri resmiliğimi bağışlarsınız, değil mi? Burada bir işim olmadığı doğru, çünkü davet edilmedim, ama Charles bana hala hasta yatağında yattığıma inanılmasaydı bir kart almış olmam gerektiğini söyledi."

Ona o içten bakışıyla baktı, onu özetledi. Gördükleri hoşuna gitmişti. Otuzlu yaşlarının başında bir adamdı, tam olarak yakışıklı sayılmazdı ama bir çift esprili gri gözle sıradanlıktan kurtarılmış hoş bir çehresi vardı. Orta boyluydu, iyi bir çift omuzu ve bir binici çizmesi için mükemmel bir bacağı vardı.

Sophy gülümseyerek, "Binbaşı Quinton için kesinlikle çok kötü," dedi. "Ama onun nasıl bir çingiraklı olduğunu biliyorsun! Size bir kart göndermeli miydik? Bizi affetmelisiniz! Umarım hastalığınız ciddi bir şey değildir?"

"Ne yazık ki, sadece acı verici ve aşağılayıcı!" diye cevap verdi. "Benim yaşımda bir adamın bu kadar çocukça bir şikâyetle kurban gidebileceğine inanır mıydınız hanımefendi? Kabakulak!"

Sophy yelpazesini bırakarak : "Ne dedin sen? *Kabakulak* mı?"

"Kabakulak," diye tekrarladı, yelpazeyi alıp ona geri verirken. "Şaşkınlığınıza şaşırmadım!"

"O halde," dedi Sophy, "siz Lord Charlbury'siniz."

Eğildi. "Öyleyim ve şöhretimin benden önce gittiğini anlıyorum. Aklınızda kabakulaklı bir adam olarak kalmayı tercih etmezdim, ama görüyorum ki öyle!"

"Oturalım," dedi Sophy.

Eğlenmiş görünüyordu ama hemen duvara dayalı bir kanepeye kadar ona eşlik etti. "Elbette! Ama size bir bardak limonata getiremez miyim?"

"Bay Wychbold -sanırım onu tanıyorsunuz- çoktan bu işi yapmaya gitti. *Sizinle* biraz konuşmak istiyorum, çünkü hakkınızda çok şey duydum, biliyorsunuz."

"Hiçbir şey beni bundan daha fazla memnun edemezdi, çünkü hakkınızda çok şey duydum, hanımefendi ve bu bana sizinle tanışmak için en canlı arzuyu ilham etti!"

"Binbaşı Quinton," dedi Sophy, "şok edici bir sınav ve sanırım hakkımda size oldukça yanlış bir fikir vermiş!"

"Size belirtmeliyim ki, hanımefendi," diye karşılık verdi, "ikimiz de aynı durumdayız, çünkü beni sadece kabakulaklı bir adam olarak tanıyorsunuz ve bir ahmak gibi görünme riskini göze alarak sizi temin etmeliyim ki, bu size benim hakkımda eşit derecede yanlış bir fikir vermiş olmalı!"

"Çok haklısın," dedi Sophy ciddiyetle. "Bu bana senin hakkında yanlış bir fikir verdi!" Gözleri Cecilia ve Bay Fawnhope'u odanın içinde takip etti; bir nefes aldı ve, "İşler biraz zor olabilir," dedi.

"Bunu," dedi Lord Charlbury, gözleri onunkileri takip ederek, "çoktan anlamıştım."

Sizi böyle bir anda kabakulak olmaya iten şeyin ne olduğunu , efendim!" dedi Sophy güçlü bir duyguyla.

"Kasıtlı olarak yapılmadı," dedi lord hazretleri uysalca.

"Bundan daha kötü bir karar olamazdı!" dedi Sophy.

"Kötü bir karar değil!" diye yalvardı. "Talihsizlik!"

Bay Wychbold tam o sırada elinde Sophy'nin limonatasıyla çıkageldi. "Merhaba Everard!" dedi. "Henüz görülecek durumda olduğumu bilmiyordum! Nasılsın, sevgili oğlum?"

"Ruhum yaralandı, Cyprian, yaralandı! Beni yere seren şikâyetin altında çektiğim acılar, şimdi çektiklerimin yanında hiç kalır. Bunu hiç yaşayabilecek miyim?"

"Bilmiyorum!" diye cevap verdi Bay Wychbold teselli edercesine. "Birinin başına gelebilecek en önemsiz şey elbette, ama kasabanın hafızası uzun değil! Zavallı Bolton'un Serpentine'de atının başının üzerinden aşağıya yuvarlandığını hatırlıyor musunuz? Neredeyse bir hafta boyunca kimse başka bir şey konuşmadı! Zavallı adam bir süreliğine paslanmak zorunda kaldı, ama olay unutuldu gitti!"

"Rustication olmak zorunda mı?" Lord Charlbury sordu.

"!" dedi Sophy kararlılıkla. Bay Wychbold'un dikkatini mor saten giysili bir bayan çekene kadar bekledi ve sonra arkadaşına dönerek açık yüreklilikle, "Çok iyi bir dansçı mısınız, efendim?" diye sordu.

"Sanırım ortalamanın üzerinde değil, . Kesinlikle ikimizin de izlediği o enfes genç adamla kıyaslanamaz."

"Bu durumda," dedi Sophy, "ben senin yerinde olsam Cecilia'dan vals yapmasını istemezdim!"

Bunu zaten yaptım, ama uyarınız gereksiz; o her vals için ve ayrıca quadrille için nişanlı. En fazla onunla bir kır dansında ayakta durmayı umabilirim."

"Sakin !" Sophy ona tavsiyede bulundu. "Figürle ilgilenmen gerekirken biriyle konuşmaya çalışmak her zaman ölümcüldür, inan bana!"

Adam başını çevirdi ve ona en az onunki kadar içten bir bakışla karşılık verdi. "Bayan Stanton-Lacy, içinde bulunduğum durumun açıkça farkındasınız. Bana hangi durumda olduğumu ve şu anda Bayan Rivenhall'ı tekelinde tutan Adonis'in kim olduğunu söyler misiniz?"

"O Augustus Fawnhope, ve o bir şair."

"Uğursuz bir var," dedi hafifçe. "Aileyi tanıyorum elbette ama sanırım bu dalla daha önce karşılaşmadım."

"Büyük olasılıkla öyle olmayabilir, çünkü Brüksel'de Sir Charles Stuart'ın yanındaydı. Lord Charlbury, bana mantıklı bir adam gibi göründünüz!"

"Yunan parası gibi bir kafam olmasını tercih ederdim," dedi hayıflanarak.

"Sophy bu ciddiyetsizliğe aldırmadan, Londra'daki genç kızların yarısının Bay Fawnhope'a aşık olduğunu anlamalısınız," dedi.

"Buna kolayca inanabilirim ve ona fetihlerinden sadece birini çok görüyorum."

Cevap verecekti ama konuşmaları yarıda kesildi. Yemekten sonra gitmiş olan Lord Ombersley, yanında Kraliyet Ailesi'nden birini tanımakta kimsenin en ufak bir güçlük çekmediği yaşlı ve son derece şişman bir adamla birlikte yeniden ortaya çıkmıştı. Aslında bu adam, Çiftçi George'un oğulları arasında ona en çok benzeyen York Dükü'ydü. Aynı çıkık mavi gözlere, gaga buruna, aynı şişkin yanaklara ve somurtan bir ağza sahipti ama babasından çok daha iri bir adamdı. Sıkıca gerilmiş pantolonundan dışarı fırlama tehlikesi varmış gibi görünüyordu; konuşurken hırıltılı bir ses çıkarıyordu, ama açıkça güler yüzlü bir prensti, memnun edilmeye hazırdı, çok az törenle ayakta duruyor ve kendisine sunulan herkesle nazıkçe sohbet ediyordu. Hem Cecilia hem de Sophy bu onura sahipti. Ekselansları Cecilia'nın güzelliğini Bay Wraxton'inki kadar geniş bir şekilde takdir ediyordu ve onunla daha az kamuya açık bir yerde karşılaşmış olsaydı, dükün kolunun beline dolanmasının çok uzun sürmeyeceğinden kimse şüphe edemezdi. Sophy onda böyle bir aşk eğilimi uyandırmadı, ama onunla çok neşeli bir şekilde konuştu, babasının nasıl olduğunu sordu ve yüksek sesle gülerek, Sir Horace'ın bu zamana kadar tüm Brezilyalı güzeller arasında eğlendiğini belirtti, o bir köpekti! Daha sonra birkaç arkadaşıyla selamlaştı, bir süre odanın içinde dolaştı ve sonunda ev sahibi ve diğer iki yakınıyla birlikte kütüphaneye çekilerek bir süre whist oynadı.

Cecilia, yanakları yanarak Kraliyet'in huzurundan kaçarken (çünkü övgülerin hedefi olmaktan nefret ederdi) Bay Fawnhope tarafından durduruldu ve büyük bir sadelikle, "Bu gece tahmin ettiğimden daha güzelsiniz!" dedi.

"Ah, !" diye haykırdı istemsizce. "Bu oda ne kadar dayanılmaz derecede sıcak!"

"Kızarmışsın ama sana yakışıyor. Seni balkona ."

Bu büyük terim, balo salonunun on iki uzun penceresinden her birinin önüne inşa edilmiş ve alçak demir parmaklıklarla çevrilmiş en basit dayanağı tanımlıyor olsa da, hiç itiraz etmedi. Bay Fawnhope odanın en ucundaki pencereyi örten ağır perdeleri araladı ve kadın perdelerin arasından geçerek sığ bir mazgala girdi. Sürgüyle biraz uğraştıktan sonra Bay Fawnhope çift pencereyi açmayı başardı ve kadın dar çıkıntıya doğru adım atabildi. Soğuk bir esinti yanaklarını okşadı; "Ah, ne gece ama! Yıldızlar!"

"Akşam yıldızı, aşkın habercisi! " diye alıntı yaptı Bay Fawnhope, belli belirsiz gökyüzünü tarayarak.

Bu huzurlu ortam kabaca kesintiye uğradı. Genç çiftin geri çekildiğini gören Bay Rivenhall onları takip etti ve şimdi brokar perdelerin arasından geçerek sert bir sesle, "Cecilia, her türlü edep duygusunu yitirdin mi? Derhal balo salonuna geri dön!"

Cecilia irkilerek hızla döndü. Lord Charlbury ile beklenmedik karşılaşması yüzünden zaten gergin olan sinirleri onu aceleyle cevap vermeye zorladı. "Bu ne cüret Charles?" dedi titreyen bir sesle. "Lütfen, nişanlı kocamın yanında temiz hava almakla ne gibi uygunsuzluk yapıyorum?"

Konuşurken Bay Fawnhope'un elini tuttu ve çenesi yukarıda, yanakları kızarmış bir halde ağabeyinin karşısına dikildi. Bir eliyle perdeyi arkaya çekmiş olan Lord Charlbury kıpırdamadan durmuş, kız gibi solgun, kararlı bir şekilde ona bakıyordu.

"Ah!" diye bağırdı Cecilia baygın baygın, elini Bay Fawnhope'un elinden çekip yanağına bastırarak.

"Az önce söylediklerinin doğru olup olmadığını öğrenebilir miyim Cecilia?" diye sordu Lord Hazretleri, terbiyeli sesinde en ufak bir duygu belirtisi .

"Evet!" diye seslendi.

"Şeytan değil!" dedi Bay Rivenhall.

Lord Charlbury eğilerek, "Size tebriklerimi sunmama izin vermelisiniz," dedi. Ardından perdenin inmesine izin verdi ve balo salonunun kapılarına yürüdü.

Sophy, BinbaKı Quinton'la birlikte olan takımdaki yerini almak üzereyken, bir mazeret eKini terk etti ve antrede Lord'a rastladı. "Lord Charlbury!"

Döndü. "Bayan Stanton-Lacy! Leydi Ombersley'den resmi olarak ayrıldığımı için özürlerimi iletir misiniz? Kendisi şu anda balo salonunda değil."

"Evet, boş verin onu! Bu kadar erken ayrılmanızı gerektirecek ne oldu?"

"Buraya tek bir amacı var hanımefendi. Kuzeninizin biraz önce genç Fawnhope ile nişanlandığını duyurmasıyla burada kalmam gereksiz hale geldi."

"Ne kaz ama!" dedi Sophy neşeyle. "Onu Augustus'la ayrılırken gördüm ve Charles'ın da onu takip ettiğini gördüm. Emin olun, bunların hepsi onun işi! Kulaklarını çınlatabilirim! Hiç Park'ta ata biner misin?"

"Ne yapacağım?" diye sordu şaşkınlıkla,

"Parkta ata bineceğim!"

"Elbette istiyorum, ama-"

"O zaman yarın sabah yap! Çok erken olmasın, çünkü saat dörde kadar yatakta olamayacağımı söyleyebilirim! Saat onda, o zaman; başarısız olma!"

Kadın cevap beklemeden balo salonuna geri döndü ve adamı büyük bir Gağkınlıkla arkasından bakakaldı. Başka bir zaman olsa onun tuhaf, ani tavırlarına gülümseyebilirdi ama aşık bir adamdı, ezici bir darbenin altında eziliyordu ve sakin tavrını koruyabilse de şu anda herhangi bir eğlence hissetmek gücünün ötesindeydi.

X

Lord Charlbury ertesi sabah atını eyerleyip Hyde Park'a doğru yola çıktığında Sophy'yle karşılaşmayı pek ummuyordu, çünkü gece boyunca dans etmiş genç bir hanımın ertesi gün saat onda Park'ta at üstünde bulunmasının pek mümkün olmayacağını düşünüyordu. Ama daha bir tur bile atmamıştı ki, muhteşem siyah bir atın kendisine doğru geldiğini gördü ve sırtındaki Sophy'yi tanıdı. Atını dizginleyip şapkasını çıkardı ve şöyle haykırdı: "Senin hâlâ uyuyor olacağından emindim! Demirden mi yapıldınız, Bayan Stanton-Lacy?"

Salamanca'yı yukarı çekti, yan yan ve zıplayarak. "Vay canına!" dedi gülerek ona. "Beni bir topla yere serilecek kadar zavallı bir yaratık mı sandınız, efendim?"

Atını çevirdi ve onun yanına düştü. John Potton ihtiyatlı bir mesafeden onu takip etti. Lord Charlbury, Sophy'ye Salamanca hakkında iltifat etti ama kısa kesildi.

"Çok doğru, o mükemmel bir at, ama biz atlardan konuşmak için bir araya gelmedik. Berkeley Meydanı'ndaki gibi bir tekme! Charles, elbette, tüm Charles! En eğlendirici şey, eğlenmek! Gerçekten de, bu ciddi surata gerek yok! Augustus Fawnhope da en az senin ya da Charles kadar şaşırmış!"

"Bana Cecilia'yla evlenmek istemediğini mi söylüyorsunuz?" diye sordu Charlbury.

"Ah! Puslu bir gelecekte! Kesinlikle hemen değil! Sanırım bir şair olarak umutsuz bir tutkunun kurbanı olmayı tercih edecektir!" dedi Sophy neşeyle.

"Coxcomb!"

"Nasıl isterseniz. Dün gece siz yanımızdan ayrıldıktan sonra onunla bir vals yaptım ve sanırım çok yardımcı oldum, çünkü ona kazanç getirecek bir dizi kibar meslek önerdim ve sekretere ihtiya ı olan büyük bir adam için etrafıma bakacağıma söz verdim."

Charlbury ağır ağır, "Umarım size minnettardır," dedi.

" de değil! Augustus sekreteri olmak istemiyor, çünkü saygın bir yetkinlik kazanmak gibi sıradan meselelerin oldukça üzerinde bir ruha sahip. Ona geleceğinin nasıl olacağını hayal edilebilecek en güzel şekilde gösterdim! Bir kulübede a k, bilirsiniz, ve dizinin dibinde bir düzine umut dolu  ocuk."

"Ne kadar anlaşılmaz bir kızsın sen!" diye haykırdı ona eğlenerek bakarken. "Bu resim onu deh ete mi d   rd ?"

"Elbette  yle, ama o çok centilmen ve şimdi erken bir evlilik yapmaya karar verdi. Bildiğim kadarıyla sınıra doğru bir kaçış planlıyor olabilir."

"Ne?" diye bağırdı Lord Hazretleri.

"Oh, korkmayın! Cecilia böyle skandal bir  eye rıza göstermeyecek kadar iyi yeti tirilmi tir! Sadece bir dörtnala gidelim! Yanlış olduğunu biliyorum ama bu sabah parkta sadece bakıcılar var gibi görünüyor. Yüce Tanrım, tamamen hatalıyım! İ te Lord Bromford, o  ı man atının üzerinde! Size balodan gece yarısı ayrıldığını söylemeliyim, çünkü geç saatler sağlığına zararlıdır. Şimdi dörtnala gitmeliyiz, yoksa bize katılacak ve Jamaika'yı anlatacak!"

Salamanca her zaman Charlbury'nin sıçan kuyruklu gri atının gidiyor ve Lord Charlbury'yi heyecanlandırıyordu. "Tanrım, bu harika bir at!" dedi. "Onu nasıl tuttuğunuzu bilmiyorum, hanımefendi! Eminim sizin için çok güçlüdür?"

"Cüret edebilirim, ama gördüğünüz gibi büyüleyici tavırları var. Şimdi daha akli başında bir şekilde devam edeceğiz! Kuzenimle evlenmeyi hâlâ isteyip istemediğinizi bana söylemenize çok mu itiraz edeyim? İstersen beni tersleyebilirsin!"

Oldukça alaycı bir şekilde cevap verdi: "Evet dersem beni aşâğılık biri olarak mı göreceksiniz?"

"Hiç de değil. Dün gece olanlar üzerine çok fazla kafa yormak aptallık olur. Sadece düşünün! Önce Cecilia'yla ilgilenmek yerine, amcamdan onunla konuşmak için izin istediniz-"

"Bunu yapmak olağandır!" diye işaret etti.

"Titiz davranıyor olabilirsin ama bu hayal edilebilecek en büyük aptallıktır, özellikle de ona teklifte bulunmaya bile vakit bulamadan kabakulak olmak istiyorsan!"

"Kabakulağa yakalanmak istemediğime dair sizi temin etmek faydasız olur! Giysimin onun hoşuna gitmeyeceğine inanmak için nedenlerim vardı."

"Sanırım sana karşı çok iyi niyetliydi," diye kabul etti Sophy içtenlikle. "Ama o zamanlar Augustus Fawnhope'u görmemişti. En azından görmüştü, ama anlaşılan o zamanlar Fawnhope'un her tarafı lekelerle kaplıydı, bu yüzden kimse ona aşık bekleyemezdi."

"Bu yansımayı pek de rahatlatıcı bulmuyorum, Bayan Stanton-Lacy."

"Bana Sophy de! Herkes öyle diyor ve biz de aşırı derecede arkadaş canlısı olacağız."

"Öyle miyiz?" dedi. "Yani, böyle söylediğinizi duyduğuma çok sevindim, tabii ki!"

Güldü. "Oh, lütfen telaşlanmayın! Eğer hâlâ Cecilia'yla evlenmek istiyorsan -ki seninle tanışmadan önce aksini düşünmüş olsam da, şimdi senin bu işe çok uygun olduğuna karar verdim- sana nasıl devam etmen gerektiğini söyleyeceğim."

Gülümsemekten kendini alamadı. "Size çok minnettarım! Ama eğer genç Fawnhope'u seviyorsa-"

"Lütfen, bir an için düşünmelisiniz!" Sophy ciddiyetle.

"Sadece nasıl olduğunu düşün! Kendinizi amcama ilan eder etmez gülünç bir şikâyetle bulundunuz. Cecilia'ya sizin karınız olacağı söylendi -oldukça gotik ve çok kötü bir karar- ve Augustus Fawnhope çıkageldi, takdir edersiniz ki bir peri masalının prensi gibi görünüyordu ve ne yapmalıydı, ona şapka çıkaran zavallı kadınlara sırtını dönüp Cecilia'nın güzelliğine aşık olmaktan başka! Sevgili bayım, onu öven şiirler yazıyor! Ona su perisi diyor, gözlerinin yıldızları utandırdığını söylüyor ve bunun gibi şeyler!"

"Yüce Tanrım!" dedi lord hazretleri.

"Aynen öyle! Ayaklarının yerden kesilmesine şaşmamalısınız. Sanırım ona su perisi demeyi aklınızdan bile geçirmemişsinizdir!"

"Bayan Stanton-Sophy! Cecilia'yı kazanmak için bile şiir yazamam, yazabilseydim de böyle bir şey yazarsam mahvolurdum... Her halükarda o yönde bir eğilimim yok!"

"Hayır, *bu konuda* Augustus'u gölgede bırakmaya kalkışmamalısın!" dedi Sophy. "Senin gücün, tam yağmur yağarken birine bir sandalye temin edebilecek türden bir adam olmanda yatıyor."

"Pardon?"

"mısın?" diye sordu, başını çevirip kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Sanırım yapabilirim, ama-"

"İnanın bana, bu bir dizeyi çevirebilmekten çok daha önemli!" dedi ona. "Augustus bunu yapamıyor. Biliyorum, çünkü Chelsea Bahçeleri'nde fena halde başarısız oldu. Ben de öyle düşünmüştüm, bu yüzden sizin de görebileceğiniz bir günde Cecilia'yla bana eşlik etmesini istedim."

yağmur yağmaya başladı. Tulumlarımız sırlıslıkladı ve eski dostlarımdan biri bizi eve götürmek için bir taksi bulmasaydı, akciğer iltihabından ölebilirdik. Zavallı Cecy! Augustus'a neredeyse küsecekti!"

Bir kahkaha patlattı. "Binbaşı Quinton senin hakkında gerçeklerden başka bir şey söylemedi!" dedi. "Senden şimdiden korkmaya başladım!"

Gülümsedi ama, "gerek yok, çünkü sana yardım istiyorum," dedi.

"Beni korkutan da bu."

"Saçmalık! Beni sorgulamaya çalışıyorsunuz. Fırtınada bile sandalye bulabileceğinizi öğrendik; ayrıca Piazza'da bir grubu yemeğe davet ettiğinizde garsonların sizi cereyanda bir masayla geçiştirmeyeceği kanısındayım."

"Hayır," diye kabul etti, ona büyülenmiş gözlerle bakarak.

"Augustus elbette bizi Piazza'ya davet edecek durumda değil, çünkü teyzem kesinlikle kabul etmemize izin vermez, ama bir keresinde bizi burada, Park'ta çaya davet etmişti ve garsonların en son servis yaptığı türden bir adam olduğunu görmeden edemedim. Bizi tiyatroya ve sonrasında akşam yemeğine davet ettiğinizde her şeyin en ufak bir aksaklık olmadan gerçekleşmesi konusunda size güvenebileceğimden eminim. Elbette teyzemi de davet etmek zorunda kalacaksın ama-"

"Tanrı aşkına!" diye araya girdi. "Şu anda içinde bulunduğumuz durumda Cecilia'nın benim kurduğum bir partiye katılmaya razı olacağını düşünemezsiniz!"

"Elbette istiyorum," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Dahası, Augustus'u davet edeceksiniz."

"Hayır, bunu yapmayacağım!" diye açıkladı.

"O zaman harika bir gaby olacaksın. Şunu anlamalısın ki, Cecilia'yı bu işe sürükleyen şey

Augustus'la evlen! Sen orada değildin ki onun ilgisini çekesin; Augustus onun sol kaşına ayetler okuyordu; ve kuzenim Charles meseleyi pekiştirmek için çok zalimce davranarak ona Augustus'u düşünmesini yasakladı ve seninle evlenmesini emretti! Sizi temin ederim ki, eğer böyle bir şey yapmamaya karar vermemiş , bu gerçekten harika olurdu!"

Atının kulaklarının arasından kaşlarını çatarak birkaç dakika sessizce onun yanında ilerledi. "Anlıyorum," dedi sonunda. "En azından- Ne olursa olsun, bana umutsuzluğa kapılmamı tavsiye etmiyorsun!"

"Sophy dürüstçe, "Kimseye umutsuzluğa kapılmasını tavsiye edeceğimi sanmıyorum, çünkü böyle kötü ruhlu davranışlara katlanamam!" dedi.

"Bana ne yapmamı tavsiye edersiniz?" diye sordu. "Tamamen senin ellerindeyim gibi görünüyor!"

"Takım elbiseni geri çek!" dedi Sophy.

Ona sertçe baktı. "Hayır, ben, ben bir itme yapmak istiyorum-"

"Bu öğleden sonra Berkeley Meydanı'na uğrayacaksın," dedi Sophy, büyük bir sabırla, "ve Cecilia'yla birkaç dakika yalnız kalma ricasında bulunacaksın. Onu gördüğünüzde
."

"Onu görmeyeceğim. Kendini inkâr edecek!" dedi acı acı.

"Sizi görecektir, çünkü bunu size borçlu olduğunu söyleyeceğim. Umarım sözümü kesip durmazsın!" "Onu gördüğünüzde, onu üzmemek istemediğinizi ve bu konudan bir daha asla söz etmeyeceğinizi söyleyeceksiniz.

Son derece asil olacaksınız ve ona sempati hissedecek ve eğer ona kalbinizin kırık olduğu duygusunu da aktarabilirseniz, bunu ne kadar iyi gizlemeye çalışırsanız çalışın, o kadar iyi!"

"Binbaşı Quinton'ın olayı fena halde hafife aldığı kanısındayım!" dedi Lord Hazretleri duygusallıkla.

"Büyük ihtimalle. Beyler biraz ikiyüzlülüğün ne zaman gerekli olduğunu asla anlayamazlar. Sizi kendi halinize bıraksaydım, Cecilia'ya öfkeyle bağırıp çağıracağınızdan, böylece her şeyin bir kavgayla sonuçlanacağından ve evi ziyaret etmenin bile imkânsız hale geleceğinden hiç kuşkom yok! Ama ona trajediler yaşatmayacağınızı bilirse, Berkeley Meydanı'na ne kadar sık gelerseniz gelin, sizi görmekten son derece memnun olacaktır."

"Cecilia başka bir adamla nişanlıyken onu Berkeley Meydanı'nda nasıl ziyaret edebilirim? Cecilia'nın göğsünde merhamet uyandırmak umuduyla aşık talibi oynayacağımı düşünüyorsanız, hiç bu kadar hatalı olmamıştınız! Bir kucak köpeği olsan daha iyi!"

"Çok daha iyi," dedi Sophy. "Berkeley Meydanı'na *beni* görmeye geleceksin. Elbette ilgini birdenbire bana yöneltemezsin, ama bugün Cecilia'ya beni ne kadar komik ve eğlenceli bulduğunu söyleme fırsatı bulursan mükemmel bir başlangıç olur."

"Biliyor musun," dedi ciddi bir sesle, "sen benim bugüne kadar tanıdığım en şaşırtıcı kadınsın. İyi ya da kötü talih demediğimi fark edeceksiniz, çünkü hangisinin gerçekleşeceğine dair en ufak bir fikrim yok!"

Güldü. "Ama sana söylediğimi yapacak mısın?"

"Evet," diye yanıtladı. "Zavallı yeteneğimin elverdiği ölçüde. Ama keşke kafanızda döndürdüğünüz karanlık planın boyutlarını bilseydim."

Başını çevirip ona baktı, anlamlı gözleri sorguluyor ve aynı zamanda bir vuruşu onaylıyordu. "Ama sana söyledim!"

"Bana anlattıklarınızdan daha fazlası olduğuna dair bir fikrim var."

Yaramaz görünüyordu ama sadece başını sallamakla yetindi.

Tekrar Stanhope Kapısı'na varmışlardı ve kadın elini uzatarak geri çekildi. "Artık gitmeliyim. Lütfen benden korkmayın! İnsanlara asla zarar vermem, gerçekten de vermem! Güle güle! Saat dört gibi."

Berkeley Meydanı'na tekrar vardığında evi büyük bir tedirginlik içinde buldu; Lord Ombersley, Cecilia'nın geceleyin yaptığı duyurudan karısı tarafından haberdar edilmiş, kızlarının aptallığı, nankörlüğü ve bencilliği karşısında öfkeden deliye dönmüştü; Hubert ile Theodore da Jacko'nun okuldan kaçmasına izin vermek için bu son derece uygunsuz anı seçmişlerdi.

Sophy geldiğinde, hiç vakit kaybetmeden dertlerini ve şikâyetlerini onun kulaklarına döken çeşitli telaşlı kişiler tarafından karşılandı. Babasıyla yaptığı görüşme yüzünden sarsılan Cecilia, onu hemen yatak odasının inzivasına götürmek istedi; Bayan Adderbury, Bay Hubert'i maymunu heyecanlandırmaması için defalarca uyardığını açıklamak istedi; Theodore, her şeyin Hubert'in hatası olduğunu herkese kabul ettirmek istedi; Hubert, kaçış Charles'ın kulağına gitmeden önce maymunu kurtarmak için ona yardım etmesini istedi; Dasset, her iki uşağın da kovalamacaya girme hevesini hoşnutsuzlukla gözlemledikten sonra, buz gibi bir

Sivil monologun özü, bir asilzadenin konutunda başıboş dolaşan vahşi hayvanların alışkın olduğu ya da tahammül edebileceği bir şey olmadığı şeklindeydi.

Bu konuşma Lord Hazretleri'ni derhal haberdar edeceğine dair karanlık bir tehdit içerdiğinden, Sophy'ye en acil görevinin Dassett'in duygularını yatıştırmak olduğu görüldü, yarım düzine kişi ona Lord Ombersley'nin korkunç bir öfke içinde olduğunu söylemişti. Bu yüzden Cecilia'ya birazdan odasına gelebileceğini söyledi ve uşakların hizmetlerini reddederek uşağı önemli ölçüde yatıştırdı. Lord Ombersley'le görüşmesinin yanı sıra ağabeyiyle birkaç dakika, Leydi Ombersley'le de yarım saat geçiren Cecilia'nın maymunlara tahammülü yoktu ve biraz da histerik bir tavırla, Jacko'nun kendisinden daha fazla önemsenmesini beklemesi gerektiğini söyledi. Evin üzerine çöken dram ve yaklaşan kıyamet atmosferinin tadını çıkaran Selina tısladı, "H'st! Charles kütüphanede!" Cecilia onun nerede olduğunu umursamadığını söyleyerek karşılık verdi ve hızla üst kattaki yatak odasına çıktı.

"Ne ama!" diye haykırdı Sophy, eğlenerek.

Kapalı kütüphane kapısını delip geçen sesi, evden uzak kaldığı süre boyunca Bay Rivenhall'a bağlanmış olan Tina'nın keskin kulaklarına ulaştı. Hemen hanımının yanına gitmesine izin verilmesini talep etti ve ısrarı Bay Rivenhall'ı olay yerine getirdi, çünkü Bay Rivenhall kapıyı ona açmak zorunda kaldı. Ailesinin büyük bir kısmının salonda toplandığını fark edince biraz soğuk bir tavırla nedenini sordu. Kimse ona cevap veremedi, bodrumdaki Amabel bir uyarı çılgılığı attı, Jacko aniden alt bölgelerden salona fırladı, Tina'yı görünce zırladı ve pencere perdelerinden yukarı çıkarak kimsenin ulaşamayacağı güvenli bir yere gitti. Ardından Amabel bodrum merdivenlerinden hışımla çıktı,

Hemen ardından evin hizmetçisi Bay Rivenhall'a ateşli bir protestoda bulundu. Lanet maymunun en iyi iki bulaşık bezini hunharca parçaladığını ve bir kase kuru üzümü mutfak zeminine saçtığını söyledi.

"Eğer bu lanet maymun kontrol edilemiyorsa," dedi Bay Rivenhall, kullandığı dilin şiddetinden dolayı özür dilemeden, "ondan kurtulmalıyız!"

Theodore, Gertrude ve Amabel hemen Hubert'i suçlamaya başladılar, Jacko'ya ahlaksızca sataştığını iddia ediyorlardı. Hubert, ceketinin cebinin kiralandığının bilincinde, geri plana çekildi ve Bay Rivenhall, gençlerine tiksintiyle bakarak pencereye doğru yürüdü ve elini kaldırarak sakin bir sesle, "Gelin!" dedi.

Jacko'nun buna verdiği cevap, her ne kadar açık sözlü olsa da, anlaşılmazdı. Ancak genel tavrı inatçıydı, öyle ki Bay Rivenhall'ın emrini tekrarlaması üzerine perdeyi indirmeye başladığında herkes şaşırıldı.

Dassett ve hizmetçiyle maymunların asilzadelerin evlerinde bulunmasının sakıncalı olduğu konusunda hemfikir olan Tina, havlayarak hafif bir gerilemeye neden oldu, ama Sophy onu yakaladı ve Jacko'nun tekrar pencerenin tepesine çekilmesine fırsat kalmadan onu öldürdü. Bay Rivenhall, dinleyicilerinden herhangi bir gürültü ya da ani hareketten kaçınmalarını sert bir şekilde rica ederek, Jacko'ya tekrar aşağı inmesini emretti. Tina'nın güçlü bir koruma altında olduğundan emin olan Jacko isteksizce aşağı indi, kendisini yakalamalarına izin verdi ve iki sıska kolunu Bay Rivenhall'ın boynuna doladı. Bu sevgi gösterisinden etkilenmeyen Bay Rivenhall, onu ayırarak Gertrude'a teslim etti ve bir daha kaçmasına izin vermemesi konusunda uyardı. Bunun üzerine okuldakiler, evcil hayvanlarının ellerinden alınmayacağına inanmakta güçlük çekerek ihtiyatla geri çekildiler; Sophy, Bay Rivenhall'a içtenlikle gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi. İşte

Sanırım sende tüm hayvanların sana güvenmesini sağlayan bir sihir var. Sana en çok kızdığım zamanlarda bunu hatırlamadan edemiyorum!"

"Tek sihir, kuzen, zaten korkmuş bir hayvanı telaşlandırmamakta yatıyor," diye cevap verdi nemli bir sesle ve kütüphaneye dönüp kapıyı kapattı.

"Vay canına!" diye bağırdı Hubert, bodrum merdivenlerinin başındaki mazgaldan çıkarken. "Sophy, baksana şu serseri yeni paltoma ne yapmış!"

"Ver onu bana! Senin için tamir edeceğim ve Tanrı aşkına, seni sefil yaratık, bugün daha fazla tarla kuşu öttürme!" dedi Sophy.

Ona sırtıttı, paltosunu çıkardı ve ona uzattı. "Dün gece ne oldu?" diye sordu. "Babamı ne zaman böyle bir gördüm bilmiyorum! Cecilia Fawnhope'la evlenecek mi?"

"Ona sor!" Sophy ona tavsiyede bulundu. "Paltonu yirmi dakika içinde hazır edeceğim. O zaman odama gel ve ceketini al!"

Merdivenleri koşarak çıktı ve ata binme alışkanlığını değiştirmeyi beklemeden Jacko'nun öfkесinin neden olduğu yırtığı onarmak için pencerenin yanına oturdu. Becerikli bir dikişçiydi ve Cecilia odasına geldiğinde yırtığın yarısını minik dikişleriyle onarmıştı. Cecilia, Hubert'in tamirat için başka birini bulmuş olabileceğini düşünüyordu ve bu işi bir kenara bırakması için ona yalvardı. Ancak Sophy bunu yapmayı reddetti ve sadece, "Çalışırken seni dinleyebilirim, biliyorsun. Dün gece tam bir kaz gibiydin, Cecy!"

Bu Cecilia'nın çenesini yukarı kaldırdı. Büyük bir açıklıkla, "Ben Augustus'la nişanlıyım ve onunla evlenemezsem kimseyle evlenmem!" dedi.

"ama bir balonun ortasında böyle bir duyuru yapmak!"

"Sophy, benim için üzüleceğini düşünmüştüm!"

Sophy'nin aklına birden Cecilia'ya sempati duyacak ne kadar az insan olursa o kadar iyi olacağı geldi, bu yüzden başını işine eğdi ve hafifçe, "Evet, ben de öyle düşünüyorum ama yine de böyle bir duyuru yapmak için saçma bir zaman seçildiğini düşünüyorum!" dedi.

Cecilia ona Charles'ın ne gibi bir kışkırtma yaptığını tekrar anlatmaya başladı; o da aynı fikirdeydi ama dalgındı ve 'nın hatalarından çok Hubert'in paltosuyla uğraşıyor gibiydi. Ceketini silkeledi, yaptığı dikişini düzeltti ve Hubert kapıyı çalınca Cecilia'nın ayağına fırlayıp giysiyi ona geri vermesi için kısa kestti. Bütün bunların sonunda, saat dörtte Lord Charlbury, Bayan Rivenhall'ı görmek istediğini bildiren kartını gönderdiğinde, Cecilia neredeyse onun isteklerini kabul etmek zorunda kalarak, onda kendisine sempati duyan tek kişiyi buldu. Onun solgun yüzüne ve trajik bakışlarına bir kez bakınca aklından bütün ikiyüzlülük düşünceleri silindi. Hızla öne çıktı, küçülerek bana uzattığı elini tuttu ve derin bir endişeyle şöyle dedi "Bu kadar mutlu görünme! Aslında seni üzme gelmedim!"

Gözleri yaşlarla doldu; eli çekilmeden önce hafifçe onun baskısına karşılık verdi; ve boğuk bir sesle onun iyiliği ve kendi pişmanlığı hakkında bir şeyler söylemeyi başardı. Adam onu oturmaya zorladı, kendisi de onun kine yakın bir sandalyeye oturdu ve şöyle dedi: "Duygularımda hiçbir değişiklik olmadı; aslında da imkânsız! Ama bana söylendiğine göre -anladığıma göre- sizinki hiç nişanlanmamış. İnanın bana, eğer saygıma karşılık veremeyecekseniz, bunu söyleyecek cesarete sahip olduğunuz için sizi onurlandırıyorum. Kalbinizi bir başkasına vermişken benim teklifimi kabul etmek zorunda kalmanız tamamen

Bana iğrenç geliyor! Bağışlayın beni! Sanırım *bu* konuda hiç istemediğim, hatta hayal bile etmediğim kadar çok şeye katlanmak zorunda kaldınız- Ama yeterince konuştum! Sizi temin ederim ki bu tür dayanılmaz dürtülere son vermek için elimden gelen her şeyi yapacağım!"

"Hepiniz çok iyisiniz!" Cecilia konuştu. "Yerine getirmeye gücümün yetmeyeceği beklentiler için çok üzgünüm! Şu anki çıkmazımda benim için bir şeyler hissetmenize izin veren bir duyarlılık, bir centilmenlik için minnettarlığım-" Sesi gözyaşlarıyla tamamen kesildi; sadece yüzünü çevirebildi ve onun anlayışını rica eden bir jest yapabildi.

Onun elini tuttu ve öptü. "Başka bir şey söyleme! Bu ödülün her zaman ulaşamayacağım bir yerde olduğunu düşündüm. Çok arzu ettiğim o yakın ilişkiyi benden esirgesen de, dostluğumuz devam edebilir mi? Size hizmet edebileceğim herhangi bir yol varsa, bana söyler misiniz? Bu gerçekten büyük bir mutluluk olur!"

"Oh, öyle deme! Sen çok iyisin!"

Kapı açıldı; Bay Rivenhall odaya girdi, eşikte Charlbury'yi görünce bir an durakladı ve tekrar çekilecekmiş gibi baktı. Ancak Charlbury ayağa kalktı ve: "Evde olduğuna sevindim Charles, çünkü bu işi seninle herkesten daha iyi halledebileceğime inanıyorum. Kızkardeşin ve ben, birbirimize uymayacağımız konusunda anlaştık."

"Anlıyorum," dedi Bay Rivenhall kuru bir sesle. "Görünüşe göre Üzgün olduğumu söylemekten başka söyleyebileceğim bir şey yok. Sanırım babama nişanlanmayacağımızı bildirmemi istiyorsunuz?"

"Lord Charlbury en nazik, en yüce gönüllü olan her şeyi yaptı!" diye fısıldadı Cecilia.

"Buna inanabilirim," diye cevap verdi Bay Rivenhall.

"Saçmalık!" Charlbury onun elini tuttu. "Şimdi sizden ayrılacağım, ama umarım dostluk koşullarıyla bu evi ziyaret etmeye devam edebilirim. Sizin dostluğunuza her zaman değer vermeliyim, biliyorsunuz. Belki dans edemeyeceğim ama şerefim üzerine sizi çok mutlu edeceğim!"

Adam kadının elini sıktı, sonra bıraktı ve odadan çıktı, Bay Rivenhall da onu aşağıya, salona kadar takip , "Bu lanet olası bir iş Everard. Aklını kaçırmış! Ama o züppeyle evlenmeye gelince, hayır, Tanrı aşkına!"

"Kuzenin, kabakulak hastalığına bilerek yakalandığım için tüm suçun bende olduğunu söylüyor!" Charlbury üzüntüyle söyledi.

"Sophy!" Bay Rivenhall hiç de sevgi dolu olmayan bir ses tonuyla konuştu. "O kız eve girdiğinden beri bir gün bile huzurlu olduğumuzu sanmıyorum!"

Lord Hazretleri düşünceli bir ifadeyle, "Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi. "Tanıdığım en tuhaf kadın ama ondan hoşlandığımı itiraf etmeliyim. Öyle değil mi?"

"Hayır, !" dedi Bay Rivenhall.

Charlbury'nin binadan çıktığını gördü ve Hubert uzun adımlarla merdivenlerden inerken eve geri döndü.

"Merhaba, bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Oh, hiçbir yerde!" Hubert cevap verdi. "Sadece dışarıda!" "Oxford'a tekrar ne zaman gidiyorsun?"

"Gelecek hafta. Neden?"

"Yarın benimle Thorpe Grange'e gelmek ister misin? Aşağı inmeliyim ve bir gece kalacağım, sanırım."

Hubert başını salladı. "Hayır, gelemem. Birkaç gece Harpenden'da kalacağım, biliyorsun."

"Ben yapmadım. Newmarket?"

Hubert kızardı. "İstersem neden Newmarket'e gitmeyeyim ki?"

"Yapmamanız için bir neden yok, ancak arkadaşlarınızı daha akıllıca seçmenizi dilerdim. Bu konuda kararlı ? İstersen Thorpe'dan buraya gelebiliriz."

"Çok iyisin Charles, ama Harpenden'e sözüm var ve şimdi başarısız olamam!" Hubert yüzünü buruşturdu. "Pekâlâ. Telaşı çok fazla çekme!" Hubert omzunu kamburlaştırdı. "Bunu söyleyeceğini biliyordum!"

"Başka bir şey söyleyeceğim ve buna inanabilirsin! Sizin yarış bahislerinizle uğraşamam ve uğraşmayacağım, bu yüzden imkanlarınızın ötesinde bahis oynamayın!"

Cevap beklemeden tekrar üst kata, salona çıktı ve kız kardeşini hâlâ bıraktığı yerde oturmuş, bir mendil parçasına sarılıp usulca ağlarken buldu. Kendi mendilini onun kucağına attı. "Eğer ille de bir sulama kabı olacaksan, benimkini al!" diye önerdi. "Memnun musun? ! Charlbury gibi bir adamı reddetmiş olmak her kıza olmaz!"

"Bununla övünmüyorum!" diye karşılık verdi, . "Ama ben zenginlik ve mevki için hiçbir şey yapmam! Sevgilerimin meşgul olmadığı yerde
-"

"Yine de karakterin değerini önemseyebilirsin! İngiltere'yi daha iyisini bulamazsın Cecilia, şairinde buldum diye kendini övme! Dilerim bu günkü çalışmandan pişmanlık duymazsın."

"Lord Charlbury'nin her türlü sevimli özelliğe sahip olduğunun farkındayım," dedi kısık bir sesle ve ıslak yanaklarını mendiliyle sildi. "Gerçekten de tanıdığım en iyi beyefendi olduğuna inanıyorum ve eğer ağlıyorsam onu yaralamak zorunda kaldığım için duyduğum üzüntüden!"

Pencereye yürüdü ve meydana bakarak durdu. "Artık seninle tartışmanın bir faydası yok.

Dün geceki açıklamanızdan sonra Charlbury'nin sizinle evlenmek istemesi pek olası değil. Ne yapmak istiyorsunuz? Babamın Fawnhope ile evlenmenize razı olmayacağını şimdiden söyleyebilirim."

"Çünkü onun razı olmasına izin vermeyeceksin! Benim de aynı şeyi yapmamı istemeden, kendin bir mantık evliliği yapmakla yetinemez misin Charles?" diye bağırdı öfkeyle.

Sertleşti. "Kuzenimin etkisini anlamak zor değil!" dedi. "O Londra'ya gelmeden önce benimle böyle konuşmazdınız! Eugenia'ya olan saygım-"

"Eğer *sevseydin*, Charles, Eugenia'ya duyduğun *saygıdan* söz etmezdin!"

İşte bu uygunsuz anda Dasset, Bayan Wraxton'ı odaya soktu. Cecilia yanaklarını kıpkırmızı bir renk kaplayarak kardeşinin mendilini gözden uzaklaştırdı; Bay Rivenhall pencereden başını çevirdi ve belli belirsiz bir çabayla, "Eugenia! Bu zevki beklemiyorduk! Nasılsınız?"

Ona elini uzattı ama bakışlarını Cecilia'ya çevirerek, "Bana öyle olmadığını söyle! Hayatımda hiç Alfred'in bana dün gece olanları anlattığı zamanki kadar şok olmamıştım!"

Ağabey ve kız kardeĞ neredeyse hissedilmez bir Ğekilde birbirlerine yaklaĞtılar. "Alfred?" diye tekrarladı Bay Rivenhall.

"Balodan sonra eve dönerken, Cecilia'nın sana söylediklerine kulak misafiri olmaktan başka bir şey yapamadığını söyledi, Charles. Ve Lord Charlbury! Bunun mümkün olabileceğine inanamadım!"

Sevgi bağları kadar sadakat de Bay Rivenhall'ı kız kardeşinin yanında tutuyordu, ama çok sinirlenmiş görünüyordu, gerçekten de öyleydi, çünkü bunun

Cecilia'nın onu böyle bir duruma sokması affedilemezdi. "Eğer Cecilia ve Lord Charlbury'nin bu konuda kararlı olduklarını ve bu kararın onlara uymayacağını söylüyorsanız, çok haklısınız. Alfred'i ne ilgilendirir ya da duyduklarıyla neden size koşmak zorunda olduğunu bilmiyorum!"

"Sevgili Charles, senin aileni ilgilendiren şeylerin beni de ilgilendirmesi gerektiğini biliyor!"

"Size minnettarım ama bu konuyu tartışmak istemiyorum."

"Affedersiniz! Annemin yanına gitmeliyim!" dedi Cecilia. Cecilia odadan kaçtı; Bayan Wraxton, Bay Rivenhall'a anlamlı anlamlı bakarak, "Kızgın olmanıza şaşmamalı. Bu iş çok kötü yönetildi ve sanırım sevgili Cecilia'yı kendine hiç benzemeyen bir şekilde davranmaya iten etkiyi aramak için çok uzağa gitmemize gerek yok!"

"Ne demek istediğinize dair en ufak bir tahminim yok."

Yasaklayıcı ses tonu, konuyu kapatmasının akıllıca olacağı konusunda onu uyardı ama Sophy'den hoşlanmaması onda öyle bir saplantı haline gelmişti ki devam etmek zorunda kaldı.

"Fark etmiş olmalısın ki sevgili Charles, tatlı kız kardeşimiz kuzeninin etkisi altına girmiş durumda. Bunun felaketten başka bir şeye yol açacağını sanmıyorum. Bayan Stanton-Lacy'nin şüphesiz pek çok mükemmel özelliği var, ama her zaman onun çok az incelikli olduğunu söylemekte haklı olduğunuzu düşünmüşümdür."

Kız kardeşinin davranışından Sophy'nin sorumlu olduğuna karar vermiş olan Bay Rivenhall bir an bile tereddüt etmeden, "Yanıyorsunuz. Ben asla böyle bir şey söylemedim!"

"Öyle değil mi? Sanırım bir keresinde bana böyle bir şey söylemiştiniz, ama pek bir anlamı yok! Ne yazık ki sevgili Leydi Ombersley onu evlatlık olarak kabul etmek zorunda kaldı.

tam da bu zamanda. Eve her girdiğimde bir değişimin farkına varıyorum! Çocuklar bile-

"Kesinlikle çok daha canlı," diye araya girdi.

Yapay bir kahkaha attı. "Kesinlikle daha az huzurlu!" Eldivenlerindeki kırıksıklıkları düzeltmeye başladı. "Biliyor musun Charles, bu evin havasını her zaman çok beğenmişimdir. Senin yaptığını iyi biliyorum! Bu düzenli sükûnetin -belli bir asalet diyebilirim- vahşi ruhlar tarafından bozulduğunu görünce biraz melankoliye kapılmaktan kendimi alamıyorum. Geçen gün zavallı küçük Amabel'in kontrolden çıktığını düşünmüştüm. Elbette Bayan Stanton-Lacy onu düşünmeden cesaretlendiriyor. Kendisinin de garip bir şekilde düzensiz yetiştirildiğini unutmamak gerek!"

"Kuzenim," dedi Bay Rivenhall son bir kararlılıkla, "çocuklara karşı son derece nazik davrandı ve annemin gözdesi oldu. Sophy'nin varlığıyla annemin moralinin bu kadar düzeldiğini görmenin benim için bir zevk olduğunu da eklemeliyim. Şehrin bu kısmında bir işiniz var mı? Size eşlik edebilir miyim? Yirmi dakika içinde Bond Sokağı'nda olmalıyım."

Bu kadar kapsamlı bir küçümseme karşısında Bayan Wraxton'ın daha fazlasını söylemesi mümkün değildi. Rengi attı ve dudakları gerildi, ama sert bir karşılık vermeyi bastırmayı başardı ve en azından şikayet ediyormuş gibi görünerek şöyle dedi: "Teşekkür ederim, annem için kütüphaneye uğramam gerekiyor. Barouche ile geldim ve sizi gideceğiniz yere kadar götürmekten memnuniyet duyacağım."

Burası Jackson'ın Boks Salonu olduğu için memnun olması , çünkü sporun hiçbir türünü umursamazdı ve boksu sporun özellikle düşük bir biçimi olarak görürdü. Ama Bay Jackson'ı sorgulamak dışında

Rivenhall, onun kendi toplumu yerine iğrenç bir dövüşçü topluluğunu tercih ettiğini açıkça belirtmesine rağmen hiçbir yorum yapmadı.

Bu arada Cecilia, Leydi Ombersley'ye değil, tuvalet masasının önünde oturmuş bir kâğıt parçasını incelerken bulduğu kuzenine kaçmıştı. Jane Storridge alışkanlıklarını bir kenara bırakıyordu, ama Cecilia odaya girdiğinde istenmediğini hissetmiş gibiydi, çünkü sesli bir şekilde burnunu çekti, Sophy'nin binici çizmelerini aldı ve kolunun altına alarak uzaklaştı.

"Sence bu ne Cecy?" diye sordu Sophy, hâlâ elindeki kâğıdı inceliyordu. "Jane bunu pencerenin yanında bulduğunu ve benim olduğunu düşündüğünü söyledi.

Ne komik bir isim! *Goldhanger, Bear Alley, Fleet Lane*. Yazıyı bilmiyorum ve nasıl olduğunu anlayamıyorum... Ah, ne aptalca! Hubert'in paltosunun cebinden düşmüş olmalı!"

"Sophy!" dedi Cecilia, "Charlbury ile çok korkunç bir görüşme yaptım!"

Sophy kağıdı yere bıraktı. "Aman Tanrım, bu nasıl?"

Cecilia bir sandalyeye çökerek, "Moralim tamamen bozuldu!" dedi. "Hiç kimse, hiç kimse daha zarif bir duyarlılıkla davranamazdı! Keşke beni onu görmeye ikna etmeseydiniz! Hiçbir şey daha acı verici olamazdı!"

"Oh, onu hiç düşünmeyin!" dedi Sophy cesaretle. "Augustus'u kibar bir iğne yerleştirmek için ne yapmamız gerektiğini düşünelim daha iyi!"

"Nasıl bu kadar kalpsiz olabiliyorsun?" diye sordu Cecilia. "O bu kadar nazikken ve ben onu ne kadar üzdüğümü göremezken!"

Sophy umursamaz bir tavırla, "Sanırım çabucak iyileşecek," diye cevap verdi. "Bire on, bir ay dolmadan başka bir kadına aşık olacak!"

Cecilia bu kehaneti teselli edici bulmuş gibi , ama bir süre sonra, "Eminim

Çünkü bir adamın hayatını mahvetmek hiç de hoş bir şey değil, bunu size söyleyebilirim!"

"Sence yağmur yağacak mı? Yeni hasır şapkamı takmaya cesaret edebilir miyim? Charlbury ile flört etmeyi düşünüyorum. Ondan hoşlandım."

"Umarım başarılı olursunuz," dedi Cecilia, biraz sert bir sesle. "Yine de onun flört etmeyi seven bir adam olduğunu sanmıyorum. Zihninin tonu böyle bir eğlence için fazla hoş!"

Sophy güldü. "Göreceğiz bakalım! Bana hangi şapkayı giymem gerektiğini söyleyin! Hasır şapka çok güzel, ama eğer üzerine bir şey olursa-"

"Hangi şapkayı taktığın umurumda değil!" diye tersledi Cecilia.

XI

Günün geri kalanı olaysız geçti, Sophy Cecilia'yı faytonuyla Hyde Park'a götürdü, Riding House'un önceden ayarladığı Bay Fawnhope'la gezintiye ve onun yerine Sir Vincent Talgarth'ı aldı, ancak Villacanas Markizi'nin arabasını Rotten Row'u araba yolundan ayıran rayların yanında görünce onu terk etti. Şapkasındaki kıvrık deveduşu tüylerinin sayısı ve yüksekliğiyle hiç de dikkat çekmeyen Markiz, onu tembel gülümsemesiyle karşıladı ve Sophy'ye Londra'daki mağazaları Paris'tekilerden tamamen aşağı bulduğunu söyledi. O gün Bond Caddesi'nde gördüğü hiçbir şey onu cüzdanının ipini çözmeye teşvik etmemişti.

Ama Sir Vincent Bruton Sokağı'nda böyle bir müşterinin tarzını ve kalitesini bir bakışta anlayabilecek modacı tanıyordu ve Markiz'e işyerine kadar eşlik etmeyi teklif etti.

Sophy bunun üzerine kaşlarını biraz çattı ama bu konu üzerinde fazla düşünmeye fırsat bulamadan Lord Bromford dikkatini çekti. Nezaket gereği onu faytonuyla Park'ta bir tur atmaya davet etti. Lord Bromford yanına geldi ve ona ne kadar eğlendiğini anlattıktan sonra

Ombersley balosundan elde ettiği parayla ona resmi bir evlilik teklifinde bulundu. Sophy bunu tereddüt etmeden ve utanmadan reddetti. Lord Bromford sadece bir an için şaşkınlığa düşerek, heyecanının onu çok aceleci yaptığını, ama mutlu bir sonuçtan umudunu kesmediğini söyledi.

"Ebeveyniniz bu kıyılara döndüğünde," dedi, "size hitap etme izni için kendisine resmen başvuracağım. Bu kadar edepli olmakta ısrar etmekte çok haklısınız ve ben de kurallarına aykırı davrandığım için özür dilemeliyim. Sadece altında ezildiğim güçlü tutku -ve size söylemeliyim ki, evlatlık görevi olarak en derin saygıyı duyduğum bir Varlık olan annemin en güçlü temsilleri bile kararımı değıştirme gücüne sahip değildi- sadece, söylediğim gibi, bu tutku beni unutmaya itebilirdi-"

"Bence," dedi Sophy, "Lordlar Kamarasındaki yerinizi almalısınız. Bunu yaptınız mı?"

"Bana bu soruyu sormanız garip," diye cevap verdi Lord Hazretleri, hafifçe kabarak, "çünkü ben de yapmak üzereydim. Yüksek soyuyla olduğu kadar adli başarılarıyla da tanınan bir sponsor tarafından takdim edileceğim ve umarım-

"Senin kaderinde büyük bir adam olmak olduğundan hiç şüphem yok," dedi Sophy. "Dönemlerin ne kadar uzun ya da ne kadar yoğun olursa olsun, kendini asla kaybetmiyorsun!

Şu kayın ağaçlarının yaprakları ne kadar da büyüleyici! Kayın ağacına rakip olabilecek bir ağaç biliyor musunuz? Eminim ben bilmiyorumdur!"

Lord Bromford kayın ağacını kutsayarak, "Kesinlikle zarif bir ağaç," dedi. "Ancak görkem bakımından Batı Hint Adaları'nda yetişen maunla ya da kullanışlılık bakımından mızrak ağacıyla boy ölçüşemez. Merak ediyorum Bayan Stanton-Lacy, kaç kişi mızrak ağacının arabalarına mil sağladığının farkında?"

"İspanya'nın güney eyaletlerinde," diye karşı çıktı Sophy, "mantar meşesi bol miktarda yetişir."

"Jamaika'da bulunan bir başka ilginç ağaç da ballatadır," dedi lord hazretleri, "gül ağacı, abanoz ve lignum vitae de vardır. Ayrıca gül ağacı, abanoz, lignum vitae-"

"İspanya'nın kuzey bölgeleri," dedi Sophy meydan okurcasına, "orada yetişen çok çeşitli çalılar için daha dikkat çekicidir, bizim jarales dediğimiz şey ve ladanum çalısı ve- ve- Oh, Lord Francis orada! Sizi yere indirmek zorundayım, Lord Bromford!"

İsteksizdi ama Lord Francis Sophy'ye el salladığı ve onunla konuşmak için her türlü isteği gösterdiği için itiraz edemedi. Fayton yanaştığında, ağır adımlarla faytondan indi ve Lord Francis de aynı çeviklikle faytona atlayarak, "Sophy, dün geceki balo çok güzeldi! Kuzenin ne kadar sevimli bir yaratık!"

Sophy atlarını yeniden harekete geçirdi. "Francis, mantar meşesi İspanya'nın güney eyaletlerinde yetişir mi?"

"Tanrım, Sophy, nereden bileyim? Cadiz'deydiniz! Hatırlayamıyor musun? Mantar meşesi kimin umurunda ki?"

"Umarım," dedi Sophy içtenlikle, "Avrupa'nın en kötü çapkını olmayı bıraktığında, Francis, *çok* güzel bir eş kazanırsın, çünkü bunu hak ediyorsun! Ballata hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hayatımda hiç duymadım! Nedir bu? Yeni bir dans mı?"

"Hayır, o bir ağaç ve Jamaika'da yetişiyor. Umarım güzel olduğu kadar iyi huylu da olur."

"Bu konuda bana güvenin! Ama biliyor musun Sophy, ağaçlar hakkında bu kadar sıkıcı konuşmak sana hiç yakışmıyor! Sana ne oldu böyle?"

"Lord Bromford," diye iç geçirdi Sophy.

"Ne, önce yanınızda duran şu cahil adam mı? Dün gece Sally Jersey'e gine otunun ne kadar değerli olduğunu söyledi."

atlar ve sığırlar içindi; onu duydum! Zavallı Sessizlik'i hiç bu kadar susturulmuş görmemiştim!"

"Keşke ona da bir tane verseydi. Binicilik Evi'ne vardığımızda seni yere bırakmalıyım, çünkü Cecilia beni bekliyor olacak."

Cecilia ve arkadaşı belirlenen yerdeydiler. Lord Francis faytondan indi ve Cecilia'yı faytona bindiren de o oldu; Bay Fawnhope bir nergis kümesini seyre dalmıştı ve *bu* yüzden elini uzatarak, "*Kırlangıçtan önce gelen nergisler!*" diye mırıldandı.

Cecilia'nın morali, sevgilisiyle buluşmasından pek de iyi bir sonuç almışa benzemiyordu. Gelecekteki bakımları için planları biraz belirsiz görünüyordu, ama kafasında bir gecede ona şöhret kazandırabilecek epik bir şiir vardı, diye düşündü. Bu hazırlanırken, kütüphaneci olarak bir görevi kabul etmeye itiraz etmeyeceğini söyledi. Ama Cecilia babasının ya da ağabeyinin kendisini bir kütüphaneciyle evlendirmekten memnun olacaklarını düşünemediği için, Bay Fawnhope'un bu çok güzel tavizi onun umutsuzluğunu artırmaktan başka bir işe yaramadı. Ona siyaset mesleğini benimsemesini önerecek kadar ileri gitmişti, ama Bay Fawnhope sadece, "Ne kadar iğrenç!" demekle yetinmişti, ki bu da bu mükemmel plan için iyi bir işaret değildi. Bay Fox'un on yıl önceki ölümünden bu yana, duyarlı bir insanın kendisini bağlayabileceği bir lider olmadığını eklediğinde, bu söz ona sadece politikasının ailesi tarafından şairlik heveslerinden daha fazla sevilmesinin ne kadar olanaksız olduğunu göstermeye hizmet etmişti.

Cecilia'nın üstü kapalı sözlerinden bütün bunların özünü anlayan Sophy neşeli bir tavır takınarak, "Oh, pekala! Bu işi yapmaya istekli büyük bir adam bulmalıyız."

onun hamisi olmak için!" Cecilia'ya onun anlayışı hakkında zayıf bir fikir verdi.

Sophy o akşam yemeğe inmeden önce Hubert'in cebinden düşen kâğıt parçasını ona geri verebilmişti. O ana kadar bu kâğıt hakkında pek düşünmemişti ama Hubert'in kâğıdı ondan alma şekli o kadar tuhaftı ki, bu durum kafasında Hubert'in hiç de arzu etmediği çeşitli spekülasyonlara yol açtı. "Bunu nereden buldun?" diye haykırarak neredeyse elinden kapacaktı ve kadın en ılımlı şekilde, onun için tamir ettiği ceketin cebinden düşmüş olabileceğini düşündüğünü açıkladığında, "Evet, bu benim, ama oraya koyduğumu bilmiyordum! Ne anlama geldiğini size söyleyemem, ama lütfen bundan kimseye bahsetmeyin!"

Ona sadece böyle bir niyeti olmadığını söyleyebildi, ama adam o kadar keyifsiz görünüyordu ki beyninde bazı kaçınılmaz düşünceler belirdi. Bu düşünceler, onu arkadaşı Bay Harpenden'ı ziyaretinden dönerken görene kadar gerçekleşmemişti; o zaman tavrı, sersemletici bir darbe almış bir adaminkine o kadar benziyordu ki, ilk fırsatta ona bir sorun olup olmadığını sordu. Bay Harpenden.

Büyük amcasından miras kalan Leicestershire'daki Thorpe Grange'e üzere yirmi dört saat önce Londra'dan ayrılmış olan Rivenhall henüz Londra'ya dönmemişti; ama Hubert kuzenine, ağabeyi Londra'da olsaydı bile, en ufak bir zorunluluğun kendisini ona başvurmaya itmeyeceğini açıkça belirtti.

"Meseleleri küçümsemedi! Bana yuvarlak ifadelerle yapmayacağını söyledi- Oh iyi! Bunun bir önemi yok!"

"Sophy sakın bir tavırla, "Charles'ın kastettiğinden daha fazlasını söylemiK olabileceğini düKünüyorum," dedi. Umarım bana neyin ters gittiğini söylersin, Hubert! Tahminimce Newmarket'ta büyük bir meblağ kaybetmiş olabilirsin?"

"Hepsi bu kadar olsa!" diye haykırdı ihtiyatsızca. "Hepsi bu kadar değilse, keşke bana tam olarak ne olduğunu söyleyen, Hubert!" dedi dostça bir gülümsemeyle. "Sizi temin ederim, benim ellerimde güvendesiniz, çünkü Sir Horace beni, sırları dışarıya saçan bir insan olmaktan daha iğrenç bir şey olmadığı düşüncesiyle yetiştirdi. Ama bir tür sıkıntı içinde olduğunuzu biliyorum ve eğer bana bir şey söylemeyecekseniz, kardeşinizin kulağına bir ipucu vermem gerektiğini düşünüyorum, çünkü size tavsiyede bulunacak kimse olmadan bu şekilde devam ederseniz bire on daha da kötüye gideceksiniz!" Beti benzi attı. "Sophy, sen-"

Gözleri parladı. "Hayır, tabii ki istemem!" diye itiraf etti. "Bana bir şey söylemekten o kadar nefret ediyorsunuz ki, size sormak zorunda kalıyorum. Sör Horace'ın bir parça tülbent diyeceği bir kadınla bir ilgisi var mı?"

"Sophy! Yemin ederim! Hayır! Hayır! bir şey yok!" "O zaman para?"

Adam cevap vermedi ve bir süre sonra oturduğu kanepeyi davetkâr bir tavırla okşayarak, "Lütfen, gel ve otur! Korktuğun kadar kötü olduğunu sanmıyorum." Adam kısa bir kahkaha attı, ama biraz daha ikna ettikten sonra onun yanına oturdu ve başını sıkılı yumruklarının arasına gömdü. "Ben de geleceğim. Eğer en kötüsü olursa, insan her zaman askere yazılabilir!"

"Doğru," diye kabul etti. "Ama ordu hakkında bir şeyler biliyorum ve rütbeli hayatın sana hiç uyacağını sanmıyorum. Ayrıca, bu teyzemi çok üzecektir, biliyorsun!"

Hubert gibi genç bir beyefendinin yaşadığı zorlukları bir kadının, üstelik kendisi kadar yaşlı olmayan bir kadının kulağına kolayca beklenemezdi; ama Sophy epeyce ikna ettikten sonra hikâyesini ondan almayı başardı. Pek tutarlı bir hikâye değildi ve anlatımı sırasında birkaç kez onu uyarmak zorunda kaldı.

Ama sonunda onun bir tefecinin pençesine düştüğünü anladı. Bir önceki yıl Oxford'da aldığı borçlar yüzünden bazı sıkıntılar yaGamıGtı; bu borçların tamamını kardeGine söylemeye cesaret edememiGti, gençliğin o çok eski yöntemiyle bu borçları kendi baGına ödeyebileceğini düGünüyordu. Londra'daki bütün kumarhaneleri bilen tanıdıkları vardı; Fransız Hazard'ında ya da rulette kısa bir şans her şeyi yoluna koyabilirdi; ama Noel tatili sırasında servetini yeniden toparlamak için bu yöntemi aradığında, çabalarına yalnızca eşi görülmemiş bir kötü şans eşlik etmişti.

O yıkıcı ve gerçekten de dehşet verici akşamları her hatırladığında hâlâ ürperiyordu; bu durum, zeki kuzeninin oyun oynamanın onun için pek bir cazibesi olmadığı sonucunu çıkarmasına neden oldu. Büyük bir namus borcuyla karşı karşıyayken, çok daha küçük borçlar yüzünden zorlu ağabeyiyle zaten başı dertteyken, nehre atlamaktan ya da bir tefeciye gitmekten başka ne yapabilirdi ki? Yine de, Sophy'ye, altı ay içinde tefeciye borcunu ödeyebileceğinden emin olmasaydı asla bir tefecinin yanına gitmeyeceğini söylemişti.

"Gelecek ay reşit olduğunda mı demek istiyorsun?" Sophy sordu.

"Şey, hayır," diye itiraf etti, rengi atarak. "Gerçi ihtiyar Goldhanger bana borç para vermeyi kabul ettiğinde böyle düKündüğünü sanıyorum. Ona bunu hiç söylemedim ki! Tek söylediğim, büyük bir meblağa sahip olacağımdan emin olduğumdu ve *öyleydim*, Sophy! Başarısız olabileceğimi hiç düşünmemiştim! Bob Gilmorton -özel bir arkadaşımdır- atın sahibini iyi tanır ve atın kaybetmeyeceğine dair bana yemin etti!"

Mükemmel bir hafızaya sahip olan Sophy, Goldhanger'ın adını yatak odasında bulduğu kâğıt parçasında okuduğu isim olarak hemen tanıdı.

konuda hiçbir yorum yapmadı, sadece hain atın yarışı kaybedip kaybetmediğini sordu.

Hubert inleyerek, "Yerim yok!" dedi.

Kadın bilgece başını salladı. "Sir Horace, servetinizi düzeltmek için bir ata güvenirseniz, onun her zaman yerinde olmadığını söyler," diye gözlemledi. "Ayrıca cepleriniz doluyken oyun oynarsanız kaybedeceğinizi de söyler. Sadece çok *iyi* beslendiğinizde kazanmayı bekleyebilirsiniz. Sör Horace *her zaman* haklıdır!"

Bu noktayı tartışmayı reddeden Hubert, birkaç dakika boyunca atının koşusu hakkında konuşarak, sahibine, ve jokeye öyle ağır ithamlarda bulundu ki, kuzeninden sağduyulu birine söylenmiş olsalardı, iftira suçundan kovuşturmaya uğrayabilirdi. onun devam etmesine izin verdi, onu sempatik bir şekilde dinledi ve ancak konuşması durduğunda onu çok daha önemli olduğunu düşündüğü konuya geri getirdi.

"Hubert, sen reşit değilsin," dedi kadın. "Ve reşit olmayanlara borç para vermenin yasadışı olduğunu biliyorum, çünkü genç Bay -adını boş verin, ama onu iyi tanırdık- tanıdığım genç bir adam böyle bir duruma düştüğünde, tavsiye almak için Sir Horace'a geldi ve Sir Horace ne dedi. Sanırım böyle bir şey yapmanın aşırı cezaları var."

"Bunu biliyorum," diye cevap verdi Hubert. "Çoğu bunu yapar, ama-şey, bir arkadaşım bu Goldhanger denen adamı tanıyordu ve bana onun talimatını verdi ve-ve-ne söylemem gerektiğini ve ne tür bir faiz ödemem gerektiğini söyledi-o zaman bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu, çünkü düşündüm-"

"Çok mu ağır?" Sophy araya girdi.

Başını salladı. "Evet, çünkü yaşım hakkında yalan söylememe rağmen, elbette henüz yirmi bir yaşında olmadığımı biliyordu ve

beni oldukça merhametine bırakmıştı. Ve o yarıştan sonra hepsini ödemiş olmam gerektiğini düşündüm."

"Ne kadar borç aldın, Hubert?" "Beş yüz," diye mırıldandı.

"Aman Tanrım, bütün bunları kâğıt oynarken mi kaybettin?" diye haykırdı.

"Hayır, ama o lanet vidanın üzerine koymak için bir yüzlük istedim, anlıyorsun ya," diye açıkladı. "Sadece borçlarımı ödeyecek kadar borç almanın bir yararı yoktu, çünkü Goldhanger'a nasıl geri ödeyecektim?"

Sophy bu ustaca finansman yöntemine gülmekten kendini alamadı, ama Hubert oldukça incinmiş görüldüğü için özür diledi ve, "Bana öyle geliyor ki, sizin Mr. Goldhanger rezil bir serseri!"

"Evet," dedi Hubert, biraz bitkin görünüyordu. "O yaşlı bir şeytan ve ben ona yaklaşmakla bile aptallık ettim. O zamanlar onun hakkında şimdiki kadar çok şey bilmiyordum elbette, ama yine de onu görür görmez- Ama artık bunun için hayıflanmak için çok geç!"

"Evet, çok geç. Ayrıca, umutsuzluğa kapılmanıza gerek yok! Korkacak bir şeyiniz olmadığından eminim, çünkü parasını reşit olmayan birinden geri alamayacağını ve bunun için sizi dava etmeye asla cesaret edemeyeceğini biliyor olmalı."

"Sophy, borcumu geri ödemeliyim! Üstelik daha kötüsü de var. Ona rehin vermem için ısrar etti ve ben de verdim!"

Sesi o kadar suçlu geliyordu ki, Sophy'nin aklından tüyler ürpertici birkaç olasılık geçti. "Hubert, bir aile yadigârını ya da o türden bir şeyi rehin vermedin, değil mi?"

"Yüce Tanrım, hayır! Ben o kadar kötü değilim!" diye öfkeyle bağırdı. "O benimdi ve tam olarak bir yadigâr olduğunu söyleyemem, ama kaybettiğim ortaya çıkarsa, R daresay çok büyük bir tekme yiyeceğimi söyleyebilirim,

ve bir yankesiciymişim gibi suistimal edilmeliyim!
Büyükbabam Stanton-Lacy bunu bana bıraktı - aptalca bir şey, sanırım, çünkü günümüzde erkekler bunları takmıyor. Tabii ki taktı ve annem yüzüğü gördüğünde onu başka hiçbir şeyin hatırlayamayacağı kadar hatırladığını söylüyor, çünkü yüzük olmadan hiç görmemiş - yani yüzüğü rehin verdiğimi bilseydi ne olacağını tahmin edersiniz! Bu bir yüzük, biliyorsunuz, büyük, kare bir zümrüt, etrafında elmaslar var. Böyle bir şeyi takmayı hayal edin! İnsan Romeo Coates ya da aslan kesilmeye çalışan zengin bir vatandaş gibi görünürdü! Annem onu hep sakladı ve geçen yıl maskeli baloya gidene kadar bana bırakıldığını hiç bilmiyordum, takmam için bana verdi ve benim olduğunu söyledi. Ve Goldhanger ona bir rehin vermemi istediğinde, başka bir şey düşünemedim ve annemin onu nerede sakladığını biliyordum ve aldım! Sakın bana ondan çaldığımı söylemeyin, çünkü öyle bir şey yoktu ve sadece benim işime yaramadığı için saklıyordu!"

"Hayır, hayır, elbette bir şey çalmayacağını biliyorum!" Sophy aceleyle söyledi.

İlgiyle parmak eklemlerini inceledi. "Hayır, annemin çantasından almalıydım demiyorum ama o benim kendi çantamdı!"

"Tabii ki !" dedi Sophy. "Sanırım sana çok kızacak, o yüzden hemen geri almalıyız."

"Keşke yapabilseydim, ama artık böyle bir şansım yok! Ne yapacağımı bilmiyorum! O at başarısız olduğunda, beynimi uçurmaya hazırdım! Bunu yapmayacağım, çünkü bunun işleri düzelteceğini sanmıyorum, ayrıca büyük bir skandal yaratacak."

"Bana her şeyi anlatman ne kadar iyi oldu! Tam olarak ne yapman gerektiğini biliyorum. Ağabeyine her şeyi açık açık anlat! Büyük olasılıkla seni çok fena azarlayacak ama bu beladan kurtulmana yardım edeceğine güvenebilirsin."

"Onu tanımıyorsun! Gerçekten azarlıyor! Emin olun, beni Oxford'dan getirtip orduya ya da ona benzer bir şeye sokar! Ona başvurmadan önce her şeyi deneyeceğim!"

", sana beş yüz pound borç vereceğim," dedi Sophy.

Yüzü kızardı. "Sen harika bir silahsın, Sophy -hayır, öyle demek istemedim- harika bir kızsın! Çok minnettarım, ama tabii ki senden borç para alamazdım! Hayır, hayır, lütfen başka bir şey söyleme! Bu söz konusu bile olamaz! Ayrıca, anlamıyorsunuz! İhtiyar kan emici, ona ayda yüzde on beş faiz ödemem için bana bir senet imzalattı!"

"Yüce Tanrım, böyle adaletsiz bir şeyi hiç kabul etmediniz mi?"

"Başka ne ki? Kumar borçlarımı ödemek için paraya ihtiyacım vardı ve Howard ve Gibbs'e ya da o adamlardan herhangi birine gitmenin faydasız olduğunu biliyordum, çünkü bana kapıyı göstereceklerdi."

"Hubert, senden bir kuruş faiz koparmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığına inanıyorum! Hukuken anaparayı bile geri alamaz! Sana beş yüz pound borç vermeme izin ver, parayı ona götür ve imzaladığın senedi ve yüzüğünü sana geri vermesi için ısrar et! Anaparayı kabul etmezse en kötüsünü yapabileceğini söyleyin ona!"

"Ve Oxford'da bana karşı muhbirlik yapsın! Sana söylüyorum, Sophy, o tam bir canı! Elinden gelen her türlü kötülüğü yapar bana! O normal bir tefeci değil: aslında, onun bir kilit ya da çit, bir alıcı dedikleri şey olduğundan oldukça eminim, biliyorsun. Dahası, yüzüğü bana geri vermeyi reddedecektir ve onu deftere geçirsem bile, sanırım onu satacaktır."

Sophy'nin zorlayabileceği hiçbir şey onu harekete geçirmeye yetmedi. Belli ki Bay Goldhanger'dan büyük bir korku duyuyordu ve Sophy bunu anlaşılmaz bulduğu için yapabileceği tek şey

kendisine açıklanandan daha karanlık bir tehdidin başının üzerinde tutulduğunu düşündü. Bunun ne olabileceğini öğrenmek için hiçbir girişimde bulunmadı, çünkü bunun onu etkilemeyeceğinden oldukça emindi. Bunun yerine ona, eğer ne kardeşine başvuracak ne de ondan borç alacaksa, içinde bulunduğu zorluklardan kurtulmak için ne yapmayı düşündüğünü sordu. Cevap çok kesin değildi, Hubert hâlâ gençliğin mucizelere olan sonsuz inancını besleyecek kadar gençti. Birkaç kez, umutsuz bir şey yapmasına bir ay kaldığını söyledi ve sonunda kardeşine gitmek zorunda kalabileceğini gönülsüzce kabul etmekle birlikte, belli ki bunu gereksiz kılacak bir şey olacağını hissetti. Neşeli bir tavırla Sophy'ye bu konuyu kafasına takmaması için yalvardı ve Sophy onunla tartışmaya devam etmenin faydasız olacağını anlayınca başka bir şey söylemedi.

Ama adam yanından ayrıldıktan sonra bir süre çenesini ellerinin arasına alarak oturdu ve konuyu düşündü. Bütün meseleyi Sör Horace'ın avukatına havale etmek olan ilk dürtüsünü üzümlere bir kenara bıraktı. Bay Meriden'ı, tefeciye beş yüz sterlin ödeme şiddetle karşı çıkacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Ona verebileceği herhangi bir tavsiye ancak Hubert'in aptallığının ortaya çıkmasına yol açabilirdi ki bu da doğal olarak düşünülemezdi. Aklından arkadaşlarını geçirdi ama onlar da aynı nedenle bir kenara atılmak zorundaydı. Ama bir kez karar verdiği bir projeden vazgeçecek biri olmadığından, genç kuzenini kendi sorunlarını kendi başına çözmesi için terk etme fikrini bir an bile aklından geçirmedi. Kötü kalpli Bay Goldhanger'la bizzat yüzleşmekten başka çaresi yokmuş gibi görünüyordu. Bu karara dikkatlice düşünmeden varmamıştı, çünkü Bay Goldhanger'dan zerre kadar korkmamasına rağmen, onun

Genç hanımlar tefecileri ziyaret etmezlerdi ve böyle bir davranış, terbiyeli herhangi bir kişi tarafından çirkin bulunurdu. Bununla birlikte, belki Hubert dışında kimsenin bu konuda bir şey bilmesini gerektirecek bir neden göremediği için, bayanlara özgü vicdani kaygılardan uzak durmanın aptallık ve ruhsuzluk olacağı sonucuna vardı; Sir Horace Stanton-Lacy'nin kızından beklenecek türden bir davranış değildi bu.

Hubert'in işlerine müdahale etmeye karar verdikten sonra, daha fazla mide ekşimesi için zaman kaybetmemesi onun karakteristik özelliğiydi. Hubert'in borcunu ödemek için Sir Horace'ın fonlarından uygun bir şekilde yararlanabileceğine kendini ikna etmek için hiçbir girişimde bulunmaması da onun karakteristik özelliğiydi. Ona göre, ki kuşkusuz o da aynı fikirdeydi, kendini Londra sosyetesine tanıtmak için bir baloya beş yüz sterlin harcamak başka bir şeydi, onu, varlığından büyük olasılıkla habersiz olduğu bir yeğene karşı cömertlik yapmaya zorlamak bambaşka bir şeydi. Bunun yerine mücevher kutusunun kilidini açtı ve içindekileri karıştırdıktan sonra Sir Horace'ın bir yıl önce Rundell and Bridge'den kendisi için aldığı elmas küpeleri çıkardı. Bunlar son derece güzel taşlardı ve onlardan ayrılmak ona biraz acı veriyordu, ama daha değerli mücevherlerinin geri kalanı ona annesi tarafından bırakılmıştı ve bu hanımefendiyi en ufak bir şekilde hatırlamamasına rağmen, vicdanı ıvrır zıvırlarından ayrılmasını yasaklıyordu.

Ertesi gün, Leydi Ombersley ve Cecilia'ya Strand'deki bir ipek deposuna kadar eşlik etmekten kendini alıkoymayı başardı ve bunun yerine Rundell ve Bridge adlı ünlü kuyumculara doğru tek başına yola çıktı. Dükkâna vardığında dükkânda müşteri kalmamıştı, ama genç bir hanımın boylu poslu ve şık giyimli olduğunu gören baş satıcı aceleyle

İleriye doğru, her şeyi yapmaya hevesliydi. Değerli bir müşterinin yüzünü asla unutmamakla övünen mükemmel bir iş adamıydı.

Bayan Stanton-Lacy'yi bir bakışta tanıdı, kendi kudretli elleriyle ona bir sandalye hazırladı ve kendisine neyi gösterme şerefine nail olabileceğini söylemesi için yalvardı. Yaptığı işin gerçek mahiyetini anladığında şoke olmuş gibi görüldü, ama şaşkınlığını hemen gizledi ve göz kapaklarını kırıştıtararak zeki bir astına Bay Bridge'i sahneye çağırma emrini ilettil. Dükkâna süzölerek giren Bay Bridge, kendisinden pek çok pahalı ıvır zıvır satın almış olan bir müşterinin kibarca selamladıktan sonra, Sophy'den kendisiyle birlikte galerinin arka tarafındaki özel ofisine gelmesini rica etti. Sophy'nin sadece bir yıl önce özenle seçtiğı küpeleri elden çıkarma isteğı hakkında ne düşünmüş olursa olsun, bunu kendisine sakladı.

Sir Horace'a yapılan bir sivil soruşturma, onun şu anda Brezilya'da olduğı bilgisini ortaya çıkardı, Bay Bridge, iki ve ikiye bir araya getirerek, ilk niyeti olduğı gibi, müşterisine elmas fiyatlarının neden bu kadar düştüğünü açıklamak gibi eski bir geleneğe başvurmak yerine, küpeleri hemen yakışıklı bir rakamla geri almaya karar verdi. Küpeleri tekrar satmaya hiç niyeti yoktu; Sir Horace Brezilya'dan dönene kadar onları bekletecekti. Sir Horace'ın küpeleri tekrar satın alacağını tahmin ediyordu ve bunu makul bir şekilde yapabilmenin verdiği memnuniyet, gelecekte, biricik kızına karşı bu kadar centilmence davranan kuyumculardan daha pek çok pahalı ıvır zıvır satın almasında ifadesini bulacaktı kuşkusuz. Bu nedenle, Bayan Stanton-Lacy ile Bay Bridge arasındaki işlem mümkün olan en nazik çizgide yürütüldü ve her iki taraf da pazarlıktan tamamen memnun kaldı. Sağduyunun ruhu olan Bay Bridge

Diğer iki müşteri dükkândan ayrılana kadar Bayan Stanton-Lacy'yi özel ofisinde ağırladı. Sir Horace'ın, kızının mücevherlerini satmak zorunda kaldığının bilinmesini istemeyeceğini düşündü. Gözünü kırpmadan Sophy'ye beş yüz sterlin ödemeyi kabul etti; gözünü kırpmadan önündeki masada saydı ve saygısında en ufak bir azalma olmadan onu selamlayarak dükkândan çıkardı.

Sophy daha sonra bir fayton çağırdı ve arabacıdan kendisini Bear Alley'e götürmesini istedi. Sophy'nin seçtiği araç ne ilk ne de en şık araçtı, ama çok çekici bir arabacı tarafından kullanılıyordu. İri yarı, orta yaşlı bir adamdı, yakışıklı ve neşeli bir çehresi vardı, Sophy ona belli bir ölçüde güvenebileceğini hissetti, bu inanç onun siparişini kabul etme tarzıyla güçlendi. Onu kurnazca süzdükten ve eldivenli eliyle çenesini sıvazladıktan sonra, kadının yanlış yöne gittiğini, Bear Alley'in onun kalitesinde bir hanımefendinin götürülmek isteyeceği türden bir yer olmadığını düşündüğünü söyledi. "Hayır, arka mahallelerden biri mi?" diye sordu Sophy.

"Burası genç bir bayana göre bir yer değil," diye tekrarladı jarvey, bu söz vermeyi reddederek. Kendi kızları olduğunu da ekleyerek Sophy'nin affını diledi. "Varoş olsun ya da olmasın, gitmek istediğim yer orası," dedi Sophy. "Orada Bay Goldhanger adında biriyle işim var, sanırım kendisi büyük bir düzenbazdır; ve sen de bana, beni orada bırakıp gitmeyeceğine güvenebileceğim türden bir adam gibi görünüyorsun."

Bunun üzerine kadın at arabasına bindi; arabacı kapıyı onun üzerine kapattı, tekrar kasaya tırmandı ve bir daha böyle bir durumla karşılaşırca yere çakılmak istediğini havaya karşı ifade ettikten sonra atına kalkması için yalvardı.

Fleet Market'ten doğuya doğru uzanan Bear Alley dar ve kötü kokulu bir sokaktı; her türden pislik, engebeli kaldırım taşları arasında çürüyordu. Büyük hapishanenin gölgesi tüm bölgenin üzerinde dolaşıyor gibiydi ve sokaklarda yürüyen ya da kapı eşiklerinde uzanan insanlar bile, içinde bulundukları koşullara hiç de uygun olmayan depresif bir görünüme sahipti. Arabacı, yağlı bir muffler giymiş bir adama, Mr. Goldhanger'ın evine gitmiş ve sokağın ortasındaki bir eve yönlendirilmişti; muhbiri cevap vermeden önce bariz bir şekilde tereddüt ediyor ve herhangi bir konuşmaya girmeye isteksiz görünüyordu.

Bir zamanlar bir beyefendinin arabası olan pis bir hackney pek dikkat çekmedi, ama araba yanaşıp da uzun boylu, iyi giyimli genç bir kadın indiğinde, bir çöp yığınınına çarpıp kirlenmesin diye fırırlı eteklerini tutarken, birkaç aylak ve iki küçük, pejmürde çocuk ona bakmak için yaklaştı. Çeşitli yorumlar yapıldı, ama bunlar Sophy'nin anlayamayacağı kadar klişe terimlerle ifade edildi. Pek çok İspanyol ve Portekiz köyünde yüzüne bakılmadığı için gördüğü ilgiden rahatsız oldu ve kendisini izleyenleri eleştirel bir gözle süzdükten sonra küçük çocuklardan birine işaret ederek gülümseyerek, "Söylesene, burada Goldhanger adında biri mi yaşıyor?" dedi.

Çocuk ona bakakaldı, ama kadın ona bir şilin uzattığında nefesi kesildi ve bir elini pençe gibi uzatarak, "Fust floor!" dedi. Daha sonra parayı kaptı ve büyüklerinden biri onu rahatlatamadan topuklarına doğru yürüdü.

Cömertliğin bir anlık görüntüsü kalabalığın Sophy'ye yönelmesine neden oldu, ancak kavanozcu elinde kırbacıyla locadan indi ve nazik bir şekilde ev yapımı içkilerden biraz içmek isteyenleri davet etti. Kimse daveti kabul etmedi ve Sophy, "Teşekkür ederim, ama

Dua et de kavga çıkmasın! Lütfen beni burada bekleyin."

"Sizin yerinizde olsaydım, küçük hanım," dedi jarvey ciddiyetle, "böyle bir yerden uzak dururdum, yapacağım şey bu! Başınıza neler gelebileceğini bilemezsiniz!"

"Eh, bana bir şey olursa," diye neşeyle karşılık verdi Sophy, "yüksek sesle çığlık , siz de gelip beni kurtarırsınız. Sanırım sizi çok uzun süre bekletmeyeceğim."

Daha sonra kulübenin içinden geçerek kendisine işaret edilen eve girdi. Kapı açıktı ve kısa bir geçidin sonunda halı kaplı olmayan bir merdiven uzanıyordu. Merdivenleri çıktı ve kendini küçük bir sahanlıkta buldu. Buraya iki kapı açılıyordu, bu yüzden ikisine de zorunlu bir şekilde vurdu. Bir duraklama oldu ve izlendiğine dair hoş olmayan bir hisse kapıldı. Etrafına bakındı, ama görünürde kimse yoktu ve ancak başını tekrar çevirdiğinde, evin arka tarafındaki kapının panellerinden birindeki küçük bir delikten açık bir gözün kendisini izlediğini gördü. Anında kayboldu; kilidin içinde dönen bir anahtarın sesi duyuldu ve kapı yavaşça açılarak, uzun yağlı bukleleri, Sami burnu ve nankör bakışlarıyla ince, esmer bir adam ortaya çıktı. Paslı siyah bir takım elbise giymişti ve herhangi birine beş yüz peni kadar borç verebilecek kadar nüfuzlu olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Kapüşonlu gözleri, yüksek taçlı şapkasındaki kıvrık tüylerden ayağındaki düzgün çocuk botlarına kadar Sophy'nin görünüşünün her ayrıntısını hızla inceledi.

"Günaydın!" dedi Sophy. "Siz Bay Goldhanger mısınız?"

Adam biraz eğilmiş bir halde kadının önünde durdu ve ellerini birbirine sildi. "Peki Bay Goldhanger'dan ne istiyorsunuz leydim?" diye sordu.

"Onunla bir işim var," diye cevap verdi Sophy. "Eğer o sizseniz, lütfen beni bu pis koridorda daha fazla bekletmeyin! En azından yerleri neden sprmediğinizi anlayamıyorum!"

Bay Goldhanger uzun zamandır başına gelmeyen bir oldukça şaşırmıştı. Karanlıkta gizlice eve girip tek yağ lambasının ışığı altında masanın üzerine garip mallar döken sinsi kişilerden, acil yükümlülüklerinden kurtulmak isteyen yaşlı gözlü genę moda kadar her türden ve koşuldan ziyaretęi kabul etmeye alışkındı, ama daha önce hiç kapısını, yerleri sprmediği için kendisini suçlayan kendi halinde genę bir bayana amamıştı.

"Bana böyle aptal aptal bakmayı bırakmanızı dilerim!" dedi Sophy. "Zaten kapıdaki o delikten beni dikizlediniz ve artık kılık değiştirmiş bir kanun adamı olmadığıma kendinizi ikna etmiş olmalısınız."

Bay Goldhanger itiraz etti. Bir kanun adamının ziyaretini hoş karşılamayacağının ima edilmesi onu yaralamış gibiydi. Yine de Sophy'nin odaya izin vermek için geri çekildi ve onu zeminin ortasını kaplayan büyük masanın bir tarafındaki sandalyeye oturmaya davet etti.

"Evet, ama önce alırsanız size minnettar kalacağım," dedi.

Bay Goldhanger bu görevi uzun ceket kuyruklarından biriyle yerine getiriyordu. Arkasında anahtarın gıcırdadığını duydu ve ziyaretęisinin anahtarı kilitten çıkardığını görmek için hızla döndü.

"Kapıyı kilitlememe itiraz etmezsiniz herhalde," dedi Sophy. "Gördüğünüz gibi, tanıdıklarınız tarafından rahatsız edilmeyi istemiyorum. Ve gzetlenmekten hiç hoşlanmadığım için, mendilimi senin şu Yahuda'nın içine sokmama izin vereceksin." Birini ıkardı

Konuşurken elini büyük kuğu tüyü mendilinden çekti ve mendilinin bir köşesini deliğe soktu.

Bay Goldhanger dünyanın tersine dönmeye başladığı gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Yıllardır kontrol edemeyeceği bir duruma asla girmemeye özen göstermişti ve ziyaretçileri kapıyı kilitleyip mobilyaların tozunu almasını emretmekten çok ona yalvarma alışkanlığı edinmişlerdi. Anahtarın Sophy'de kalmasında özel bir sakınca görmüyordu, çünkü genç ve iri bir kadın olmasına rağmen, böyle bir ihtiyaç ortaya çıktığında anahtarı ondan alabileceğinden hiç şüphesi yoktu. İçgüdüleri onu mümkün olduğunca kibar bir tavır takınmaya itiyordu, bu yüzden şimdi gülümseyerek selam verdi ve hanımefendinin mütevazı evinde istediğini yapabileceğini söyledi. Sonra masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu ve onun için ne şerefine nail olabileceğini sordu.

"Çok basit bir mesele için geldim," diye cevap verdi Sophy.

"Sadece Bay Hubert Rivenhall'ın bonosunu ve size rehin olarak verdiği zümrüt yüzüğü sizden geri almak için."

"Bu," dedi Bay Goldhanger, her zamankinden daha nankörce gülümseyerek, "gerçekten de basit bir mesele. Sizi memnun etmekten mutluluk duyarım leydim. Yanınızda para getirip getirmediğinizi sormama gerek yok, çünkü eminim ki böylesine işkolik bir hanımefendi-"

"Bu harika!" diye araya girdi Sophy içtenlikle. "Pek çok kiKinin, eğer bir kadınsa iKten anlamadığını düKündüğünü ve bunun da üzücü bir zaman kaybına yol açtığını görüyorum. Bay Rivenhall'a beş yüz pound borç verdiğinizde reşit olmayan birine borç verdiğinizizi hemen söylemeliyim. Sanırım bunun ne anlama geldiğini size açıklamama gerek yok."

Bu sözleri söylerken çok samimi bir şekilde gülümsedi ve Bay Goldhanger da ona gülümseyerek yumuşak bir şöyle dedi:

"Ne kadar bilgili bir genç bayan! Eğer ben

Bay Rivenhall'a param için dava açsam bile geri . Ama Bay Rivenhall'ın onu dava etmemden hoşlanacağını sanmıyorum."

"Elbette vermez," diye kabul etti Sophy. "Üstelik ona borç para vermeniz son derece yanlış olsa da, en azından anaparayı geri almamanız haksızlık olur."

"Çok adaletsiz," dedi Bay Goldhanger. "Bir de küçük bir faiz meselesi var leydim."

Sophy başını salladı. "Hayır, sana faiz olarak bir kuruş bile ödemeyeceğim, belki bu sana gelecekte daha dikkatli olman için bir ders olur. Yanımda beş yüz sterlinlik banknotlar var, senet ve yüzüğü bana verdiğinde onları sana vereceğim."

Bay Goldhanger buna biraz gülmekten kendini alamadı, çünkü pek mizah duygusu olmamasına rağmen, genç bir bayanın emriyle ilgisinden vazgeçeceği düşüncesiyle gıdıklanmadan edemedi. "Sanırım senet ve yüzüğün bende kalmasını tercih ," dedi.

"Sanırım bunu tercih edersiniz," dedi Sophy.

Bay Goldhanger, "Bay Rivenhall'a büyük zarar verebileceğimi düşünmelisiniz, leydim," dedi. "Kendisi Oxford'da, değil mi? Evet, benimle yaptığı bu küçük alışverişi bilselerdi orada pek memnun olacaklarını sanmıyorum. Ya da-"

"Hiç memnun olmazlar," dedi Sophy. "Bu senin için biraz garip , değil mi? Ama belki de onları, Mr. Rivenhall reşit değildi."

"Ne kadar zeki bir genç bayan!" diye gülümsedi Bay Goldhanger.

"Hayır, ama çok sağduyuluyum ve eğer senet ve yüzüğü vermeyi reddedersen, benim için en iyi yolun bir an önce

Bow Street'e gidin ve tüm meseleyi oradaki hakimın önüne koyun."

Gülümsemesi soldu; Bay Goldhanger daralmış göz kapaklarının ardından onu izledi. "Bunu yapmanın akıllıca olacağını sanmıyorum," dedi.

"Öyle değil mi? Yapabileceğim en akıllıca şeyin bu olduğunu düşünüyorum ve Bow Street'te sizden haber almak isteyeceklerine dair güçlü bir his var içimde."

Bay Goldhanger da bu duyguyu paylaşıyordu. Ama Sophy'nin söylediklerinde ciddi olduğuna inanmıyordu, müşterileri reklamdan hiç hoşlanmıyordu. "Sanırım Lord Ombersley bana paramı ödemeyi tercih eder," dedi.

"Bunu yapacağını tahmin ediyorum ve yüzden ona bu konuda hiçbir şey söylemedim, çünkü birazcık cesaret için sizin gibi bir yaratık tarafından şantaja uğramanın saçma olduğunu düşünüyorum."

Bu eşi benzeri görülmemiş bakış açısı Bay Goldhanger'ın konuğundan hoşlanmamasına yol açmaya başladı. Kadınların ne yapacağı belli olmazdı. Sandalyesinde öne doğru eğildi ve Bay Rivenhall'ın borcunun herhangi bir kısmını reddetmesi halinde başına gelebilecek daha tatsız sonuçlardan bazılarını ona açıklamaya çalıştı. İyi konuşuyordu ve dinleyenleri etkilemekte nadiren başarısız olan uğursuz bir konuşmaydı. Bugün başarısız oldu.

"Bütün bunlar saçmalık," dedi Sophy, onun sözünü keserek, "bunu sen de benim kadar biliyor olmalısın. Bay Rivenhall'a olacak tek Çey büyük bir azar iğitmesi ve bir süre için babasının gözünden düşmesi olur, Oxford'dan gönderilmesine gelince, öyle bir Çey yok! Orada bu konuda hiçbir Çey bilmeyecekler, çünkü genç adamlara fahiÇ fiyatlarla borç para vermekten daha kötü Çeyler yaptığınıza inanıyorum ve Bow Street'e gittiğimde, bire on sizi bambaÇka bir suçtan hapse atmayı baÇaracaklardır! Dahası, bir gence borç para verdiğiniz kanun memurları tarafından öğrenildiği anda

bir kuruşunu bile geri alamayacaksınız. Bu yüzden lütfen artık benimle bu saçma şekilde konuşma! Senden ya da yapabileceğin hiçbir şeyden zerre kadar korkmuyorum."

"Çok cesursunuz," dedi Bay Goldhanger nazikçe. "Ayrıca bana söylediğiniz gibi çok sağduyulusunuz. Ama benim de sağduyum var leydim ve beni görmeye ailenizin, hizmetçinizin, hatta Bay Hubert Rivenhall'ın rızasıyla, hatta bilgisiyle geldiğinizi sanmıyorum. Belki de Boy Street'te benim aleyhimde bilgi verecektiniz. Bilmiyorum, ama belki de size bu fırsat hiç verilmeyebilir. Güzel ve genç bir bayana karşı sert davranmak istemem, bu yüzden küçük bir uzlaşmaya varalım mı? Yanınızda getirdiğiniz beş yüz poundu ve kulağınıza taktığınız o güzel incileri bana vereceksiniz, ben de size Bay Rivenhall'ın senedini vereceğim ve ikimiz de tatmin olacağız."

Sophy güldü. "Sanırım fazlasıyla tatmin olursunuz!" dedi.

"Sana bono ve yüzük için beş yüz pound vereceğim, daha fazlasını değil."

"Ama belki de sizi onlara sağ salım ve yara almadan kavuşturmak için bana çok ama çok daha fazlasını vermeye razı olacak sevgi dolu ebeveynleriniz vardır?"

Konuşurken sandalyesinden kalktı, ama sakıncalı konuğu, uygun bir telaş göstermek yerine, sadece sağ elini manşonundan çekti. Elinde küçük ama son derece kullanışlı bir tabanca tutuyordu. "Lütfen tekrar oturun, Bay. Goldhanger!" dedi.

Bay Goldhanger oturdu. Hiçbir kadının tetik çekmek şöyle dursun, yüksek sesli raporlara bile dayanamayacağına inanıyordu ama Sophy'yi bu inancını test etmek istemeyecek kadar çok görmüştü. Aptal olmaması için ona yalvardı.

"Silah kullanmayı bilmediğimden korkmamalısın," dedi Sophy ona güven verici bir şekilde. "Gerçekten de çok iyi bir . Belki de sana şunu söylemeliyim ki

Bir süre İspanya'da bulundum, tabii ki orada haydutlar gibi pek çok sevimsiz insan var. Babam bana ateş etmeyi öğretti. Onun kadar iyi bir nişancı değilim ama bu mesafeden istediğim yerinize bir kurşun sıkabilirim."

"Beni korkutmaya çalışıyorsunuz," dedi Bay Goldhanger hışımlla, "ama ben kadınların elindeki silahlardan korkmam ve bunun boş olduğunu da çok iyi biliyorum!"

"O sandalyeden dolu olduğunu göreceksin," dedi Sophy. "En azından ölmüş olacaksın, ama bunun nasıl olduğunu bileceğini umuyorum."

Bay Goldhanger tedirgin bir kahkaha attı. "Peki size ne olacak leydim?" diye sordu.

"Bana pek bir şey olacağını sanmıyorum," diye cevap verdi.

"Ve öldüğünüzde bunun sizi nasıl ilgilendireceğini anlayamıyorum. Yine de, eğer , kanun memurlarına ne söylemem gerektiğini sana söyleyeceğim."

Bay Goldhanger, kibarlığını bir kenara bırakarak, bunu duymak istemediğini söyledi.

"Biliyor musun," dedi Sophy, hafifçe kaşlarını çatarak, "her halükarda seni vurmamın çok iyi bir şey olacağını düşünmeden edemiyorum. İlk geldiğimde bunu yapmak istememiştim, çünkü doğal olarak cinayeti onaylayamam, ama çok kötü bir adam olduğunuzu görüyorum ve gerçekten cesur bir insanın şimdi ateş edip dünyaya büyük zarar veren birinden kurtulup kurtulmayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum."

"Şu aptal silahı bırak da iş konuşalım!" Bay Goldhanger ona yalvardı.

"Konuşacak başka bir şey yok ve elimde silah varken kendimi çok daha rahat hissediyorum. Almaya geldiğim şeyi bana verecek misiniz, yoksa Bow Street'e gidip orada beni kaçırmaya çalıştığınızı mı söyleyeyim?"

"," dedi Bay Goldhanger, , "ben sadece fakir bir adamım! Siz-" Sophy, "Sana beş yüz poundunu geri ödediğimde çok daha zengin olacaksın," diye belirtti.

Yüzü güldü, çünkü birkaç dakikadır gerçekten de bu bile vazgeçmek zorunda kalabilirmiş gibi görünüyordu. "Pekâlâ," dedi. "Herhangi bir tatsızlık istemiyorum, bu yüzden bonoyu geri vereceğim. Yüzüğü geri veremem, çünkü o benden çalındı."

"Bu durumda," dedi Sophy, "kesinlikle Bow Street'e gideceğim, çünkü orada çalındığına benim kadar inanmayacaklarına eminim. Eğer sizde değilse, satmış olmalısınız ve bu da kovuşturmaya uğrayabileceğiniz anlamına gelir. Daha bu sabah çok saygıdeğer bir kuyumcuya rehinli eşyalarla ilgili yasanın ne olduğunu sordum."

Bay Goldhanger, bu kadınca yasa bilgisinden tiksinererek ona nefret dolu bir bakış fırlattı ve "Onu satmadım!" dedi.

"Hayır, sizden de çalınmadı. Bu masanın çekmecelerinden birinde olduğunu sanıyorum, senetle birlikte, çünkü değerli eşyalarınızı içine kilitlemek için değilse, neden böyle güzel bir mobilya parçası satın aldığınızı anlayamıyorum. Ve belki de içinde kendi silahınızı saklıyorsunuzdur, bu yüzden belki de sizi uyarmalıyım, eğer tetiği benden daha çabuk çekerseniz, aileme tam olarak nereye gittiğimi ve amacımın ne olduğunu bildirmek için evime bir mektup bıraktım."

"Senin gibi bir kızım olsaydı, ona sahip olmaktan utanırdım!" dedi Bay Goldhanger gerçek bir duyguyla.

"Saçmalık!" dedi Sophy. "Muhtemelen benimle gurur duyardınız ve bana nasıl yankesicilik yapılacağını öğretirdiniz. Ve eğer benim gibi bir kızın olsaydı, için yerleri ovar ve gömleğini yıkardı, böylece sen de

şimdi olduğundan çok daha iyi durumda olurdun. Lütfen beni daha fazla bekletmeyin, çünkü sizinle konuşmaktan çok sıkıldım ve gerçekten de sizi en başından beri sıkıcı buluyorum!"

Bay Goldhanger'a kötü adam, kan emici, dolandırıcı, şeytan, gulyabani ve daha sayısız kötü isim takılmıştı ama hiç kimse ona tam bir can sıkıcı olduğunu söylememiş, kurbanlarından hiçbiri de ona böylesine eğlenen bir küçümsemeyle bakmamıştı. Uzun, kemikli parmaklarını Sophy'nin boğazına dolamak ve yavaşça boğazını sıkarak hayatını söndürmek isterdi. Ama Sophy'nin elinde bir silah vardı, bu yüzden onun yerine masasındaki bir çekmecenin kilidini açtı ve titreyen elleriyle istediği şeyi aradı. Bir yüzük ve bir kâğıt parçasını masaya doğru itti ve "Para! Paramı ver bana!"

Sophy senedi aldı ve okudu; sonra yzkle birlikte çantasına koydu ve bu uygun kaptan bir tomar banknot çıkarıp masanın üzerine koydu. "İşte burada," dedi.

Mekanik bir şekilde saymaya başladı. Sophy ayağa kalktı. "şimdi lütfen sandalyenizi sırtı kapıya gelecek şekilde çevirme nezaketini gösterir misiniz?"

Bay Goldhanger neredeyse ona hırıluyacaktı, ama bu isteği yerine getirdi ve omzunun üzerinden, "Korkmana gerek yok! Gittiğinizi gördüğüme çok sevindim!" fkeden titreyerek ekledi, "Doxy!"

Sophy kıkırdadı. Anahtarı kilide sokup çevirerek, "Aptal çocukları korkutmak için çarşaf giydirilmiş bir şalgam olmaktansa, bir doxy olmayı tercih ederim!" dedi.

"şalgam mı?" diye tekrarladı Bay Goldhanger.

"şalgam-?" Ama davetsiz misafiri gitmişti.

XII

HUBERT o akşam üst kattaki odasına çıkarken, okuldan inen kuzeniyle karşılaştı. Dedi ki, "Hubert! Tam da aradığım kişi! Bekle, senin için bir şeyim var!" Sonra kendi odasına gitti ve bir iki dakika içinde yaramaz bir ifadeyle geri geldi ve "Gözlerini kapa ve elini uzat!" dedi.

"Şimdi, Sophy, bu korkunç bir şey mi?" diye kuşkuyla sordu.

"Tabii ki değil!"

"Sanki beni kandırmak istiyormuşsun gibi görünüyorsun," dedi ama itaatkâr bir şekilde gözlerini kapadı ve bir elini uzattı.

Sophy yüzüğünü ve bonosunu içine yerleştirdi ve ona artık gözlerini açabileceğini söyledi. Bunu yaptı ve o kadar şiddetli bir şok yaşadı ki yüzüğü düşürdü. "*Sophy!*"

"Ne kadar dikkatsiz bir yaratıksın!" dedi. "O aptal kâğıt parçasını yakmayı ihmal etme! Neredeyse kendim yakacaktım, çünkü onu cebinizde bırakmanın tam size göre bir hareket olacağından eminim, ama sonra gerçekten kurtarıldığını kendiniz görmek istersiniz diye düşündüm."

Yüzüğü için eğildi. "Ama Sophy, bu senin eline nasıl- kim-nasıl geçti?"

"Sizin Bay Goldhanger'dan aldım tabii ki."

Bir nefes verdi. "O yaşlı şeytanın evine gitmedin! Bunu yapmış olamazsın!"

"Evet, yaptım. Beni ne durdurabilir ki?"

"Yüce Tanrım!" diye bağırdı. Kadının bileğini ve sertçe, "Neden sana verdi? Ona borcum olan parayı ödediğini mi söylüyorsun?"

"Oh, bunu hiç düşünme! Yanımda beş yüz pound vardı ve bir ara bana geri ödeyeceğini umuyorum. Bu kadar şaşırmana gerek yok, seni aptal çocuk!"

"Sophy, buna dayanamıyorum!" dedi boğuk bir sesle. "Ayrıca, bana aylık yüzde on beğle borç verdi ve senedimi hakından bir kuruğ bile ağayıya satmayacağını çok iyi biliyorum! Sophy, bana gerçeğı söyle!"

"Ben de öyle yaptım. Elbette bundan pek hoşlanmadı, ama istediğimi yapmak zorundaydı, çünkü ona reddederse Bow Street'e gideceğimi söyledim. Bence onun hakkında çok haklıydın, Hubert! Muhtemelen Londra'daki her hırsızla işbirliği içindedir, çünkü o tehdidi savurduğum anda onu ne kadar tedirgin ettiğimi görebiliyordum, bu yüzden büyük olasılıkla yargıçların dikkatini çekmek istemiyordur."

"Goldhanger bu şeylerden vazgeçmesi için korkutulmasına izin mi verdi? *Goldhanger* mı?" dedi kuşkuyla.

"Başka ne yapabilirdi ki? Ona, bütün mesele açığa çıkarsa başına çok kötü bir şey geleceğini düşünmenin saçma olduğunu ; Bow Street'e gidersem parasının bir kuruşunu bile geri alamayacağını biliyordu."

"*Sen* o iğrenç alçakla birliktesin! Korkmadın mı, Sophy?" diye sordu merakla.

"Hayır, hiç de değil." Özür dileyerek ekledi, "Biliyor musunuz, en ufak bir hassasiyetim yok! Sör Horace bunun çok şaşırtıcı ve hiç de kadınsı olmadığını söylüyor. Ama gerçeğı söylemek gerekirse, Goldhanger'ın gülünç bir insan olduğunu düşünüyordum. El Moro'dan çok daha fazla korkuyordum! Gerillalardan biriydi ve korkunç bir hayduttu! Bir gece Sör Horace evde yokken adamlarıyla birlikte eve girmişlerdi ama bunu boş verin!

Sürekli maceralarını anlatan insanlar hayal edilebilecek en sıkıcı kişilerdir!"

"Sophy, sana bir kötülük yapmış olabilir-!"

"Evet, ama tabancam , bu yüzden çok geçmeden bu fikirden vazgeçti!" diye açıkladı.

"Sophy, Sophy, ne yapacağım ben?" diye haykırdı.

"Hiçbir şey. Yapılacak bir şey kalmadı. , yoksa yemeğe geç kalacağım. O kağıdı yakmayı unutma!"

Kekeleyerek yaptığı teşekkür ve protestoları yarıda keserek odasına çekildi ve o gece onu bir daha yalnız görmediği için bunları tekrarlayamadı. Kendi partisiyle meşguldü, ama arkadaşları onu neşesiz bir ruh hali içinde buldular.

Düşünceleri gerçekten de hüzünlü bir kargaşa içindeydi ve Goldhanger'a olan borcundan kurtulduğu için duyduğu rahatlama ilk başta çok büyük olsa da, konuyu düşünmeye vakit bulur bulmaz yerini çok rahatsız edici bir suçluluk duygusuna bıraktı. Sophy gibi sıradan bir kadının (ve kendisinden daha genç birinin) sadece borcunu ödemekle kalmayıp, Goldhanger gibi birini onun adına ziyaret etmiş olması onu sandalyesinde kıvrandırmıştı. Blue Ruin aklını başına getirmekte pek başarılı olamadı ve sabahın erken saatlerinde Berkeley Meydanı'na gittiğinde, bu yeni zorluğun çözümüne akşamın başında olduğundan daha yakın değildi; kafasındaki tek tutarlı düşünce, henüz keşfedilmemiş bir şekilde kuzenine derhal beş yüz pound ödemesi gerektiği idi.

Bay Rivenhall ertesi gün Leicestershire'dan döndü ve Berkeley Meydanı'na biraz uygunsuz bir zamanda geldi. Sophy'nin uyanıklığını yeterince hesaba katmadığı Jane Storridge, metresinin mücevher kutusundan elmas damlaların kaybolduğunu keşfetmekle kalmamış, hizmetçilerin odasında öyle bir yaygara koparmıştı ki, Mrs. Ludstock, Leydi Ombersley'e, bugünlerde hizmetçilerin başlarına ne geldiğini bilmediğinden emin olsa da, kontrolü altındaki hizmetçilerden hiçbirinin Bayan Sophy'nin küpelerine dokunmadığına yemin edebileceğini ve ayrıca, adına layık bir hanımefendinin hizmetçisinin Bayan Sophy'nin küpelerine daha iyi bakacağını düşünen herkesin affedilebileceğini söylemek zorunda hissetti kendini.

Bayan Storridge'in gerekli olduğunu düşündüğünden çok daha fazla değerli eşyası vardı. Bu sözlerin özüyle birlikte Dassett de tanımlanmak istiyordu ve tavrı öylesine açık bir hakarete gebeydi ki, Leydi Ombersley aile içi bir felaketin eşiğinde durduğunu fark ederek oldukça telaşlandı. Jane Storridge'i çağırttı ve Bay Rivenhall, üç hizmetçi arasında geçen ve zavallı Leydi Ombersley'i dehşete düşürecek kadar üstü kapalı imalarla dolu, buz gibi medeni bir diyalogun sonunu duymak için tam zamanında geldi. Bay Rivenhall bir açıklama istemeye fırsat bulamadan, Sophy yürüyüş kıyafetiyle içeri girdi ve Cecilia'yla birlikte alışverişe çıkacaklarını, teyzesinin onlar için bir siparişi olup olmadığını sordu.

Leydi Ombersley onu rahatlamış bir şekilde karşıladı ve hemen küpelerini kaybettiğini neden söylemediğini sordu.

Sophy irkilmedi ama yanaklarında çok hafif bir kızarma oldu. Mükemmel bir soğukkanlılıkla cevap verdi: "Küpelerimi kaybetmedim, sevgili hanımefendi. Bu nedir?"

"Ah, aşkım, hizmetçin elmas damlalarının çantandan kaybolduğunu söylüyor ve böyle bir şeyin olmasını dünyada istemezdim!"

Sophy onun yanağını öpmek için eğildi. "Lizzie Teyze, çok özür dilerim! Jane'e söylemeyi unutacak kadar aptal olduğum için tamamen benim hatam! Kaybolmadılar. Temizlenmesi ve sıfırlanması için kuyumcuya . Kancalardan biri biraz gevşemişti. Küpelerin nerede olduğunu bilip bilmediğimi sormadan önce hanımefendilerini endişelendirmekle ne kadar aptallık etmişsin Jane!"

"Temizlenmiş mi?" diye bağırdı Bayan Storridge. "Neden, Bayan Sophy, sanki Londra'ya ilk geldiğimizde tüm mücevherlerinizi temizlenmesi için Rundell ve Bridge'e götürmedim!"

"Evet, ama balo gecesi o damlaların çok sıkıcı görüldüğünü düşünmüştüm," diye cevap verdi Sophy. "Git artık Jane; hanımefendileri yeterince rahatsız oldu!"

Kuzeninin gözlerinin yüzünde olduğunun farkındaydı ve kuzenine doğru attığı hızlı bir bakış, gözlerinde rahatsız edici derecede araştırmacı bir ifade olduğunu ona bildirmişti.

Ancak Rivenhall hiçbir şey söylemedi, o da hizmetçisinden kurtuldu, teyzesinin yerine getirmesi gereken bir işi olmadığından emin oldu ve ne kendisinin ne de Bay Rivenhall'ın elmas küpelerinin yokluğunu fark etmeyeceğine inanarak oradan .

Ama ertesi gün Leydi Ombersley, Cecilia, Selina ve Hubert'le birlikte hafif bir öğle yemeğine oturduğu sırada Bay Rivenhall odaya girdi ve ona küçük bir paket uzattı. "Küpeleriniz, kuzen," dedi kısaca. "Sanırım artık sizi tatmin edecek şekilde temizlendiklerini göreceksiniz."

Sophy hayatında ilk kez konuşma yetisinden yoksun kalmıştı. Neyse ki onun bir şey söylemesini beklemiyor gibiydi, çünkü kendine bir dilim jambon kesmek için arkasını döndü ve annesiyle konuşmaya başladı, o yıl yazın herhangi bir bölümünü Brighton'da geçirmek isteyip istemediğini öğrenmek istiyordu. Leydi Ombersley bu soruyu Sophy'ye yöneltti.

Brighton onun yapısına uymuyordu ama Kral Naibi orayı o kadar gözde bir yer haline getirmişti ki, Haziran ayında seçkin kişiler oraya akın ediyordu ve Sophy isterse sezonun bir bölümünde orada bir ev kiralayabilirdi.

Şehirde kalmak için kendine göre nedenleri olan Cecilia, "Anne, Brighton'da hiç iyi olmadığını biliyorsun! Lütfen gitmemize izin verme! Eminim Pavilion'daki partilerden daha aptalca bir şey yoktur ve odalardaki aşırı sıcak insanı bayıltıyor!"

Sophy burayı ziyaret etme isteğini hemen reddetti ve yemeğin geri kalanı Ombersley, Thorpe Grange ve Scarborough'nun rakip cazibe merkezlerini tartışmakla geçti.

Regent'ın Brighton'ı himayesi altına almasından önce Ramsgate'te geçirdiği yaz, bu tatil beldesini tamamen gölgede bırakmıştı.

Masadan kalktıklarında, bir süredir kuzenini yalnız çalışan Hubert, "mi var Sophy? Bir süre bahçede dolaşmak ister misin?"

"Teşekkür ! Belki zamanla! Charles, müsait olduğunda seninle biraz konuşabilir miyiz?"

Onun doğrudan bakışlarına gülümsemeden karşılık verdi. "Elbette! Şimdi, eğer isterseniz."

Leydi Ombersley belli belirsiz şaşırmış görünüyordu; Selina, "Sırlar! Acaba bir komplo mu hazırlıyorsunuz? Hoşumuza gidecek mi?"

"Öyle heyecan verici bir şey değil," diye yanıtladı Sophy hafifçe. "Sadece, Charles benim için bir görev üstlendi."

Koridoru geçip kütüphaneye kadar ona eşlik etti. Hiçbir zaman lafı dolandırmayı sevmezdi ve adam kapıyı kapatır kapatmaz, "Şimdi lütfen bana bunun ne anlama geldiğini söyleyin. Küpelerimi sattığımı nereden biliyordunuz ve neden -sanırım- onları benim için geri aldınız?" diye sordu.

"Onları geri aldım çünkü onları elden çıkarmanız için aklıma sadece iki neden geliyor."

"Gerçekten de! Peki bunlar ne olabilir, Kuzen Charles?"

"Balonuzun faturalarını görmeme hiç izin verilmedi, ancak bu konularda biraz deneyimim var ve kabaca bir toplamı tahmin edebilirim. Eğer açıklamanız buysa, benden hiçbir şey istemeyebilirsiniz. Sizin de bildiğiniz gibi bu anlaşma en başından beri benim için iğrençti."

"Sevgili Charles, hakkında Gey bilmediğin bir sürü masrafım var! Saçmalıyorsun, biliyorsun!"

"Babanızın karşılamaya hazır olmadığı herhangi bir masrafınız olduğunu sanmıyorum."

Bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Aklınıza gelen nedenlerden ikincisinin ne olduğunu henüz bana söylemediniz," dedi.

Çatık kaşlarının altından ona baktı. "Korkarım ki parayı Hubert'e borç verdiniz."

"Aman Tanrım! Kovun onu!" diye haykırdı gülererek. "Lütfen, neden böyle bir şey yapayım?"

"Umarım yapmamışsındır. Genç aptal, Jericho'da olmasını dileyebileceğim bir grup adamla Newmarket'teydi. Orada büyük bir meblağ mı kaybetti?"

"Öyle olsaydı, benim yerime size söylerdi herhalde!"

Masasına doğru yürüdü ve üzerinde duran bazı kâğıtları dalgınca düzelitti. "Korkmuş olabilir," dedi. Başını kaldırıp baktı. "Bu muydu yani?"

"Paraya, sizi içine çekmeyeceğim nedenlerden dolayı ihtiyacım vardı," diye cevap verdi. "Charles, sana diğer soruma henüz cevap vermediğini belirtmeliyim. Küpeleri sattığımı nasıl anladın?"

"Bu bir varsayım değildi. Biliyordum."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Dükkanda saklanmadığınızı varsayıyorum!"

"Hayır, değildim. Ama dün eve dönerken Brook Sokağı'na uğradım ve Bayan Wraxton'ı gördüm." Duraksadı ve tekrar kuzenine baktı. "Bayan Wraxton'ın, sizin zor durumda olmanızdan korktuğunu bana söylemeyi görev bildiğini anlamalısınız! Siz bu satışı gerçekleştirirken Leydi Brinklow'la birlikte Rundell ve Bridge'deydi. Anlaşılan Bridge ofisinin kapısını tam olarak kapatmamıştı; Bayan Wraxton sesinizi tanıdı ve Bridge'e söylediğiniz bir şeye kulak misafiri olmaktan kendini alamadı."

Bir sandalyenin arkalığına uzanmış olan eli cilalı tahtaya sıkıca kapandı, ama bir an sonra tekrar gevşedi. Tüm duyguların yok olduğu bir sesle, "Bayan Wraxton'ın ilgisinin sonu yok. Benim işlerimle ilgilenmesi ne büyük bir incelik! Sanırım sizinle konuşmak yerine benimle konuşmasını yasaklayan şey incelikti."

Yüzü kızardı. "Bayan Wraxton'la nişanlı olduğumu unutmamalısınız. Bu şartlar altında bana bu konudan bahsetmeyi bir görev bildi. Sizinle arasında, sizden bir açıklama istemesini mümkün kılacak bir ilişki olmadığını düşünüyordu."

"Bu kesinlikle doğru," dedi Sophy. "İkiniz de, sevgili kuzenim, benimle böyle bir anlaşmaya varamazsınız! Ve eğer yapmayı seçtiğim herhangi bir şey için benden açıklama istemek gibi bir düşünce varsa, sana söyleyeyim, şeytana gidebilirsin!"

Gülümsedi. "O zaman belki de Eugenia'nın bu konuda seninle konuşmaya cesaret edememesi iyi oldu, çünkü şeytana gitmesini söyleselerdi çok şaşırdı. Kendini kaybettiğinde hep baban gibi mi konuşuyorsun Sophy?"

"Hayır, her zaman değil. Özür dilerim! Ama bu oldukça dayanılmazdı!"

", ama bu görüşmeyi talep etmemiş olsaydınız sizden bir açıklama istemezdim."

"Bayan Wraxton'a kulak asmamalıydınız! Kúpelerimi yeniden satın almaya gelince, Tanrım, beni nasıl bir duruma !"

O konuğurken arkasından kapı açıldı ve Hubert odaya girdi. Son derece beyaz, ama son derece kararlı görünüyordu ve sarsılarak, "Özür dilerim, ama bütün gün sizinle konuşmak istiyordum, Sophy, ve- ve Charles'la! Bu yüzden geldim!"

Bay Rivenhall hiçbir şey söylemedi, ona o delici bakışlarından birini bile atmadı, ama Sophy dönüp elini uzattı. "Evet, lütfen içeri gel Hubert!" dedi ona gülümseyerek.

Onun elini tuttu ve biraz sarsarak bastırdı.

"Cecilia bana küpelerinden ve tüm o tekmelerden bahsetti... Sophy, o muydu? Eğer , her halükarda buna katlanamam ve katlanmayacağım da! Charles'a her şeyi anlatmayı tercih ederim!"

Elini bırakmadan önce onun elinin baskısına karşılık verdi. Sakin bir tavırla, "Biliyor musun Hubert, Charles'a söylememekle hata ettiğini düşünmüşümdür hep, çünkü Mr. Wychbold bir keresinde bana, zor durumda kaldığında gitmek isteyeceği başka kimse olmadığını söylemişti. Eğer ona güvenebiliyorsa, *sizin* güvenmek için ne kadar çok sebebiniz olmalı! Bensiz çok daha iyi olacağınıza ikna oldum, bu yüzden sizi yalnız bırakacağım."

Sözlerinin Bay Rivenhall üzerinde nasıl bir etki yaratmış olabileceğini görmek için ona bakmadı ve hemen odadan çıktı.

Bay Rivenhall sessizce, "Sanırım ne olduğunu biliyorum, ama söyle bana Newmarket?" dedi.

"Bundan daha kötü! Evet, Newmarket'ta kaybettim ama bu işin en küçük kısmı!" dedi Hubert.

Bay Rivenhall başıyla bir sandalye işaret etti. ". En kötü yanı ne?"

Hubert bu davete icabet etmedi. Endişesi, duygularını hiçbir şekilde ifade etmeyen kavgacı bir ton takınmasına neden oldu. "Geçen yıl size borçlarımın tamamını söylemediğimi de biliyorsunuzdur!"

"Genç aptal!" diye yorumladı kardeşi, hiç öfkelenmeden.

"Bunu biliyorum, ama siz dediniz ki- Oh, , şimdi bunları konuşmanın bir anlamı yok!"

"Öfkelendiğimde söylediğim her şeyi kastetmediğimi bilmelisiniz. Ancak, eğer dilimin bir suçu varsa, bunun için özür dilerim. Devam et!"

"Sana söylemem gerektiğini biliyorum," diye mırıldandı Hubert. "Ve keşke Tanrı'ya söyleseydim, bunun yerine-" Sözüünü kesti, bir nefes aldı ve tekrar başladı. "Gelebileceğimi düşünmüştüm. Bundan hoşlanmayacaksınız! Bana bunun yanlış olduğunu söylemenize gerek yok, çünkü bunu biliyorum! Ama başkaları-"

"O zaman sana yanlış olduğunu söylemeyeceğim. Ama bana ne olduğunu söyle, çünkü henüz hiçbir şey bilmiyorum!"

"Tanıdığım bir adamla Pall Mall'daki bir yere gittim. Ve St. James's Place'de başka bir yere. Rulet ve French Hazard! Ve çok büyük miktarda para kaybettim!"

"Aman Tanrım!" Bay Rivenhall sertçe haykırdı. "Bu ailede yeterince şey yaşamadık mı?"

Birdenbire sertleşen sesindeki acılık Hubert'in irkilmesine ve somurtkanlık bariyerinin arkasına çekilmesine neden oldu. "Öfkeleneneceğini biliyordum ama o kadar da kötü olduğunu sanmıyorum! Keşke böyle rezil bir şansım olmasaydı, ama sonuçta herkes oynuyor!"

Bir an için ağabeyi sert bir cevap verecekmiş gibi göründü, ama kendini kontrol etti ve onun yerine pencereye doğru yürüdü ve kaşlarını çatarak dışarı baktı. Bir süre durakladıktan sonra aniden, "Babamın kumar borçlarının toplamını biliyor musun?" diye sordu.

Hubert şaşırmıştı, çünkü bu konu aralarında daha önce hiç konuşulmamıştı. "Hayır, yani oldukça ağır olduğunu biliyorum elbette, ama tam olarak ne kadar olduğunu hiç duymadım," diye cevap verdi.

Bay Rivenhall ona söyledi.

Şaşkın bir sessizlik oldu. Sonunda Hubert bozdu. "Ama- ama- Tanrım, Charles! Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi?"

Bay Rivenhall kısa bir kahkaha attı.

"Ama Charles, o kadar parayı *sen* ödemedin!

"Pek sayılmaz. Bir kısmını hallettim ama mülk hala büyük ölçüde ipotek altında. Sizi bu konuya sokmama gerek yok. Artık babam yönetimi bana devrettiğine göre, ailemi Tick nehrinden çekip çıkarabileceğime dair makul bir umudum var. Ama alacaklılarla uğraşmak, hayatımı iş adamımızla yollar ve araçlar bulmakla geçirmek tam bir şeytanlık!"

"Yüce Tanrım, öyle olmasını tercih ederdim! Dinle Charles, tüm bunlara bir de ben eklediğim için çok üzgünüm!"

Bay Rivenhall masaya geri döndü. "Evet, biliyorum. Borcunuz büyük bir mesele değil, ama eğer kumar oynamak kanınızda varsa-"

"değil! Bunun için korkmanıza gerek yok, çünkü kartları yarıdan fazla önemsemiyorum ve sizi temin ederim ki o lanet cehennemlere gitmekten hiç zevk almadım!" Odada bir tur attı, kaşları yavaş yavaş çatılmaya başlamıştı. Birden durdu ve haykırdı: "Neden bana söylemedin? Hadi oradan, ben çocuk değilim! Bana söylemeliydin!"

Bay Rivenhall yarı gülümseyerek ona baktı. "Evet, belki de öyle yapmalıyım," dedi yumuşak bir sesle. "Ama ne kadar az insan bilirse o kadar iyi. Annem bile her şeyi bilmiyor."

"Anne! Hayır, gerçekten! Hiç sanmıyorum! Ama bana söylenmesine hakkım vardı, öylece devam etmeme izin verilmek yerine... Her Geyi omuzlamak ve kendinden baĞka kimsenin en ufak bir Gey yapamayacağını düĞünmek tam sana göre Charles! Size yardım edebileceğim bir düzine yol olduğunu söyleyebilirim! Bana öyle geliyor ki, bir an önce Oxford'dan aşağı inip bir yerlerde uygun bir görev bulmalıyım ya da orduya katılmalıyım -hayır, bu olmaz, çünkü bana bir komisyon satın almak zorunda kalacaksın ve bir süvari alayına ya da Muhafızlara katılmasam bile-"

"Kesinlikle olmaz!" diye araya girdi ağabeyi, eğlenerek ve oldukça duygulanarak. "Kaldığın yerde kalarak beni memnun edeceksin."

Onlar! Henüz son ayaklarımız üzerinde değiliz. Neden, seni domuz pastırması beyinli genç aptal, amacımın senin, Theodore'un ve kızların babamın lanet olası aptallığı yüzünden acı çekmemenizi sağlamaktan başka ne olduğunu sanıyorsun? Eğer malikaneyi yönetmemde bana yardım etmek istersen, bunu yapabilirsin ve ben de sana minnettar olurum, çünkü Eckington'un yaşı ilerliyor. Ondan kurtulamam, çünkü o kadar uzun zamandır bizimle birlikte ki, kalbinin kırılacağını söyleyebilirim, ama çok az faydası var ve genç Badsey'e henüz büyük bir güvenim yok. İş için bir kafan var mı?"

Hubert kararlılıkla, "Bilmiyorum, ama yakında öğreneceğim!" diye cevap verdi. "Uzun tatil için aşağı indiğimde bana öğretebilirsin. Ve dikkat et Charles! Beni karanlıkta bırakmak yok!"

"Hayır, çok iyi. Ama beni hala biraz karanlıkta bırakıyorsunuz. Bu kadar parayı ne zaman kaybettiniz? Son zamanlarda değil herhalde?"

"Noel'de. Her şeyi açıklığa kavuşturursam iyi olacak! Alçak bir tefeciye gittim ve ondan altı aylığına beş yüz dolar borç aldım. Newmarket'te her kuruşunu ve daha fazlasını geri kazanacağımı sanıyordum. Ama lanet olası vida yerine oturmamıştı!" Kardeşinin yüz ifadesini gördü ve "Öyle bakmana gerek yok! Yemin ederim yaşadığım sürece bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım! Elbette sana gelmeliydim, ama-"

"Bana gelmeliydin ve gelmemiş olman senden çok benim hatam olmalı!"

"Oh, şey, bunu bilmiyorum!" Hubert rahatsız bir sesle konuştu. "Sanırım seni daha yakından tanısaydım bunu yapardım. Sophy en başından beri böyle yapmam gerektiğini söyledi ve Tanrım, ne yapmak istediği hakkında en ufak bir fikrim olsaydı hemen sana koşardım!"

"Yani para için ona başvurmadınız mı?"

"Yüce Tanrım, hayır! Charles, Sophy'den borç para alacağımı düşünemezsin değil mi?"

"Ben öyle düşünmemiştim. Ama bu kadar kötü tanıdığımızı da düşünmemiştim... Neyse, boğ ver onu! Sophy bunu nereden biliyordu ve eğer parayı ondan ödünç almadıysanız, neden küpelerini sattı?"

"Paramparça olduğumu tahmin etti. Ona söylememi istedi ve sana tek kelime etmemeyi tercih ettiğimi söylediğimde bana borç para vermeyi teklif etti. Tabii ki reddettim! Ama Goldhanger'ın nerede oturduğunu biliyordu ve bana ne yapmak istediğini söylemeden bizzat onu görmeye gitti ve el notumu ve yüzüğümü geri aldı. Büyükbabam Stanton-Lacy'nin zümrütünü rehin vermek zorundaydım. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum, çünkü yaşlı şeytana faizin bir kuruşunu bile ödemediğine yemin ediyor. O çok inatçı bir kız! Ama tahmin edebileceğiniz gibi buna dayanamazdım!"

"Sophy tefeciye mi gitti?" diye tekrarladı Bay Rivenhall kuşkuyla. "Saçmalık! Böyle bir şey yapmış olamaz!"

Hubert, "O yalan söyleyecek biri değil ve söylediği de bu!" diye açıkladı.

Birkaç dakika sonra, Sarı Salon'da kitap okuyan Sophy'nin konuşması Bay Rivenhall'ın içeri girip kapıyı arkasından kapatmasıyla kesildi ve açıkça, "Sana çok şey borçluyum kuzen," dedi. Evet, Hubert bana şeyi anlattı. Size ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bana hiç borçlu değilsin," diye cevap verdi Sophy. "Bana küpelerimi geri verdiniz! Aslında söylenecek bir şey yok! Bayan Wraxton'ın annenizle birlikte salonda olduğunu biliyor musunuz? Lord Bromford da öyle, bu yüzden buraya sığındım."

"Söylenecek çok şey var," diye cevap verdi, umursamaz bir tavırla. "Keşke bana söyleseydin!"

"Hubert'in size olan güvenine ihanet etmemi ciddi olarak bekleyemeyeceğinize ikna oldum. Bununla birlikte, sizi karanlıkta bırakması için onu cesaretlendirdiğimi düşünmemelisiniz. İçinde bulunduğu durumu size anlatması için ona çok ciddi tavsiyelerde bulundum, ama bunu yapmaktan o kadar korkuyor gibiydi ki ısrar edemedim."

Adamın yüzünde biraz sert bir ifade gördü ve ekledi:

"Kardeşler arasında yaş farkının fazla olduğu durumlarda bunun genellikle böyle olduğuna inanıyorum. Sen de zaman zaman çok zorlu oluyorsun, değil mi?"

"Gerçekten de öyle görünüyor. Sana minnettar olmadığımı sanma, Sophy! Kendisine doladığı sarmalı keşfettiğini bilmiyorum-"

"Oh, o kadar da zor değilmiş! Zavallı çocuk Londra'ya geldiğimden beri oldukça bitkin görünüyordu!

Newmarket'ten döndükten sonra, başına felaket niteliğinde bir şey gelmiş olması gerektiği açıkça görülüyordu. Bana sır vermek istemedi ama şüphelerimi size tehdit edince bütün o aptal hikâye ortaya çıktı."

Ona baktı, gözleri sert ve parlaktı. "Hubert'in aklını kurcalayan bir şey olduğunu fark etmesi gereken kişinin ben olduğumu çok iyi biliyorum!"

Adamın çok mahcup olduğu belliydi; kadın, "Belki de düşünmen gereken başka şeyler vardır. Erkekler kadınlar kadar çabuk fark etmezler. Size her şeyi anlattığına çok sevindim. Bunun üzerinde çok fazla durmayın. Unutmak gibi bir tehlikesi olmayan bir ders aldığınızdan eminim."

"Sanırım haklısınız. Ben de onu uçarı biri olarak görüyordum, ama yanıldığım umudunu beslemem için bana bir neden verdi! Ama Sophy, bu içler acısı işin tamamını henüz bilmiyorum! Bu işte kimi çalıştırdın?"

"Hiç kimse, şerefim üzerine!" diye teminat verdi hemen.

"Konuyu her açıdan değerlendirdim ve her ne kadar

İlk başta babamın avukatına danışmaya çok istekliydim, ama kısa süre sonra bunun işe yaramayacağını gördüm. Hubert'in bu işteki rolünü ifşa etmeden başvurabileceğim kimse yoktu. Bu yüzden kendim halletmeye karar verdim!"

"Sophy, bu yaratığa kendin gitmiş olamazsın!"

"Evet, yaptım. Biliyorum çok hızlı ve cesurca davrandım, ama kimsenin bilmeyeceğini düşünmüştüm! Sonra da Hubert'in ilişkilerinin yakın çevremiz dışında bilinmesinden ne kadar hoşlanmadığınızı düşünmeden edemedim."

Adamın kendisine şaşkınlıkla baktığını gördü ve kaşlarını sorgularcasına kaldırdı.

"Hubert bana Goldhanger hakkında, onun nasıl bir adam olduğunu açıkça gösterecek kadar çok şey anlattı!" dedi.

"Sakin bana bir el senedini ve değerli bir rehini, sadece anapara karşılığında size bıraktığını söylemeyin!"

Gülümsedi. "Çok isteksizce! Ama ne kadar dezavantajlı durumda olduğunu bir düşünün! Parasını reşit olmayan birine borç vermişti ve kanunen bir kuruşunu bile geri alamazdı. Anaparasını geri almaktan memnun olduğunu sanıyorum. Bow Sokağı'na gideceğimi söylediğim anda -hem de bir girişimde bulunarak- onu hayal kırıklığına uğrattığımı görebiliyordum. Sevgili Charles, Hubert'in böyle bir yaratıkta onu korkutacak ne bulduğunu hayal bile edemiyorum! Çocukları korkutmak için bir öcü!"

Onu yakından izliyordu, kaşları düğümlenmişti. "Bu bana tamamen fantezi gibi geliyor, Sophy! Topladığım kadarıyla bu adam akredite bir tefeci değil, düpedüz bir cani! Senden faiz almak için hiç çaba sarf etmediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, para vermem ya da inci küpelerimi vermem için beni korkutmaya çalıştı. Ama Hubert beni nasıl biriyle uğraşmam gerektiği konusunda uyarmıştı ve ben de tabancamı yanımda taşıyarak önlemimi aldım."

"Ne?"

Kadın şaşırdı ve yine kaşlarını kaldırdı. "Tabancam," diye tekrarladı.

Mahcubiyeti yine inançsızlıkla ifade buldu. "Bu saçmalık olmalı! Keşke bana doğruyu söyleseniz! Benden üzerinizde bir tabanca taşıdığınıza inanmamı istemiyorsunuz! Size şimdi söylüyorum, buna inanmıyorum!"

Hızla ayağa kalktı, gözlerinde bir parıltı vardı. "Gerçekten mi? Bekle! Bir iki dakikadan fazla sürmez!"

Kendini odadan dışarı attı, ancak çok kısa bir süre sonra elinde gümüş monteli silahıyla yeniden ortaya çıktı. "Buna inanmıyor musun Charles? İnanmıyor musun?" diye sordu.

Silaha baktı. "Yüce Tanrım! Sen mi?" Elini uzattı, sanki silahı ondan alacakmış gibi, ama kadın elini tuttu.

"Dikkat edin! Dolu!"

Sabırsızca, "Bir bakayım!" diye cevap verdi.

"Sir Horace," dedi Sophy kışkırtıcı bir tavırla, "bana her zaman dikkatli olmamı ve onu kullanabileceğine tam olarak emin olmadığım birinin eline asla vermememi söyledi."

Bay Rivenhall bir an hayretle ona baktı. Göğsündeki bastırılmış duygular onu ele geçirdi. Şömineye doğru fırladı ve büyük, yaldızlı aynanın bir köşesine sıkıştırılmış olan davetiye kartını yerinden söktü. "Şunu kaldır, orada dur ve o silahı bana ver!" diye emretti.

Sophy gülererek itaat etti, korkusuzca sırtını duvara dayadı ve kartı bir köşesinden tuttu. "Seni uyarıyorum, biraz sola atıyor!" dedi soğukkanlılıkla.

Öfkeden bembeyaz kesilmişti, bu öfkenin onun tabanca kullanma becerisine yaptığı küçümseyici göndermeyle pek ilgisi yoktu, ama silahı doğrulturken bile bir ölçüde

Kolunu tekrar indirdi ve "Yapamam!" dedi. Bilmediğim bir tabancayla olmaz!"

"Soluk yürek!" diye alay etti Sophy.

Adam ona hoşnutsuz bir bakış fırlattı, bir adım öne çıkarak kartı elinden aldı ve duvardaki bir resmin köşesinin altına sıkıştırdı. Sophy büyük bir ilgiyle onun odanın diğer ucuna doğru uzaklaşmasını, dönüp kolunu kaldırmasını ve ateş etmesini izledi. Odanın dar alanında kulakları sağır eden bir patlama sessizliği bozdu ve mermi kartın bir kenarını sıyrarak kendini duvara gömdü.

"Sana sola fırlattığını söylemiştim," diye hatırlattı Sophy ona, yaptığı işi eleştirel bir gözle inceleyerek. "Sana neler yapabildiğimi gösterebilmem için yeniden dolduralım mı?"

Birbirlerine baktılar. Bay Rivenhall'ın davranışının büyüklüğü birdenbire kafasına dank etti ve gülmeye başladı. "Sophy, seni şeytan seni!"

Bu Sophy'yi de güldürdü ve bir iki dakika sonra ürkmüŒ bir kalabalık odaya daldığında, sadece dizginlenemez bir neŒe sahnesi buldular. Leydi Ombersley, Cecilia, Bayan Wraxton, Lord Bromford, Hubert, uşaklardan biri ve iki hizmetçi, belli ki şok edici bir kazanın sonuçlarını görme beklentisiyle kapı girişinde kümelenmişlerdi.

"Seni öldürebilirim, Sophy!" dedi Bay Rivenhall.

"Haksızlık! Sana bunu yapmanı *ben* mi söyledim?" diye karşı çıktı. "Sevgili Lizzie Teyze, bu kadar telaŒlı görünme! Charles sadece tabancamın düzgün olup olmadığını kontrol ediyordu!"

Bu sırada topluluğun çoğunun gözleri duvardaki gediği fark etmişti. Leydi Ombersley, destek için Hubert'in kolunu tutarak belli belirsiz bir sesle, "*Delirdin* mi Charles?" diye sordu.

Yarattığı tahribata biraz da suçluluk duygusuyla baktı. "Öyle olmalıyım, sanırım. Ancak hasar yakında telafi edilebilir. Sola fırlatıyor, Sophy. Onu ateşlediğini görmek için çok şey verirdim! Seni Manton'a götüremeyecek olmam ne yazık!"

"Bu Sophy'nin tabancası mı?" diye sordu Hubert, çok ilgilenmişti. "Jüpiter aşkına, sen çok açık sözlü birisin, Sophy! Ama onu burada ateşlemene ne sebep oldu Charles? Çıldırmış olmalısın!"

Lord Bromford, "Doğal olarak bir kazaydı," dedi. "Aklı başında bir adam, ki Rivenhall'ın öyle olduğundan kuşku duymuyoruz, hanımların yanında tabancayla ateş etmez. Sevgili Bayan Stanton-Lacy, sinirlerinize ağır bir darbe almışsınız! Başka türlü olamazdı. Bir süre dinlenmeniz için size yalvarıyorum!"

"Ben o kadar zavallı bir yaratık değilim!" Sophy cevap verdi, gözleri hâlâ doluydu. "Charles beni , eğer doğruluk payı varsa, ne gıcırdadım ne de zıpladım! Sör Horace kulaklarımı sağlam bir şekilde tıkayarak bu tür kötü huyları daha tomurcuk halindeyken yok etti!"

"Eminim hepimize her zaman örnek oluyorsunuzdur!" dedi Bayan Wraxton sert bir sesle. "Bu soğukkanlılığınıza imrenmemek elde değil! Ne yazık ki ben daha zayıf bir yapıya sahibim ve itiraf etmeliyim ki bu evde daha önce görülmemişK böyle bir gürültü beni çok ürküttü. Neyle ilgili olabileceğini bilmiyorum Charles. Yoksa bu gerçekten Bayan Stanton-Lacy'nin tabancası mıydı ve size hünerlerini mi sergiliyordu?"

"Tam tersine! Hedefimi utanç verici bir şekilde ıskalayan bendim. Bunu senin için temizleyebilir miyim, Sophy?"

Başını salladı ve silahı almak için elini uzattı. "Teşekkür ederim ama temizlemeyi ve doldurmayı kendim yapmak isterim."

"Yüklemek mi?" diye soluk soluğa kaldı Leydi Ombersley. "Sophy, o korkunç şeyi tekrar yüklemek *istemezsin*, değil mi?"

Hubert güldü. "Ben de onun çok cesur bir kız olduğunu söylemiştim, Charles! Diyorum ki, Sophy, her zaman dolu mu tutarsın?"

"Evet, çünkü ne zaman ihtiyaç duyulacağı nasıl bilinebilir ve boş bir tabanca ne işe yarar? Bunun ne kadar hassas bir iş olduğunu sen de biliyorsun! Charles'ın bunu bir çırpıda yapabileceğini sanıyorum ama ben yapamam!"

Silahı onun eline verdi. "Eğer bu yaz Ombersley'e gidersek, sen ve ben çok iyi bir maç yaparız," dedi. Elleri buluştuğunda ve kadın silahı aldığı anda, adam onun bileğini kavradı ve bir an için tuttu. "Yaptığın rezilce bir şey," dedi hafifçe alçaltılmış bir tonda. "Özür dilerim ve size teşekkür ederim!"

XIII

Bu olayın Bayan Wraxton'ın hoşuna gitmesi beklenemezdi. Bay Rivenhall ile kuzeni arasında hiç de onun hoşuna gitmeyen bir anlayış varmış gibi görünüyordu, çünkü Bay Rivenhall'a aşık olmasa da, hatta böyle bir duyguyu kendi seviyesinin çok altında görse de, onunla evlenmeye karar vermişti ve onun başka bir kadına en ufak bir ilgi göstermesine kızacak kadar kadınsıydı.

Şans Bayan Wraxton'ın yüzüne gülmemişti. Daha okul sıralarındayken, kusursuz bir soydan ve saygın bir servetten gelen bir asilzadeyle evlendirilmiş, ancak onunla resmen nişanlanacak yaşa gelmeden önce çiçek hastalığına yakalanarak ölmüştü. Marriage Mart'taki ilk iki sezonunda birkaç uygun beyefendi onun peşinden koşmak için zayıf eğilimler göstermişti, çünkü yakışıklı bir kızdı ve güzel bir paya sahipti; ama açıklanamayan nedenlerden dolayı, ağabeyi Lord Orsett'in oldukça kaba bir şekilde ifade ettiği gibi, hiçbirisi sıfıra gelmedi. Bay Rivenhall'ın teklifi, kendisinin bir kenarda bırakılacağından korkmaya başladığı bir anda gelmiş ve minnetle karşılanmıştı. Bayan Wraxton, en katı görgü kuralları içinde yetişmiş, kafasında hiçbir zaman istenmeyen romantik düşünceler beslememiş ve

Bay Rivenhall'ın adreslerini kabul etmeye istekli olduğunu babasına bildirmekte hiç tereddüt etmedi. Lord Ombersley'den hiç hoşlanmayan Lord Brinklow, Matthew Rivenhall'ın talih eseri ölümü olmasaydı, Bay Rivenhall'ın teklifini bir dakika bile düşünmezdi. Ama yaşlı asilzadenin serveti, en sofu asiller tarafından bile küçümsenmeyecek bir şeydi. Lord Brinklow kızına Charles Rivenhall'ın davasının kendi onayını taşıdığını söylemişti ve eşinden bile daha sert bir ahlakçı olan Leydi Brinklow, Eugenia'ya görevinin nerede olduğunu ve Charles'ı yozlaşmış ailesinden hangi yollarla ayırmayı umabileceğini açıkça belirtmişti.

Yetenekli bir öğrenci olan Bayan Wraxton, bundan sonra Charles'a, babasının ve kardeşlerinin suçlarını ve genel olarak istenmeyen durumlarını en nazik şekilde gösterme fırsatını hiç kaçırmadı. En saf güdülerle hareket ediyordu; Lord Ombersley ve Hubert'in değişkenliğinin Charles'ın çıkarlarına zarar verdiğini düşünüyordu; Leydi Ombersley'i içtenlikle küçümsüyor ve Cecilia'nın beş parasız küçük oğluyla evlenmeyi düşünmesine neden olan aşırı duygusallıktan da aynı içtenlikle nefret ediyordu. Charles'ı ailesinden koparmak ilk amacı olmalıymış gibi geliyordu ona, ama bazen Ombersley ailesini içine düştüğü uygunsuzluk uçurumundan kurtarmak fikri onu baştan çıkarıyordu.

Bay Rivenhall'la, babasının aşırılıklarının şiddetlendiği bir anda nişanlanan kadının nazik sözleri verimli bir toprağa düşmüştü. Kasvetli ilkelerle yetiştirilmiş, doğuştan neşesiz bir doğa, canlı bir ailenin eğlenme arzusunda yalnızca en acınası eğilimleri algılayabilirdi. Dağ gibi yığılmış faturalarla boğuşan Charles, onun haklı olduğunu düşünmeye çok meyilliydi. Ancak Sophy'nin gelişinden sonra bu düşünceleri değişir gibi oldu.

bir değişim geçirdi. Bayan Wraxton, Sophy'nin Charles'ın karakteri üzerindeki yıkıcı etkisini küçümsemek için kendini kandıramazdı ve bilgisine rağmen çok akıllı olmadığı için, sadece onun sırtını sıvazlamaya yarayan çeşitli yollarla buna karşı koymaya çalıştı. Sophy'nin ona Rundell ve Bridge'e yaptığı ziyaretle ilgili bir açıklama yapıp yapmadığını sorduğunda, kuzenine hak vermek için kendini ona gereğın bir kısmını söylemek zorunda hissettiğinde, şeytani dehası ona Hubert'in karakterinin tamamen güvenilmezliğini, babasına olan benzerliğini ve Sophy'nin iyi huylu bir davranış sergiledi.

Ama Bay Rivenhall zaten kendi vicdanının kırbacı altında kıvranıyordu ve tüm hatalarına rağmen, açık bir meseleyi tartışacak biri olmadığından, bu sözler onun hoşuna gitmedi. "Kendimi suçluyorum. Aceleyle söylediğim herhangi bir sözün Hubert'e zorluklarını bana açmaktan daha iyi bir şey olduğunu hissettirmiş olması benim için sonsuza dek sürecektir bir sitem olmalı! Bana ne kadar hata yaptığımı gösterdiği için kuzenime teşekkür etmeliyim! Umarım gelecekte daha iyisini yapabilirim. Hiç niyetim yoktu ama şimdi ona ne kadar anlayışsız görüldüğümü anlıyorum! Zavallı küçük Theodore'un, her ne pahasına olursa olsun kusurlarını benden gizlemesi gerektiği inancıyla büyümemesine özen göstereceğim!"

"Sevgili Charles, seni temin ederim ki bu aşırı bir duyarlılık!" Bayan Wraxton yatıştırıcı bir şekilde konuştu. "Kardeşlerinin davranışlarından sen sorumlu tutulamazsın!"

"Yanılıyorsun, Eugenia. Ben Hubert'ten altı yaş büyüğüm ve babamın hiçbirimizle ilgilenmediğim için -daha iyisi olamazdı- küçüklerle ilgilenmek benim görevimdi! Bunu sana söylemekten çekinmiyorum, çünkü ne durumda olduğumuzu biliyorsun!"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi: "Her zaman görevinizi yaptığınıza inanıyorum! Babanızın evine nasıl daha kesin davranış standartları, daha büyük bir disiplin ve yönetim anlayışı getirmeye çalıştığınızı gördüm. Hubert'in bu olayla ilgili duygularınızdan kuşkusu olamazdı ve davranışını başışlamak

-ki bunun oldukça şok edici olduğunu düşünmeliyim- çok uygunsuz olurdu. Bayan Stanton-Lacy'nin müdahalesi, tabii ki en nazik şekilde, bir dürtüden kaynaklandı ve vicdanı tarafından dikte edilmiş olamaz. Onun için acı verici olsa da, size her şeyi ve hemen anlatmanın onun görevi olduğuna şüphe yok! Hubert'in borçlarını bu şekilde ödemek, onu oyun oynama eğiliminde cesaretlendirmekten başka bir işe yaramazdı. Sanırım bir anlık düşünme onu bu konuda ikna etmiş olmalı, ama ne yazık ki, tüm iyi özelliklerine rağmen, korkarım Bayan Stanton-Lacy mantıklı düşünmeye pek yatkın değil!"

Adam ona baktı, gözlerinde ne tuhaf bir ifade vardı. "Hubert sana güvenmiş olsaydı, Eugenia, hikâyesini bana anlatır mıydın?" diye sordu.

"Kuşkusuz," diye cevap verdi. "Bir an bile tereddüt etmemeliydim."

"Bir an bile tereddüt etmedim!" diye tekrarladı. "İhanet etmeyeceğinize inanarak verdiğiniz bir güven rağmen mi?"

Kadın ona gülümsedi. "Bu, sevgili Charles, büyük bir saçmalık. İnsanın görevi bu kadar açıkken böyle bir şeye kafa yormak benim hiç tahammül edemediğim bir şey! Kardeşinizin gelecekteki kariyeri için duyduğum endişe, beni onun yanlışlarını size ifşa etmekten başka bir yolum olmadığına ikna etmiş olmalı. Böyle yıkıcı eğilimler

kontrol edilmeli ve sizin de söylediğiniz gibi babanız bu konuyla ilgilenmediğine göre-"

Özür dilemeden sözünü kesti. "Bu duygular aklını onurlandırabilir ama kalbini değil, Eugenia! Sen bir kadınsın; belki de sana duyulan güvenin kutsal tutulması gerektiğini anlamıyorsun! Keşke bana söyleseydi dedim, ama bu doğru değildi! Kimsenin bir emanete ihanet etmesini isteyemem! Yüce Tanrım, bunu kendim yapar mıyım?"

Hızla söylenen bu sözler yanaklarının kızarmasına neden oldu; sert bir sesle, "Bayan Stanton-Lacy'nin -sanırım o da bir kadın- bunu anladığını tahmin ediyorum," dedi.

"Evet," diye yanıtladı, "öyle. Belki de yetiştirilme tarzının sonuçlarından biri de budur! Mükemmel bir sonuç! Belki de eyleminin sonucunun ne olması gerektiğini biliyordu; belki de Hubert'i kurtarmaya sadece cömertlik güdülerıyla gitti. Bunu bilmiyorum; ona sormadım! Sonuç mutlu oldu -bana her şeyi anlatmış olsaydı olacağından çok daha mutlu! Hubert kuzeninin arkasına sığınmayacak kadar iyi bir adam; bana her şeyi itiraf etti!"

Gülümsedi. "Korkarım tarafgirliğin seni biraz kör yapıyor, Charles! Bayan Stanton-Lacy'nin mücevherlerini sattığını öğrendikten sonra gerisini de öğrenmeye mecburdun! Sizi bu durumdan haberdar edecek durumda olmasaydım, Hubert itiraf eder miydi acaba?"

Sert bir sesle, "Böyle bir konuşma sana hiç ! Hubert'e neden bu kadar haksızlık ettiğinizi ya da neden sürekli onun hakkında kötü düşünmemi istediğinizi bilmiyorum! Onun hakkında kötü düşündüm ve yanıldığım kanıtlandı! Hata bendeydi; sanki o hâlâ bir çocukmuş ve ben de onun akıl hocasıymışım gibi davrandım. Onu danışmanlarım arasına almakla daha iyi yapmış olurdum. O ve ben daha iyi arkadaş olsaydık bunların hiçbirisi olmayacaktı. Bana dedi *ki, eğer*

daha iyi tanıdım-! Bunu kardeşimden duyunca ne hissettiğimi tahmin edebilirsiniz!" Kısa bir kahkaha attı. "Gerçekten de bir seviye belirleyici! Jackson'ın kendisi bile beni daha fazla şaşırtamazdı!"

"Korkarım," dedi Bayan Wraxton, en tatlı haliyle, "eğer boks ağzı kullanmak istiyorsan, seni anlamayı asla umamam, Charles. Kuzeninin üstün bilgisiyle böyle bir dili takdir edeceğinden hiç şüphem yok!"

"Hiç şaşırmam!" diye karşılık verdi, sinirlenmişti.

Bütün eğitimi, "Bayan Stanton-Lacy'ye karşı olağanüstü bir saygı besliyor gibisiniz!" demesini engelleyemedi.

"Ben mi?" diye hayretle bağırdı. "Sophy için mi? Yüce Tanrım! Ona karşı duygularımın yeterince iyi bilindiğini sanıyordum! Keşke ondan kurtulmuş olsaydık, ama sanırım onun iyi niteliklerini göremeyecek kadar önyargılı olmam gerekmiyor!"

Kadın yumuşamıştı. "Hayır, gerçekten, umarım ben de öyle değilimdir! Lord Bromford'un teklifini kabul etmemesi ne kadar yazık! Lord Bromford mükemmel bir adam, iyi bir anlayış ve her kadın üzerinde yararlı bir etki bırakacak kadar ağırbaşlı bir muhakemeye sahip." Lord Bromford'un kendisine eğlenerek baktığını gördü ve ekledi: "Bu davayı desteklemeye eğilimli olduğunuzu sanıyordum?"

"Sophy'nin kiminle evlendiği benim için önemli değil!" dedi. "Yine de Bromford'u asla kabul etmez! Aferin ona!"

"Korkarım Leydi Bromford da sizin gibi ," dedi Bayan Wraxton. "O ve annem tanışıyorlar, biliyorsunuz ve onunla bu konuda biraz sohbet ettim. O çok mükemmel bir kadın! Bana Lord Bromford'un yapısının ne kadar hassas olduğunu ve onun için duyduğu korkuları anlattı. Onun için üzölmekten kendimi alamadım! Kuzeninizin ona asla iyi bir eş olamayacağı konusunda onunla hemfikir olmamak elde değil!"

"En kötüsü!" dedi gülerek. "Tanrı bilir böyle bir adam Sophy'ye aşık olmayı neden aklına koymuştur! Cecilia ve Hubert'in onu bu yüzden nasıl kızdırdıklarını tahmin edebilirsiniz! Batı Hint Adaları'ndaki maceralarıyla ilgili uydurdıkları masallara gelince, annem bile çılgına döndü! O çok saçma bir tuhaflık!"

"Sizinle aynı fikirde olamam," dedi. "Katılsam bile, bir erkeğin duyarlılığıyla alay edilmesini acıdan başka bir şeyle dinleyemem."

Bu sitem, Bay Rivenhall'ın hemen yola çıkmasını gerektiren yakınlardaki bir randevuyu hatırlamasına neden oldu. Kendisini daha önce nişanlısıyla hiç bu kadar az uyumlu bulmamıştı.

Öte yandan, kuzeniyle daha önce hiç bu kadar iyi geçinmemişti; bu mutlu durum neredeyse bir hafta sürdü. Kuzeninin Kemble'ın oyunculuğunu görme isteğini yerine getirmesi için ona ilham verdi. Büyük oyuncunun yapmacıklıklarını katlanılmaz bulduğunu, tuhaf yanlış telaffuzlarının en parlak histriyonik uçuşlarını mahvettiğini gizlemeden Covent Garden'da bir loca tuttu ve Cecilia ve Bay Wychbold ile birlikte Sophy'ye eşlik etti. Sophy, hakkında bu kadar övgü duyduğu bir aktör karşısında biraz hayal kırıklığına uğramıştı, ama akşam çok hoş bir şekilde geçti ve Henrietta Sokağı'ndaki Star olarak bilinen şık otelde sona erdi. Burada, mükemmel bir ev sahibi olduğunu kanıtlayan Bay Rivenhall, özel bir yemek odası ve çok şık bir akşam yemeği sipariş etmişti. Ruh hali, Kemble'ın oyunculuğu hakkında küçümseyici bir yorum yapmasını bile engelleyecek kadar sevimliydi. Bay Wychbold konuşkan ve yardımseverdi, Cecilia en iyi görünümündeydi ve Sophy daha başlangıçta sohbet topunu neşayle yuvarlayacak kadar canlıydı. Aslında, Cecilia daha sonra kardeşine iyi geceler dilediğinde, aylardır bu kadar eğlenmediğini söyledi.

"Ben de öyle," diye karşılık verdi. "Neden birlikte daha sık dışarı çıkmadığınızı düşünemiyorum, Cilly. Sence kuzenimiz Kean'i görmek ister mi? Sanırım Lane'de yeni bir oyunda rol alıyor."

Cecilia'nın bu konuda hiçbir şüphesi yoktu ama Bay Rivenhall yarım yamalak hazırladığı planı uygulamaya koymaya fırsat bulamadan önü kesilmiş ve Sophy'yle aralarındaki iyi anlayış gözle görülür bir şekilde azalmaya başlamıştı. Lord Charlbury, öğretmeninin emirlerine itaat ederek, Leydi Ombersley'den kızını ve yeğenini kendi hazırladığı küçük bir tiyatro partisine getirerek kendisini onurlandırmasını rica etti.

Bay Rivenhall bu duruma gayet iyi dayandı, ama daha sonra Bay Fawnhope'un da partiye katıldığı ortaya çıkınca, soğukkanlılığı ciddi bir darbe aldı. Görünüşe bakılırsa, hiçbir şey gecenin zevklerini aşamazdı! Bay Fawnhope'un beklenmedik varlığından kesinlikle rahatsız olan Leydi Ombersley bile, ev sahibinin ve kendisini eğlendirmek için davet edildiği kesin olan arkadaşı General Ratford'un birleşik ilgisine yenik düştü.

Bertram adlı oyunun çok etkileyici olduğu söylendi; Kean'in oyunculuğu ötesindeydi; ve Piazza'daki oldukça keyifli akşam yemeği partisi geceyi tamamladı.

Bay Rivenhall bunların çoğunu annesinden, bir kısmını Cecilia'dan öğrenmişti; Cecilia ona ne kadar eğlendiğini anlatmak için büyük çaba harcıyordu. Sophy'nin çok neşeli olduğunu söyledi ama Sophy'nin neşesinin ev sahibiyile flört etmek şeklinde olduğunu söylemeyi unuttu. Cecilia, reddedilen talibinin kırık bir kalbe sahip olmadığını görmekten doğal olarak memnundu ve kendisinin de büyüleyici kuzenini çok zayıf bir ışık altında gösteren bir eğlence biçimine dönüşmediğini düşünmekten neredeyse aynı derecede memnundu.

Lord Charlbury'nin Sophy'ye, zavallı bir hovarda olan babasının bir hanımefendinin bileğinden nasıl enfiye çektiğini göstermeye gönüllü olmasına ve Sophy'nin hemen elini uzatmasına gelince, diye düşündü Cecilia, bu kadarı yeter! Augustus'un asla böyle cüretkâr bir davranışta bulunmayacağını düşünerek mutlu oldu. O akşam böyle bir şey yapmayı kesinlikle düşünmemiştir. Tanık olduğu trajedi onu lirik bir drama yazma tutkusuyla ateşlemiştir ve bir konuk olarak davranışlarında kusur bulmak imkânsız olsa da, Cecilia'nın aklının başka yerlerde olduğuna dair güçlü bir şüphesi vardı.

Bu akşam ne kadar kötü geçtiyse, Bay Rivenhall'ın tahminine göre bundan sonra daha da kötüsü olacaktı. Lord Charlbury'nin hasta odasından çıkmasına kadar, Sophy'nin en sık görüştüğü şövalye (ya da Bay Rivenhall'ın vahşice adlandırmayı tercih ettiği gibi, cicisbeo) Sir Vincent Talgarth olmuştu. Ama Lord Charlbury'nin kısa sürede Sir Vincent'ın yerini aldığı görüldü.

Sabahları onunla Park'ta at sırtında buluşuyor, gezinti saatlerinde faytonunda otururken görülüyor, Almack's'ta iki dansa onunla birlikte katılıyor, onu kendi arabasıyla bir askeri geçit törenine götürüyor ve hatta Merton'a yaptığı bir ziyarette ona eşlik ediyordu. Lord Hazretleri bu geziden çok keyif aldığını, Markiz'in zengin ve cana yakın kişiliğinin mizah anlayışını çok etkilediğini gizlemiyordu. Sophy'ye onun yanında iki kat daha uzun süre kalmaktan mutlu olacağını söyledi. Sabah ziyaretçilerini ağırlamanın yorgunluğuyla gözlerini kapatıp onların ürkek bakışları altında uykuya dalan bir hanımefendinin alışlagelmişin oldukça dışında ve yetiştirilmeye değer bir şey olduğunu söyledi. Gülümsedi ve bunu kabul etti ama içten içe biraz da dehşete düşmüştü. Sör Vincent'ı Markiz'le birlikte otururken görmek onu çok şaşırtmıştı.

Sir Vincent onun tek ziyaretçisi değildi; Markiz'in Pulteney'de geçirdiği kısa süre, Madrid'de konukseverliğinden hoşlanan birçok beyefendiyi kendisine çekmişti; ama Sir Vincent onun en titiz ziyaretçisiydi. Binbaşı Quinton da oradaydı, Lord Francis Wolvey ve Bay Fawnhope da. Bay Fawnhope'un gelişi kolayca açıklanabilirdi; o daha çok, kısa ama görkemli kariyeri ona lirik drama için son derece uygun görünen Avusturyalı Don John hakkında bir trajedi yazmayı düşünüyordu. Kahramanının ateşli ölüm döşeğinde söyleyeceği bazı dokunaklı dizeleri çoktan bestelemiştir ve Markiz'in, başyapıtını yazarken kendisi için paha biçilmez olacak İspanyol yaşamı ve gelenekleriyle ilgili birçok ayrıntıyı kendisine açıklayabilecek bir konumda olmasının makul bir beklenti olduğunu düşünüyordu. Sonuçta, Markiz'in on altıncı yüzyılda ülkesinde geçerli olan adetler hakkındaki bilgisi onunkinden oldukça azdı, ama yakışıklı bir gencin kendisini ziyaret etmesini engelleyecek biri değildi, bu yüzden ona uyumlu bir şekilde gülümsedi ve ilgisini çekecek başka bir misafiri olmadığında onu tekrar gelmeye davet etti.

Bay Fawnhope'u hiçbir zaman erkeklikle bağdaştırmamış olan Sophy, onun Markiz'i ziyaret etmek için kendisinin de sahip olmaktan çekinmeyeceği safkan bir bindiğini öğrenince oldukça şaşırdı. Londra'ya faytonun arkasında dönmüş ve güzel, oyuncu yaratığı iyi idare ettiğini fark etmişti. Lord Charlbury'ye, Cecilia'nın şairini bir daha at üstünde görmemesinin onun yararına olacağını düşündüğünü söyledi.

İç geçirdi. "Seninle birlikte olmaktan büyük zevk almadığımı sanma sevgili Sophy, ama bütün bunlar beni nereye götürüyor? Sen biliyor musun, çünkü ben bilmiyorum!"

"Seni tam da olmak istediğin yere götüreceğine güveniyorum," diye ciddi bir şekilde cevap verdi. "Lütfen bana güvenin! Cecilia hiçbir zaman

benimle dans ettiğini görmek hoşuna gidiyor demektir, seni temin ederim!"

Bu gösteriden zevk almayan tek kişi Cecilia değildi. Bay Rivenhall, muhtemelen Charlbury ile kız kardeşi arasında bir eşleşme olabileceği umudunu hâlâ beslediği için, bunu hiç hoş karşılamamıştı; Lord Bromford da kendini tamamen dışlanmış hissederek, rakibine karşı öyle bir düşmanlık besliyordu ki, onu hoşnutluk bile karşılaması neredeyse imkânsızdı.

"Bana çok sıra dışı bir durum gibi geliyor," dedi baş sempatizanına, "sayamayacağım kadar çok hafta boyunca bir kadının -yaygın deyimle- peşinden koşan bir adamın bu kadar kısa bir süre içinde ilgisini bir başkasına aktaracak kadar kararsız olması! İtiraf ediyorum, böyle bir davranışı anlayamıyorum. Ben, sevgili Bayan Wraxton, dünyayı biraz dolaşmamış ve insanoğlunun kırılğanlığı hakkında bir şeyler öğrenmemiş olsaydım, ne yapacağımı tamamen şaşırdım! Ama Charlbury'yi hiçbir zaman yarıdan fazla sevmediğimi söylemekten çekinmiyorum. Davranışları beni şaşırtmıyor. Bayan Stanton-Lacy'nin bu kadar aldanmış olduğunu görmek beni sadece üzdü ve şaşırttı!"

"Şüphesiz," dedi Bayan Wraxton hoş bir ifadeyle, "Kıtada yaşamaya alışmış bir hanımefendinin bu konulara benim gibi evde kalmış zavallıların baktığından çok daha farklı bir açıdan bakması beklenir. Sanırım flört etmek yabancı hanımlar arasında oldukça eğlenceli bir şey."

"Sevgili hanımefendi," dedi lord hazretleri, "size şunu söylemeliyim ki ben hiçbir şekilde bayanların seyahat etmesini savunmuyorum. Bana zayıf cinsin eğitimi için gerekli bir şey gibi görünmüyor, ancak bir erkek için vazgeçilmez olduğunu düşünüyorum. Charlbury'nin bu adanın dışına hiç ayak basmadığını öğrenirsem şaşırmam.

Bu durum beni Bayan Stanton-Lacy'nin onun sosyetesine olan düşkünlüğüne her zamankinden daha çok şaşırtıyor."

Lord Bromford'un düşmanlığı, amacı tarafından gayet iyi biliniyordu. Charlbury, Sophy'yle sıra sıra yürürken bir keresinde ona şöyle demişti: "Bu maskeli balodan yüzümün akıyla çıkarsam kendimi şanslı sayabilirim! Öldürüleceğimden korkuyor musun, Sophy, seni sefil?"

Güldü. "Bromford mu?"

"O ya da Charles. İkisinden biri, umarım beni çağıran olur. On iki metreden bir saman yığınının bile vuramayacağını söyleyebilirim, ama Rivenhall'ın iyi bir nişancı olduğunu biliyorum."

Ona bakmak için başını çevirdi. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Charles?"

Adam onun bakışlarına karşılık verdi, kendi gözleri de onu sorguluyordu. "Evet, Madam Innocence! Şüphesiz kız kardeşine yapılan hakaret yüzünden! Söyleyin bana -her zaman dürüstsünüzdür- gittiğiniz her yerde herkesi ortak etmek gibi bir alışkanlığınız var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı. "Bunun onlar için daha iyi ikna olmadıkça olmaz!"

Güldü, güldü ve onlara doğru yan yana at süren Bay ve Bayan Rivenhall ile karşılaştıklarında hâlâ gülüyordu.

Sophy kuzenlerini etkilenmemiş bir memnuniyetle karşıladı ve Cecilia'nın pek de olmadığı bir egzersiz türüyle uğraştığını görünce duyduğu şaşkınlığı ifade etmekten kaçındı. O ve Charlbury, Rivenhall'larla birlikte at sürmek için atlarını çevirdiler ve biraz yol aldıktan sonra Bay Rivenhall onu diğer ikisinin arkasına düşmeye ve yolda sakın bir tempoda ilerlemeye zorladığında hiç itiraz etmedi. "Senin şu doru atını sevdim, Charles," dedi.

"Onu sevebilirsin," diye karşılık verdi Bay Rivenhall hoşnutsuzca, "ama ona binmeyeceksin!"

Ona fesatlık dolu yan bir bakış fırlattı. "Hayır mı, sevgili Charles?"

"Sophy," dedi Bay Rivenhall, otoriterlikten tehditkârlığa doğru hızla inerek, "eğer eyerini Thunderer'ımın üzerine koymaya cüret edersen, seni boğar ve cesedini Serpentine'e atarım!"

Onun çarpık sırıtışını ortaya çıkarmakta asla başarısız olmayan kahkahasını attı. "Oh, hayır, Charles, gerçekten mi? Seni suçlamıyorum! Eğer seni bir gün Salamanca'ya binmiş olarak bulursam, kesinlikle vururum ve biraz sola atan bir silahı da kabul edebilirim!"

"Evet?" dedi Bay Rivenhall. "Sevgili kuzenim, Ombersley'e gittiğimizde senin nişancılığını izlemekten büyük zevk alacağım! Düello tabancalarımla neler yapabileceğini bana göstereceksin. Sola ya da sağa bile atmıyorlar. Silah seçiminde oldukça iyiyimdir!"

"Düello tabancaları!" dedi Sophy, çok etkilenmişti. "Bunu senin için düşünmemiştim, Charles! Kaç kere dışarı çıktın? Her zaman adamını mı öldürürsün?"

"Nadiren!" diye karşılık verdi. "Düello yapmanın modası geçti, sevgili Sophy! Seni hayal kırıklığına uğratmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm!"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Bu kadar gösterişli bir şey yaptığınızı duymak gibi bir beklentim yoktu!"

Bu onu güldürdü. Elini, bir kılıç ustasının vuruşunu onaylayan bir hareketle havaya kaldırdı. "Çok iyi, Sophy! *Touché!*"

"Çit yapıyor musun?"

"Kayıtsızca. Neden?"

"Ah, sadece bu hiç öğrenmediğim bir şey!"

"Yüce Tanrım, bu nasıl olur? Sör Horace'ın sana küçük bir kılıcı nasıl kullanacağını öğretti!"

"Hayır," dedi Sophy, ağzını . "Ve bana boks yapmayı da öğretmedi, yani iki şey var Charles, bunları benden daha iyi yapabilmelisin!"

"Beni oldukça geride bırakıyorsun," diye kibarca kabul etti. "Özellikle de cilveleşme sanatında!"

Doğrudan bir saldırı yaparak onu anında şaşırttı. "Dalavere mi Charles? Umarım beni *flört etmekle* suçlamıyorsunuzdur?"

"Öyle değil mi?" dedi suratsızca. "Yalvarırım, Charlbury ile olan ilişkinizin mahiyeti beni aydınlatın!"

Ona masum bir yüz ifadesi gösterdi. "Ama Charles, bu nasıl olur? Yanılıyor olamam! Cecilia ile aralarındaki her şey sona erdi! Öyle olmasaydı onu cesaretlendireceğimi düşünemezsin!"

Doru at dörtnala koşmaya başladı ve kontrol edildi. Bay Rivenhall öfkeyle, "Budalalık! Beni kandırmaya çalışma, Sophy! Charlbury ve sen! Beni nasıl bir martı sanıyorsun!"

"Oh, hayır!" Sophy ona içtenlikle güvence verdi. "Ama Sör Horace'ı memnun etmek için yapamayacağım hiçbir şey yok ve Bromford yerine Charlbury ile evlenmeyi tercih ederim!"

"Bazen bana öyle geliyor ki," dedi Bay Rivenhall, "incelik sizin için hiç bilinmeyen bir erdem!"

"Evet, anlat bana!" dedi büyük bir içtenlikle.

Bu davete icabet etmedi ama ısırgan bir ses tonuyla, "Charlbury'nin kararlı takibinin sizi hızla kasabanın diline düşürdüğü konusunda sizi uyarmalıyım belki de.

Bunu umursayıp umursamadığınızı bilmiyorum ama sizden annem sorumlu olduğu için biraz daha sağduyulu davranırsanız size minnettar olacağımı itiraf etmeliyim!"

Sophy düşünceli bir ifadeyle, "Bana daha önce, eğer seni memnun etmek istersem yapabileceğim başka bir şeyden söz etmiştin," dedi. "Söylemeliyim ki, umarım hiçbir zaman istemem, çünkü ne kadar denesem de ne olduğunu hatırlayamıyorum!"

"Tanıştığımız günden beri senden nefret etmemi sağlamaya kararlıydın, değil mi?" diye çıkıştı.

"Hiç de değil. Bunu en ufak bir teşvik olmadan yaptınız!"

Birkaç dakika sessizce onun yanında at sürdü ve sonunda sert bir sesle, "Yanılıyorsunuz. Senden hoşlanmıyorum. Yani sizden çok zamanlar oldu. Size ne kadar borçlu olduğumu unuttuğumu da düşünmenize gerek yok."

Onun sözünü kesti. "Hayır! Lütfen artık bunları duymayayım! Bana Hubert'ten bahset! Teyzeme ondan bir mektup aldığını söylediğini duydum. O iyi mi?"

"Mükemmel, sanırım. Sadece geride bıraktığı bir kitabı kendisine göndermemi rica etmek için yazdı." Aniden sırtıttı.

"Ve bana bütün derslerine katılmaya kararlı olduğunu söylemek için! Eğer bu kararın başarısız olacağını düşünmeseydim, hemen Oxford'a giderdim! Böylesi bir erdem ancak onun en şok edici aşırılıklarda rahatlama aramasıyla sonuçlanabilir. Sana bir şey söylememe izin ver, Sophy! Daha önce hiç söylemedim. Bunu yapamadan sözümüz kesildi ve o zamandan beri hiç fırsat bulamadım! Hubert'le olan ilişkilerimde ne kadar hatalı olduğumu bana gösterdiğin için sana her zaman minnettar olmalıyım."

"Bu saçmalık, ama izin verirseniz size Cecilia'yla ilişkilerinizde ne kadar hatalı olduğunuzu gösterebilirim!" dedi.

Yüzü sertleşti. "Teşekkür ! Bu konuda anlaşmamız pek mümkün değil!"

Başka bir şey söylemedi ama Salamanca'nın dörtnala koşmasına ve Lord Charlbury ile Cecilia'yı geçmesine izin verdi.

Onları rahatça sohbet ederken buldu, Cecilia'nın onun yanında tek başına ata binmek zorunda kaldığında hissettiği sıkıntı, adamın tavırlarındaki dostça rahatlıkla çabucak ortadan kalkmıştı. Ne bir sözle ne de bir bakışla Cecilia'ya aralarında ne olduğunu hatırlattı, ama hemen Cecilia'nın ilgisini çekeceğini bildiği, istisnai olmayan bir konuda konuşmaya başladı. Bu onun için hoş bir değişiklik oldu, Bay Fawnhope'un sohbeti şu anda neredeyse tamamen büyük trajedisinin kapsamı ve yapısıyla sınırlıydı.

Bir Çairin kendisiyle tartışmasını dinlemek -kendisinin tartışmada herhangi bir rol oynadığı söylenemezdi- dramatik bir araç olarak boğ Çiirin erdemleri üzerine konuşmak doğal olarak her genç bayanın gurur duyması gereken bir ayrıcalıktı, ama söylediği her Çeyi ilgiyle dinleyen bir adamla yarım saat konuşmanın, tam olarak bir rahatlama olmasa da, hayatında hoş bir değişiklik olduğu inkar edilemezdi. Lord Hazretleri'nin genç rakibinden on yıl daha fazla dünyaya katlanmış olması boşuna değildi. Bay Fawnhope'un yakışıklı yüzü ve çekici gülümsemesi kadınların gözlerini kamaştırabilirdi, ama Mr.

Fawnhope henüz bir leydiye, onu el üstünde tutulması ve her yönden düşünülmesi gereken kırılğan bir yaratık olarak gördüğü izlenimini verme sanatını öğrenmemişti. Lord Charlbury ona "Nymph" diye hitap edemeyebilir ya da çançiçeklerini gözleriyle kıyaslayamayabilirdi, ama Lord Charlbury hava sert olduğunda ona mutlaka bir pelerin verir, yardım almadan çıkamayacağı engellerin üzerinden onu kaldırır ve her şekilde onun gözünde çok dikkatli korunması gereken değerli bir varlık olduğuna ikna ederdi.

Cecilia'nın Lord Hazretleri'nin teklifini reddettiği için pişmanlık duyduğunu söylemek abartılı olurdu ama Sophy ve Charles ona katıldıklarında, baş başa görüşmesinin yarıda kesilmesinden dolayı belli belirsiz bir memnuniyetsizlik hissettiği kesindi.

Daha sonra Sophy'yle bu konuyu soğukkanlı bir şekilde tartışmaya çalıştı ama hissettiğine kendini inandırdığı duyguları dile getirmekte tuhaf bir şekilde zorlandı. Sonunda başını bir nakış parçasının üzerine eğdi ve kuzenine Lord Charlbury'nin kendisi için teklifte bulunup bulunmadığını sordu.

Sophy buna güldü. "Aman Tanrım, hayır, seni kaz! Charlbury'nin bana karşı ciddi bir niyeti yok."

Cecilia gözlerini yere indirdi. "Gerçekten mi? Sizin için çok kararlı bir tarafgirlik gösterdiğini söylemeliydim."

"Sevgili Cecy, bu konuya değinerek seni kızdırmak istemezdim ama Charlbury'nin koluna şeyin kalbi olmadığına inanıyorum. Ömrünü bekâr olarak tamamlarsa buna hiç şaşırmam."

Cecilia ipeğini kopararak, "Ben öyle düşünmüyorum," dedi. "Sanırım sen de öyle düşünüyorsun, Sophy. Sana teklifte bulunacak ve umarım kabul edersin, çünkü insan bir başkasına aşık olmasaydı onu tercih edebileceği bir beyefendi düşünemiyorum."

"Göreceğiz bakalım," Sophy.

XIV

Bir trajedi yazma fikri Bay Fawnhope'un zihnini ele geçirdikten sonra, ücretli bir iş aramak için her türlü acil planı ortadan kaldırmış gibi görünüyordu. Birkaç kez Berkeley Meydanı'na Bay Rivenhall'ın acımasız aşağılamalarına aldırmadan geldi ve cebinde oyununun son bölümünü taşıyarak Cecilia'ya, Sophy'ye ve hatta bir keresinde daha sonra hiçbir şey anlamadığından yakınan Lady Ombersley'ye okudu.

tek kelime etmedi. Öğleden sonralarını da Merton'da geçiriyor gibiydi, ama Sophy ona Sancia'nın diğer konukları hakkında soru sorduğunda, orada kimlerin bulunduğunu hiçbir zaman net olarak hatırlayamadı. Ama Sir Vincent Berkeley Meydanı'na uğradığında Merton'a sık sık geldiğini gizlemiyordu. Açık sözlü bir yaratık olan Sophy ona açıkça ona güvenmediğini ve Sancia'nın Sör Horace'la nişanlı olduğunu unutmamasını rica ettiğini söyledi.

Sir Vincent hafifçe güldü ve kızın çenesini sıktı, bir an fazla tuttu ve yüzünü yukarı kaldırdı. "Öyle mi, Sophy?" dedi, onu sorguya çekerek. "Ama senin koşum koşmayı teklif ettiğimde beni kabul etmedin! Mantıklı ol, Juno! Eğer beni reddedersen, dizginimdeki ellerine uysalca karşılık vermemi bekleyemezsin!"

Bileğini kavramak için elini kaldırdı. "Sör Vincent, Sör Horace'a elinizin tersiyle hizmet edemezsiniz!" dedi.

"Neden olmasın?" diye sordu soğukkanlılıkla. "Bana da aynısını yapmayacağını mı sanıyorsun? Sen muhteşem bir masumsun, sevimli Juno!"

Bay Rivenhall salona gelmek için bu uğursuz anı seçtiğinden, Sophy daha fazla bir şey söyleyemedi. Sir Vincent utanmadan onu bıraktı ve ev sahibini karşılamak için ilerledi. Karşılması soğuktu; ziyaretini uzatması için ona hiçbir teşvikte bulunulmadı.

Rivenhall, kuzenine, kötü şöhretli bir çapkını kendisiyle yakınlık kurması için cesaretlendirmesi konusundaki fikrini çekinmeden söyledi.

Sophy onu büyük bir ilgiyle dinledi, ama onu utandırmayı umduysa hayal kırıklığına uğradı, çünkü cevap olarak söylediği tek şey şuydu: "Bence azarlamaların çok iyi Charles, çünkü söyleyecek söz bulmakta hiç zorlanmıyorsun! Ama bana *iflah olmaz* bir çapkın diyebilir misin?"

"Evet, yapardım! Tanıştığın her kırmızı ceketliyi eve dadanması için cesaretlendiriyorsun! Charlbury'yi peşinden koşturarak utanmaz davranışlarınla kasabayı konuşturuyorsun ve bununla da yetinmeyip Talgarth gibi bir adamın sana sanki bir han hizmetlisiymişsin gibi davranmasına izin veriyorsun!"

Gözlerini ona doğru açtı. "Charles! Yaptığın şey bu mu? Çenelerini mi çimdikliyorsun? Hiç bu kadar şaşırmamıştım! Bence yapmamalısın!"

"Beni fazla sinirlendirme Sophy!" dedi tehlikeli bir sesle. "Ellerimin kulaklarını sıkmak için nasıl kaşındığını bilseydin, dikkatli olurdun!"

"Oh, eminim asla yapmazsın!" dedi gülümseyerek. "Sir Horace'ın bana boks yapmayı öğretmediğini ve bunun ne kadar haksızlık biliyorsun! Ayrıca, ne yaptığım neden umurunda olsun ki? Ben senin kız kardeşlerinden biri değilim!"

"Tanrı'ya şükür!"

"Evet, gerçekten, çünkü sen en korkunç kardeşsin, biliyorsun! Kendine pasta yapmayı bırak! Sör Vincent üzücü bir vaka, ama sizi temin ederim bana asla zarar vermez. Bu onun kurallarına tamamen aykırı olurdu, çünkü beni küçük bir kızken tanırdı ve Sir Horace'ın arkadaşıdır. Söylemeliyim ki, o çok tuhaf bir yaratık! Sancia, açıkça görülüyor ki, en ufak bir kutsallığı bile yok." Alnı kırıştı. "Bu yönde yapabileceklerinden çok korkuyorum. Acaba onunla evleneceğimi söylesem mi?"

"Ne?" diye haykırdı Bay Rivenhall. "O adamla evlenmek mi? Bu çatı altındayken olmaz!"

"Evet, ama bunu belki de Sör Horace'a borçlu olduğumu düşünmeden edemiyorum," diye açıkladı. "Bunun bir fedakârlık olacağını kabul ediyorum, ama kendisi yokken Sancia'ya bakmam için bana güvendiğinden eminim ve bunu nasıl engelleyeceğimi hiç anlamıyorum."

Vincent'in onun sevgisini almasını engelleyeceğim, tabii onunla evlenmezsem. Çok fazla adresi var, biliyorsun!"

"Bana yle geliyor ki," dedi Bay Rivenhall sert bir sesle, "aklınızı kaçırmışsınız! O adamla birlikte olma düşüncesini aklınızdan geirdiğinize inanmamı beklemeyin!"

"Ama Charles, seni çok mantıksız buluyorum!" diye belirtti. "Daha bir hafta önce, bu evden ne kadar çabuk gidersem o kadar memnun olacağını söylemiştin, ama Charlbury ile evlenebileceğimi söylediğimde çılgına , şimdi de zavallı Sir Vincent'in adını bile duymak istemiyorsun!"

Bay Rivenhall buna cevap vermek için hiçbir girişimde bulunmadı. Sadece kuzenine karanlık bir bakış fırlattı ve, "Beni şaşırtabilecek tek bir şey var, o da Talgarth'ın sana teklifte bulunduğunu öğrenmek!" dedi.

"đaırmıđ olmalısınız," dedi Sophy sakın bir sesle, "nk bunu defalarca yaptı. Sanırım bu onun için bir alışkanlık haline geldi. Ama ne demek istediğini anlıyorum ve haklısın; onun sözüne inanırsam çok rahatsız olur. Elbette onunla nişanlanabilirim ve Sr Horace döndüğünde ağlayarak çekip gidebilirim, ama bu bana pek de hoş görünmüyor, öyle değil mi?"

"Son derece yle!"

İçini ekti. "Evet ve o kadar zeki ki, ne yapmak istediğimi tahmin sanıyorum. Sanırım Merton'a gidebilirim ve bu da Sr Vincent için kesinlikle zor olur. Ama korkarım Sancia bundan hiç hoşlanmaz."

"Ona sempatim var!"

Sophy ona baktı. Onun hayret ve dehşet dolu bakışları altında iri gözyaşları göz kapaklarından yavaşça szlerek yanaklarından aşağı yuvarlandı. Ne burnunu çekti, ne yutkundu, ne de hıçkırdı; sadece gözyaşlarının toplanıp düşmesine izin verdi.

"Sophy!" diye bağırdı Bay Rivenhall, gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı. Ona doğru istemsiz bir adım attı, kendini kontrol etti ve oldukça dağınık bir sesle, "Lütfen yapmayın! Öyle bir niyetim yoktu. Benim nasıl olduğumu bilirsiniz! İstedğimden fazlasını söylüyorum, ne zaman-Sophy, Tanrı aşkına ağlama!"

"Oh, beni durdurmayın!" diye yalvardı Sophy. "Sör Horace bunun benim *tek* başarım olduğunu söylüyor!"

Bay Rivenhall ona ters ters baktı. "Ne?"

"Çok az insan bunu yapabilir," diye güvence verdi Sophy. "Ben bunu daha on yaşındayken büyük bir rastlantı sonucu keşfettim. Sör Horace bunu geliştirmem gerektiğini, çünkü çok yararlı bulacağımı söyledi."

"Sen-sen-" Kelimeler kifayetsiz kaldı Bay Rivenhall. "Derhal durun!"

"Oh, !" dedi Sophy, damlaları dikkatle silerek. "Bana kötü şeyler söylemen gibi üzücü düşünceleri aklımdan çıkarmazsam devam edemem, ya da-"

"Ağlamak için en ufak bir istek duyduğunuzu sanmıyorum!" dedi Bay Rivenhall sert bir sesle. "Bunu sadece beni dezavantajlı duruma düşürmek için yaptınız! Siz, istisnasız, en iğrenç, en utanmaz kişilersiniz... Yine başlamayın!"

Güldü. ", ama madem kadar kötüyüm, belki de gidip Sancia'nın yanında kalmam daha iyi olur."

"Şunu anlayın!" dedi Bay Rivenhall. "Amcam sizi açıkça annemin bakımına bıraktı ve o İngiltere'ye dönene kadar bu evde kalacaksınız! Markiz hakkındaki bu saçma sapan düşüncelere gelince, onun yapmayı seçebileceği hiçbir şeyden sorumlu tutulamazsınız!"

"İnsanın bağlı olduğu kişilerin refahı söz konusu olduğunda, sorumlu olmadığı söylenemez," dedi Sophy basitçe. "İnsan hizmet etmek için çaba göstermeli. Yine de bu olayda ne yapmam gerektiğini algılayamıyorum. Keşke Sancia'nın Sör Horace'ın evinde kalması mümkün olsaydı!"

"Ashtead'de mi? Bu nasıl hizmet etmeli?"

"Kasabaya o kadar da yakın değil," diye işaret etti.

"Sadece on altı ya da on yedi mil, sanırım!"

"Merton'dan iki kat daha uzakta ama bunun için hayıflanmanın bir anlamı yok. Sir Horace buranın bakımsız olduğunu, yaşanacak gibi olmadığını söylüyor. İngiltere'ye döndüğünde her şeyi yoluna koyacakmış. çok geç olmaz!"

"Neden çok geç olsun ki?" diye sordu Bay Rivenhall, onu kasten yanlış anlayarak. "Lacy Malikânesi'nin tamamen boş olmadığını sanıyorum! Amcam bazı hizmetkârları görevlendirmede mi?"

"Sadece Claverings ve sanırım bahçelere ve çiftliğe bakacak bir adam. Ama kastetmediğimi siz de çok iyi biliyorsunuz!"

"Eğer tavsiyemi dinlerseniz," dedi Bay Rivenhall, "Markiz'in işlerine karışmayacaksınız!" İğneleyici bir şekilde ekledi, "Ya da başka birinin! Ve bana tavsiyemi dinlemek istemediğinizi söyleme zahmetine girmeyin, çünkü bunu zaten biliyorum!"

Sophy ellerini kucağında kavuşturdu ve başparmaklarını oynatmaya başladı, yüzünde o kadar anlamsız bir uysallık ifadesi vardı ki adam gülümsemek zorunda kaldı.

Ama sezon ilerledikçe giderek daha az gülümsüyordu. Henüz Saray'a takdim edilmediği için Sophy, Naip'in Carlton House'daki büyük şenliğine davet edilmemişti ama onun katılmadığı başka bir sosyete etkinliği neredeyse yoktu. Bay Rivenhall bu davetlerin çoğunda annesine ve iki suçlusuna eşlik ediyordu, ama zamanının önemli bir bölümünü kız kardeşinin Bay Fawnhope'la dans edişini ve kuzeninin Charlbury'yle çirkin bir şekilde flört edişini izleyerek geçirmek zorunda olduğu için

Temmuz ayında Ombersley ev halkının Ombersley Court'ta güven içinde yaşadığını gördüğünde minnettar olacağını söylemeye zorlanmıştı. Ayrıca Sophy'nin çeşitli talipleri arasında bir seçim yapmasını ve böylece bir gün ziyaretçisiz bir eve dönebilmesini diledi. Bayan Wraxton belki de Sir Horace'ın İngiltere'den daha fazla uzak kalmayacağını umduğunu söyledi ama bu dengesiz beyefendiden şimdiye kadar aldığı tek mektupta Brezilya'dan hızlı bir dönüş beklentisinden söz edilmediği için buna fazla güvenemiyordu.

"Bayan Wraxton gözlerini mahcup bir ifadeyle yere indirerek, "Eylülde hâlâ sevgili Leydi Ombersley ile birlikte olacaksa, Charles, sanırım nedimelerimden biri olması için ona yalvarmalıyım," dedi. Bu çok medeni bir davranış olur!"

Bunu kabul etti, ama ancak bir anlık duraksamadan sonra. "O zamana kadar amcamın dönmüş olacağına inanıyorum. Ombersley'de başımıza ne işler açacağını Tanrı bilir ama bir şeyler bulacağından hiç şüphem yok!"

Ama Temmuz ayı geldiğinde Ombersley diye bir şey kalmamıştı. Bay Rivenhall eski bir sözünü yerine getirerek üç kız kardeşini Gertrude'un doğum gününü kutlamak için Astley's Amphitheatre'a götürdü ve bu eğlenceden bir hafta sonra Dr. Baillie Amabel'e ilaç yazması için çağrıldı.

Kız hemen hemen aynı anda hastalık belirtileri göstermeye başlamıştı ve doktor daha sonra Bay Rivenhall'a kızın ateşinin nereden bulaşmış olabileceğinin bilinmediğini defalarca söylemesine rağmen, Rivenhall inatla kendini suçlamaya devam etti. Küçük kızın çok hasta olduğu belliydi, başı sürekli ağrıyor, ateşi geceleri endişe verici bir şekilde artıyordu.

Tifüsün korkunç hayaleti başını kaldırdı ve Dr. Baillie'nin Amabel'in şikâyetinin bu belanın ne bulaşıcı ne de tehlikeli olan daha hafif bir türü olduğuna dair verdiği tüm teminatlar Lady Ombersley'in korkularını yatıştıramadı. Bayan Ombersley

Adderbury, Selina ve Gertrude'la birlikte Ombersley'e gönderilmişti; uzun tatilin ilk birkaç haftasını Yorkshire'daki akrabalarının yanında geçiren Hubert ise, bütün tehlikeler geçene kadar Berkeley Meydanı'na yaklaşmaması konusunda uyarılmıştı.

Leydi Ombersley, Cecilia ve Sophy'yi dualarını dinlemeleri için ikna edebilseydi onları da sürgüne gönderirdi ama onlar kararlıydı. Sophy, Amabel'inkinden çok daha ölümcül ateşler geçirdiğini ve şimdiye kadar kızamıktan daha kötü bir hastalığa yakalanmadığını söyledi; Cecilia da annesinin üzerine şefkatle eğilerek, güçten başka hiçbir şeyin onu yanından ayıramayacağını söyledi. Zavallı Leydi Ombersley sadece ona sarılıp ağlayabiliyordu. Bünyesi, çocuklarının hastalıklarını metanetle karşılamasını sağlayacak kadar güçlü değildi. Amabel'e kendi elleriyle bakmayı çok istese de, çocuğun rahatsızlığını görmeye dayanamıyordu. Duyarlılığı kararlılığına galip geldi; Amabel'in yanaklarındaki telaşlı kızarıklığı görmek bile en kötü kasılmalarından birine yol açtı, öyle ki Cecilia ona hasta odasından kendi yatağına kadar yardım etmek ve hizmetçisini Doktor'a yalvarmaya göndermek zorunda kaldı.

Baillie'ye evden ayrılmadan önce onu ziyaret etmesini söyledi.

Lady Ombersley, Maria'yı dünyaya getiren küçük kızının benzer koşullar altında trajik ölümünü unutamamış ve Amabel'in hastalığının başlangıcından itibaren iyileşme umudunu yitirmişti. Bay Rivenhall'ın da Yorkshire'daki teyzesinin yanına gitmesi talihsizlik olarak görülüyordu, çünkü onun varlığı stresli zamanlarda annesi üzerinde her zaman sakinleştirici bir etki yapıyordu ve Amabel ateşi yükseldikçe Charles'ın yanına gelmesi için sık sık ağlıyordu. Bir erkek sesinin onu yatıştırabileceği umuluyordu, bu yüzden babası odasına sokuldu ve beceriksizce onu mantıklı olmaya ikna etmeye çalıştı. Enfeksiyondan korkmuyordu, doktor ona bunun bir hastalık olduğunu söylemişti.

Yetişkin bir insanın bu hastalığa yakalanması nadir görülen bir durumdu, ancak küçük kızının durumunu görünce çok etkilenmesine rağmen, çocuklarına hiçbir zaman fazla ilgi göstermemiştir ve şimdi onu susturmayı başaramadı. Gerçekten de gözyaşları o kadar özgürce akıyordu ki odadan çıkmak zorunda kaldı. Dr. Baillie, yaşlı Hemşire'ye kuşkuyla bakarak başını salladı ve Bayan Pebworth'u Berkeley Meydanı'na gönderdi.

Hacimli bir kadın olan Bayan Pebworth, sulu gözleri ve dağ gibi şapkasıyla, kendisini karşılayan iki genç bayana sevgiyle gülümsedi ve boğuk bir sesle onlara korkmamalarını, çünkü küçük sevgilinin kendi sorumluluğunda güvende olacağını söyledi. Gelişinin üzerinden on iki saat geçmeden, Bayan Stanton-Lacy'nin emriyle Jane Storridge tarafından binadan çıkarıldıktan sonra, malikânenin kapalı kapısında iğneleyici sözler söylüyordu.

Sophy'nin Dr. Baillie'ye açıkça bildirdiğine göre, sürekli olarak kare bir şişeden su içen ve hastası inleyip dururken ateşin yanındaki bir sandalyede bütün gece uyuyan bir hemşireden pekâlâ vazgeçebilirlerdi. Böylece, Bay Baillie Londra'dan gelen haberi alır güneye doğru yola çıkan Rivenhall, Berkeley Meydanı'na vardığında, annesini sinir çarpıntılarından muzdarip, babasını White's ya da Wattier's'de rahatlamaya çalışırken, kız kardeşini yatağında bir saatlik uykuyu kaçıran ve kuzenini de hasta odasının komutanı olarak buldu.

Leydi Ombersley, ev halkı sıkıntıya düştüğünde Charles'ın tüm nahoş davranışlarını unutmuş ve onun tek desteği olduğunu düşünmeye başlamıştı. Onun soyunma odasına girdiğini görünce duyduğu sevinç, tifüse yakalanabileceği korkusuyla yatıştı. Kanepeye uzanmıştı ama kollarını onun boynuna dolamak için ayağa kalktı ve haykırdı: "Charles! Oh, sevgili oğlum, Tanrı'ya şükür geldin! Bu çok korkunç ve zavallı küçük Clara'm gibi onun da benden alınacağını biliyorum!"

Bu konuşma bir gözyaşı patlamasıyla sona erdi ve birkaç dakika boyunca tamamen Amabel'in ruh halini yatıştırmakla meşgul oldu. Kadın sakinleşince, Amabel'in şikâyetinin mahiyeti hakkında soru sormaya cesaret etti. Kadının verdiği cevaplar birbirinden kopuktu ama Amabel'i durumun vahim olduğuna ve hastalığın muhtemelen Astley's Amphitheatre'da ortaya çıktığına ikna etmeye yetecek kadarını söyledi. O kadar dehşete düşmüştü ki, birkaç dakika boyunca hiçbir şey söyleyemedi ama kanepenin yanındaki sandalyeden aniden kalktı ve pencereden dışarı bakmaya başladı. Annesi gözlerini silerek, "Keşke bu kadar zayıf olmasaydım! Biliyorsun Charles, çocuğumun yanında olmayı ne kadar çok istiyorum! Ama onu öyle bitkin, öyle kızarmış görmek en kötü çarpıntılara neden oluyor ve eğer beni tanırsa, üzülmekten başka bir şey yapamaz! Odaya girmeme zor izin verecekler!"

"Sana uygun değil," dedi mekanik bir sesle. "Ona kim bakıyor? Addy burada mı?"

"Hayır, hayır, Dr. Baillie diğer çocukları Ombersley'e göndermenin daha akıllıca olacağını düşündü. Bize korkunç bir yaratık gönderdi -en azından ben onu hiç görmedim, ama Cecilia onun sarhoş bir sefil olduğunu söyledi- ve Sophy de onu gönderdi. Yaşlı Hemşire sorumlu ve ona nasıl güvenileceğini biliyorsunuz! Kızlar da ona yardım ediyor, bu yüzden Dr. Baillie bu konuda hiçbir tedirginlik duymamam gerektiğini söylüyor. Sevgili Sophy'nin çok iyi bir hasta bakıcı olduğunu ve hastalığın kendi seyrinde ilerlediğini söylüyor, ama ah, Charles, onun kurtulacağına kendimi inandıramıyorum!" Hemen Sophy'nin yanına döndü ve kendini, onun gibi aceleci birinden beklenmeyecek bir sabırla, Sophy'nin endişelerini yatıştırmaya adanmıştı. Kaçabileceği zaman kaçtı ve kız kardeşini bulmak için üst kata çıktı. O sahanlığa ulaştığında kız kardeşi yatağından yeni kalkmış ve odasından çıkıyordu. Solgun ve yorgun görünüyordu, ama onu görünce yüzü aydınlandı ve kısık bir sesle, "Charles! Gelmene güvenebileceğimizi biliyordum! Sen de mi

Anneme? Senin varlığına o kadar çok ihtiyaç duyuyor ki!"

"Şu anda onun soyunma odasından geliyorum. Cilly, Cilly, bana Amabel'in Astley'deki o lanetli geceden birkaç gün sonra hastalanmaya başladığını söyledi!"

"Sus! Benim odama gel! Amabel mavi yedek odada ve burada bu kadar yüksek sesle konuşmamalısın! Biz de öyle düşünmüştük ama Dr. Baillie öyle olamayacağını söyledi. Diğer ikisinin iyi olduğunu hatırlayın! Addy daha dün haber gönderdi." Yatak odasının kapısını usulca kapattı. "Bir dakikadan fazla kalmamalıyım. Annemin bana ihtiyacı olacak."

"Zavallı kızım, ölümüne bitkin görünüyorsun!"

"Hayır, hayır, değilim! Yaptığım hemen hemen hiçbir şey yok, öyle ki bazen Sophy ile o iyi kalpli hizmetçisinin bütün yükü omuzlarında taşıdıklarını görmek beni çok üzüyor! Çünkü Hemşire artık idare edemeyecek kadar yaşlandı ve zavallı küçük Amabel'in bu kadar rahatsız olduğunu görmek onu çok üzüyor. Ama içimizden biri sürekli annemin yanında olmazsa, kendini spazmlarından birine kaptırıyor, onun tarzını bilirsiniz! Ama şimdi sen buradasın ve beni bu görevden kurtaracaksın!" Gülümsedi ve onun elini sıktı.

"Birini gördüğüme bu kadar sevineceğimi hiç düşünmemiştim! Amabel de öyle!"

Sık sık seni arıyor ve nerede merak ediyor! Geleceğinizi bilmeseydim, sizi çağırtmam gerekirdi! Enfeksiyon kapmaktan korkmuyor musun?"

Sabırsız bir el hareketi yaptı.

"Hayır, bunu düşünmeyeceğinden emindim. Sophy yürüyüşe çıktı. Dr. Baillie bize temiz havada egzersiz yapmamız gerektiğini söylüyor ve sizi temin ederim biz de buna çok itaat ediyoruz! Hemşire öğleden sonra Amabel'le oturuyor."

"Onu görebilir miyim? Bu onu tedirgin etmez mi?"

"Hayır, gerçekten! Sanırım onu rahatlatacaktır. Eğer uyanıksa, ve kendisi. Odasına gelmek ister misiniz?"

Şimdi mi? Onu zavallı bir şekilde değişmiş bulacaksın, zavallı küçük şey!"

Onu hasta odasına götürdü ve usulca içeri girdi. Amabel huzursuzdu ve çok ateşliydi, rahatlamaşı için yapılan önerileri endişeyle reddediyordu, ama en sevdiği gördüğünde, ağır gözleri hissedilir şekilde parladı ve kızarmış yüzüne belli belirsiz bir gülümseme geldi. Elini uzattı, o da elini tuttu ve ona iyi gelecek şekilde nazıkçe ve neşeyle konuştu. Amabel onun gitmesine izin vermek istemedi ama Cecilia'nın bir işaretiyle elini onun zayıf tutuşundan kurtardı ve eğer Amabel iyi bir kız olur ve Hemşire'nin hazırladığı ilacı yutarsa birazdan tekrar geleceğine söz verdi.

Onun bu görüntüsü karşısında oldukça GağırmıGtı ve Cecilia'nın, ateGi geçtikten sonra hastanın kaybettiğı kiloyu hızla geri alacağına dair verdiği teminata inanmakta güçlük çekiyordu. Yaşlı Hemşire'nin bir hasta odasını yönetebilecek yeterlilikte olduğunu da düşünemiyordu. Cecilia bunu kabul etti ama komutanın Sophy'de olduğunu söyleyerek onu rahatlattı.

"Dr. Baillie kimsenin daha iyi idare edemeyeceğini söylüyor ve gerçekten de Charles, Amabel'in onunla ne kadar iyi olduğunu görsen bundan şüphe etmezdin! Onda öyle bir kararlılık, öyle bir sertlik var ki! Zavallı Hemşire, küçük sevgiliyi istemediğı bir şeyi yapmaya hoşlanmıyor ve ayrıca, Dr. Baillie'ye uymayacak eski moda fikirleri var. Ama kuzenimizin onun talimatlarına harfiyen uyacağına güvenebileceğini söylüyor. Oh, onu Amabel'den koparamazsın!

Sophy'nin odasından uzun süre ayrı kalması ölümcül olabilir."

"Sophy'ye çok minnettarız," dedi. "Ama onun böyle bir iş yapması doğru değil! Enfeksiyon riskini bir kenara bırakırsak, bize hasta bakıcılığı yapmak için gelmedi!"

"Hayır," dedi Cecilia. "Yapmadı elbette, ama- ama- nasıl olduğunu bilmiyorum, ama ailemizin o kadar bir parçası gibi görünüyor ki, insan böyle şeyleri düşünmüyor!"

Adam sustu ve kadın annelerine gitmesi gerektiğini söyleyerek yanından ayrıldı. Daha sonra Sophy'yi görüp onunla tartışmaya kalkıştığında, Sophy onun sözünü kısa kesti.

"Eve dönmene çok sevindim, sevgili Charles, çünkü Amabel'e bundan daha iyi gelecek bir şey olamazdı. Zavallı annenin de senin varlığının desteğine ihtiyacı var. Ama bu saçma sapan üslupla konuşmaya devam edersen yakında binlerce kilometre uzakta olmanı dileyeceğim!"

"Sizin kendi var," diye ısrar etti. "Sarı Salon'daki şöminenin üzerinde bir düzine kadar davetiye kartı görmüş olmalıyım! Küçük kız kardeşim uğruna tüm eğlencelerinizden vazgeçmenizi doğru bulmuyorum!"

Gözleri ona gülüyordu. "Hayır, gerçekten! Birkaç balodan vazgeçmek zorunda kalmam ne kadar şaşırtıcı bir şey! Buna nasıl dayanacağım, merak ediyorum? Bu üzüntü içinde, evdeki partilerde teyzemin refakatini talep etmek ne kadar hoşuma giderdi! Şimdi, lütfen bu konuda daha fazla şey duymama izin vermeyin, ama böyle saçmalıklarla canınızı sıkarak yerine, teyzemin aklını çelmek için ne yapabileceğinizi deneyin! Onun sinirli yapısını ve en ufak bir şeyin bünyesini nasıl altüst ettiğini bilirsiniz! Onu yatıştırma ve sakinleştirme görevi tamamen zavallı Cecy'ye düşüyor, çünkü baban, eğer bunu söylediğim için bana kızmazsan, böyle bir krizde en ufak bir işe yaramıyor!"

"Biliyorum," diye cevap verdi. "geleni yapacağım. Cecilia'nın bunu ne kadar zor bir görev olarak gördüğünü tahmin edebiliyorum. Gerçekten de onu bu kadar bitkin görünce şok oldum!" Tereddüt etti ve biraz sert bir sesle, "Bayan Wraxton belki orada yardımcı olabilir. Amabel'in odasına girmesini önermem, ama eminim annemle birlikte oturursa

bazen faydası olmalı! Zihninin tonu öyle ki-" Kuzeninin yüz ifadesindeki değişikliği fark ederek sözünü kesti ve biraz sert bir ifadeyle, "Bayan Wraxton'dan hoşlanmadığınızın farkındayım, ama siz bile onun sakın sağduyusunun bu çıkmazda değerli olduğunu kabul edersiniz!" dedi.

"Sevgili Charles, beni yeme! Dediğin gibi olduğundan hiç şüphem yok!" Sophy cevap verdi. "Dene bakalım, bu eve gelecek mi!"

Daha fazlasını söylemedi, ama Bay Rivenhall'ın nişanlısının, ailesinin acısını içtenlikle paylaşmakla birlikte, kendisini enfeksiyon tehlikesine maruz bırakmaya hiç niyeti olmadığını anlaması uzun sürmedi. Elini sevgiyle sıkarak ona, annesinin tüm tehlike geçene kadar eve girmesini kesinlikle yasakladığını söyledi. Bu doğrudu. Leydi Brinklow bunu Bay Rivenhall'a kendisi söylemişti. Bay Rivenhall'ın Amabel'i ziyaret etme cüretini gösterdiğini öğrenince telaşlanmış ve bir daha gelmemesi için ona yalvarmıştı.

Bayan Wraxton kendi öğüdünü de ekledi. "Gerçekten de Charles, bu hiç akıllıca değil! Üstelik böyle bir riske girmene hiç gerek yok. Hasta odalarında beyefendilerin yeri yoktur!"

"Hastalığı alıp size bulaştırmamdan mı korkuyorsunuz?" diye sordu o dobra üslubuyla. "Özür dilerim! Sizi ziyarete gelmemeliydim! Amabel iyileşene kadar da bir daha gelmeyeceğim." Leydi Brinklow bu kararı bariz bir rahatlamayla karşıladı, ama kızı için fazla ileri gidiyordu, hemen Bay Rivenhall'a saçmaladığını ve Brook Sokağı'nda her zaman hoş karşılanacak bir ziyaretçi olması gerektiğini söyledi. Bay Rivenhall ona teşekkür etti ama hemen yanından ayrıldı.

Berkeley Meydanı'na döndüğünde, Lord Charlbury'nin oturmakta olduğunu görünce, onun hakkındaki düşünceleri pek de iyileşmedi.

Annesiyle birlikte. Çok geçmeden onun evin düzenli bir ziyaretçisi olduğu ortaya çıktı ve nedeni ne olsun, Bay Rivenhall enfeksiyon tehlikesine karşı kayıtsızlığı için onu onurlandırmaktan başka bir şey yapamadı.

Düzenli ziyaretçilerden biri de Bay Fawnhope'tu, ama onun tek amacı Cecilia'yı görmek olduğu için, Bay Rivenhall cesur ziyaretlerinden dolayı ona karşı minnettarlık duygularına yenik düşmekten kolayca kaçınıbiliyordu. Ama Cecilia o kadar bitkin ve endişeli görünüyordu ki, Bay Rivenhall nadiren kendini tutarak acı dilini dizginledi ve sevgilisinin sık sık evde bulunmasından hiç söz etmedi.

Bay Fawnhope'un ziyaretleri Cecilia'ya arzu edebileceği kadar az zevk veriyordu. Amabel'in hastalığının ikinci haftasının ortasındaydık ve Dr. Baillie onun çok ciddi bir şekilde hasta olduğunu hemşirelerine inkar etmekle vakit kaybetmedi. Cecilia'nın herhangi bir cilveleşmeye eğilimi yoktu ve şiirsel dramaya da ilgi duymuyordu. Hasta odasına son derece güzel bir üzüm salkımı götürdü ve Sophy'ye alçak sesle Lord Charlbury'nin onları Amabel için getirdiğini, bunun için taşradaki köşküne kadar gittiğini söyledi. Lord Charlbury'nin ülkedeki en iyi evlerden bazılarına sahip olduğu söyleniyordu, ayrıca yenecek kadar olgunlaşır olgunlaşmaz meyvelerinin en iyilerini Amabel'e vereceğine söz verdiği bir çamlık da vardı.

"Ne kadar nazıksınız!" dedi Sophy, tabağı masanın üzerine koyarken. "Charlbury'nin aradığını bilmiyordum. Augustus'un aradığını sanmıştım."

"İkisi de buradaydı," diye yanıtladı Cecilia. "Augustus bana hasta bir çocuk için yazdığı şiiri vermek istedi."

Ses tonu kayıtsızdı. Sophy, "Aman ! Yani, ne kadar büyüleyici! Güzel miydi?"

"Sanırım öyle olabilir. Böyle bir konudaki şiirleri umursamadığımı fark ettim," dedi Cecilia sessizce.

Sophy hiçbir şey söylemedi. Bir süre sonra Cecilia ekledi: "Lord Charlbury'nin saygısına karşılık vermem mümkün olmasa da, davranışındaki inceliği ve başımız dertteyken bize gösterdiği aşırı nezaketi her zaman hissetmeliyim. Dilerim onu ödüllendirirsin, Sophy! Genelde merdivenlerin üstündesiniz ve bu yüzden annemle geçirdiği, onunla konuştuğu ve tavla oynadığı saatleri bilemezsiniz, sadece bizi bu görevden biraz rahatlatmak için olduğuna inanıyorum."

Sophy buna gülümsemekten kendini alamadı. "Beni rahatlatmak için değil Cecy, çünkü halamın bakımının bana düşmediğini bilmeli! Eğer iltifat etmek istiyorsan, bunu kesinlikle kendine yapmalısın."

"Hayır, hayır, bu sadece iyi kalplilik! Art niyetli olduğuna inanmıyorum." Gülümsedi ve merakla ekledi: "Diğer sevgilinin de bunun yarısını yapmasını isterdim!"

"Bromford mu? Sakın bana evin yüz adım yakınına kadar geldiğini söylemeyin! Size kesinlikle inanmam!"

"Hayır, gerçekten! Charles'tan öğrendiğime göre, sanki kendisi de gibi ondan uzak duruyormuş. Charles bunu alaya alıyor ama Eugenia'nın davranışından hiç söz etmiyor."

"Ondan bunu beklemek çok fazla olur."

Yataktan gelen bir hareket konuşmaya son verdi ve kuzenler tarafından konu bir daha açılmadı.

Amabel'in doruk noktasına ulaşan hastalığı, diğer tüm düşünceleri kafalarından kovdu. Birkaç gün boyunca, sürekli gören herkesin zihnini en ciddi korkular kapladı; ve yeni çıkan hastalıklara inanmayı inatla reddeden yaşlı Hemşire, Lady Ombersley'in en kötü sinir spazmı nöbetlerinden birine, ona şikayetin başından beri tifüs olduğunu anladığını söyleyerek neden oldu. Leydi Ombersley'nin tüm çabaları

Oğlu, kızı ve doktoru onu bu iğrenç kanaatinden vazgeçirmeye çalıştılar; bu arada kadının bu kanaati ilettiği lord hazretleri, kendisine mümkün görünen tek yoldan kurtulmaya çalıştı ve sonuç olarak, sadece kulübünden eve kadar eşlik edilmekle kalmadı, aynı zamanda gut hastalığı o kadar şiddetli bir şekilde yeniden nüksetti ki, daha sonra birkaç gün odasından çıkamadı.

Ama Amabel bu krizi atlattı. Ateşi düşmeye başladı ve her ne kadar tahribatı onu halsiz ve bir deri bir kemik bıraktıysa da, Dr. Baillie annesine, hastalığın nüksetmemesi koşuluyla, artık tamamen iyileşeceğine dair makul umutlar beslediğini söyleyebildi. Küçük kızın durumundaki iyileşme için Sophy'ye büyük bir övgüde bulundu ve Lady Ombersley gözyaşları dökerek, sevgili yeğeni olmasaydı ne durumda olacaklarını düşünmekten ürperdiğini söyledi.

"Çok yetenekli bir genç bayan, Bayan Rivenhall da öyle," dedi doktor. "Onlar Bayan Amabel'le birlikteyken siz rahat olabilirsiniz, hanımefendi!"

Beş dakika sonra odaya giren Bay Fawnhope bu müjdenin ilk alıcısıydı ve hemen Amabel'in tehlikeden kurtuluşunun anısına küçük bir şarkı sözü yazdı. Leydi Ombersley bunu özellikle dokunaklı bulmuş ve bir kopyasının kendisine verilmesi için yalvarmıştı; ama Amabel'in çektiği acılardan çok Cecilia'nın hasta yatağının üzerine eğilmiş güzel görüntüsüyle ilgili olduğu için, yazılması düşünülen kişiyi memnun etmeyi başaramamıştı. Cecilia, Lord Charlbury'nin küçük kız kardeşi için getirdiği nefis bir buket çiçeği çok daha büyük bir minnettarlıkla kabul etti. Onu sadece teşekkür etmek için görmüştü. Lord Charlbury ona yanında kalması için ısrar etmedi, ama Cecilia'nın hemen özür dilemesi üzerine, "Gerçekten anlıyorum! Size bir dakika bile zaman ayırabileceğimi ummuyordum. Aşağıya inmekle iyi ettiniz. Keşke çok zor kazandığınız dinlenmenizi bölmediğimden emin olabilseydim!"

"Hayır, hayır!" dedi, sesini zorlukla kontrol ederek. "Kız kardeşimle oturuyordum ve çiçekleriniz onun odasına getirildiğinde, size onları ne kadar beğendiğini söylemek için koğmaktan kendimi alamadım. Çok iyi, çok nazik! Bağışlayın beni! Kalmamalıyım!"

Hasta iyileşmeye başladığında kız kardeşinin ya da kuzeninin sürekli bakımına daha az ihtiyaç duyulacağı umuluyordu, ama çok geçmeden sabredemeyecek kadar zayıf olduğu ve Hemşire ya da Jane Storridge'in bakımına uzun süre bırakıldığında huysuzlaştığı anlaşıldı. Bay Storridge. Rivenhall, bir akşam gece yarısından kısa bir süre sonra usulca hasta odasına girdiğinde, ızgarada yanan küçük ateşin başında Hemşire'yi değil, Sophy'otururken görünce şaşırdı. Bir dal mumun ışığında dikiş dikiyordu, ama kapı açıldığında başını kaldırdı, gülümsedi ve bir parmağını dudaklarına götürdü. Mumlarla yatak arasına bir perde çekildiği için Bay Rivenhall kız kardeşini ancak belli belirsiz görebiliyordu. Uyuyor gibi görünüyordu. Kapıyı sessizce kapattı ve ateşe doğru ilerleyerek fısıldadı: "Hemşire'nin geceleri onunla birlikte oturacağını anlamıştım. Bu nasıl oluyor? Bu sana uygun değil, Sophy!"

Şöminenin üzerindeki saate baktı ve elindeki işi katlamaya başladı. Soyunma odasının aralık duran kapısına doğru başını sallayarak alçak bir ses tonuyla, "Hemşire şuradaki kanepeye uzanmış. Zavalıcık, bayılmış! Amabel bu gece çok huzursuz, bütün gün öyleydi.

Telaşlanmayın! Bir hastanın huysuzlaşması ve idare edilmesinin zorlaşması mükemmel bir işarettir. Ancak Hemşire'ye karşı kendi bildiğini okumaya o kadar alışmıştır ki, ona gerektiği gibi aldırış etmeyecektir. . İçmesi için biraz süt ısıtacağım ve eğer isterseniz uyandığında içmesi için onu ikna edebilirsiniz."

"Yorgunluktan ölmüş olmalısın!" dedi.

"Hayır, hiç de değil. Bütün öğleden sonra uyudum," diye karşılık verdi, küçük bir tencereyi ocağa koyarken. "Dük gibi ben de her saat uyuyabilirim! Zavallı Cecy gündüzleri hiç gözünü kırpmıyor, bu yüzden geceleri oturmaya kalkışmamasına karar verdik."

"Yani buna karar verdiğinizizi söylüyorsunuz," dedi.

Kadın sadece gülümsedi ve başını salladı. Başka bir şey söylemedi ama ateşin yanında diz çökmüş, dikkati ocakta yavaşça ısınan sütte olan Amabel'i izlemeye koyuldu. Birkaç dakika sonra Amabel kıpırdanmaya başladı. "Sophy!" diye cılız, ağlamaklı bir çığlık atmadan hemen önce Sophy ayağa kalkmış ve yatağın yanına gitmişti. Amabel sıcaktı, susamıştı, rahatsızdı ve herhangi bir şeyin ona iyi gelebileceğine inanmak istemiyordu. Yastıklarının sallanıp çevrilebilmesi için ayağa kaldırılması bile onu ağlatıyordu; Sophy'nin alnını yıkamasını istiyor, ama bunu yaptığında lavanta suyunun gözlerini yaktığından yakınıyordu.

"Sus, ağlarsan ziyaretçini şok edersin!" Sophy karmakarışık buklelerini düzelterek konuştu. "Sizi görmeye gelen bir beyefendi olduğunu biliyor musunuz?"

"Charles mı?" Amabel dertlerini bir anlığına unutarak sordu.

"Evet Charles, seni biraz toparlamama ve çarşafı düzeltmememe izin vermelisin. İşte böyle! Şimdi Charles, Bayan Rivenhall seni ağırlamaktan mutluluk duyacak!"

Perdeyi hareket ettirerek mum ışığının yatağa düşmesini sağladı ve Charles'a başıyla kız kardeşinin yanına oturmasını işaret etti. Charles öyle yaptı, pençeye benzeyen küçük elini tuttu ve Sophy yatağın yanına bir fincan süt getirene kadar onu oyalamayı başaran neşeli bir şekilde çocukla konuştu. Bunu görmek onu hemen sinirlendirdi. Hiçbir şey istemiyordu; süt yutmak onu hasta edecekti; Sophy neden onu rahat bırakmıyordu?

Charles fincanı kuzeninden alırken, "Umarım özellikle senin için fincanı tutmaya gelmişken, bunu reddedecek kadar kabalık etmek istemezsin," dedi. "Hem de üzerinde güller olan bir fincan! Bunu nereden buldun? Bunu tanımadığıma eminim!"

"Cecilia onu bana kendim için verdi," diye yanıtladı Amabel. "Ama ben süt istemiyorum. Gecenin bir yarısı, süt içmek için uygun bir zaman değil!"

"Umarım Charles gerçek güllerinize hayran kalmıştır," dedi Sophy, yatağın kenarına oturup Amabel'i omzuna yaslaması için kaldırarak. "Charles, Cecy ve ben çok kıskandık! Amabel'in öyle güzel bir sevgilisi var ki, biz gölgede kalıyoruz. Ona getirdiği şu bukete bir bakın!"

"Charlbury mi?" dedi gülümseyerek.

Amabel, "Evet, ama ben en çok senin çiçeğini seviyorum," dedi. '

"Tabii ki ," dedi Sophy. "Öyleyse sana ikram ettiği sütten bir yudum al. Sana söylemeliyim ki bir beyefendinin duyguları çok kolay incinir, canım, ve biliyorsun, bu asla olmaz!"

"Çok doğru," diye onayladı Charles. "Charlbury'ye benden daha çok değer verdiğinizi ve bu da beni büyük olasılıkla melankoliye sürükleyecek."

Bu onu zayıfça güldürdü ve böylece, saçmalık ve ikna arasında, neredeyse tüm sütü içmeye ikna edildi.

Sophy onu tekrar nazikçe yatırdı ama Charles ve Sophy'nin onun yanında kalmasından başka bir şey yapamazdı.

"Evet, ama daha fazla yok," dedi Sophy. "Sana başka bir maceramı anlatacağım ve sözümü kesersen ipin ucunu kaçıırırım."

"Ah, evet, Pireneler'de kaybolduğun zamanı anlat!" diye yalvardı Amabel uyuklu uyuklu.

Sophy öyle yaptı, küçük kızın göz kapakları düşmeye başladığında sesi kısıldı. Bay Rivenhall koltukta hareketsiz ve sessiz oturuyordu.

yatağın diğer tarafında kız kardeşini izliyordu. Bir süre sonra Amabel'in derin nefes alışları uyuduğunu gösteriyordu. Sophy'nin sesi kesildi; başını kaldırdı ve Bay Rivenhall'ın gözleriyle karşılaştı.

Sanki aklına yeni ve kör edici bir düşünce gelmiş gibi ona bakıyordu. Kadının bakışları sabit kaldı, biraz da sorgulayıcıydı. Aniden ayağa kalktı, elini yarı uzattı ama tekrar bıraktı ve dönerek hızla odadan çıktı.

XV

Ertesi gün Sophy kuzeniyle karşılaşmadı. Sophy'nin dinlendiğini ve akşam yemeği için evde olmadığını bildiği bir saatte Amabel'i ziyaret etti. Leydi Ombersley onun canını sıkacak bir şey olmasından korkuyordu, çünkü Amabel'e karşı tavrı her zamanki gibi sabırlı olmasına ve onun rahatı için gösterdiği özenden hiçbir şey eksiltmemesine rağmen, alnı bulutlanmıştı ve Amabel'in sözlerinin çoğuna cevaplar veriyordu. Yine de onunla bir el cribbage oynayarak kefarecini ödemeye razı oldu ve oyun Bay Fawnhope'un Leydi Ombersley için yazdığı şiirin bir kopyası ve Cecilia için bir demet yosun gülü ile gelişle kesildiğinde, ziyaretçiyi coşkuyla olmasa bile en azından nezaketle karşılayacak kadar kendine hâkim oldu.

Bay Fawnhope, önceki gün trajedisinin otuz kadar yazmıK ve bundan hiç hoKnut kalmamıKtı; ne zor bir sıfatın peKinde koKuyor, ne de eksik bir satırı düKünüyordu. Uygun olan her şeyi söyledi ve hastanın durumuyla ilgili tüm sorular bittiğinde, çeşitli konularda mantıklı bir adam gibi o kadar çok sohbet etti ki, Mr.

Rivenhall ona karşı oldukça merhametliydi ve odadan ancak Leydi Ombersley'nin şairden Amabel'in tehlikeden kurtuluşunu anlatan şiirini yüksek sesle okumasını istemesi üzerine çıkabilmişti. Bu iğrenç gösteriş bile Bay Fawnhope'a karşı beslediği iyi niyetli duyguları tamamen yok edememişti.

Ev ona şair hakkında hak ettiğinden daha iyi bir fikir vermişti. Cecilia ona Bay Fawnhope'un cesurluğunun bilinçli bir kahramanlıktan çok, enfeksiyon riskinin yüce bir bilinçsizliğinden kaynaklandığını söyleyebilirdi, ama sevgilisini kardeşiyle tartışma alışkanlığı olmadığından, kendisi de bir şairin kendini sarabileceği örtünün yoğunluğunu kavrayamayacak kadar pratik bir adam olarak mutlu bir cehalet içinde kalmaya devam etti.

Kuzenini orada bulmayı umabileceği bir anda bir daha asla hasta odasına uğramadı ve "yemek masasında karşılaştıklarında, ona karşı tavrı kabalığın sınırlarını zorlayacak kadar sertti. Cecilia, Sophy'nin kendisine ne kadar minnettar olduğunu bildiğinden şaşırılmış ve kuzenine kavga edip etmediklerini söylemesi için birden fazla kez baskı yapmıştı. Ama Sophy sadece başını sallıyor ve muzipçe bakıyordu.

Amabel yavaş da olsa, birçok aksilikle ve nekahet dönemindeki bir hastanın tüm mantıksız kıpırdanmalarıyla iyileşmeye devam etti. On iki saat boyunca Jacko'nun odasına getirilmesinden başka bir şey yapamadı. Bay Rivenhall'ın vazgeçilmez maymunu geri getirmek için Ombersley Court'a gitmesini sadece Sophy'nin zorlayıcı ifadeleri engellemişti, küçük kız kardeşinin iyileşmesini geciktirecek hiçbir şeye izin verilmemesi konusunda o kadar endişeliydi ki... Ama şimdiye kadar büyük bir öfkeyle hasta odasındaki hanımına eşlik etmekten dışlanan Tina, Jacko'nun yerini mükemmel bir şekilde doldurdu ve Amabel'in okşayan elinin altındaki yorganın üzerine kıvrılmaktan çok memnundu.

Hastalığın dördüncü haftasının başında. Dr. Baillie hastasını taşraya götürmenin uygunluğundan bahsetmeye başladı. Ama burada Leydi Ombersley'nin beklenmedik ve inatçı bir muhalefetiyle karşılaştı. Bir keresinde ona hastalığın nüksetme ihtimalinden söz etmişti ve bu düşünce onun zihnini öylesine ele geçirmişti ki, hiçbir teşvik onu bu fikre razı edemezdi.

Amabel'in onun uzman ilgisinden uzaklaşması. Ona, Amabel'i kız kardeşlerinin ve yakında Ombersley'de yaz tatilinin tadını çıkaracak olan gürültücü erkek kardeşinin arasına geri döndürmenin akılsızlığını anlattı. Küçük kız hâlâ halsizdi, efor sarf etmeye isteksizdi ve ani seslerden irkiliyordu. Londra'da, onun gözetiminde ve annesinin şefkatli bakımı altında daha iyi olacaktı. Artık tüm tehlikeler geçtiğine göre, Leydi Ombersley'nin annelik içgüdüğü kendini gösterebilirdi. En küçük kızının nekahet döneminin sorumluluğunu sadece ve sadece o üstlenmeliydi. Annesinin soyunma odasındaki kanepeye uzanmak ve onunla birlikte barouche'a binerek sakin bir şekilde dışarı çıkmak Amabel'in o anki mizacına uygundu ve böylece hem Cecilia hem de Sophy Londra'dan taşraya gitme isteklerini reddettiler.

Kasabada pek kimse yoktu, ama hava sokakları çekilmez hale getirecek kadar boğucu değildi. Ay yağmurluydu ve en şık genç hanımın bile pelerin ya da şal olmadan sokağa çıkmaya cesaret edebildiği günler çok azdı.

Ombersley ailesinden başkaları da Ağustos ayına kadar şehirde kalmayı tercih etmişlerdi. Lord Charlbury hâlâ Mount Sokağı'ndaydı; Bay Fawnhope ise St. James's; Lord Bromford annesinin yalvarmalarına kulak tıkayarak Kent'e çekilmeyi reddetti ve Brinklow'lar Brook Sokağı'nda kalmak için birkaç mükemmel bahane buldular. Enfeksiyon tehlikesi geçer geçmez, Bayan Wraxton yeniden Berkeley Meydanı'nda, herkese karşı nazik, hatta Leydi Ombersley ve Amabel'e karşı şefkatli ve düğün planlarıyla dolu olarak görülmeye başlandı. Bay Rivenhall'ın kendi malikânesinde halletmesi gereken acil işleri vardı ve eğer Bayan Wraxton onun sık sık kente gelmemesinin nedeninin evini düğün için düzene sokma arzusu olduğunu varsaymak isterse, bunu yapmakta tamamen özgürdü.

Kuzeninden daha zayıf olan Cecilia, dört haftalık tutukluluğunun verdiği endişe ve yorgunluktan o kadar çabuk kurtulamamıştı. Oldukça çökmüştü ve çiçeklerini biraz kaybetmişti. Oldukça sessizdi, bu da ağabeyinin gözünden kaçmamıştı. Ağabeyi onu bununla suçladı ve kaçamak bir cevap verip odadan çıkmak istediğinde, "Gitme, Cilly!" diyerek onu alıkoydu.

Kadın bekledi, sorgulayan gözlerle adama baktı. Bir süre sonra adam aniden, "Mutsuz musun?" diye sordu.

Rengi yükseldi ve kendine rağmen dudakları titredi. Protesto eder gibi bir hareket yaparak yüzünü çevirdi, çünkü kalbinde kopan fırtınayı ona anlatması imkânsızdı.

Adam kızın elini tutup bastırdı ve beceriksizce, ama yumuşak bir ses tonuyla, "Mutsuz olmanı hiç istemedim. Senin çok iyi bir kız olduğunu düşünmemiştim, Cilly. Sanırım şairin saygın bir meslek edinirse, karşı çıkışımı geri çekmeli ve seni kendi bırakmalıyım."

Şaşkınlık onu hareketsiz bıraktı, sadece irkilmiş gözleri adamın yüzüne kaydı. Adam elini bırakıp, sanki onun geniş bakışlarıyla karşılaşmak gibi arkasını dönene kadar elinin onun elinin içinde kalmasına izin verdi.

"Benim zalim ve duygusuz olduğumu düşündünüz! Hiç kuşkusuz öyle görünmüş olmalıyım, ama senin mutluluğundan başka bir şey istemedim. Seçiminden memnun olamam, ama eğer kararını verdiysen, Tanrı korusun, seni içtenlikle sevdiğin birinden ayırmak ya da umursamadığın bir adamla evlenmeni sağlamak için elimden geleni yapmalıyım!"

"Charles!" dedi belli belirsiz.

Omzunun üzerinden ve biraz da zorlanarak, "Böyle bir birliktelikten sefaletten başka bir şey çıkmayacağını görmeye başladım. En azından ömür boyu pişmanlık çekmeyeceksin! Babamla konuşacağım. Bana kızmışsın

onun üzerinde etkisi var. Bu kez sizin lehinize kullanılacak."

Başka bir an olsa bu sözlerin ifade edilmemiş anlamını sorgulaması gerekirdi, ama yaşadığı şok tüm askıya almış gibiydi. Söyleyecek tek kelime bulamadı ve gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tuttu. Başını çevirdi ve gülümseyerek şöyle dedi: "Nefesini bu kadar kesebildiğime göre sana ne kadar görünmüş olmalıyım, Cilly! Bana öyle inanmaz gözlerle bakma! Şairinle evleneceksin; elim üstünde!"

Mekanik bir şekilde kendi elini uzattı, iki kelime konuşabildi: "Teşekkür !" ve daha fazlasını söyleyemeden ya da duygularını kontrol edemeden odadan çıktı.

Kendi yatak odasının inzivasına çekildi, düşünceleri öylesine dağınıktı ki, tedirginliğinin yatışması uzun zaman aldı.

Muhalefet hiç bu kadar uygunsuz bir anda geri çekilmemişti; bir zafer hiç bu kadar boş görünmemişti! Neredeyse farkında olmadan, "geçen haftalar boyunca duyguları değişime uğramıştı. Ağabeyi istediği adamla evlenmesine izin verdiği göre, Augustus'a karşı hissettiği duygunun Charles'ın her zaman sandığı gibi bir karasevdadan çok daha fazlası olduğunu keşfetmişti. Muhalefet onu beslemiş, Augustus'la ya da hiç kimseyle evlenmeme konusundaki değişmez kararlılığını neredeyse açıkça ilan etmek gibi ölümcül bir hataya sürüklemişti. Augustus'tan her bakımdan çok üstün olan Lord Charlbury, Augustus'un teklifini reddetmesini kabul etmiş ve dikkatini başka bir çevirmişti. Charles'a onun başından beri haklı olduğunu, kendisinin ise fena halde yanıldığını itiraf etmek imkânsızdı. Çok ileri gitmişti;

Artık ona, kendi başına getirmekte ısrar ettiği kaderi kabullenmekten ve gururunun hatırına dünyaya gülümseyen bir yüz göstermekten başka bir şey kalmamıştı.

Mektubu önce Sophy'ye gösterdi ve mutluluğu için kendisini kutlamasını rica etti. Sophy şaşkına dönmüştü. "Yüce Tanrım!" diye haykırdı şaşkınlıkla. "Charles bu evliliği destekleyecek mi?"

"O benim mutsuz olmamı istemiyor. Bunu hiç istemedi. Artık ciddi olduğuma ikna olduğuna göre yoluma hiçbir engel koymayacaktır. Hatta, benim için babamla konuşacağına söz verecek kadar da nazik! Buna karar vermeli.

Babam her zaman Charles ne isterse onu yapar." Kuzeninin kendisine sabit bir şekilde baktığını gördü ve hızla devam etti, "Charles'ı hiç bu kadar nazik tanımamıştım! İnsanın isteği dışında bir evliliğe zorlanmasının ne kadar acı olduğundan bahsetti. Bir ömür boyu pişmanlık duymamam gerektiğini söyledi. Oh, Sophy, artık Eugenia'yı umursamıyor olabilir mi?

Şüpheden başka bir şey olamaz!"

"Aman Tanrım, ona hiç değer vermedi ki!" dedi Sophy küçümseyerek. "Ve eğer bunu yeni fark ettiyse, bunun için bir neden yok-" Sözüünü kesti, Cecilia'ya hızlı bir bakış fırlattı ve kuzeninin dilediğinden çok daha fazlasını algıladı.

"Pekâlâ! Bugün gerçekten de mucizelerle dolu bir gün!" dedi. "Elbette seni tüm kalbimle kutluyorum, sevgili Cecy! Nişanınız ne zaman ilan edilecek?"

"Augustus saygın bir işe yerleşene kadar olmaz!" Cecilia cevap verdi. "Ama bunun uzun sürmeyeceğine inanıyorum! Ya da trajedisi uzun sürebilir, biliyorsun."

Sophy bunu gözünü kırpmadan kabul etti ve Cecilia'nın gelecekle ilgili çeşitli planlarını ilgiyle dinledi. Bunların biraz melankolik terimlerle ifade edilmesine yorum yapmadan izin verdi, sadece tebriklerini tekrarladı ve kuzenine mutluluklar diledi.

Ama bu yumuşaklıkların ardında beyni hızla çalışıyordu. Cecilia'nın içinde bulunduğu durumu çok iyi anlıyor ve bir an bile nefesini boşa harcamayı düşünmüyordu. Bu durumda telkinden çok daha sert bir şey gerekiyordu, çünkü ailesinin karşı çıkmasına rağmen bir nişana giren hiçbir hanımefendinin, ısrarla talep ettiği onayı alır almaz bundan vazgeçmesi beklenemezdi.

Sophy, Bay Rivenhall'ın kulaklarını isteyerek tıkayabilirdi. Muhalefet etmek kız kardeşinin kararlılığını güçlendirmekten başka bir işe yaramadığı halde kararlılığını sürdürmek yeterince kötüydü; Charlbury'nin şairi sevgisinden uzaklaştırmaya çok yaklaştığı bir anda muhalefetini geri çekmek ise Sophy'nin ona karşı tüm sabrını tüketecek kadar çılgınca bir hareketti.

Alfred Wraxton'ın dedikoduya olan düşkünlüğü sayesinde Cecilia'nın Bay Fawnhope'la olan gizli nişanı herkes tarafından biliniyordu.

Üstelik Sosyete'ye onunla evlenme konusundaki kararlılığını göstermek için epey çaba sarf etmişti. Bu kadar nazik yetiştirilmiş bir kızı tüm geleneklere karşı gelmeye ikna etmek için gerçekten de çok sert bir şey gerekirdi.

Eğer Bay Rivenhall evlenmeyi kabul ettiyse, Sophy resmi duyurunun fazla gecikeceğini sanmıyordu; bu haber gazetede yayınlandıktan sonra Cecilia'nın kendisini bir şaklaban olarak damgalamasına hiçbir şeyin engel olamayacağını düşünüyordu. Duyuru yapılmadan önce Cecilia'nın ağlamaya ikna edilip edilemeyeceği bile şüpheliydi, çünkü Bay Fawnhope'un bağlılığının gücüne herhalde kendisinden daha kurnaz olan kuzeninin paylaşabileceğinden daha fazla güveniyordu ve hassas kalbi, böylesine sadık bir aşığa böyle bir acı vermekten çekinirdi.

Bay Rivenhall'ın yüzündeki olağanüstü değişikliğe gelince, bu belki Sophy için kız kardeşi kadar anlaşılmasa da değildi; ama buna neden olan duygular onu memnun etmekten başka bir işe yaramasa da, kendini kandıramıyordu.

Bayan Wraxton'la olan nişanını sona erdirmek gibi bir niyeti olduğunu sanıyordu. Ondan böyle bir şey beklenemezdi; görünüşe önem vermiyor olabilirdi ama onun gibi terbiyeli bir adam bir leydiye böyle bir hakarete bulunamazdı. Sophy de, onun kendisine olan ilgisinin ne kadar ılık olduğunun farkında olan Bayan Wraxton'ın, iki taraf için de gelecekteki mutluluğa dair bu kadar az umut vaat eden bir birlikteliğe kendisinin son vereceğini düşünemezdi. Bayan Wraxton'ın bütün konuşması yaklaşan düğünü hakkındaydı ve neredeyse aynı fikirleri paylaşmadığı bir adamla evlenmenin, kız kurusu olarak yaşamaya devam etmekten daha iyi olduğu çok açıktı.

Sophy, çenesini ellerinin arasına almış, kendisinden daha az acımasız bir kadının kesinlikle gözünü korkutacak bir durum karşısında yılgınlığa kapılmadan işlerini örmeye devam ediyordu. Onu en iyi tanıyanlar, bir kez kararını verdikten sonra, hiçbir edep düşüncesinin onu orijinal oldukları kadar çirkin de olabilecek planlara girişmekten alıkoyamayacağını bildiklerinden, hemen alarma geçerlerdi.

"Sürpriz, saldırının özüdür."

Bir zamanlar huzurunda bir general tarafından söylenmiş olan bu söz aklına geldi. Bunu düşündü ve iyi buldu. Sürprizden başka hiçbir şey Charles ya da Cecilia'yı geleneklerin yolundan saptıramazdı, bu yüzden tam anlamıyla sürpriz ...

Tüm bu düşüncelerin hemen ardından Lord Ombersley ile bir görüşme yapıldı ve Lord Ombersley yarışlardan Berkeley Meydanı'na dönerken yakalandı. Kendi mabedine sıkıca Lord Hazretleri tehlikenin kokusunu almış ve aceleyle yeğenine zamanının kısıtlı olduğunu, bir saat içinde yerine getirilmesi gereken bir akşam yemeği randevusu olduğunu bildirmişti.

"Boş ver onu!" dedi Sophy. "Bugün Charles'ı gördünüz mü, efendim?"

"Elbette Charles'ı gördüm!" diye cevap verdi lord . "Onu bu sabah gördüm!"

"Ama o zamandan beri değil? Sizinle Cecilia'nın meseleleri hakkında konuşmadı mı?"

"Hayır, ! Ve sana şunu söyleyeyim, Sophy! Cecilia'nın işlerini daha fazla duymak istemiyorum! Kararımı verdim. Onun bu şair adamla evlenmesine izin vermeyeceğim!"

"Sevgili bayım," dedi Sophy, onun elini sımsıkı kavrayarak, "bu tutumunuzdan vazgeçmeyin! Charles'ın size nişanı onaylamanızı tavsiye etmek üzere olduğunu ve bunu gerektiğini söylemeliyim!"

"Ne?" diye bağırdı lord hazretleri. "Kesinlikle dışarıdasın, Sophy! Charles bunu duymak istemiyor ve ilk kez haklı! Bulabileceğiniz en iyi erkeği reddetmesi için o aptalın içine ne girmiş olabilirdi ki? Hiç bu kadar öfkelenmemiştim! Charlbury'yi tüm servetiyle birlikte ıslık çalarak göndermek..."

Yeğeni sertçe kanepeye çekti ve yanına oturmaya zorladı.

"Sevgili Bernard Amca, eğer sana söylediklerimi harfiyen yaparsan Charlbury ile evlenecek!" diye teminat verdi ona.

"Ama Charles'ın senin kararlarını etkilemesine izin vermeyeceğine dair bana sadakatle söz vermelisin!"

"Ama Sophy, sana söyleyip duruyorum-"

"Charles, Cecilia'ya artık rızasını esirgemeyeceğini söyledi."

"Yüce Tanrım, o da mı aklını kaçırdı? Yanılıyor olmalısın, kızım!"

"Şerefim üzerine söylüyorum, değilim! Bu çok aptalca bir Gey ve eğer sağlam duracağına güvenemezsen her Geyi mahvedecek. Şimdi, sevgili amcam, Charles'ın neden böyle bir başlangıç yaptığını boş ver! Sadece benimle ilgilen! Charles seninle bu konu hakkında konuştuğunda, Cecy'nin Augustus Fawnhope'la evlenmesi fikrini reddetmelisin. Aslında, her zamanki gibi aynı fikirde olduğunu ve onun Charlbury ile evlenmesini istediğini söylemen mükemmel bir hile olur!"

Lord Ombersley biraz şaşırmış bir halde zayıf bir açıklama yaptı. "Charlbury teklifini geri çekmişken bunun ne yararı olur ki!"

"Bunun hiç önemi yok. Charlbury hâlâ Cecilia'yla evlenmeyi çok istiyor ve eğer istersen bunu ona söyleyebilirsin. O da bıktırıcı Augustus'uyla evlenmek istediğini, çünkü onurunun bağlı olduğunu söyleyecektir. Ona istediğin kadar kızabilirsin, kararını sana ilk açıkladığında yaptığın gibi! Ama en önemli şey, sevgili efendim, sizin kararlı olmanızdır! Gerisini ben hallederim."

Ona şüpheyile baktı. "Şimdi, Sophy, bu ! O lanet şairin cebinde yaşamasına yardım eden sendin, çünkü Charles bana öyle söyledi!"

"Evet, ve sadece ne kadar muhteşem sonuçlar doğurduğunu görün! Artık onunla evlenmek için gerçek bir arzu duymuyor ve Charlbury'nin ne kadar üstün olduğunu görmeye başladı! Charles işe karışmasaydı, her şey tam da senin istediğin gibi olacaktı!"

"Bunların tek kelimesini bile anlamıyorum!" diye yakındı Lord Hazretleri.

"Büyük olasılıkla hayır. Bu büyük ölçüde zavallı küçük Amabel'in hastalığından kaynaklanıyor."

"Ama," diye ısrar etti amcası, dikkatle onun argümanını takip çalışarak, "eğer şimdi Charlbury'yi dinlemeye istekliyse, neden davasını yenilemiyor?"

"İzin versem yapacağını söyleyebilirim. Faydasız olurdu. Bir düşünün efendim, zavallı Cecy kendini nasıl bir çıkmazın içinde buluyor! Augustus'u aylardır peşinden koşturuyor, ya onunla evleneceğine ya da hiçbiriyle evlenmeyeceğine yemin etti! Siz sadece ittifakı kabul ederseniz, o da kendini onunla evlenmeye mecbur hissedecek! Her ne pahasına olursa olsun, her türlü resmi duyuru durdurulmalı! Bunu yapabilirsin ve yapman için yalvarıyorum! Charles'ın sana söyleyebileceği hiçbir şeyi dinleme!" Kadının anlamlı gözleri ona güldü. "Cecilia'ya karşı daha önce olduğun kadar nahoş ol! Amacımıza bundan daha iyi hiçbir şey hizmet edemez!"

Onun yanağını çimdikledi. "Seni haydut! Ama Charles fikrini değiştirdiyse... Biliyorsun Sophy, ben tartışmayı beceremem!"

"O zaman onunla tartışmayın! Tek yapman gereken büyük bir tutkuya kapılmak ve bunu da çok iyi yapabileceğini biliyorsun!"

Bu ifadede bir iltifat görerek kıkırdadı. "Evet, ama bana huzur vermezlerse-"

"Sevgili bayım" White'a sığınabilirsiniz! Gerisini bana bırakın! Siz üzerinize düşeni yaparsanız, ben de düşeni yaparım. Sadece şunu eklemek istiyorum! Sizinle bu konuda konuştuğumu hiçbir şekilde ifşa ! Söz veriyorum!"

"Oh, çok iyi!" dedi lord hazretleri. "Ama sana ne diyeceğim, Sophy! Genç Fawnhope'u aileme katmayı, Charles'ın aileme katmak zorunda olduğu o huysuz yaratık kadar çok isterim!"

"Oh, kesinlikle!" diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Bu asla cevap olamaz! Londra'ya ilk geldiğimden beri bunu biliyorum ve şimdi de bunu sona erdirmek için makul bir umut besliyorum."

dolaşıklık. Sadece üzerinize düşeni yapın, hepimiz başarabiliriz!"

"Sophy!" diye haykırdı amcası patlarcasına. "Ne demek istiyorsun şimdi?"

Ama o sadece güler ve kendini odadan dışarı atardı.

Bu görüşmenin sonucu ev halkını sarstı. Bay Rivenhall bir kez olsun ebeveynini kendi iradesine boyun eğdirmeyi başaramamıştı. Lord Ombersley'e Cecilia'nın tutkusunun kalıcı olduğuna dair yaptığı açıklamalar pek işe yaramadı ve sadece onu şaşırtan bir öfke patlamasına yol açtı. Lord Ombersley, veliahtının kısa sürede kendisiyle tartışacağını bildiğinden ve kendisinden çok daha güçlü bir iradeye karşı mücadele etmekten korktuğundan, ağzını açmasına fırsat bile vermedi. Charles'ın mülklerin yönetiminde ne kadar üstünlük taslarsa taslasın, yine de kız kardeşlerinin vasisi olmadığını söyledi. Cecilia'yı her zaman Charlbury'ye yarıdan fazla söz vermiş olarak gördüğünü ve başka biriyle evlenmesine razı olmayacağını da ekledi.

Charles kuru bir sesle, "Ne yazık ki efendim," dedi, "Charlbury artık kız kardeşimi etkilemiyor. Onun gözleri bambaşka bir yöne çevrilmiş durumda."

"Pooh! Saçmalık! Adam burayı mesken tutmuş!"

"Aynen öyle, efendim! Kuzenim tarafından cesaretlendirildi!"

"Tek kelimesine bile inanmayın!" dedi lord hazretleri. "Sophy onu istemezdi." Charles kısa bir kahkaha attı. "Ve eğer ona teklif etseydi, Cecilia'nın o ahmakla evlenmesine yine de izin vermezdim, bunu ona söyleyebilirsin!"

Bay Rivenhall ona söylemişti ama babasını kendi düşünce tarzına döndürebileceğinden pek şüphesi olmadığını teselli edici bir şekilde eklediğinde, onun bu haberi sakin bir şekilde karşılamasına şaşırmamıştı. Lord'un bir tiradı bile

Ombersley'in yemek masasında yaptığı konuşma soğukkanlılığını tamamen bozmuştu, ancak öfkeli seslerden hiç hoşlanmıyordu ve biraz yüzünü buruşturup rengini değiştirmekten kendini alamadı.

Ebeveynin diktesinden en az etkilenen kişi Bay Fawnhope oldu. Nişan haberini sosyete dergilerine göndermenin hemen mümkün olamayacağı kendisine bildirilince gözlerini kırptırdı ve belli belirsiz, "Öyle mi yapacaktık? Bana söylediniz mi? Ben katılmayabilirdim. Lepanto konusunda büyük bir endişe içindeyim, biliyorsunuz.

Sahnedeki savaş sahnelerinin hiçbir zaman olmadığını inkâr etmek faydasızdır, ancak bundan nasıl kaçınılabılır? Gecenin büyük bir bölümünde yerde attım ve sorunu çözmeye yaklaşamadım."

Cecilia, "Sana ki Augustus, bu yıl evlenmemiz pek olası değil," dedi.

"Evet, pek olası değil!" diye kabul etti. "Oyun elimden çıkana kadar evlenmeyi düşüneneğimi sanmıyorum."

"Hayır ve Charles'ın nişan ilan edilmeden önce saygın iş bulmanızı şart koştuğunu unutmamalıyız."

Bay Fawnhope, "O zaman bu konu kapanmış oldu," dedi.

"Asıl soru, bu zorluğun üstesinden gelmek için Yunan dram yazarlarının yöntemlerinin ne kadar uygun şekilde kullanılabileceğidir."

"Augustus!" dedi Cecilia umutsuz bir ses tonuyla. "Oyunun senin için benden daha mı önemli?"

Şaşkınlıkla ona baktı, ciddi olduğunu anladı ve hemen elini tutup öptü ve gülümseyerek, "Ne kadar saçmalıyorsun, benim güzel meleğim!" dedi.

Nasıl olur da herhangi bir şey ya da herhangi biri benim için Aziz Cecilia'mdan daha önemli olabilir? Bu oyunu senin hatırın için yazıyorum. Yunan tarzında bir koro fikrinden hoşlanmıyor musun?"

Lord Charlbury, rakibinin Amabel'in durumunu sorma bahanesi olmadan bile Berkeley Meydanı'na gelmeye devam ettiğini görünce korktu ve rahibesinden bir açıklama istedi. O sırada Amabel'i arabasıyla Merton'a götürüyordu ve Amabel ona olanları açıkça anlattığında, gözlerini önündeki yola dikti ve birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonunda, hissedilir bir çabayla, "Anlıyorum. Duyuruyu ne zaman görmeyi bekleyebilirim?"

"Asla," diye cevap verdi Sophy. "Bu kadar kederli görünme, sevgili Charlbury! Seni temin ederim buna hiç gerek yok. Zavallı Cecy haftalardır kendi kalbini yanlış anladığını fark etti!"

Bunun üzerine başını hızla çevirip ona baktı. "Gerçekten öyle mi? Sophy, benimle oyun oynama! Çok geç olmadan talihimi bir kez daha deneyeceğim!"

"Charlbury, mantıklı bir adam için çok aptalca şeyler söylüyorsun!" Sophy ona söyledi. "Sence bu durumda onun cevabı ne olmalı?"

"Ama ya Fawnhope'u artık sevmiyorsa - belki de beni geri çevirdiği için pişmansa?"

"Elbette var, ama bu, insan biraz daha derinlemesine düşünene kadar çok kolay görünen şeylerden biri. Öyle yap! Eğer durumlarınız tersine olsaydı -siz yoksul bir şair, Augustus ise servet sahibi bir adam- belki sizi dinlemeye ikna olabilirdi. Ama öyle değil! İşte tüm ailesine rağmen evleneceğini ilan ettiği şairi ve ona son derece sadık olduğunu kabul edersiniz!"

"O-! Eğer boş sözlerinin ötesinde bir şey için ayıracak bir düşüncesi varsa, kendimi hayretler içinde kabul edeceğim!"

"Elbette öyle bir şey yapmadı, ama kuzenimin buna inanmasını beklemezsiniz herhalde! Kendini ona çok bağladı.

İngiltere'ye geldiğimden beri diğer tüm kadınları dışladım ve biliyorsunuz ki bu, dünyanın gözünde sıradan bir bağıllık olarak görülmemeli! Sen, benim zavallı Charlbury'm, rütbe ve servetin tüm dezavantajları altında çalışıyorsun! Cecilia'nın seninle evlenmek için şairini terk etmesi ne kadar kalpsizce! Bu durumun ona ağır geleceğinden emin olabilirsin! Hassas bir mizacı var. İyi bir nedeni olmadan, onu tüm kalbiyle sevdiğine inandığı birine acı çektirmeyecektir. Yapılacak tek bir şey var. Bunu yapması için ona iyi bir sebep vermeliyiz."

Onu hatırı sayılır derecede tedirginlik hissedecek kadar iyi tanıyordu. "Tanrı aşkına, Sophy, şimdi ne yapmak istiyor?"

"Neden, ona acınması gerekenin sen olduğunu hissettirmiyorsun!"

Tedirginlik yerini en derin önseziye bıraktı. "Yüce Tanrım! Nasıl?"

Güldü. "Sanırım bilmesen daha iyi olur Charlbury!"

"Şimdi, Sophy, beni dinle!"

"Hayır, neden yapayım ki? Konuyla ilgili hiçbir şey söylemiyorsun, ayrıca zaten buradayız ve tartışmaya girecek vaktimiz yok! Bana güvenmeye devam etmelisiniz, lütfen!"

Araba çoktan Markiz'in kapısına doğru ilerlemeye başlamıştı. "Tanrı biliyor ki öyle bir şey yapmıyorum ve hiçbir zaman da yapmadım!" diye karşılık verdi.

Markizi yalnız ve şaşırtıcı derecede uyanık buldular. Sophy'yi sevgiyle, ama biraz da zorlayarak karşıladı ve iki haftadır kaldığı Brighton'dan daha iki gün önce döndüğünü söyledi.

"Brighton!" diye haykırdı Sophy. "Bana bundan hiç söz etmedin, Sancia! Lütfen, sizi aniden oraya götüren neydi?"

"Ama Sophie, sen kendini hasta odasına kapatıp beni bir daha ziyaret etmezken ben sana nasıl bir şey söyleyebilirim ki?" diye yakındı Markiz. "Hep aynı yerde kalmak - majadero!"

"Çok doğru, ama Sir Horace dönene kadar inzivaya çekilmek niyetindeydiniz. Belki de ondan haber almışsınızdır-"

"Hayır, sizi temin ederim! Tek bir kelime bile!"

"Ah!" dedi Sophy, hafifçe tedirgin olarak. "Eh, iyi bir yolculuk geçirdi ve sanırım her an tekrar bizimle olabilir. Çünkü yılın bu zamanında pek de elverişsiz bir havayla karşılaşacaklarını sanmıyorum. York Dükü kardeşiyle birlikte mi kalıyor?"

Markiz uykulu gözlerini kocaman açtı. "Ama Sophie, nereden bilebilirim ki? Birbirlerine çok benziyorlar, kraliyet prensleri - iğrenç ve - o da ne? *Embotado*! Birini diğerinden ayırt edemiyorum."

Sophy tatmin olmak zorundaydı. Arabayla uzaklaşırlarken refakatçisi merakla sordu: "Neden dışarı çıktın Sophy? Markiz'in dünyanın geri kalanını Brighton'a kadar takip etmesi gerekmiyor mu?"

İçini çekti. "Eğer Sör Vincent Talgarth da oradaysa, ki korktuğum bu. Onu hiç bu kadar hareketli görmemiştim!"

"Hayal kırıklığı! Kalbimi ilk olarak gözlerimin önünde uyuyarak kazandı!"

Güldü ve başka bir şey söylemedi, Berkeley Meydanı'na inip de Bay Rivenhall'ı oldukça keyifsiz bir halde dönüşünü beklerken buluncaya kadar hafif bir dalgınlık onu ele geçirdi. Bu onu hemen canlandırdı ve talep üzerine ona nerede olduğunu söylemekte hiç tereddüt etmedi.

"Yalnız gitmedin!"

"Hiçbir şekilde. Beni oraya Charlbury götürdü."

"Anlıyorum! Önce Talgarth'la, şimdi de Charlbury ile kasabayı konuşturmalısınız! Ünlü!"

"Sizi tam olarak anlamıyorum," dedi Sophy, masumca aydınlanmak isteyen biri gibi. "Sir Vincent'a itirazınızın, onun büyük bir çapkın olarak ün salmış olması olduğunu sanıyordum. Herhalde Charlbury'den bu konuda şüphelenmiyorsunuz!"

Hatta bir zamanlar kız kardeşinizi onunla evlendirmeyi bile arzuluyordunuz!"

"Kuzenimin hızlı olmakla ün kazanmamasını daha da çok istiyorum!"

Sophy onun gözlerinin içine bakarak, "Neden?" diye sordu. Adam cevap vermedi ve bir süre sonra, "Yapmayı seçtiğim şeye karşı çıkmaya ne hakkın var Charles?" dedi.

"Eğer kendi zevkine göre-" "Ne hakkı Charles?"

"Hiç!" dedi. "Nasıl isterseniz öyle yapın! Hiçbir şey olamaz. Sonuç benim için! Everard'da kolay bir fetih var! Onun bu kadar dönecek olduğunu düşünmemiştim. Bu flörtü teşvik ederek diğer talibini kaybetmemeye dikkat et, çünkü ben öyle olduğuna inanıyorum!"

"Bromford mu? Şimdi, bu ne kadar şok edici bir şey ! Beni tetikte tutmakta haklısın! Charlbury onun tarafından çağrılma yaşıyor."

"Sende ciddiyetsizlikten başka bir şey bulamayacağımı bilmeliydim!"

"Eğer beni böyle saçma bir şekilde azarlayacaksan. Ben her zaman böyle değilim."

"Sophy-!" Ona doğru aceleyle bir adım attı, elini uzattı ama hemen ardından tekrar yanına bıraktı. "Keşke aramıza hiç gelmeseydin!" dedi ve döndü

uzaklaştı, kolunu şöminenin üzerine dayadı ve boş ızgaraya baktı.

"Bu hiç nazik değil, Charles." Sessiz kaldı.

"yakında benden kurtulacaksınız. Sör Horace'ı her an görebileceğime . Memnun olacaksınız!"

"Memnun olmalıyım." Bu sözler neredeyse şekilde söylenmişti ve onun odadan çıkmasını engellemek için başını kaldırmadı ya da herhangi bir harekette bulunmadı.

Takas kütüphanede gerçekleşmişti. Dassett'in ön kapıyı açıp Bay Wychbold'u içeri aldığı sırada Sophy de salona adımını atmıştı. Wychbold, sayısız pelerinle süslü pırıl pırıl bir ceket giymiş ve iliğine kocaman bir burun çiçeği takmıştı. Uzun kunduz şapkasını mermer masanın üzerine koymak üzereydi, ama Sophy'yi görünce şapkasıyla selamını süsledi. "Bayan Stanton-Lacy. Çok itaatkâr bir hizmetkârım, hanımefendi!"

Onu gördüğüne şaşırmıştı, çünkü birkaç haftadır şehir dışındaydı. El sıkışırken şöyle dedi: "Bu kadar hoş! Londra'da olduğunuzu bilmiyordum! Nasılsınız?"

"Kasabaya daha bugün ulaştım, hanımefendi. Charlbury'den sorunlarınızı duydum. Hayatımda hiç bu kadar şaşırmamıştım! Sormak için hemen geldim!"

"Tıpkı senin gibi! Teşekkür ederim, şimdi neredeyse iyileşti, ancak korkunç derecede zayıf, zavallı küçük sevgili ve hala halsiz! Tam da görmek istediğim kişisiniz! Arabayı kendiniz mi kullanıyorsunuz? Hemen kuzenimi görmeniz mi gerekiyor, yoksa beni Park'ta bir tur atmaya mı götüreceksiniz?"

Faytonunu sürüyordu ve kadının isteğine verilecek tek bir cevap olabilirdi. Büyük bir nezaketle onu evden uğurladı, ancak bu mevsimde Park'ta Cits'ten başkasıyla karşılaşmayacağı konusunda onu uyardı.

"Peki efendim, Bay Rivenhall'a ne söylememi istersiniz?" diye sordu Dassett, onaylamayan gözlerini Bay Wychbold'un sol omzunun üzerindeki bir noktaya dikerek.

Bay Wychbold, kâhyanın rahatsız edici bulduğu bir kayıtsızlıkla, "Oh, onu aradığımı ve evde bulamadığım için üzgün olduğumu söyleyin!" diye cevap verdi.

"Kendi faytonunuzla dışarı çıktınız mı, hanımefendi?" Bay Wychbold, Sophy'yi arabaya bindirirken sordu. "Koylarınız nasıl gidiyor?"

"Çok iyi. Ancak bugün onları ben sürmedim, Charlbury ile birlikte Merton'a gittim."

"Oh-ah!" dedi hafif bir öksürük ve yan bakışla.

"Evet, kendimi kasabanın diline düşürüyorum!" Sophy neşeyle söyledi. "Kim söyledi bunu sana? Baş düşman mı?"

Çiftini harekete geçirdi ve başını salladı: "Buraya gelirken Bond Caddesi'nde ona rastladım. Durmak zorunda hissettim. Siyah şeritlerini çıkarmış!"

"Ve gelecek ay Charles'la evlenmeyi planlıyor!" dedi Sophy, Bay Wychbold'la rahat bir ilişki kurma alışkanlığı edinmiş olduğundan, onun karşısında hiçbir zaman törene bağlı kalmamıştı.

"Sana söylemiştim," diye belirtti, belli bir melankolik memnuniyetle.

"Öyle dediniz, ben de sizin iyi niyetinize ihtiyacım olabileceğini söyledim. Şehirde uzun süre kalacak , yoksa hemen dönecek misiniz?"

"Gelecek hafta. Ama biliyorsunuz hanımefendi, yapılacak bir şey yok! Yazık, ama işte!"

"Göreceğiz bakalım. Bir gün Charles'a beni Charlbury ile dört kişilik bir posta arabasına binerken gördüğünü söylesen ne olur sence?"

Bay Wychbold hiç tereddüt etmeden, "Bana bir yüz diker," diye cevap verdi. "Dahası, onu suçlamamalıyım!"

"Ah!" dedi Sophy şaşkınlıkla. "Bunu yapmasını istemediğimden eminim. Ama ya doğruysa?"

"Bana inanmazlar. Charlbury ile gitmene gerek yok. Böyle ucubelerle uğraşacak türden bir adam da değilim."

"Bunu biliyorum, ama bu bir oyun olabilir. Charlbury'nin bana eşlik etmesi için neden şehirden ayrıldığımı sorsan seni yüzüstü bırakmaz, değil mi?"

Bay Wychbold bunu düşündükten sonra, bu şartlar altında yüzleşmekten kurtulabileceğini kabul etti.

"Yapacak mısın?" Sophy ona sordu. "Pansiyonuna haber gönderirsem, Charles'ın bunu bildiğinden emin olur musun? Öğleden sonra hep White'larda değil mi?"

Bay Wychbold temkinli bir tavırla, "Genelde onu orada bulabilirsin ama her zaman diyemem," diye cevap verdi.

"Ayrıca, arabayla gittiğinizi görmeyeceğim!"

"Berkeley Meydanı'na kadar dolaşma zahmetine katlanmayı seçersen bunu yapabilirsin!" diye karşılık verdi. "Benden bir haber alırsan, bunun doğru olduğunu bilirsin ve Charles'a gönül rahatlığıyla söyleyebilirsin. Eve geldiğinde bunu öğrenmesini sağlarım, ama bazen yemeğe ve bu her şeyi mahveder! Şey, hayır, her şeyi değil belki, ama mümkün olduğunda bir taşla iki kuş vurmanın her zaman mükemmel bir plan olduğunu düşünmüşümdür!"

Bay Wychbold bunu derin derin düşündü. Sophy'nin sözlerinin tüm anlamlarını beyninde evirip çevirdikten sonra birden, "Ne düşündüğümü biliyor musun?" dedi.

"Hayır, söyle bana!"

"Yolunuza taş koymak gibi bir niyetim yok!" Bay Wychbold dedi ki. "Benim özel bir arkadaşım değil, Charlbury. Çok iyi bir adamdır, sanırım, ama yoluma pek çıkmaz."

"Ama ne düşünüyorsun?" diye sordu Sophy, bu kehanetten sabırsızlanarak.

Bay Wychbold, "Charles'ın onu çağırabileceğini düşünüyorum," dedi. "Düşünüyorum da, öyle olmalı! Şeytani bir atış, Charles. Sadece bundan bahsedeyim dedim!" diye özür dileyerek ekledi.

"Haklısınız ve böyle bir olasılığı aklıma getirdiğiniz için size çok minnettarım!" dedi Sophy içtenlikle. "Charlbury'yi tehlikeye atmayı dünyada istemem! Ama böyle bir tedbire en ufak bir ihtiyaç olmayacağını biliyorsun."

"Ah, pekala!" dedi Bay Wychbold rahatça. "O zaman onu birkaç kez düşürmekten fazlasını yapmaz herhalde! Yani bordosunu çekmekten!"

"Yumruklaşmak mı? Oh, hayır! kesinlikle yapmaz!"

Bay Wychbold hiç tereddüt etmeden, "Evet, öyle olacak," dedi. Charles'ı son gördüğümde, Charlbury'ye o kadar kızgındı ki, bu günlerde ona bir vuruK yapmazsa harika olacağını söyledi! Beşlikleriyle şeytan gibi bir adam Charles! Charlbury'nin nasıl bir performans sergilediğini bilmiyorum ama Charles'la boy ölçüşebileceğini sanmıyorum." Heyecanla ekledi: "Bir amatör için hayatımda gördüğüm en güzel dövüşçü! Mükemmel bilim ve dip, asla önemsiz ya da kaygan değil! Sırf gösteriş yapmıyor ve çok nadiren yurt dışına çıkıyor!" Aniden kendini toparladı ve biraz şaşkınlık içinde sözünü keserek özür diledi.

"Evet, boş ver onu!" dedi Sophy, kaşları çatılmıştı. "Bunu düşünmeliyim, çünkü hiç işe yaramayacak. Eğer Charles'ı kızdırırsam, ki bunu yapmak istediğimi kabul ediyorum-"

"Bunda hiç zorluk yok," diye araya girdi Bay Wychbold cesaretle. "Çok çabuk öfkeleniyor! Her zaman öyleydi!"

Başını salladı. "Ve birine vurmak için bir bahane bulduğuna sevineceğinden hiç şüphem yok. Tabii ki, nasıl yapabileceğimi anlıyorum

Charlbury'ye bir kötölük yapmasını engellemek için." Bir nefes aldı. "Gerekli olan tek şey kararlılık!" dedi. "Ne olsa insan övgüye değer bir amaca ulaşmak için hoş olmayan görevleri yerine getirmekten asla çekinmemeli! Bay Wychbold, size çok minnettarım! Şimdi ne yapmam gerektiğini anlıyorum ve her iki amacıma da hayranlık uyandıracak şekilde cevap verirse hiç şaşırım!"

XVI

Bayan Wraxton, Bay Rivenhall'ın kız kardeşinin Bay Fawnhope'la evlenmesine rıza gösterdiğini öğrenince öylesine sarsıldı ki, onunla tartışmaktan kendini alamadı. Her zamanki sağduyusuyla böyle bir evliliğin kötü sonuçlarına dikkat çekti ve Cecilia'nın aptallığına yardım etmeden önce iyi düşünmesi için ona yalvardı. Adam onu sessizce dinledi, ama Cecilia tartışmadan vazgeçince açıkça, "Ben söz verdim. Söylediklerinizin çoğuna katılmamak mümkün değil. Bu evlilikten hoşlanmıyorum ama kız kardeşimi istemediği bir evliliğe zorlamak için elimden geleni yapmayacağım. Bana sadece bir karasevda gibi görünen bu durumdan kısa sürede kurtulacağına inanıyordum. Ama öyle olmadı. Sadece hayallerinin değil, kalbinin de nişanlı olduğunu kabul etmek zorundayım."

Kaşlarını kaldırdı, yüzünde belli belirsiz bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı. "Sevgili Charles! Bu hiç sana göre değil! Seni böyle bir konuşma yapmaya iten etkiyi çok uzaklarda aramama gerek yok sanırım, ama itiraf etmeliyim ki, mizacına ve ayrıca terbiyene bu kadar ters düşen düşünceleri tekrarlamayı pek beklemiyordum."

"Gerçekten de! Seni anlayabilmem için ne demek istediğini daha açıklamam gerekecek Eugenia, çünkü ben tamamen yurtdışındayım!"

Nazikçe, "Elbette hayır! Bu konu üzerinde çok sık konuştuk! Bir kızın kendi iradesini anne babasına karşı koyarak oluşturmamasının çok yakışıksız bir şey olduğu konusunda hemfikir değil miyiz?"

"Genel olarak, evet."

"Ve özellikle Charles, konu evliliğine geldiğinde. Onun için neyin en uygun olacağını en iyi ailesi bilir. Yaygın deyimle, bir kızın aşık olmasında çok ileri ve nahoş bir şey vardır. Hiç kuşkusuz görgüsüz kişiler bunu çok iyi becerirler, ama doğuştan görgülü ve terbiyeli bir erkeğin evleneceği kadında daha fazla itidal görmeyi tercih edeceğini sanıyorum. Benimsediğin dil -bağışla beni sevgili Charles- annenin salonundan çok sahneye !"

"Öyle mi?" dedi. "Söyle bana, Eugenia! Babanın rızası olmadan sana evlenme teklif etseydim, bu teklifimi kabul eder miydin?"

Gülümsedi. "Saçmalıkları düşünmemize gerek yok! Siz, tüm insanlar içinde, böyle bir şey yapmazdınız!"

"Ama ya yapsaydım?"

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladı kadın soğukkanlılıkla. "Size minnettarım!" dedi alaycı bir tavırla.

"Öyle olmalısın," dedi. "Geleceğin Leydi Ombersley'sinin çekingen ya da evlatlık itaati olmayan bir kadın olmasını pek istemezsiniz!"

Gözleri çok sert ve keskin bakıyordu. "Seni anlamaya başlıyorum," dedi.

"Bunu yapacağını biliyordum, çünkü sen mantıklı bir adamsın. Karşılıklı saygının olmadığı bir evliliğin savunucusu olmadığımı söylememe gerek yok sanırım. Bu pek başarılı olamaz! Cecilia Charlbury'den hoşlanmıyorsa, onu onunla evlenmeye zorlamak yanlış olurdu."

"Cömert!"

"Umarım öyledir," dedi ciddiyetle. "Kız kardeşlerine ve tüm ailene karşı cömert olmaktan başka bir şey yapmak istemem!"

Onların refahını artırmak benim başlıca amaçlarımdan biri olmalı ve sizi temin ederim ki bunu yapacağım!"

"Teşekkür ederim," dedi renksiz bir ses tonuyla.

Kolundaki bileziği çevirdi. "Bayan Stanton-Lacy'ye hoşgörülle bakma eğilimindesiniz, biliyorum, ama sanırım onun bu evdeki etkisinin pek çok açıdan mutlu bir etki olmadığını kabul edersiniz. Onun teşviki olmasaydı, Cecilia'nın böyle davranmayacağını düşünmeye cesaret ediyorum."

"Bunu bilmiyorum. Amabel'e baktığını, hem annemi hem de Cecilia'yı endişelerinde desteklediğini görseydiniz, onun etkisinin mutlu bir etki olmadığını söyleyemezsiniz. Bu asla unutamayacağım bir şey."

"Eminim kimse bunu istemezdi. İnsan o acil durumdaki davranışını çekinmeden övebildiği için mutlu oluyor."

"Hubert'le aramızın bu kadar iyi olmasını da ona borçluyum. Orada iyilikten başka bir şey yapmadı!"

"Bu konuda her zaman farklı düşündük, değil mi?" dedi hoş bir sesle. "Ama sizinle böyle bir konuda tartışmak istemiyorum! Tek umudum Hubert'in hayatının iyi gitmeye devam etmesi."

"Çok . Neredeyse çok iyi diyebilirim, çünkü bu gülünç adam bu tatil sırasında kaybettiği çalışmayı telafi etmek için kendini onurlu bir şekilde bağlı saymaktan başka ne yapmalı! Okuma partisine gitti!" Aniden güldü. "Bütün bu erdemler yüzünden melankoliye kap, yakında şok edici bir belaya bulaştığını duymayı umuyorum!"

"Korkarım haklısınız," diye ciddiyetle kabul etti. "Sizi sürekli rahatsız eden bir amaç dengesizliği var."

Adam ona inanamayarak baktı ama o daha konuşmadan Dassett, Lord Bromford'u odaya sokmuştu. O da

Bir keresinde el sıkışmak için öne çıktı, bu yeni konuğu her zamankinden daha sevecen bir şekilde selamladı, ama "Korkarım şansınız yok; kuzenim araba sürmeye gitti" dedi.

"Bana kapıda haber verildi- Nasılsınız hanımefendi?"

-Ama kız kardeşinizin mutlu iyileşmesi üzerine sizi kutlamak için yukarı çıkmayı uygun buldum," diye cevap verdi Lord Hazretleri. "İyi kalpli Baillie'mizi çağırma fırsatım oldu - mükemmel bir adam - ve şerefi üzerine yemin etti ki en ufak bir enfeksiyon tehlikesi yoktu."

Bay Rivenhall'ın dudağının kıvrılmasından alaycı bir cevap vermek üzere olduğunu anlayan Bayan Wraxton aceleyle araya girdi. "Rahatsız mıydınız, sevgili Lord Bromford? Bunu duymak çok üzücü! Umarım ciddi bir rahatsızlığınız yoktur?"

"Baillie öyle düşünmüyor. Mevsimin alışılmadık derecede hastalıklı geçtiğini düşünüyor, biliyorsunuz havalar çok sert ve benim özellikle hassas olduğum boğaz rahatsızlıklarına yol açması çok muhtemel. Annem tahmin edebileceğiniz gibi oldukça endişeli, çünkü bünyem hassas - hassas olduğunu inkar etmek boş olur! Odamı bir haftadan fazla tutmak zorunda kaldım."

Bay Rivenhall geniş omuzlarını şömineye dayayarak ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve eğlenmeye hazır bir adam görüntüsü verdi. Lord Bromford bu işaretleri fark etmedi, ama Bayan Wraxton fark etti ve büyük bir endişeye kapıldı. Bir kez daha aceleyle konuşmaya başladı. "Sanırım boğaz ağrıları çok yaygın. Leydi Bromford'un endişelenmesine şaşmamalı. Size iyi bakıldığını biliyorum!"

"Evet," diye onayladı. "Şikâyetim öyle bir şey değildi- Kısacası, annem bile Bayan Stanton-Lacy'nin küçük kuzenine olan bağlılığından etkilendiğini itiraf ediyor!" Bay Rivenhall'a doğru ilerledi, o da nezaketle

Başını eğerek bu nezaketi onayladı, ancak bu etkiyi kendine özgü bir sırtışla bozdu. "Bu konuyla ilgili olarak *Marmion*'un bazı dizeleri aklıma geldi."

Sophy'nin mükemmeliyetlerini bir hasta odasında yeterince dinlemiş olan Bayan Wraxton, Bay Rivenhall'a araya girerek, "Evet, onları iyi tanıyoruz!" dediği için minnettar olmaktan başka bir şey yapamadı.

"Ey kadın, rahat saatlerimizde!" diye tekrarlamaya başlayan Lord Bromford bu sözlerle biraz sarsıldı, ama hemen toparlandı ve, "Bayan Stanton-Lacy'nin karakterinin gerçek kadınlığı konusunda beslenmiş olabilecek kuşkular artık dinmiş olmalı," dedi.

Tam bu sırada Dasset, Leydi Brinklow'un arabasının kapıda olduğunu bildirmek için yeniden ortaya çıktı. Ebeveyni Bond Sokağı'nda bir görevi yerine getirirken Berkeley Meydanı'na yerleşmiş olan Bayan Wraxton, oradan ayrılmak zorunda kaldı. Lord Bromford, ne Leydi Ombersley ne de yeğeni evde olmadıkları için daha fazla izinsiz girmeyeceğini söyledi ve birkaç dakika içinde Bay Rivenhall rahatça kahkahasını atabildi. Leydi Brinklow'un gözdesi olan Lord Bromford'a landaulette oturması teklif edildi ve Brook Sokağı'na giden kısa yolu, son zamanlardaki rahatsızlığının belirtilerini tam olarak anlatarak kandırdı.

Bay Rivenhall, kuzenini tutma konusundaki tüm kararlılığına rağmen, bu pasajı ona anlatmanın cazibesine karşı koyamadı. Bu şaka Bay Rivenhall'ın hoşuna gitmişti ama istemeden de olsa, "O ve Bayan Wraxton ne kadar da yakıştırdı!" diye haykırarak eğlencesine aniden son verdi. Bunu daha önce neden hiç düşünmedim ki?"

"Muhtemelen," dedi Bay Rivenhall soğuk bir sesle, "Bayan Wraxton'ın benimle nişanlı olduğunu hatırlamış olabilirsiniz!"

"Sebebin bu olduğunu sanmıyorum," dedi Sophy . Ona bir kaşını kaldırarak baktı. "Gücendin mi Charles?"

"Evet!" dedi Bay Rivenhall.

"Ah, Charles, sana şaşıyorum!" dedi, o önlenemez neşe çağıltısıyla. "Çok yalancısın!"

Kadın bu sözler üzerine stratejik bir geri çekilme yaparken, adam tepkisiz kapıya bakmak zorunda kaldı.

Annesine Sophy'nin davranışlarının kötüden daha kötüye gittiğini açıkça söylemişti, ama iki gün sonra seyisine son kazancını tilbury'sine bağlamasını emrettiğinde, Bayan Stanton-Lacy'nin yarım saat önce bu araçla yola çıktığını öğreninceye kadar onun kötülüğünün tam ölçüsünü anlayamamıştı.

"Tilbury'mi mı?" diye tekrarladı. Sesi keskinleşti. "Hangi at?" diye sordu.

Seyis gözle görülür bir şekilde titredi. "Genç at, efendim!"

"Genç atı Bayan Stanton-Lacy'nin sürmesi için mi koşumladınız?" dedi Bay Rivenhall, sözlerine öyle korkunç bir ağırlık verdi ki, neredeyse uşağının konuşma gücünü elinden alacaktı.

"Hanımefendi sizin bir itirazınız olmayacağından emin olduğunu söyledi, efendim!" diye kekeledi bu talihsiz. "Ve iki kez grileri sürdüğüne göre, efendim, ve benim aksi bir emrim olmadığına ve onun her şeyin yolunda söylediğine göre - izniniz olduğunu sanıyordum, efendim!"

Bay Rivenhall, birkaç keskin sözle bu yanılsamayı zihninden silip attı ve damadının düşünme yeteneğine sahip olabileceği iddialarını özetle ortadan kaldıran bir binici ekledi. Durumla ilgili bir açıklama yapmaya cesaret edemeyen seyis, sefil bir sessizlik içinde onun bekledi. Gelmedi. Bay Rivenhall sert bir efendiydi, ama aynı zamanda adil ve öfkesinde bile, ilkesiz kuzeninin ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

amaçlarına ulaşmak için kullanmış olmalı. Birden kendini kontrol etti ve "Nereye gitti? Richmond'a mı? Cevap ver!"

Suçlunun aklını toparlayamadığını gören Lord Ombersley'in seyisi araya girerek, "Hayır efendim! Gerçekten de hayır! Leydim ve Bayan Cecilia bir saat önce Richmond'a gitmek üzere barouche yola çıktılar! Bayan Amabel de onlarla birlikte, efendim!"

Richmond'da yaşayan kuzenine bir ziyaret ayarlandığını bilen Bay Rivenhall, kaşlarını çatarak ona baktı. Sophy'nin teyzesi ve kuzenlerine eşlik etmesi konusunda kesinlikle anlaşılmaya varılmıştı ve onun fikrini değiştirmesine neyin sebep olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Ama bu küçük bir sorundu. Dışarı çıkarma cüretini gösterdiği genç kestane inatçı bir hayvandı, şehir trafiğine alışkın değildi ve kesinlikle bir hanımefendinin idare etmesi için uygun değildi. Bay Rivenhall onu kontrol edebiliyordu ama Bay Wychbold gibi hatırı sayılır bir kırbaççı bile bu hayvanın ele avuca sığmaz bir yaratık olduğunu cömertçe kabul etmişti. Mr.

Kestanenin en az ilgi çekici numaralarından bazılarını düşünen Rivenhall, endişeden soğuduğunu hissetti. Öfkesinin sınırını belirleyen de bu korkuydu. Atının kendisinden izin alınmadan götürülmesine karşı her zaman belli bir öfke duymuş olmalıydı ama şimdi içini kaplayan öldürücü öfkeyle kıyaslanamazdı. Sophy affedilmeyecek bir davranışta bulunmuştu -ve bu davranışın ona hiç yakışmadığını düşünecek durumda değildi- ve şu anda boynu kırılmış bir halde kaldırım taşlarının üzerinde yatıyor bile olabilirdi.

"Thunderer'ı ve kahverengi atı eyerleyin!" diye emretti aniden. "Çabuk!"

Her iki seyis de bu emri yerine getirmek için uçuyor, birbirlerine çok şey anlatan bakışlar fırlatıyorlardı. Fayton atlarını elli saniyede değiştirmek üzere eğitilmiş hiçbir seyis daha hızlı çalışamazdı ve

Birkaç seyis bu alışık şey karşısında hâlâ şaşkın şaşkın bakarken, Bay Rivenhall, seyisi tarafından belli bir mesafeden takip edilerek Hyde Park yönünde hızla .

Doğru karar vermişti ama tam da genç kestanenin, uçurtma uçuran küçük bir çocuğu görünce şaftların arasında şaha kalkmaya çalıştığı ve arabanın döşeme tahtasını tekmelemek için canhıraş bir girişimde bulunduğu kuzenine yetişmiş olması belki de talihsizlikti. Mr.

Kuzenini sağ salim bulursa her şeyi affedebileceğine neredeyse inanmış olan Rivenhall, anladı. Öfkeden beti benzi attan indi, dizgini Thunderer'ın başından çekip seyisin eline ve ona atı eve götürmesi için kısa bir emir vererek kendini tilbury'ye attı ve dizginleri eline aldı. Birkaç dakika boyunca atıyla tamamen meşgul oldu ve Sophy onun becerisine hayranlık duyacak kadar boş vakti oldu. Kendisinin de çok kötü bir idare sergilediğini düşünmüyordu, çünkü kestane rengi at, dünyanın en iyi niyetiyle bile olsa, onunla birlikte kaçmamıştı; ama Bay Rivenhall'ın yüksek cesaretli, yarı kırılmış bir hayvan üzerindeki ustalığını taklit etmiyordu. Bay Rivenhall'ın öfkesini yatıştırmak planlarının bir parçası değildi, ama kendine rağmen haykırdı, "Ah, sen büyük bir kırbaçsın! Bugüne kadar ne kadar iyi olduğunu bilmiyordum!"

"Bana bunu söylemene ihtiyacım yok!" diye parladı, yüzü ve sesi sabit elleriyle tuhaf bir tezat oluşturunuyordu. "Bunu yapmaya nasıl cüret edersin? Nasıl cesaret ettin? Boynunu kırmış olsaydın cezanı çekerdin! Atlarımın dizlerini kırmamış olmanı bir mucize olarak görmeliyim!"

"Pooh!" dedi Sophy, önceki hatasını telafi etmek için bu umut vaat eden ibneyi için için yanan ateşin üzerine bırakarak.

Sonuç umduğu gibi oldu. Berkeley Meydanı'na dönüş yolculuğu çok uzun sürmedi, ama Bay Rivenhall bu dakikaların içine bütün

Son iki haftanın öfkesi. Kuzeninin karakterini ediyor, görgü kurallarını, ahlakını ve yetiştirilme tarzını kınıyor, onun eğitimini almak için duyduğu güçlü arzuyu dile getiriyor ve aynı nefeste, onunla evlenecek kadar aptal olan adama acıyor ve evindeki istenmeyen varlığından kurtulacağı günü hararetle bekliyordu.

Sophy'nin bu belagat dalgasını durdurup durduramayacağı şüpheliydi. Sonuçta böyle bir girişimde bulunmadı ama ellerini kavuşturmuş, gözlerini kısmış bir halde kendisini suçlayan kişinin yanında oturdu. Onu yara almadan bulduğu için öfkesinin, oldukça mantıksız bir şekilde, beyaz bir ateşe dönüştüğünden hiç şüphesi yoktu. Kaçışı sırasında ne kendisini ne de atı sağ salım çıkarabileceğinden şüphe ettiği anlar olmuştu. Kuzenini gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti ve yüzüne bir kez bakması, en keskin bir kırbaçlının bile atı için duyması beklenebilecek kaygıyla orantısız bir endişe duyduğunu anlaması için yeterliydi. Ne isterse söyleyebilirdi, ama o buna aldanmamıştı.

Onu Berkeley Meydanı'nda indirdi ve kabaca, kendisinin yardımını olmadan inebileceğini söyledi. Kadın ona itaat etti ve adam onun eve girmesini beklemeden arabasını mews'e doğru sürdü.

Öğleden kısa bir süre sonraydı. Bay Rivenhall eve dönmedi ve onun kendisini basmasından korkmadığından emin olur olmaz, hiç tereddüt etmeyen kuzeni önce ayak işlerini yapan adamı yanına çağırdı ve onu en yakın ahıra gönderdi; sonra da oturup birkaç dikkatli not yazdı. Saat ikiye doğru John Potton, şaşkın ama kuşkusuz, cebinde bunlardan biriyle Merton'a doğru koşar adım gidiyordu. İçeriğini bilme ayrıcalığına sahip olsaydı, Londra'dan bu kadar neşeyle ayrılmayabilirdi.

"Sevgili Sancia," diye yazmıştı Sophy. "Kendimi çok kötü bir çıkmazın içinde buluyorum ve senden derhal Lacy Malikânesi'nde bana katılmanı içtenlikle rica etmek zorundayım. Beni yüzüstü bırakma, yoksa tamamen mahvolurum. Ashtead, Merton'dan sadece on mil uzakta, bu yüzden yorulmaktan korkmanıza gerek yok. Bir saat içinde Londra'dan ayrılıyorum ve tamamen sana güveniyorum. Her zaman sadık Sophy'n."

Uşak görevinden döndüğünde, zahmetleri için yarım gine almaktan memnun oldu ve iki mühürlü mektubu teslim etmek için tekrar yola koyuldu. Bunlardan birini Bay Wychbold'un lojmanına bıraktı; diğerini Lord Charlbury'nin evinden Manton'un Atış Poligonuna, oradan da Brooks'un Kulübüne götürdü ve sonunda avını orada yere serdi. Mektubu bizzat almak üzere salona çağrılan Lord Charlbury, mektubu büyük bir şaşkınlık içinde okudu, ama mektubu taşıyanı cömertçe ödüllendirdi ve Bayan Stanton-Lacy'ye tamamen onun emrinde olduğunu bildirmesini istedi.

Bu arada, çok gayretli hizmetçisine düşünceli bir şekilde tatil veren Bayan Stanton-Lacy, ürkmüş bir hizmetçiye gece eşyalarını bir portmantoya koymasını söyledi ve iki mektup daha yazmak için oturdu. Lord Charlbury salona girdiğinde hâlâ bu işle uğraşıyordu.

Gülümseyerek başını kaldırdı ve şöyle dedi: "Size güvenebileceğimi biliyordum! Teşekkür ederim! Sadece bu notu bitirmeme izin verin!"

Dassett'in arkasından kapı kapanana kadar bekledi ve "Tanrı aşkına, yanlış olan ne Sophy? Neden Ashtead'e gitmek zorundasın?"

"Burası benim evim, Sör Horace'ın evi!"

"Gerçekten! Farkında değildim- Ama bu kadar ani! Teyzen-kuzenin-?"

"Benimle alay etme!" diye yalvardı. "Yolda sana açıklarım, eğer bana eşlik etme nezaketini gösterirsen! Çok uzak değil - tek aşamada tamamlanabilir, biliyorsun!"

"Elbette size eşlik edeceğim!" diye cevap verdi hemen.
"Rivenhall evden uzakta mı?"

"Ondan benimle gelmesini istemem mümkün değil. Lütfen bu notu Cecilia için bitirmeme izin verin!"

Özür diledi ve pencerenin yanındaki sandalyeye doğru ilerledi. Görgü kuralları, açıkça isteksiz olduğu bir açıklama için ona baskı yapmasını yasaklıyordu ama kafası çok karışmıştı. Gözlerindeki muzip bakış tamamen kaybolmuştu; alışılmadık derecede ciddi bir ruh hali içinde görünüyordu; bu durum onun gardını düşürdü ve sadece ona hizmet etmek için endişelenmesine neden oldu.

Cecilia'ya yazdığı not kısa sürede bitti ve bir gofretle kapatıldı. Sophy yazı masasından kalktı ve Charlbury ona kendisini arabasıyla Ashtead'e götürmesini isteyip istemediğini sormaya cesaret etti.

"Hayır, hayır, bir posta kiraladım! Hemen burada olacağını söyleyebilirim. Arabanızla gelmediniz mi?"

"Hayır, Brooks'un evinden yürüyerek geldim. Taşrada mı kalacaksınız?"

"Pek bilmiyorum. Ben şapkamı ve pelerinimi giyerken bekler misiniz?"

Lord Charlbury kabul etti, o da gitti ve Tina yürüyüşe çıkarılacağı beklentisiyle bakınarak geri döndü. Karavan çoktan kapıya dayanmıştı ve Dasset de Lord Charlbury kadar şaşkın bir halde uşağa Bayan Stanton-Lacy'nin portmantosunu arkaya bağlaması için talimat vermişti. Sophy son iki notasını da Dasset'in eline tutuşturarak, Bay ve Bayan Rivenhall'ın eve döndüklerinde bunları hemen almalarını sağlamasını söyledi. Beş dakika sonra Charlbury'nin yanındaki şezlonga oturmuş, Lacy Malikânesi'ne varıncaya kadar yağmurun dineceği umudunu dile getiriyordu. Tina onun kucağına atladı ve o da lord hazretlerine Green Park'ta karşılaştığı

Tina'ya olan hayranlığını gizlemeyen bir başka İtalyan tazısı. Tina'nın civelерinin anlatılması gerekiyordu; bu da Bay Tina'nın kıskançlığının eğlenceli bir şekilde anlatılmasına yol açtı.

Rivenhall'ın spaniel cinsi köpeğı birkaç kırdan getirilmişti; ve bu şekilde Lord Charlbury kendini sülün avı, tilki avı ve diğer çeşitli spor uğraşları hakkında konuşurken buldu.

Bu konular Kennington sapağı geçilinceye kadar sürdü, bu arada Lord Hazretleri'nin önce şaşkınlık içinde olan melekeleri iyice tetikleydi. Sophy'nin gözündeki fesadın geri döndüğünü sanıyordu. Aşağı Tooting'de, bakışlarının, kare şeklinde ahşap bir çerçeveye örtölmüş, alçak bir kiremit kulesi bulunan tuhaf kilise kulesine yönelmesine kibarca izin verdi; ama Sophy tekrar şezlongdaki köşesine yaslandığında, yüzünü izleyerek, "Sophy, acaba birlikte kaçıyor olabilir miyiz?" dedi.

Zengin kıkırdaması koptu. "Hayır, hayır, kadar da kötü değil! Söylemem şart mı?"

"İğrenç bir olduğunu çok iyi biliyorum! Hemen söyle bana!"

Charlbury ona yan gözle baktı ve Charlbury artık onun gözlerindeki fesatlığın geri döndüğünden hiç kuşku duymuyordu. "Gerçek şu ki Charlbury, seni ben kaçırdım."

Şaşkın bir anın ardından gülmeye başladı. Kadın da hemen ona katıldı, ama adam bu fikrin ilk saçmalığını atlattıktan sonra, "Sadık Potton'un yerinde olmadığını gördüğümde bir şeytanlık olduğunu anlamalıydım! Ama bu da ne Sophy? Neden kaçırıldım? Ne amaçla?"

"Böylece benimle evlenmek zorunda kalacağın bir uzlaşmaya varabilirim elbette," diye cevap verdi Sophy.

Bu neşeli açıklama onun birden ayağa fırlamasına ve "Sophy!" diye bağırmasına neden oldu.

Gülümsedi. "Oh, telaşlanmayın! John Potton'ı Sancia'ya bir mektupla gönderdim, bir an önce Lacy Malikânesi'ne gelmesi için yalvarıyor."

"Yüce Tanrım, onun bunu yapacağına güveniyor musunuz?"

"Oh, evet, kesinlikle! Çok iyi bir kalbi var, biliyorsunuz ve özellikle yardımını istediğimde beni asla yüzüstü bırakmaz."

Tekrar kabaklara yaslanarak gevşedi ama, "Neyi hak ettiğinizi bilmiyorum! Hâlâ kafam çok karışık. Bunu neden yaptın?"

"Neden, görmüyor musun? Arkamda Cecilia için bir mektup bıraktım, ona kendimi feda etmek üzere olduğumu söylüyorum-"

"Teşekkür ederim!" diye araya girdi lord hazretleri.

"-ve sen," diye devam etti Sophy sakince, "böylece amcam sonunda susturulabilir. Biliyorsun, sana söylediğim gibi, onu zavallı Cecy'ye seninle evlenmesi konusundaki değişmez kararını açıklaması için ikna ettim! Eğer Cecy'yi tanırıyorsam, bu şok onu ikimizi kurtarmak için Ashtead'e getirecektir. Eğer sevgili Charlbury, böyle bir durumda kendine yardım edemeyeceksen, ellerimi senden çekerim!"

"Keşke bunu uzun zaman yapsaydın diye içimden geçiriyorum!" diye nankörce karşılık verdi. "Çok çirkin, Sophy, çok çirkin! Ya ne o ne de Markiz Lacy Malikânesi'ne gelmezse? Sana şunu söyleyeyim ki, hiçbir şey beni senden ödün vermeye ikna edemez!"

"Hayır, gerçekten! Bundan hiç hoşlanmam! Eğer böyle bir şey olursa, korkarım geceyi Leatherhead'de geçirmek zorunda kalırsınız. Orası Lacy Malikânesi'nden çok uzakta değil ve Swan'da rahat edebileceğinize inanıyorum. Ya da sizi Londra'ya geri götürmesi için bir şezlong kiralayabilirsiniz. Ama Sancia en azından başarısız olmayacaktır."

"Cecilia'ya beni kaçırdığını söyledin mi?" diye sordu. Kadın başını salladı ve adam haykırdı: "Seni öldürebilirim! Ne büyük bir oyun! Ve nasıl bir figür çizmeliyim!"

"Bunu düşünmeyecektir. Daha geçen gün sana Augustus sana acıması gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Bunun yanı sıra, kıskançlığın mükemmel işkencelerine maruz kalacağına inanıyorum! Sadece hayal! Bir zamanlar çok seçkin bir askerin söylediğini duyduğum şeyi hatırlayınca kadar tamamen durmuştum! 'Sürpriz, saldırının özüdür!' En talihli durum!"

"Öyle değil miydi?" dedi alaycı bir tavırla. "Bir sonraki turnadan aşağı inmek için çok iyi bir fikrim var!"

"Bunu yaparsan her şeyi mahvedersin." "Bu *iğrenç*, Sophy!"

"Evet, eğer amaç saf olmasaydı!"

Adam hiçbir şey söylemedi ve kadın da birkaç dakika sessiz kaldı. Sonunda, konuyu kafasında evirip çevirdikten sonra, "Bana tamamını anlatsanız iyi olur. Sadece yarısını duyduğuma hiç Güphem yok! Charles Rivenhall bütün bunların neresinde duruyor?"

Ellerini Tina'nın sırtında kavuşturdu. "Eyvah! Charles'la o kadar kötü tartıştık ki Lacy Malikânesi'ne sığınmak zorunda!" dedi kederle.

"Ve şüphesiz bunu ona bildirmek için arkanızda bir not bırakmışsınızdır!"

"Tabii ki!"

"Mutlu bir toplantı olacağını tahmin ediyorum!" dedi acı bir şekilde.

"Bu," diye kabul etti, "zorluk buydu! Ama sanırım üstesinden gelebilirim. Sana söz veriyorum Charlbury, bu işten yüzünün akıyla çıkacaksın, hayır, belki tam olarak öyle değil ama neredeyse!"

"ne kadar rahatlattığınızı bilemezsiniz! Ne tabancayla ne de yumruklarımınla Rivenhall'a denk olamayabilirim, ama onunla karşılaşmaktan korkacak kadar büyük bir poltroon olmadığım için beni takdir edin!"

"Biliyorum," diye güvence verdi ona. "Ama Charles'ın *seni değirmende öğütmesi* iyi bir amaca hizmet edemez, doğru mu anladım?"

"Oldukça doğru!"

"-ya da sana bir kurşun sıkmak için," diye bitirdi, dinginliği sarsılmamıştı.

Gülmek zorunda kaldı. "Görüyorum ki Rivenhall benden daha çok acınacak durumda! Onunla neden kavga ettiniz?"

"Berkeley Meydanı'ndan uçmak için bir bahane uydurmak zorundaydım! Bunu anlamalısınız! Son zamanlarda aldığı o genç kestane almadan başka yapacak bir şey bulamadım. Ne güzel bir yaratık! Ne kadar büyük, eğimli omuzlar! Böyle bir hareket! Ama Londra trafiğine hiç uygun değil ve bir dışının tutamayacağı kadar güçlü!"

"Atı gördüm. Bana ciddi misin Sophy, onu dışarı çıkardığını mı?"

"Yaptım-şok edici, değil mi? Sizi temin ederim, vicdanım gerçekten sızladı! Yine de bir zararı olmadı! Benimle birlikte kaçmadı ve Charles, kendimi gerçek bir zorluğun içinde bulmadan önce imdadıma yetişti. Bana söylediği şeyler-! Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim! Keşke kafama savurduğu hakaretlerin yarısını hatırlayabilseydim! de önemli değil; bana onun yakınından kaçmam için gereken tüm nedeni verdiler."

Acı dolu bir an için gözlerini kapattı. "Şüphesiz benim korumamı istediğini ona bildirmek için mi?"

"Hayır, gerek yoktu; Cecy bunu ona söyleyecektir!" "Ne kadar şanslı bir durum, emin olun! Umarım

"Cenaze törenime güzel bir çelenkle katkıda bulunacak mısınız?"

"Elbette! Eşyanın tabiatı gereği, muhtemelen benden önce vefat edeceksiniz."

"Eğer bu maceradan sağ çıkarsam, buna hiç şüphe yok. Senin kaderin belli; öldürüleceksin. Nasıl olup da çoktan öldürülmediğinizi aklım almıyor!"

"Ne tuhaf! Charles'ın kendisi de bir keresinde bana bunu ya da buna benzer bir şey söylemişti!"

"Bunda garip bir şey yok; akli başında her adam bunu söylemelidir!"

Güldü ama, "Hayır, haksızlık ediyorsun! Ben şimdiye kadar kimseye en ufak bir zarar vermedim! Belki Charles'a karşı taktiklerim başarılı olmayabilir; ama senin durumunda başarılı olacağından eminim! Bu bizi memnun edebilir. Zavallı Cecy! Augustus'la evlenmek ve hayatının geri kalanını onun şiirlerini dinleyerek geçirmek zorunda kalmanın ne kadar korkunç olduğunu bir düşünün!"

Durumun bu yönü Lord Charlbury'yi öylesine etkiledi ki sessizliğe gömüldü. Bir sonraki sapakta durduklarında Sophy'yi terk etmekten söz etmedi ama kaderine boyun eğmiş görünüyordu.

Paralı yolun biraz uzağında yer alan Lacy Malikânesi, Elizabeth döneminden kalma bir evdi; sonraki nesillerde önemli ölçüde eklemeler yapılmış olsa da orijinal güzelliğinin büyük bir kısmını hâlâ koruyordu. Asil ağaçlardan oluşan bir caddeyle ulaşılan ev, bir zamanlar bakımlı bahçelerin arasında yer alıyordu. Bunlar, Sir Horace'ın sadece gaip değil, aynı zamanda dikkatsiz bir ev sahibi olması nedeniyle, son yıllarda aşırı büyümüştü, böylece çalılıklar vahşi doğadan ayırt edilemez hale gelmişti ve budanmamış gül çalıları, otlanmamış çiçek yataklarında istediği gibi isyan ediyordu. Gökyüzü bütün gün kapalıydı ama alçalan bulutların arasından sızan tek tük güneş ışığı, evin temizlenmeye çok ihtiyacı olan tirizli pencerelerini gösterdi. Bir bacadan çıkan duman izi, gözlemlenebilen tek işaretti.

Evin hâlâ oturulan bir yer olduğunu anladı. Şezlongdan inen Sophy etrafına eleştirel bir gözle bakarken, Charlbury ön kapının yanındaki demir körüğü çekiştirdi.

"Her şey şok edici bir düzensizlik içinde görünüyor!" diye gözlemledi. "Sör Horace'a bunun böyle olmayacağını söylemeliyim! Evi bu şekilde ihmal etmemeli. Burada bir bahçıvan ordusuna yetecek kadar iş var! Burayı hiç sevmezdi, biliyorsunuz. Bazen annem burada öldüğü için mi böyle davrandığını merak ." Lord Charlbury boğazından sempatik bir ses çıkardı ama Sophy neşeyle devam etti. "Ama bence bunun tek nedeni onun şaşırtıcı derecede tembel olması! Zili tekrar çal, Charlbury!"

Uzun bir aradan sonra evin içinden gelen ayak seslerini duydular; hemen ardından sürgülerin geri çekildiğini ve kapıdan çıkarılan zincirin şangırtısını .

Charlbury, "Ben , Sophy!" diye açıkladı. "Kendimi bir kütüphane romanının kapakları arasında bulacağımı hiç ummazdım! Merdivenlerin altında örümcek ağları ve bir iskelet mi olacak?"

"Korkarım yok, ama olursa ne güzel olur!" diye karşılık verdi. Kapı açılıp da açıklıkta şaşkın bir yüz belirince ekledi: "İyi günler Clavering. Evet, gerçekten benim ve Mathilda'yla aranızın nasıl olduğunu görmek için eve geldim!"

Kırışmış saçları ve eğilmiş sırtıyla yedek bir adam olan hizmetli, bir an için ona baktı ve sonra soluk soluğa, "Bayan Sophy! Tanrım, bayan, geleceğinizi düşünseydik! Zil sesini duymak beni ne kadar da heyecanlandırdı! İşte, Matty! Matty, dedim! Bu Bayan Sophy!"

Arka planda, onunki kadar zayıf ve iri yapılı bir kadın belirdi; sıkıntılı sesler çıkarıyor ve kirli bir önlüğün iplerini çözmeye çalışıyordu. Çok telaşlanmış olan Bayan Clavering genç hanımına eve girmesi için yalvardı.

ve her yerdeki düzensizliği mazur göstermek için. Onun gelişi hakkında hiçbir uyarı almamışlardı. Efendi, yabancı bölgelerden döndüğünde düzeni söylemişti. Evde bir tutam bile çay olup olmadığından şüpheliydi. Eğer Bayan Sophy'nin onları ziyaret edeceğini bilseydi, bacaları süpürtür, en güzel salonu temizletir ve Hollanda örtülerini kaldırtırdı.

Sophy, evi darmadağın bulmaya hazırlıklı geldiğinin güvencesiyle tedirginliğini yatıştırdı ve salona adım attı. Burası, bir ucundan meşe ağacından yapılmış güzel bir merdivenin kolayca yükselerek evin üst katlarına çıktığı, panelli ve alçak eğimli geniş bir daireydi. Sandalyelerin hepsi Hollanda örtüleriyle örtülmüştü ve odanın ortasındaki kapı ayaklı masanın üzerinde bir toz tabakası vardı. Hava nahoş bir şekilde rutubetliydi ve bir duvardaki büyük bir nem lekesi bu durumu kolayca anlaşılır kılıyordu.

"Bütün pencereleri açmalı ve ateş yakmalıyız!" Sophy hızlıca söyledi. "Markiz, İspanyol bir hanımefendi geldi mi?"

Malikânede hiçbir İspanyol hanımefendinin görülmediğinden emindi; Clavering'ler bu durumdan dolayı tebrik edilmeyi hak ettiklerini düşünüyorlardı.

"Güzel!" dedi Sophy. "Birazdan burada olacak ve onu kabul etmeden önce her şeyi biraz daha rahat hale getirmeye çalışmalıyız. Bu ateşe biraz odun ve çıra getir Clavering ve sen Matty, şu örtüleri kaldır! Evde çay yoksa bile eminim bira vardır! Lord Charlbury için biraz getirin, lütfen! Charlbury, seni böyle harabe bir eve davet ettiğim için özür dilerim! Bekle, Clavering! Ahırlar mı? Arabanın uzaklaşmasını istemiyorum, atlar yemlenmeli, ovulmalı ve postacılar tazelenmeli!"

Lord Charlbury, bu durumdan zevk almak için çekincelerini bir kenara bırakarak, "Sizin için bu konuyla ilgilenmeme izin verir misiniz? Clavering bana ahırlarınızın yolunu gösterirse?"

"Evet, lütfen öyle yap!" dedi Sophy minnetle. "Hangi odaların kullanılmaya daha uygun olduğunu görmeliyim ve burada bir ateş yakana kadar sizin için çok rahatsız olacak."

Lord Hazretleri bunu, evde kalırsa çok ayak altında kalacağı şeklinde yorumlayarak Clavering'le birlikte postacıları, ne mutlu ki hâlâ su sızdırmayan ve iş atları gibi büyükbaş hayvanları görünce bile romatizmalı gözleri parlayan yaşlı bir emeklinin sorumluluğundaki ahırlara götürmek üzere yola çıktı. Bu geniş ahırların tek sakinleri iri yarı bir koç ve bir çift çiftlik atıydı, ama emekli adam yeterince yatak ve yem olduğunu söyledi ve ayrıca ahırlara bitişik olan kendi kulübesinde postacıları eğlendirmeyi de üstlendi.

Lord Charlbury daha sonra şiddetli yağmur damlaları onu eve geri götürene kadar bahçelerde dolaştı. Orada salondaki sandalyelerin örtülerinin kaldırılmış olduğunu, bir toz bezi kullanıldığını ve devasa ocakta bir ateş yakıldığını gördü.

"Aslında soğuk değil," dedi Sophy, "ama her şeyi daha neşeli!"

Şömineden odaya yayılan duman puflarına kuşkuyla bakan Lord Hazretleri, bunu uysalca kabul etti ve hatta kömürlerin arasından görünen küçük mavi aleve ellerini ısıtmak için gösteri yaptı. Daha şiddetli bir duman rüzgârı, öksürük nöbetine tutularak geri çekilmesine neden oldu. Sophy diz çökerek siyah kütlenin altına bir çubuk soktu ve cereyanın içeri girmesini sağlamak için kaldırdı. "Sanırım bacada bir sığırcık yuvası var," dedi soğukkanlılıkla. "Ancak Mathilda, bacalar soğuduğunda ateşlerin bir süre tüttüğünü söylüyor. Biz

göreceğiz! Kilerdeki dolaplardan birinde biraz çay buldum ve Mathilda onu hemen bize getiriyor. Orada olduğundan haberi yoktu. Acaba ne kadar zamandır dolapta saklı duruyor?"

"Acaba?" diye yineledi Lord Hazretleri, Lacy Malikânesi'ndeki unutulmuş günlerden kalma bu kalıntıyı düşününce büyülenmişti.

"Neyse ki çay bekletildikçe kötüleşmiyor," dedi Sophy. "En azından öyle mi?"

Charlbury, "Hiçbir fikrim yok, ama bunu da göreceğiz," diye karşılık verdi. Salonda dolaşmaya, resimleri ve süsleri incelemeye başladı. "Buranın harabeye dönmeye terk edilmesi ne kadar yazık!" dedi. "Bu büyüleyici bir Dresden grubu ve ben kalbimi şuradaki Harlequin'e kaptırdım. Baban yurtdışında çalışırken evini çürümeye terk etmektense saygın birilerine kiralamayı tercih etmez miydi acaba?"

"Uzun yıllar boyunca Clara teyzemin burada yaşamasına izin verdi," diye açıkladı Sophy. "Çok eksantrik biriydi, kedi beslerdi ve iki yıl önce öldü."

"Eve pek iyi baktığını sanmıyorum," dedi Charlbury, ağır yaldızlı bir çerçeve içindeki bir manzarayı incelemek için camını kaldırarak.

"Hayır, korkarım alamaz. Boş verin! Sör Horace yakında bunu düzeltecektir. Bu arada Mathilda kahvaltı salonunu düzene sokacak, birazdan orada oturup rahatlayabiliriz." Hafifçe kaşlarını çattı. "Beni biraz rahatsız eden tek şey akşam yemeği," diye itiraf etti. "Mathilda'nın aşçılık konusunda en ufak bir fikri yok gibi geliyor bana, itiraf etmeliyim ki benim de yok. Bunun önemsiz bir durum olduğunu söyleyebilirsiniz, ama-"

Lord Hazretleri büyük bir kararlılıkla, "Hayır," diye araya girdi. "Böyle bir şey söylemeyeceğim! Burada yemek mi yiyoruz? Yemek zorunda mıyız?"

"Oh, evet, eminim buna karar vermeliyiz!" diye cevap verdi.
"Cecilia'yı ne zaman görebileceğimizi tam olarak bilmiyorum, ama saat yediden önce bize ulaşacağını pek sanmıyorum, çünkü teyzemle birlikte Richmond'a gitti, biliyorsun ve büyük olasılıkla öğleden sonrayı orada geçirecekler. Resimlerle ilgilenir misiniz? Sizi yukarı çıkarıp Long Gallery'yi göstereyim mi? Sanırım en iyileri orada asılı."

"Teşekkür ederim, onları görmek isterim. Rivenhall'ın kız kardeşine eşlik etmesini mi bekliyorsunuz?"

"Öyle olacağını tahmin ediyorum. Ne de olsa Cecy tek başına yola çıkmaz ve böyle bir durumda başvuracağı kişi kesinlikle o olmalı. Elbette kesin bir şey söyleyemem, ama Charles Cecy'gelmezse onu hemen takip edeceğinden emin olabilirsin. Bizim için çay hazır olana kadar galeriye çıkalım!"

Merdivene doğru ilerledi ve bir sandalyenin yanında durarak büyük seyahat çantasını aldı. Evin kuzey tarafı boyunca uzanan galeri, birkaç uzun penceresine çekilmiş ağır perdeler nedeniyle mezar karanlığındaydı. Sophy bunları arkaya atmaya başladı: "İki Van Dyck ve Holbein olduğu söylenen bir şey var, ama Sir Horace bundan kuşku duyuyor. Bu da annemin Hoppner tarafından yapılmış portresi. Onu ben de hatırlamıyorum ama Sir Horace bu benzetmeyi hiç sevmezdi; annemin suratını asık gösterdiğini söylerdi, ki annem bunu hiç yapmazdı."

Charlbury portreye bakarak, "Ona pek benzemiyorsun," dedi.

"Oh, hayır! Harika bir güzelliği olduğu düşünülüyordu!" Sophy söyledi.

Gülümsedi ama hiçbir yorum yapmadı. Bir sonraki resme geçtiler ve böylece galeri boyunca ilerlediler, Sophy Mathilda'nın onlar için çay tepsisini hazırlamış olacağını düşündü. Perdelerin tekrar çekilmesi gerektiğini düşündü, bu yüzden Charlbury onun yerine bu görevi yerine getirmek için pencerelere gitti.

Ökisinin ıGıgını söndürmüG, üçüncüsünün perdelerinden birini kavramak için elini uzatmıGtı ki Sophy , "Bir an için olduğun yerde kal Charlbury. Durduğun yerden yazlık evi görebiliyor musun?"

Kıpırdamadan durdu, kolunu pencereye uzattı ve tam, "Ağaçların arasından bir şey görüyorum, belki de-" demeye başlamıştı ki gürültülü bir ses duyuldu ve yana sıçradı, kızgın bir telin dağladığını hissettiği ön kolunu tuttu. Bir an için duyuları şoktan tamamen şaşkına döndü; sonra kolunun yandığını ve yırtıldığını, parmaklarının arasından kan aktığını ve Sophy'nin zarif küçük tabancasını yere bıraktığını fark etti.

Biraz solgun görünüyordu, ama ona güven verici şekilde gülümsedi ve ona doğru gelirken şöyle dedi: "Özür dilerim! Yaptığım rezilce bir şey, ama sizi uyarırsam daha da kötü olursunuz diye düşündüm!"

"Sophy, çıldırdın mı sen?" diye sordu öfkeyle, mendilini koluna dolamaya baGlayarak. "Ne demek istiyorsun?"

"Yatak odalarından birine gel de . Her şey hazır. Biraz kızarsın diye korktum, çünkü eminim bu seni çok incitmiştir. Bunu yapmak için büyük bir kararlılık göstermem gerekti," dedi ve onu nazikçe kapıya doğru itti.

"Ama neden? Tanrı , ben ne yaptım ki bana bir kurşun sıkmak ?"

"Oh, dünyada hiçbir şey! Lütfen şu kapıya gidin ve ceketinizi çıkarın. Hedefimi şaşırp kolunuzu kırmaktan korkuyordum, ama kırmadığıma eminim, değil mi?"

"Hayır, tabii ki ! Bir sıyrıktan fazlası değil, ama yine de nedenini anlamıyorum-"

çıkarmasına ve kollarını sıvamasına yardım etti. "Hayır, sadece hafif bir sıyrık. Çok minnettarım!"

"Ben de öyle!" dedi lord hazretleri suratsızca. "Ölmediğim için kendimi şanslı sayabilirim sanırım!"

Güldü. "Ne saçmalık! O mesafeden mi? Yine de Sör Horace'ın benimle gurur duyacağını düşünüyorum, çünkü nişancılığım bir gofrete ateş ediyormuşum gibi sabitti ve elim titrese bile harika olmazdı, biliyorsun. Otur da elini yıkayayım!"

İtaat etti ve kolunu kadının özenle hazırladığı su kabının üzerine Çok canlı bir mizah anlayışı vardı ve şimdi ilk şok geçtiğine göre dudağının titremesine engel olamıyordu. "Evet, gerçekten!" diye karşılık verdi. "Bir anne babanın böyle bir başarıdan duyacağı zevki tahmin etmek zor değil! Kararlılık bunun için uygun bir kelime değil, Sophy! Kanı görünce bayılmayı bile düşünmüyor musun?"

Yarayı süngerle temizleme görevinden hızla başını kaldırdı. "Yüce Tanrım, hayır! Ben bayan değilim, biliyorsun!"

Bunun üzerine kafasını geriye attı ve bir kahkaha patlattı. "Hayır, hayır, Sophy! Sen bayan değilsin!" diye soluk soluğa bağırdı, ancak o zaman konuşabildi. "Büyük Sophy!"

"Dilerim kıpırdamazsın!" dedi sertçe, yumuşak bir bezle kolunu sıvazlayarak. "Bak, artık neredeyse hiç kanamıyor! Fesleğen tozuyla tozunu alacağım ve senin için bağlayacağım, böylece tekrar rahat edebilirsin."

"Hiç rahat değilim ve büyük olasılıkla birazdan yüksek ateşe . Bunu neden yaptın, Sophy?"

Bay Wychbold, Charles'ın sizi ya bu kaçışınızdan dolayı çağıracağını ya da yere sereceğini söyledi ve ben de başınıza böyle bir şey gelmesini hiç istemiyorum."

Bu onun eğlencesine bir son verdi. Sağlam eliyle bileğini kavrayarak haykırdı: "Bu doğru mu? Tanrım, kulaklarını tıkamak için çok iyi bir fikrim var! Charles Rivenhall'dan korktuğumu mu sanıyorsun?"

"Hayır, öyle olmadığını söyleyebilirim, ama Charles'ın benim hatam yüzünden seni öldürmüş olmasının ne kadar sarsıcı olacağını bir düşün!"

"Saçmalık!" dedi öfkeyle. "Sanki ikimiz de işin bu noktaya gelmesine izin verecek kadar deliymişiz gibi, ki sizi temin ederim değiliz-"

"Hayır, haklı olduğunuzu düşünüyorum, ama aynı zamanda Bay Wychbold'un Charles'ın -ne diyordu buna?

-"Yüzünü mü dikeyim?"

"Büyük olasılıkla, ama Rivenhall'ın dengi olmasam da, yine de kendimi oldukça iyi anlatabilirim!"

Ön koluna bir parça tiftik sarmaya başladı. "Cevap veremez," dedi. "Charles'ı yere serecek olsan, Cecy'nin hoşuna gitmez; ve sevgili Charlbury, morarmış bir göz ve kanayan bir burnun onun gözünde işine yarayacağını sanıyorsan, büyük bir gaby olmalısın!"

"Bana acıması gerektiğini sanıyordum," dedi alaycı bir , "öyle mi?"

"Aynen öyle! İşte seni vurmaya karar neden olan durum da bu!" dedi Sophy zafer kazanmış bir edayla.

Yine gülmekten kendini alamadı. Ama bir sonraki an, kızın koluna, paltosunun kolunu üzerinden geçirmesini engelleyecek kadar kalın bir sargı sarmış olduğuna işaret ediyordu.

Sophy, "Şey, kol oldukça bozulmuş, bu yüzden bir önemi yok," dedi. "Ceketini göğsünden ilikleyebilirsin, ben de sana kolun için bir askı yapacağım. Emin olun, sadece etten bir yara ama büyük olasılıkla kanamaya başlayacaktır.

Eğer kolunu kaldırmazsan, tekrar. Aşağı inelim ve Mathilda'nın bize çay yapıp yapmadığına bakalım!"

Tacizci Bayan Clavering bunu kalmamış, bahçıvanın oğlunu köye göndererek, Sophy'ye kız kardeşinin en büyüğü olarak gururla takdim ettiği şişman, kırmızı yanaklı bir genç kızı yardıma çağırmıştı.

Genç kız reverans yaparak adının Clementina olduğunu açıkladı. Sophy, Lacy Malikânesi'nin o gece birkaç kişiyi ağırlaması gerekebileceğini düşünerek, Clementina'ya battaniye ve çarşafı toplayıp mutfak ateşinin önünde havalandırmasını söyledi. Bayan Clavering hâlâ kahvaltı salonunu yaşanabilir hale getirmek için uğraşüyor, çay tepsisini ateşin daha düzenli yanmaya başladığı salona koyuyordu. Zaman zaman odaya duman püskürmeye devam ediyordu, ama Lord Charlbury derin bir sandalyeye gömülmüş ve yaralı kolunu desteklemesi için bir minder verilmiş olduğu için bu durumdan yakınmanın kabalık olacağını düşündü.

Kiler dolabında uzun süre kaldığı için kokusunu biraz kaybetmiş gibi görünen çayın yanında birkaç dilim ekmek ve tereyağı ile Sophy'nin afiyetle yediği büyük ve oldukça ağır bir erikli kek vardı. Dışarıda yağmur şiddetle yağıyor ve gökyüzü o kadar kurşuni bir hal alıyordu ki malikânenin alçak perdeli odalarına çok az ışık giriyordu. Sıkı bir aramadan sonra içyağı mumlarından başka mum bulamadılar ama Mrs. Sophy, Lord Charlbury'ye Clavering'in kısa süre sonra salona bir lamba getirdiğini ve pencerelerin perdelerini çeker çekmez dairenin son derece rahat görüldüğünü söyledi.

Çok geçmeden kulaklarına gelen bir sesle sarsıldılar. Sophy hemen ayağa fırladı. "Sancia!" dedi ve konuğuna arsız bir gülümseme fırlattı. "Artık rahat olabilirsin!"

Lambayı masadan alıp kapıya götürdü ve eşikte durarak lambayı mümkün olduğunca uzağa ışık yayması için yukarı kaldırdı.

Süren yağmurun arasından Markiz'in barouche-landau'sunun verandaya yanaştığını gördü ve o izlerken, Sir Vincent Talgarth arabadan fırladı ve Markiz'e elini uzatmak için döndü. Bir an sonra Bay Fawnhope da arabadan inmiş ve yağmur başını örtmeden kapı aralığındaki figüre bakarak donup kalmıştı.

"Ah, *Sophie*, neden?" diye feryat etti Markiz, sundurmaya sığınarak. "Bu yağmur! Akşam yemeğim! Çok kötüsünüz!"

Sophy onun yakınmalarına aldırmadan Sir Vincent'a hiddetle seslendi: "Bu da ne demek oluyor şimdi? Neden Sancia'ya eşlik ettiniz ve neden Augustus Fawnhope'u getirdiniz?"

Hafif bir kahkaha ile sarsıldı. "Sevgili Juno, ıslaklığın içinden gelmeme izin ver! Fawnhope'la ilgili deneyimin sana şunu öğretmiş olmalı: İnsan onu getirmez, o gelir! Haberciniz geldiğinde Sancia'ya trajedisinin ilk iki perdesini okuyordu. Işık kesilene kadar, yolculuk sırasında da bunu yapmaya devam etti." Sesini yükselterek seslendi: "Eve gir, coşkulu şair! Orada daha fazla durursan sıırıslıklam olacaksın!"

Bay Fawnhope başladı ve ilerledi.

"Oh, pekala!" dedi Sophy, "Sanırım içeri girmek zorunda, ama bu büyük bir talihsizlik!"

Bay Fawnhope ona bakarak, "Bu sizsiniz!" dedi. "Bir an için, siz orada dururken, lambayı başınızın üzerinde tutarken, bir tanrıça gördüğümü sandım! Bir tanrıça ya da bir bakire!"

"Ben sizin yerinizde olsam," diye araya girdi Sir Vincent, "siz kararınızı verene kadar yağmurdan korunmak için içeri girerdim."

XVII

LADY OMBERSLEY ve kızları öğleden sonra Richmond'dan eve dönerken Berkeley Meydanı'na vardıklarında Bayan Wraxton'ın dönüşlerini beklediğini gördüler. Leydi Ombersleyi sevgiyle kucakladıktan sonra, annesinden bir mesaj getirdiği için onu beklemek üzere oturmaya cesaret ettiğini söyledi.

Leydi Ombersley, yorgun görünen ve eve dönerken hafif bir baş ağrısından yakınan Amabel için biraz endişelendiğini hissederek dalgınca cevap verdi, "Annene çok teşekkür ederim, canım. Amabel, soyunma odama gel de alnını sirkeyle yıkayayım! Hemen daha iyi olacaksın, aşkım!"

"Zavallıcık!" dedi Bayan Wraxton. "Hâlâ üzgün görünüyor! Bilmelisiniz ki hanımefendi, siyah eldivenlerimizi çıkardık. Annem yaklaşan etkinlik şerefine bir kıyafet partisi düzenlemek istiyor - oldukça küçük bir olay, çünkü pek çok önemli insan şehir dışında! Ama sizin ayarlamalarınıza uymayacak bir gün belirlemeyi hiç istemez. İşte onun elçisi benim!"

"Çok nazık!" diye mırıldandı leydi hazretleri. "istediği herhangi bir gün bizi çok mutlu edecektir. Şu anda çok az işimiz var! Affedersiniz, kalmamalıyım! Amabel henüz pek iyi değil, biliyorsunuz! Cecilia seninle ayarlar. Annene benden uygun olan her şeyi söyle! Gel, canım!"

Konuşurken en küçük kızını merdivenlere doğru götürüyor, Dasset'tin Sophy'nin notunu sessizce uzattığı Cecilia'nın onun söylediği tek kelimeye bile dikkat etmediğini fark etmiyordu. Kâhyanın ilgili bakışları altında, mektubu büyük bir şaşkınlıkla okuyan Cecilia

Korkunç derecede solgundu. Sona geldiğinde başını kaldırdı ve sanki annesini hatırlayacakmış gibi dudaklarını aralayarak ilerlemeye başladı. Bir anda kendini toparladı ve sakin olmaya çalıştı. Ama Sophy'nin mektubunu katladığı elleri hissedilir derecede titriyordu ve bütün görünüşü şiddetli bir şok geçirmiş birininkine benziyordu. Bayan Wraxton bunu fark etti ve ona doğru ilerleyerek, "Korkarım pek iyi değilsiniz! Kötü bir haber almadınız değil mi?"

Sophy'nin mektubunu mühürleyen gofreti açmak için parmakları kaşınan Dassett ksrd ve ilgisizce, "Bayan Stanton-Lacy bu akşam kasabaya dönecek mi, hanımefendi? Abigail'i oldukça telaşlı, bayanın taşraya gideceğinden haberi yok."

Cecilia şaşkın bir ifadeyle ona baktı ama kendini toparlayarak, "Evet, sanırım yle. Oh, evet, kesinlikle bu gece geri gelecek!"

Bu cevap Dassett'in bilgi açlığını gideremediyse de en azından Bayan Wraxton'ın kulaklarını dikmesine neden oldu. Cecilia'nın koluna girerek onu kütüphaneye doğru götürdü ve iyi ayarlanmış sesiyle, "Yolculuk seni çok yordu. Dassett, kütüphaneye bir bardak su ve biraz da tuz getirme nezaketinde bulun! Bayan Rivenhall kendini halsiz hissediyor."

Bünyesi pek güçlü olmayan Cecilia gerçekten de kendini halsiz hissediyordu ve ancak kütüphanedeki kanepeye uzanmak zorunda kaldığında şkredebildi. Bayan Wraxton güzel bonesini ustalıkla çıkardı ve Cecilia'nın güçlükle tuttuğu notu birinden çekip alarak ellerini ovuşturmaya başladı. Dassett kısa bir süre sonra, Bayan Wraxton'ın sakin bir teşekkür ve uğurlama sözüyle ondan aldığı, istenen gereksinimlerle içeri girdi. Cecilia'nın baygınlığı

Cecilia oturup suyu yudumlayabildi ve keskin kokulu şişeden birkaç nefes çekerek kendini tazeledi.

Bu arada Bayan Wraxton, mümkün olan en kendinden emin tavırla Sophy'nin mektubunu almış, içindekileri okumaya .

"Sevgili Cecy, en sonunda neden Richmond'a kadar sana eşlik etmeyeceğimi merak ettin. Bu not benim açıklamam olsun! İçinde bulunduğun talihsiz durum üzerinde uzun uzun düşündüm ve amcamın seni C. ile evlendirmek konusundaki amansız kararlılığı yüzünden çektiğin sıkıntıya son vermenin tek bir yolunu görüyorum. C. ortadan kaldırılırsa, amcamın F.'ye karşı kısa sürede yumuşayacağına inanmaktan başka çarem yok.

"Charles size tartıştığımızı söyleyecektir. Asıl hatanın bende olduğunu kabul etmeliyim ama bana karşı takındığı tavır, kullandığı dil -o kadar şiddetli, o kadar kontrolsüz ki- bu çatı altında daha fazla kalmamı imkânsız kılıyor. Derhal Lacy Malikânesi'ne gidiyorum ve C.'yi bana eşlik etmesi için ikna ettim. Bu gece Lacy Malikânesi'nden ayrılmasını imkânsız kılacağıma güvenin! O bir centilmen ve kalbi asla benim olamayacak olsa da, elini bana sunması gerektiğine ikna oldum ve sonunda rahat olabilirsiniz.

"Benim için korkmayın! Kendimi kabul istediğimi biliyorsun ve her ne kadar benim sevgim C.'ninkinden daha fazla olmasa da ve onun kayıtsızlığının beni başvurmaya zorladığı araçlardan çekinmek zorunda kalsam da, birlikte iyi geçinmeyi başarabileceğimizi söyleyebilirim. Eğer sana bu şekilde yardımcı olabilirsem, sevgili kuzenim, ödülümü almış olacağım. Her zaman sadık Sophy'n."

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Bayan Wraxton, sakinliğı bozulmuştu. "Bu mümkün mü? Davranışlarının kötü olduğunu düşünsem de, bu kadar ileri gidebileceğine inanmazdım! Mutsuz kız! Tek bir pişmanlık sözcüğü yok! Utanç nefesi yok! Zavallı Cecilia'm, kendini yenilmiş bulmana şaşırmıyorum! Çok kötü kandırılmışsın!"

"Oh, ne demek istiyorsun?" Cecilia ayağa kalkarak bağırdı. "Eugenia, mektubumu okumaya hakkın yoktu! İstersen mektubu hemen bana ver ve içeriğinden kimseye bahsetmeye cesaret etme!"

Bayan Wraxton mektubu ona uzattı ama, "Leydi Ombersley'i size çağırırmaktansa, sizi bu kadar üzen şeyin ne olduğunu benim öğrenmemi tercih edeceğinizi düşündüm. İçeriğinden bahsetmememe gelince, sanırım bu haber yarına kadar tüm Londra'yı sarmış olmalı! Ne zaman bu kadar şoke olduğumu bilmiyorum!"

"Londra'nın her yerinde! Hayır, öyle olmayacak!" Cecilia şiddetle söyledi. "Sophy-Charlbury! Olamaz, olmamalı! Hemen Ashtead'e doğru yola çıkacağım. Böyle bir şeyi nasıl yapabilir? Nasıl yapabilir? Bana yardım etmek istemesi onun iyiliğı, ama Charlbury'yle gitmeye nasıl cüret eder?" Mektubu tekrar okumaya çalıştı ama titreyerek elinde buruşturdu. "Charles'la bir kavga! Ama Charles'ın öfkелendiğı zaman söylediğı şeylerde ciddi olmadığını biliyor olmalı! Bunu biliyor! Onu eve götürmek için benimle gelmeli! Nerede o? Birisi hemen White'a gitmeli!"

Düşüncelere dalmış olan Bayan Wraxton onun koluna tutundu. "Sakin ol Cecilia! Biraz düşün! Eğer talihsiz kuzenin Charles'la bu kadar sert tartıştıysa, büyük olasılıkla onun gitmesi yarardan çok zarar getirebilir. Bu konuda haklı olduğunuza inanıyorum, ancak meseleleri kendi akışına bırakmanın bir faydası olmayacaktır. Skandal

hiçbirimizin tiksinden düşünemeyeceği türden bir sonuç doğurabilir. Bunun sevgili Leydi Ombersley üzerinde yaratacağı etkiden her şeyden çok korkuyorum. Zavallı kız kendinden kurtarılmalı!"

"Ve Charlbury!" Cecilia ellerini sıkarak araya girdi. "Bütün bunlar benim aptallığım! Bir an önce yola çıkmalıyım!"

Bayan Wraxton asil bir tavırla, "Öyle yapacaksın, ben de seninle geleceğim," dedi. "Yalnız siz babanızın arabasının hazırlanmasını emrederken, anneme bir not yazmam için bana yeterli zamanı tanıyın. Hizmetçilerden birinin onu benim için Brook Sokağı'na götüreceğini sanıyorum. Ona sadece akşamı burada sizinle geçirmeye ikna edildiğimi söyleyeceğim ve o da bunu dikkate değer bulmayacaktır."

"Sen mi?" diye haykırdı Cecilia, ona bakarak. "Oh, hayır, hayır! Yani, çok sevgili Eugenia, ama gelmemeni tercih ederdim!"

Bayan Wraxton, "Neredeyse yalnız gitmeyeceksiniz," diye hatırlattı ona.

"Sophy'nin hizmetçisi bana eşlik edecek. Yalvarırım, bunun tek bir kelimesinin bile dudaklarınızdan geçmesine izin vermeyin!"

"Sevgili Cecilia, bir hizmetçiyi sırdaşın olarak kabul etmeyeceğinden emin misin? Kasabanın da söyle! Eğer benimle gelmeyi kabul etmezsen, her şeyi Leydi Ombersley'e açıklamak zorunda kalacağımı düşünmek zorundayım. Sizinle gelmeyi görevim olarak görüyorum ve Charles'ın da bunu yapmamı istediğine inanıyorum. Lacy Malikânesi'nde olmam her şeye uygunluk kazandıracaktır, çünkü nişanlı bir kadın, bilirsiniz, bekâr bir kızdan farklı bir yerde durur."

"Oh, ne diyeceğimi bilemiyorum! Keşke Sophy'nin mektubunu hiç görmemiş !"

Bayan Wraxton gülümseyerek, "Sanırım onu görmem hepimiz için iyi oldu," diye cevap verdi. "Bu hassas meseleyi soğukkanlılıkla yürütmek için pek uygun bir durumda değilsin, sevgili Cecilia, sana söyleyeyim. Hangisi ?

Sizinle geleyim mi, yoksa her şeyi annenizin önüne sermemi mi tercih edersiniz!"

"Pekâlâ, gel o zaman!" Cecilia neredeyse alaycı bir tavırla konuştu. "Gerçi Sophy'den hiç hoşlanmadığını çok iyi bildiğim halde neden istiyorsun, anlayamıyorum!"

"Kuzenimize karşı duygularım ne olursa olsun," dedi Bayan Wraxton, oldukça aziz görünerek, "bir Hristiyan olarak görevimi asla unutmayacağıma inanıyorum."

Cecilia'nın yanaklarına hazır bir renk gelmişti. Nazik bir kızdı ama bu konuşma onu öylesine kızdırmıştı ki, huysuzca şöyle dedi. "Sanırım Sophy seni aptal durumuna düşürmeyi başaracak, çünkü her zaman bağırır ve seni ilgilendirmeyen bir işe burnunu soktuğun için bu senin işine yarayacak, Eugenia!"

Ama Bayan Wraxton, zafer saatinin geldiğini bildiğinden, sinirli bir şekilde gülümsemekle yetindi ve annesine ne söylemesi gerektiğini düşünmesini tavsiye etti.

Cecilia asaletle ne söylemesi gerektiğini bildiğini söyledi ve kapıya doğru ilerledi. Cecilia daha kapıya varmadan kapı açıldı ve Dasset tekrar içeri girerek bu kez Lord Bromford'un aradığını ve kendisiyle konuşmak istediğini söyledi.

"Beni reddetmeliydin!" Cecilia dedi ki. "Lord Bromford'u şimdi göremem!"

"Hayır, hanımefendi," dedi Dasset. "Ama lord hazretleri ya sizi ya da hanımefendiyi görmeye kararlı görünüyor, hanımefendi, hanımefendi de Bayan Amabel'le birlikte ve rahatsız edilmek istemiyor." Küçümseyerek öksürdü. "Bayan Sophy'nin şehir dışına çıktığını bilen lord hazretlerinin onun nereye gittiğini öğrenmeyi çok istediğini de belirtmeliyim."

"Bayan Sophy'nin şehir dışına çıktığını ona kim söyledi?"
Cecilia sertçe konuştu.

"Bunu söylemeyi kendime yakıştıramadım, hanımefendi.
Aksine bir emir almadığım için, Lord Hazretleri bana bunun
doğru olup olmadığını sorma nezaketini gösterdiğinde, bunu
inkâr etmeyi kendime yakıştıramadım."

Cecilia, Bayan Wraxtona çaresiz bir bakış fırlattı, Wraxton da
hemen işlerin idaresini becerikli ellerine aldı.

"Lütfen lord hazretlerinin bu odaya gelmesini rica edin!" dedi.
Dassett eğildi ve geri çekildi.

"Eugenia! Ne hakkında olduğunuza dikkat edin! Ne
yapıyorsun?
ona ne demek istiyorsun?"

Bayan Wraxton ciddiyetle cevap verdi: "Bu duruma bağlı
olmalı. Ne kadarının farkında olduğunu bilmiyoruz ve onun
da kuzenimize hepimiz kadar ilgi unutmamalıyız."

"Öyle bir şey yok!" Cecilia söyledi. "Sophy onunla asla
evlenmez!"

"Onun bağlılığına layık olmadığını kesinlikle gösterdi.
Umarım kendisine evlenme teklif eden saygıdeğer bir
adamla evlenmek için şükretmek zorunda kalmaz."

O sırada Lord Bromford odaya girdiği için Cecilia ona cevap
verme zorunluluğundan kurtuldu.

Lord Hazretleri son derece endişeli görünüyordu, ama hiçbir
endişe onu selamlamadaki resmiyeti azaltmaya yetmedi. Bu
selamları büyük bir titizlikle yerine getirdi ve Amabel'in
sağlık durumunu sormayı da ihmal etmedi. Sonra Bayan
Rivenhall'dan kendisini kabul etmesini rica ettiği için özür
diledi ve biraz geçıştirdikten sonra ziyaretinin konusuna
geldi. Bayan Stanton-Lacy'yi Piccadilly'de dört tekerlekli bir
karavanla giderken görmüştü, yanında Lord Charlbury,
karavanın arkasına bağlanmış bavullar vardı.

"Kuzenim aniden şehir dışına çağrıldı," dedi Cecilia, gösterişi azaltması beklenebilecek soğuk bir ses tonuyla.

"Yanında sadece o adam !" diye haykırdı, çok şaşırmıştı.

"Üstelik -ve bu, olayı daha da olağanüstü kılan bir durum- bu öğleden sonra onunla birlikte yola çıkmak için nişanlanmıştım!"

"Unutmuştu," dedi Cecilia. "Çok üzülecek! Onu affetmelisin."

Bir an dikkatle ona baktı ve yüzünde gördüğü şey, arkadaşına dönmesine ve ciddiyetle, "Bayan Wraxton, size sesleniyorum! Bana Bayan Stanton-Lacy'nin Londra'yı gizlice terk etmediğini söylemeniz boşuna! Rivenhall onun böyle bir şekilde gitmesine nasıl izin vermiş olabilir? Kusura bakmayın ama Charlbury'nin -kabul edersiniz ki, nezaket sınırlarını aşan- ilgileri aklımda korkunç kuşkular uyandırdı. Benim de orada bir çıkarım olduğunu bilmiyor olamazsınız! Sör Horace Stanton-Lacy'nin İngiltere'ye dönüşü üzerine -ama bu ani ayrılış, hem arkaya bağlanmış bir bavulla! Durdu, görünüşe göre üstesinden gelmişti.

Bayan Wraxton yumuşak bir sesle, "Bayan Stanton-Lacy her zaman 'geleneklere' karşı sabırsızdır. Ashtead' evine doğru yola çıktı ama eminim ki Bayan Rivenhall ve benim ikna çabalarımız onu ikna edecektir ve bu gece bizimle Londra'ya dönecektir. Hemen Ashtead'e doğru yola çıkmak üzereyiz."

Çok etkilenmiş gibiydi ve hemen şöyle dedi: "Bu sizsiniz! Seni anlıyorum, inanıyorum! Bu adamı haftalardır bir çapkın olarak tanıyorum! , onu tamamen etkisi altına aldı! Rivenhall size eşlik ediyor mu?"

Bayan Wraxton, "Yalnız gidiyoruz" dedi, "Gerçeği tahmin ettiniz ve şimdi çabalarımızın

bu mutsuz olayı dünyanın kulağından uzak tutmaya odaklanmalıdır."

"Evet, gerçekten!" dedi hevesle. "Ama özenle yetiştirilmiş iki kadının, bir erkeğin sertliği tarafından desteklenmeden böyle bir görevi üstlenmesi düşünülemez! Sanırım size eşlik etmeliyim. Sanırım yapmam gereken bu. Charlbury'yi çağıracağım. Bu olaydaki tutumu bana onun ne olduğunu gösterdi. Bayan Stanton-Lacy'yi fena halde kandırdı ve bunun hesabını verecek!"

Cecilia'nın dudaklarından öfkeli bir protesto yükseldi, ama Bayan Wraxton hemen araya girerek, "Duygularınız sizi onurlandırıyor ve kendi adıma, refakatçinizin koruması için size minnettar olacağımı söylemeliyim. Sorumluluk sahibi bir beyefendinin desteği olmadan böyle bir görevi üstlenmemi ancak en katı zorunluluklar sağlayabilir!"

"Hemen atımı eyerleteceğim!" dedi sert bir kararlılıkla. "Charlbury'yi çağırmazsam harika olacağını söyleyebilirim! Genel olarak düello gibi barbarca bir geleneğin savunucusu değilim, ama biliyorsunuz ki koşullar değişebilir ve böyle bir davranış cezasız kalmamalı! Hemen eve gideceğim ve mümkün olan en kısa sürede tekrar yanınızda olacağım!"

Odadan aceleyle çıkmadan önce ikisinin de elini tutacak kadar bile duramadı. Cecilia sıkıntıdan ağlamaklı bir halde Bayan Wraxton'a çıkışmaya başladı, ama hanımefendi soğukkanlılığından hiçbir şey kaybetmeden, "Bayan Stanton-Lacy'nin kaçışından haberdar olması talihsizlikti belki, ama bu kuşkuyu aklında bırakmasının hiçbir yararı olmazdı. Aklı başında bir adamın varlığı beni rahatlatacak ve sevgili Cecilia, eğer onun şövalye tabiatı kuzenine evlenme teklifini yenilemesine yol açarsa, bu bütün sorunlarımıza bir çözüm olacaktır.

zorluklar ve eklemeliyim ki, hak ettiğinden çok daha fazlası!"

"O zavallı sıkıcı!" Cecilia haykırdı.

"Lord Bromford'un değerinin bu evde sürekli olarak küçümsendiğinin farkındayım. Kendi adıma, onu mantıklı bir adam olarak gördüm, ciddi konularda olması gerektiği gibi hissediyor ve onunla ilgilenmeyecek kadar uçarı olmayanlara aktaracak çok sayıda ilginç bilgiye sahip."

Cecilia kabaran duygularını kontrol edemeyerek odadan koştu, yarıdan fazlası annesine güvenmeye meyilliydi.

Ama Leydi Ombersley, Amabel'in nabzının çok hızlı attığını fark edince, başka hiç kimseye ayıracak dikkati kalmayacak kadar kendini hastaya kaptırdı. Ebeveyninin sinirlerinin ne kadar hassas olduğunu bilen Cecilia, onun endişelerini artırmaktan kaçındı. Ona sadece Lacy Malikânesi'nden gelen bir mesajın Sophy'yi apar topar Surrey'e götürdüğünü, ama kuzeninin ıssız bir evde tek başına kalmasının uygun olmayacağını düşündüğü için ya ona eşlik etmek ya da Londra'ya dönmesi için ikna etmek üzere yola çıktığını söyledi. Leydi Ombersley'nin biraz şaşkınlık göstermesi üzerine, Sophy'nin Charles'la kavga ettiğini açıkladı. Bu Leydi Ombersley'i üzdü ama pek de şaşırtmadı. Oğlunun acı dilini çok iyi biliyordu! Böyle bir şeyin olmasını dünyada istemezdi ve eğer Amabel bu kadar hasta görünmeseydi, Sophy'nin peşinden kendisinin gitmesi gerektiğini söyledi. Kızının yalnız seyahat edeceğini düşünmek hoşuna gitmiyordu ama Bayan Wraxton'ın onunla gitmeye karar verdiğini duyunca tekrar sakinleşebildi ve yolculuk için ona izin verdi.

Bu arada Bayan Wraxton kütüphanede yazı yazmakla meşguldü ve annesine olduğu kadar nişanlısına da bir not yazmanın cazibesine karşı koyamıyordu. Sonunda Charles

kuzeninin ahlaksızlığını ve kendi yüce gönüllülüğünü kabul etmesini sağlayacaktı! Her iki notu da derhal teslim edilmesi talimatıyla Dassett'e verdi ve görevini titizlikle yerine getirmiş olmanın mutluluğu içinde Ombersley seyahat arabasına binebildi. Cecilia'nın küçüklük taslaması bile onun kendinden duyduğu memnuniyeti azaltmaya yetmemiştir.

Cecilia kendini hiç bu kadar öfkeli göstermemiştir!

Arkadaşının moral vermeye çalışkan sözlerine tek heceli kısa cevaplar verdi ve hatta yağmur yağmaya başladığında, arabanın arkasındaki üçüncü koltuğun Lord Bromford için çekilmesini reddedecek kadar duygusuzlaştı. Bayan Wraxton ona, Lord Bromford karavanda rahatça yolculuk ederken, atlılardan birinin Lord'un atını yönetmesini istemenin uygun olacağını söyledi; ama Cecilia'nın söyleyecek tek söz bulabildiği şey, o iğrenç adamın akciğer iltihabına yakalanmasını ve bu yüzden ölmesini umduğuydu.

Bir saat kadar sonra Dassett, Berkeley Meydanı'na ikinci bir posta arabasının gelmesiyle, saygınlığı ve deneyimi olan bir insanın olabileceği kadar yüzünü buruşturdu. Bu da bir posta arabasıydı, dört terli at tarafından çekiliyordu ve dingillerine kadar çamura bulanmış durumdaydı. Arka tarafa ve tavana çok sayıda sandık ve portmanto yığılmıştı. Ağırbaşlı giyimli bir kişi önce aşağı atladı ve çanı çaldırmak için Ombersley malikânesinin merdivenlerinden yukarı koştu. Kapı uşak tarafından açıldığında ve Dassett eşikte konukları kabul etmeye hazır durduğunda, çok daha iri bir figür şezlongdan yavaşça indi ve postilyonlara birkaç gine attıktan ve onlarla neşeli bir kelime alışverişinde bulunduktan sonra, telaşsız bir şekilde kapıya doğru yürüdü.

Daha sonra hizmetçiye durumunu oldukça şaşkın olarak tarif eden Dassett, kekelemekten başka bir şey yapamadı: "İyi akşamlar efendim! Sizi beklemiyorduk, efendim!"

"Kendimi beklemiyordum," dedi Sir Horace eldivenlerini çıkarırken. "Çok iyi bir yolculuktu! Denizde iki aydan fazla bir gün bile geçirmedi! Adamlarına söyle, şu kerestelerimi eve taşınsınlar! Hanımefendi iyi mi?"

Dassett, paltosunu çıkarmasına yardım ederek, hanımefendinin beklenebileceği kadar iyi olduğunu söyledi.

"," dedi Sir Horace, büyük bir aynanın karşısına geçip kravatına ustaca bir iki dokunuş yaptı. "Kızım nasıl?"

"Bayan Sophy'nin sağlığının mükemmel olduğuna inanıyorum, efendim!"

"Evet, hep öyle yapar. Nerede o?"

"Bayan Sophy'nin şehir dışına üzümlere bildirerek zorundayım, efendim," diye cevap verdi Dassett, Sophy'nin kayboluşunun gizemini hemen hemen herkesle tartışmaktan memnun olurdu.

"Öyle mi? Peki, hanımefendiyi göreceğim," dedi Sir Horace, uşağın görüşüne göre tek çocuğunun nerede olduğuyla doğal olmayan bir ilgi eksikliği göstererek.

Dassett onu salona götürdü ve Leydi'nin hizmetçisini aramaya giderken orada bıraktı. Amabel uykuya dalalı çok olmamıştı ki Leydi Ombersley aceleyle salona geldi ve neredeyse kendini kardeşinin erkeksi göğsüne atacaktı. "Ah, sevgili Horace!" diye haykırdı. "Seni gördüğüme ne kadar sevindim! Ama sağ salim eve döndüğünü düşünmek ne kadar üzücü!"

"Sırf bu yüzden kravatımı mahvetmene gerek yok, Lizzie!" dedi gösterişsiz akrabası,

kendini onun kucağından ayırarak. "Bildiğim kadarıyla hiç tehlikeye ! Çok güçlü görünmüyorsun! Aslında, baygın görünüyorsun! Neyin var? Eğer mide rahatsızlığıysa, bir zamanlar senden on kat daha kötü durumda olan bir adam tanıyordum, manyetizma ve ılık birayla iyileşmişti. Gerçek!"

Leydi Ombersley aceleyle, eğer baygın görünüyorsa bunun sadece endişeden kaynaklandığını söyledi ve hemen ona Amabel'in hastalığından bahsetmeye başladı, Sophy'nin bu zor dönemdeki iyiliğinden sevgiyle söz etti.

"Sophy çok iyi bir hemşire!" dedi. "Onunla nasıl ? Kız nerede?"

Bu soru Dassett'i olduğu kadar Leydi Ombersley'i de telaşlandırmıştı. Sophy'nin çok üzüleceği konusunda tereddüt etti! Eğer babasının Londra'ya gitmekte olduğunu bilseydi, kesinlikle gitmezdi!

"Evet, Dassett şehir dışına çıktığını söyledi," diye cevap verdi Sir Horace, geniş kollarını rahat bir sandalyeye yerleştirip bir bacağını diğerinin üzerine atarak. "Bu mevsimde sizi burada bulmayı hiç beklemiyordum ama çocuklardan birinin hasta olması bunu açıklıyor elbette. Sophy nereye gitti?"

"Sanırım Cecilia bana söylediğinde Amabel'le meşguldüm, ama sanırım sevgili Sophy'nin Lacy Malikanesi'ne gittiğini söyledi!"

Şaşırmış görünüyordu. "Ne diye onu oraya götürsün ki? Orası bir yer değil! Sakın bana Sophy'nin orayı düzene soktuğunu söylemeyin, çünkü bundan hiç emin değilim... Neyse, boş verin onu!"

"Hayır, hayır, böyle bir olduğunu sanmıyorum! En azından - Ah, Horace, bana ne diyeceğini bilmiyorum ama Sophy'nin bugün olan bir şey yüzünden bizden kaçmış olmasından çok korkuyorum!"

"Hiç sanmıyorum," dedi Sir Horace soğukkanlılıkla.

"Cheltenham trajedisini canlandırmak benim küçük Sophy'me . Ne oldu?"

"Bunu tam olarak anlayamıyorum. Ben burada değildim! Ama Cecilia, Sophy ile Charles'ın aralarının açıldığını düşünüyor gibiydi! Elbette Charles'ın korkunç bir öfkesi olduğunu biliyorum, ama bunu kastetmiş olamayacağına eminim... Ve Sophy de daha önce Charles'ı hiç dikkate almamıştı... Çünkü bu onların ilk kavgası değil!"

"Kendini zor duruma , Lizzie," diye tavsiye etti Sir Horace, sakinliğini çaba harcamadan koruyarak. "Charles'la aranız bozuldu, ha? Ben de öyle düşünmüştüm. Bu ona iyi gelecektir. Ombersley nasıl?"

"Gerçekten mi Horace!" dedi kız kardeşi öfkeyle. "İnsan senin sevgili Sophy'ye zerre kadar sevgi beslemediğini sanır!"

"Sen oradasın, yaşlı bayan, çünkü ben ona çok düşkünüm," karşılık verdi. "Yine de bu, onun hileleri yüzünden kendimi pasta yapacağım anlamına gelmiyor. Karıştığım için bana teşekkür etmez herhalde. Bir yaramazlık peşinde olduğuna emin olabilirsin!"

Tam bu sırada Dasset elinde yolcu için uygun bir içeceklerle içeri girince konuşmaya ara vermek zorunda kaldılar. O çekilince Leydi Ombersley, "En azından bu gece Sophy'yi göreceğinizi garanti edebilirim, çünkü Cecilia onu geri getirmek için Bayan Wraxton'la birlikte gitti!" diyerek konuşmaya devam etti.

"Bayan Wraxton kim?" diye sordu Sir Horace, kendisine bir kadeh Madeira doldururken.

"Eğer birinin sana söylediği tek bir kelimeyi bile dinlemiş olsaydın, Horace, Charles'ın evlenmek üzere olduğu kadının Bayan Wraxton olduğunu bilirdin!"

"Peki, neden söylemediniz?" dedi Sir Horace şarabını yudumlarken. "Benden kafamda bir sürü isim taşımamı bekleyemezsiniz! Gerçi şimdi hatırladım; söylediğiniz kız tam bir can sıkıcıydı."

"Ben böyle bir şey söylemedim!" diye karşılık verdi Leydi Ombersley. "Doğrusu pek hoşuma gitmedi- Ama onun size ölü bir sıkıcı gibi geldiğini söyleyen sizdiniz!"

"Eğer bunu söylediysem, haklı olduğuma güvenebilirsiniz. Oldukça hoş bir şarap bu. Şimdi düşündüm de, bana Cecilia'nın da evlenmek üzere olduğunu söylemiştin - Charlbury, değil mi?"

Leydi Ombersley iç çekti. "Ne yazık ki gitti! Cecilia onu kabul etmeye ikna edilemedi. Şimdi Charles, Augustus Fawnhope'a karşı çıkmaktan vazgeçti ve Ombersley bunu asla kabul etmeyeceğini söylese de, kabul edeceğini sanıyorum. Lord Charlbury'nin Sophy'ye çok büyük bir ilgi gösterdiğini sen de biliyorsun Horace."

"Jüpiter adına, öyle mi?"

Merdivenlerden gelen sabırsız bir adım kesildi konuşmaları, hemen ardından da bir elinde açık bir mektup kâğıdı tutan ve annesini aramak için yukarı fırlamadan önce paltosunu çıkarmaya bile vakit bulamayan Bay Rivenhall'ın aceleyle odaya girmesiyle.

Bay Rivenhall son derece yasakçı ve biraz da solgun görünüyordu. O öğleden sonra kestaneyi ahıra koyduktan sonra önce Bond Sokağı'na gitmiş, öfkesinin bir kısmını Centilmen Jackson'la bir münazara sırasında atmış, sonra da White's'a dönerek bir saat bilardo oynamış ve Berkeley Meydanı'na dönüp kıskırtıcı kuzenine tek kelime bile etmek istemediğini söyleme dürtüsüyle savaşıyordu. Bilardo salonundan çıktığında arkadaşı Bay Wychbold'la karşılaştı. Bay Wychbold.

Wychbold, emirlere itaat ederek ona Bayan Stanton-Lacy'nin nereye bağlı olduğunu sordu ve onun sertçe cevap vermesi üzerine,

"Bildiğim kadarıyla hiçbir yerde," dedi içten içe, "Evet, öyle, sevgili oğlum! Onu bir posta arabası ve dört arabayla giderken gördüm. Dahası, yanında Charlbury de vardı."

Bay Rivenhall ona baktı. "Dört kişilik bir post mı gidiyorsunuz? Kesinlikle yanılıyorsunuz!"

"!" dedi Bay Wychbold, rolünü erkekçe sürdürerek.

"Şaşırdım o zaman. Kuzenim evde!" Arkadaşı konuyu tartışmaya meyilli görüldüğü için ekledi: "Dahası Cyprian, böyle bir hikâyeyi kasabada yaymadığın için sana teşekkür edeceğim!"

"Hayır, bunu yapmayı aklımdan bile geçirmem!" Bay Wychbold onu temin etmek için acele etti.

Bay Rivenhall daha sonra bir ya da iki oynamak niyetiyle abonelik odasına gitti. Masalar hazır ve bir elin oynanmasını izlerken, gözleri kâğıtlarda, aklı inatla ve huzursuzca Bay Wychbold'un gülünç hayalindeyken, Bayan Wraxton'ın notu ona getirildi. Bu notu incelemek, whist oynama arzusunu anında yok etti ve onu bir sonraki partiye davet edenlere tek bir özür bile söylemeden Berkeley Meydanı'na . Eve girdi, Sophy'nin kendisine yazdığı mektubu salondaki masanın üzerinde buldu, okudu ve hemen Lady Ombersley'i aramak için merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

"Belki anne, bana açıklayabilirsin-" diye öfkeli bir sesle söze başladı, sonra kadının yalnız olmadığını fark ederek kısa kesti. "Özür dilerim! Bilmiyordum-" Sir Horace onu daha iyi gözlemleyebilmek için soru sorma bardağını kaldırıncaya yine sözünü kesti. "Ah!" dedi, sesinde uğursuz bir anlam vardı. "Demek sizsiniz, öyle mi efendim? Meşhur! Daha iyi bir zamanda gelemezsiniz!"

Onun bu saygısız tavrı karşısında şok olan Leydi Ombersley zayıf bir itirazda bulunmaya cesaret etti. "Charles! Lütfen-!"

Ona aldırmadan odaya doğru ilerledi. "Değerli kızınızın Everard Charlbury'yle gittiğini bilmek hoşunuza gidecektir, efendim!" diye duyurdu.

"Öyle mi?" dedi Sir Horace. "Bunu neden yaptı acaba? Charlbury *ile* evlenmesine bir itirazım yok! İyi bir aile, güzel bir mülk!"

Bunu beni çileden çıkarmak için yaptı!" dedi Bay Rivenhall. Charlbury'yle evlenmesine gelince, böyle bir şey yapmayacak!"

"Oh, mi?" dedi Sir Horace, kadehini yeğeninin yüzüne doğrultarak. "Kim öyle diyor?"

"*Ben* de öyle diyorum!" diye tersledi Bay Rivenhall. "Dahası, böyle bir Çeye en ufak bir niyeti bile yok! Eğer kızınızı siz tanımıyorsanız, ben tanıyorum!"

Bu konuşmaları deHGet içinde dinleyen Leydi Ombersley, Ğimdi sesini yükselterek, "Hayır, hayır, Charlbury ile kaçmaz! Yanılıyor olmalısınız! Eyvah, Charles, korkarım bunu sen yaptın! Zavallı Sophy'ye karşı çok kaba davranmış olmalısın!"

"Oh, çok kaba, hanımefendi! Ahırımdan genç kestaneyi çalmasına ve bana tek kelime etmeden onu Park'ta sürmesine karşı çıkma gaddarlığını gösterdim! Şu anda kırık bir boyunla yatmıyor olması onun suçu değil!"

"İşte bu," dedi Sir Horace dürüst bir tavırla, "onun yaptığı yanlıştı! Aslında bu kadar uygunsuz davrandığını duyduğuma şaşırdım, çünkü bu hiç de onun yapacağı bir şey değil. Ona böyle bir şey yaptıracak ne olabilir ki?"

Bay Rivenhall acı acı, "Sadece benimle kavga etmek için duyduğu lanet olasıca arzu!" dedi. "Şimdi her şeyi yeterince açık görüyorum,

ve eğer dikkatli olmazsa, umduğundan daha iyi bir başarı elde ettiğini görecektir!"

"Korkarım oğlum," dedi amcası, gözlerinde önlenemez bir parıltıyla, "benim küçük Sophy'mi sevmiyorsun!"

"Küçük Sophy'niz, efendim, bu eve geldiğinden beri bana, bize bir an bile huzur ve rahat vermedi!" dedi Bay Rivenhall sert bir sesle.

"Charles, böyle söylemeyeceksin!" diye bağırdı annesi, yüzü kızarak. "Bu haksızlık! Onun iyiliğini, bağlılığını hatırlayınca nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?" Sesi kısıldı; el yordamıyla mendilini aradı.

Bay Rivenhall'ın yanaklarına da renk geldi. "Bunu unutmadım, hanımefendi. Ama bu istismar-!"

"Böyle bir fikre nereden kapılmış olabileceğinizi düşünemiyorum! Bu doğru değil! Sophy ona karşı kullandığınız kaba dil yüzünden gitti ve Charlbury'nin onunla birlikte olduğunu hayal etmeye gelince-"

"Onunla birlikte olduğunu biliyorum!" diye araya girdi.

"Kanıtı ihtiyacım olsaydı, benim için bırakma nezaketini gösterdiği bu notta bulurdum! Bunu hiç gizlemiyor!"

"O halde," dedi Sir Horace, kadehini yeniden doldurarak, "kesinlikle bir yaramazlık peşinde. Şu Madeira'yı dene oğlum. Bunu baban için söyleyeceğim, şarap konusunda çok iyidir!"

Leydi Ombersley, "Ama Charles, bu korkunç bir şey!" diye soluk soluğa bağırdı. "Tanrıya şükür Cecilia'ya onun peşinden gitmesini yasaklamadım! Ne büyük bir skandal! Oh, Horace, dua et de şüphelenmediğime inan!"

"Tanrım, seni suçlamıyorum, Elizabeth! Sophy'nin seni endişelendirmesine izin verme demiştim! Kendi başının çaresine bakabilir; her zaman öyleydi!"

"Sana Horace, bütün sınırları aşyorsun! Kızının kendini mahvetme yolunda olması senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

"Kendini mahvediyor!" dedi Bay Rivenhall küçümseyerek. "Böyle bir peri masalına gerçekten inanıyor musunuz hanımefendi? Altı ay boyunca kuzenimle birlikte yaşadınız da onun ölçüsünü mü alamadınız? Eğer o İspanyol kadın da şu anda Lacy Malikânesi'nde değilse, bana mankafa demenize izin veriyorum!"

"Oh, Charles, haklı olman için dua ediyorum!"

Sir Horace gözlük camını büyük bir titizlikle parlatmaya başladı. "Sancia, ha? Ben de seninle onun hakkında konuşmak istiyordum, Lizzie. Hâlâ Merton'da mı?"

"Başka nerede olabilir ki Horace?"

"Sadece merak ettim," dedi, emeklerinin sonucunu incelerken. "Sanırım Sophy size bu yöndeki niyetimden bahsetmiş olabilir."

"Elbette öyle yaptı ve ben de onu ziyaret ettim, sanırım bunu yapmamı istemiş olmalısın! Ama şunu söylemeliyim ki sevgili Horace, onun için teklifte bulunmaya seni neyin ittiğini anlayamıyorum!"

"Sorun da bu zaten," diye cevap verdi. "İnsan kendini kaptırıyor, [Lizzie! Ve onun şeytani derecede iyi bir kadın olduğunu kimse inkâr edemez. Aslında peşinde başka birinin daha olduğunu duymak beni şaşırtmazdı. Ne yazık ki onu Merton'a yerleştirdim! Ama işte! İnsan böyle şeyleri bir anlık hevesle yapıyor ve ancak düşünecek zaman bulabiliyor- Yine de şikayet etmek istemiyorum!"

"Brezilya'da bir sürü güzel var mı efendim?" diye sordu yeğeni alaycı bir tavırla.

Sir Horace kibarca, "Senin küstahlığını istemiyorum, evlat," dedi. "Gerçek şu ki, evlenecek bir adam olduğumdan şüpheliyim!"

"Eğer sizi teselli edecekse," dedi Bay Rivenhall, "kuzenimin Talgarth'ı Markiz'den uzak tutmak için elinden geleni yaptığını bilebilirsiniz!"

"Sir Horace sinirlenerek, "Sophy neden bu işe karışıyor?" diye sordu. Talgarth, ha? İngiltere'de olduğunu bilmiyordum! Vay, vay! Vincent'ın çok iyi bir adresi var ve dahası, bahse girerim Sancia'nın servetinde gözü var!"

Leydi Ombersley oldukça sinirlenmiş bir halde söze karışarak, "Bence siz çok utanmazsınız! Bütün bunların zavallı Sophy'nin kaçıyla ne ilgisi var? O kendini mahvetmeye çalışırken, siz sanki onun işleriyle hiç ilgilenmiyormuş gibi orada oturuyorsunuz! İstedğini söyleyebilirsiniz Charles, ama eğer Charlbury ile kaçtığı doğruysa, bu hayal edilebilecek en şok edici şeydir ve derhal geri getirilmelidir!"

"Öyle olacak!" dedi Bay Rivenhall. "Cecilia ve Eugenia'yı onu kurtarmak için en romantik şekilde göndermişken bundan şüphe edebilir misiniz, hanımefendi?"

"Ben böyle bir şey yapmadım! Bundan haberim yoktu, ama doğal olarak kız kardeşinizin yalnız gitmesine izin veremezdim, bu yüzden bana Eugenia'nın ona eşlik etmeyi teklif edecek kadar nazik olduğunu söylediğinde, minnettar olmaktan başka ne yapabilirdim?" Açıklanamayan bir durum karşısında durakladı. "Ama onu kurtarmaya gittiklerini nereden biliyorsun Charles? Eğer Dasset sana dedikodu yapacak kadar konumunun bilincini yitirmişse-"

"Öyle bir şey yok! Bu bilgiyi Eugenia'nın kendisine borçluyum! Ve şunu söylemeliyim ki, hanımefendi, eğer siz ve kız kardeşim bu haberi kendinize saklayacak kadar nazik olsaydınız, Eugenia'dan lanet olası küstah bir mektup almaktan kurtulabilirdim! Böyle bir hikayeyi ona anlatmak için sizi ne etkilemiş olabilir, hayret etmekten asla vazgeçemeyeceğim bir şey! Yüce Tanrım, kuzenimin çirkin bir davranışta bulunduğunu tüm kasabaya yayacağını bilmiyor musunuz?"

"Ama ben !" diye neredeyse feryat ediyordu annesi. "Charles, ben yaptım

Hayır!"

"İçinizden biri yapmış olmalı!" dedi sabırsızlıkla. Amcasına döndü. "Peki efendim, orada kalıp babamın şarap zevkini mi öveceksiniz, yoksa bana Ashtead'e kadar eşlik mi edeceksiniz?"

Sir Horace, "Ben iki gündür yoldayken, bu saatte Ashtead'e doğru yola çıkmak mı?" dedi. "Yapma oğlum, biraz sağduyulu ol! Neden yapayım ki?"

"Sanırım ebeveynlik duygularınız size cevabı veriyordur, efendim! Eğer vermiyorsa, öyle olsun! Hemen gidiyorum!"

"Lacy Malikânesi'ne vardığınızda ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Sir Horace, biraz da eğlenerek.

"Sophy'nin boynunu sıkın!" dedi Bay Rivenhall vahşice.

"Bunun için benim yardımına ihtiyacın yok, sevgili oğlum!" dedi Sir Horace, sandalyesine daha rahat bir şekilde yerleşerek.

XVIII

Merton'dan gelen Markiz'in partisinin gelişini izleyen ilk birkaç dakika, hanımefendinin içinde bulunduğu durumla ilgili serbestçe dile getirdiği şikâyetlerle geçti. Ön kapının açılmasıyla ortaya cereyan, yangının salona yeni duman bulutları püskürtmesine neden olmuştu ve Mrs.

Clavering'in dalgın çabaları bu dairenin bakımsız görünmemesi için yeterli olmuştu. Bayan Clavering, Markiz'in kıyafetlerinin zenginliğinden çok etkilenmiş, ona reveranslar yapıyordu; Markiz ise Bayan Clavering'den hiç etkilenmemiş, "*Madre de Dios!* Gaston'u getirmiş olsaydım o zaman desteklenebilirdi, aşçım da öyle olsaydı daha iyi olurdu! Neden sana bu evde gelmek zorundayım Sophie? Neden beni böyle aniden çağırıyorsun, üstelik yağmur yağarken? *Davranışların sapıkça mı?*"

Sophy hemen ona bir duayenin rolünü oynamak için çağrıldığını söyledi; bu açıklama damarlarında en saf Kastilya kanı dolaşan birine hemen çekici geldi. Markiz o kadar memnun olmuştu ki, Sophy'nin kendisini neden teyzesinden başka bir duayenin katılımını gerektirecek bir duruma soktuğunu sormayı tamamen unuttu, ancak Sophy'nin kendisini büyük bir nezaketle yönettiğini ve böyle bir davada yorgunluktan kaçınmadığını onaylayarak söyledi. Bundan sonra Charlbury'nin varlığının farkına vardı ve hafızasını zorlayarak onun adını bile hatırladı.

"Merhaba, yaralandınız mı?" Sir Vincent, lordun kolundaki askıya başıyla işaret ederek sordu. "Bu nasıl oldu?"

"Boş ver !" dedi Sophy, Charlbury'yi cevap verme zorunluluğundan kurtararak. "Neden buradasınız Sör Vincent?"

"Bu, sevgili Juno," diye cevap verdi, gözleri ona parlayarak, "uzun ve hassas bir hikaye. Biliyorsun, aynı soruyu ben de sorabilirim. Tabii ki sormayacağım, çünkü açıklamalar sıkıcı olmaya meyillidir ve şu anda beni daha çok rahatsız eden şey çok daha önemli olan akşam yemeği konusudur. Korkarım bu kadar büyük bir parti beklemiyordunuz!"

"Hayır, değildim ve Tanrı bilir yiyecek ne bulacağız!" Sophy itiraf etti. "Belki de mutfağa gidip kilerde neler olabileceğini öğrenmeliyim. Çünkü büyük olasılıkla kuzenim Cecilia yemeğe buraya gelecek. Ve büyük olasılıkla Charles da!"

"Ah, Bayan Sophy, keşke bizi uyarmış olsaydınız!" diye haykırdı Bayan Clavering sıkıntıyla. "Eminim sizin gibiler için nasıl yemek hazırlayacağımı bilmiyorum, hanımefendi, çünkü alışık değilim ve Clavering'in akşam yemeği için hayal ettiği bir domuz yanağından başka hazır bir şey yok!"

"Belli oluyor," dedi Markiz, tüylü şapkasını gür buklelerinden çıkarıp bir sandalyenin üzerine bırakarak,

"Bu *moza de cocina* hiçbir şey bilmiyor, bu yüzden kendimi biraz zorlamalıyım. Bu kötü, ama daha da kötüsü, açlıktan ölmemiz! Ve sen bunu hatırlayacaksın Sophie ve bana minnettar olacaksın, böylece benimle kavga etmeyeceksin! Sana *bir kez* daha söylemeliyim ki, Sör Horace'la evlenmenin bana uygun olmayacağını düşünüyorum, çünkü o çok huzursuz ve Brezilya'yı sevmem, aksine İngiltere'de kalacağım, ama bir İngiliz aşçım olmayacak! Böylece Sir Vincent'la evlendim ve artık Villacanas Markizi değil, Leydi Talgarth', ki bu ismi *rahatça* telaffuz edemiyorum, ama olsun! İnsan kendini alıştırmalı."

Bu konuşma doğal olarak dinleyicileri birkaç dakika boyunca sessizliğe gömdü. Sör Vincent enfiye kutusunu çıkardı ve en sevdiği karışımından bir tutam içine çekti. Sessizliği bozan o oldu. "Demek cinayet ortaya çıktı!" dedi. "Öyle şaşkın şaşkın bakma, Sophy!

Sevgili Sancia'nın akşam yemeğini pişireceğini unutmayın!"

"Bu," diye aniden açıkladı Bay Fawnhope, konuşmanın tek kelimesine bile dikkat etmemiştir, "olağanüstü güzel bir ev! Her tarafını gezeceğim."

Sonra lambayı masadan aldı ve salona açılan kapılardan birine doğru götürdü. Sir Vincent lambayı ondan alıp yerine koydu ve nazıkçe, "Öyle yap, sevgili genç dostum, ama lütfen şu mumu da al!" dedi.

"Sir Vincent," dedi Sophy, gözlerinde savaştı bir ışık vardı, "eğer bir erkek olsaydım, bu ihanetin cezasını çekerdim!"

"Sevgili Sophy, tanıdığım on erkekten dokuzundan daha iyi ateş ediyorsun, yani içimizden biri yanında bir çift düello tabancası getirmeyi akıl etseydi-?"

"Hiç kimse," dedi Markiz kararlı bir sesle, "tabancayla ateş etmeyecek, çünkü bu benim en nefret ettiğim şeydir,

Ayrıca, akşam yemeğini hazırlamamız daha önemli!"

"Sanırım," dedi Sophy üzüntüyle, "bu doğru. İnsan yemek yemeli! Ama kuzenim Charles'ın beni sizinle hiçbir şey yapmamam konusunda uyarmakta ne kadar haklı olduğunu şimdi anlıyorum, Sir Vincent! Sör Horace'a böyle ters bir dönüş yapacağınızı düşünmemiştim!"

"Aşkta ve savaşta her şey mübahtır, sevgili Sophy!" dedi duygusallıkla.

Dudaklarından dökülen karşılıkları geri püskürtmek zorunda kaldı. Anlayışla gülümsedi ve ona doğru ilerleyerek elini tuttu ve alçak bir sesle, "Düşün Juno! Senin ihtiyacın Sör Horace'inkinden çok daha büyük! Nasıl karşı koy?"

"*Amor ch'a null'amato amar perdona*," dedi salonda gezinirken kulak misafiri olduğu Bay Fawnhope hülyalı bir şekilde.

"Aynen öyle, şairim!" dedi Sir Vincent içtenlikle.

"Bayan Wraxton'ın bunu benim için tercüme etmesi gerekiyor," dedi Sophy, "ama eğer düşündüğüm anlama geliyorsa, öyle bir şey yok!

Ancak, elden şey gelmeyeceği için gürültü çıkarmaktan daha aptalca bir şey olamaz, o yüzden daha fazla konuşmayacağım. Ayrıca, düşünmem gereken daha önemli şeyler var!"

"Kesinlikle öyle," diye kabul etti Markiz. "Taze kesilmiş tavuklar hazırlamanın bir yolu var, Vincent hemen bana iki tavuk öldürsün, çünkü bu kadın bol miktarda tavuk olduğunu söyledi, ben de bir yolunu bulurum."

Daha sonra Bayan Clavering'le birlikte mutfağa çekildi, tülbentten yapılmış elbisesi arkasından zemini kibarca süpürüyor ve yolda epeyce toz kaldırıyordu. Sophy ve Sir Vincent da onu izlediler; Bay Fawnhope o sırada kütüphaneyi keşfetmiş ve kitapları incelemek için içeri girmişti.

Lord Charlbury yalnız kalmıştı. Çok geçmeden Sir Vincent elinde kabuk bağlamış bir şişe ve birkaç bardakla salona geri geldi. "Şeri," dedi, bardakları yere bırakarak. "Eğer tavukların kesilmesi kaderimse, güçlenmeliyim. Ama asıl eylemi gerçekleştirmesi için hizmetçiyi ikna edeceğime inanıyorum. Kolunu nasıl incittin?"

"Sophy ona bir kurşun sıktı," diye yanıtladı lord hazretleri.

"Gerçekten de öyle mi? Eminim ne kadar da mağrur bir kadındır! Sanırım kendine göre nedenleri vardı?"

Charlbury, "Görüntülediğin için affedilebileceğin şeyler değillerdi!" diye karşılık verdi.

Sir Vincent şişenin ağzını dikkatle silip şarabı boşaltmaya başlarken, "Ben asla sıradan düşüncelere kapılmam," dedi. "Büyük Sophy'yle ilgili olarak hiç değil. İşte, bunu deneyin! Tanrı bilir ne kadar zamandır mahzende duruyordu! Sanırım kaçışınıza içmiyorum?"

"Yüce Tanrım, hayır!" dedi Charlbury, bu düşünce karşısında neredeyse ağlamaklı olmuştu. "Ben Sophy'ye bağlıyım -tam ve değişmez bir şekilde ona bağlıyım- ama Tanrı beni onunla evlenmekten korusun!"

Sir Vincent, "Cennet yapmasaydı, Rivenhall yapardı herhalde," diye ekledi. "Bu şarap gayet iyi. Ben dönmeden önce şişeyi bitirme ve onu şair için harcama!"

Muhtemelen kümesteki infazı denetlemek üzere tekrar uzaklaştı ve Lord Charlbury yaralı kolu için sessizce teşekkür ederek kendine ikinci bir kadeh şeri doldurdu. Kısa bir aradan sonra Bay Fawnhope elinde kurt yeniği bir kitapla kütüphaneden çıktı. Bunu Lord Hazretlerine saygıyla göstererek, "*La Hermosura de Angelica*! İnsanın nerede bir hazineye rastlayacağı belli olmaz. Bunu Marquesa'ya göstermeliyim. Bu büyüleyici ev kimin?"

"Sir Horace Stanton-Lacy'nin," diye cevap verdi Charlbury biraz eğlenerek.

"Takdiri ilahi beni buraya getirmiş olmalı. Beni buraya neyin getirdiğini anlayamadım ama bunun bir anlamı yok. Sophy'nin açık kapı aralığında durduğunu ve elinde lambayı tuttuğunu gördüğümde gözlerimdeki perde kalktı ve tüm şüphelerim dağıldı. Bir yerde ya da başka bir yerde yemek yemek için , ama bunu dikkate almayacağım."

Lord Hazretleri, "Nişanınızı bozmamak için kasabaya dönmeniz gerektiğini düşünmüyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Bay Fawnhope basitçe. "Burada olmayı tercih ederim. Bir de *Galatea* var ama orijinal bir kopya değil." Sonra masaya oturdu ve kitabı açtı, bir kolunun altına sıkıştırdığı bir demet mum ve ellerinin arasında dikkatle tuttuğu sığ bir tahta kutuyla içeri giren Sophy tarafından bölünene kadar kitabı inceledi. , merak ve kıskançlık karışımı küçük tazısı zıplıyor, zaman zaman kutuya ulaşmak için sıçırıyordu.

Bay Fawnhope ayağa fırladı ve kutuyu ondan almak için ellerini uzattı. "Ver onu bana! Bir vazo taşıyabilirsin ama iğrenç bir kutu değil!"

"Bayan Clavering onu birazdan getirecek, ama çay tepsisi için henüz vakit gelmedi, biliyorsunuz. Daha yemek yemedik! Dikkat edin! Zavallı küçük şeyler, anneleri yok!"

"Sophy, bu da *ne* -?" diye bağırdı Charlbury, kutunun içinde sarı ördek yavruları olduğunu fark ederek. "Bunları akşam yemeği için pişirmek niyetinde değilsin, değil mi?"

"Aman Tanrım, hayır! Sadece Bayan Clavering onları mutfağın sıcaklığında yetiştiriyor ve Sancia ayaklarının altında ezildiklerinden Gikâyet ediyor. Kutuyu bu köşeye koy, Augustus. Tina onlara zarar vermez!"

Sophy ona itaat etti ve ördek yavruları, hepsi de cıvı cıvı ötüşerek, hemen kutudan dışarı fırladılar; içlerinden biri, diğerlerinden daha atılgan davranarak keşif gezisine çıktı. Sophy onu yakalayıp avuçlarının içinde tutarken, Tina tiksiniş bir halde bir sandalyeye atladı ve başını dikkatle öne eğerek uzandı. Mr.

Fawnhope'un gülümsemesi yüzüne yayıldı ve şu söyledi: "Dikkatli bir ev kadını yakalamak için koşarken tüylü yaratıklarından biri kaçtı! "

Sophy, "Evet, ama sanırım kutunun üstüne bir şey yayarsak kırılmazlar," dedi. "Charlbury'nin sürücü paltosu çok işe yarar! İtiraz etmiyor musun, Charlbury?"

"Evet, Sophy, itiraz ediyorum!" dedi sertçe, giysiyi onun elinden alırken.

"Pekâlâ, o zaman-" Durdu, çünkü Tina başını kaldırmış, kulakları dikilmiş ve keskin bir havlama sesi çıkarmıştı. Atların ve arabaların tekerlek sesleri duyuldu.

Sophy hızla Bay Fawnhope'a dönerek, "Augustus, lütfen mutfağa gider misin -mutfığı arkadaki geçidin sonunda bulacaksınız- ve Mrs.

Clavering sana bir bez, battaniye ya da benzeri bir şey mi verecek? Dönmek için acele etmenize gerek yok, çünkü Sancia'nın sizden bir tavuk yolmanızı isteyeceğini sanıyorum!"

"Marquesa mutfakta mı?" dedi Bay Fawnhope. "Orada ne yapıyor? Kütüphanede bulduğum bu kitabı görmesini isterdim!"

Sophy masadan aldı ve ona verdi. "Evet, lütfen ona göster! hoşuna gidecek! Eğer kapı zilini duyma şansınız olursa aldırmayın. Kapıyı ben açarım!"

Onu salonun arka tarafındaki kapıya doğru itti ve kapıdan güvenle geçtiğini gördükten sonra kapıyı kapattı ve

komplocu bir sesle, "Cecilia! Ördek yavrularına iyi bak!"

Ön kapıyı ardına kadar açtığında hâlâ eline aldığı bir tanesini tutuyordu. Yağmur dinmiş, bulutların arasından ay ışığı görünmeye başlamıştı. Sophy kapıyı açar açmaz kuzeni neredeyse boynuna düşecekti. "Sophy! Oh, sevgili Sophy-Hayır, bu senin için çok şok ediciydi! Bunu istemeyeceğimi biliyor olmalıydın.

- Sophy, Sophy, böyle bir şeyi nasıl yaparsın?"

"Cecy, lütfen dikkat et! Bu zavallı küçük ördek yavrusu! Oh, Tanrım! Bayan Wraxton!"

"Evet, Bayan Stanton-Lacy, ben!" dedi Bayan Wraxton, verandadaki gruba katılarak. "Sanırım beni görmeyi beklemiyordunuz!"

Sophy açık yüreklilikle, "Hayır, sen de çok engel olacaksın!" diye cevap verdi. "İçeri gir, Cecy!"

Konuşurken kuzenini eşikten hafifçe itti. Charlbury ateşin yanındaki sandalyesinden kalkıp sol kolu ilginç bir şekilde askıda dururken öne doğru adım atarken Cecilia donakalmıştı. Cecilia'nın elinde hem bir retikül hem de kuş tüyü bir manşon vardı ama şaşkınlıktan her ikisini de yere düşürdü. "Ah!" diye haykırdı belli belirsiz. "Yaralanmışsın! Oh, Charlbury!"

Cecilia iki elini uzatarak ona doğru ilerledi ve Lord Hazretleri büyük bir soğukkanlılıkla hareket ederek kolunu askıdan kurtardı ve onu sımsıkı kucakladı. "Hayır, hayır, sevgili Cecilia! En ufak bir sıyrık!" diyerek onu temin etti.

Böyle bir kahramanlık Cecilia'nın gözyaşı dökmesine neden oldu. "Hepsi benim hatam! Benim sefil aptallığım! Kendimi suçlamaktan asla vazgeçemeyeceğim! Charlbury, sadece beni affettiğini söyle!"

"Seni öpmemi engelleyen bir şapka taktığın için asla!" dedi sarsılmış bir kahkahayla.

Bunun üzerine kadın başını kaldırdı, gözyaşlarının arasından gülümsedi ve adam şapkaya rağmen onu öpmeyi başardı. Girişi etkili bir şekilde kapatan Sophy, bu geçişi işinden memnun biri edasıyla izledi.

Bayan Wraxton donuk bir sesle, "İçeri girmemize izin verir misiniz?" dedi.

"Biz mi?" dedi Sophy, hızla etrafına bakınarak. Bayan Wraxton'ın arkasında sıırıslıklam bir palto ve ıslak bir kunduz giymiş iriyarı bir figür gördü ve bir süre kuşkuyla baktıktan sonra, "Yüce Tanrım! Lord Bromford mu? Bu da ne demek şimdi?"

Şapkasını yerdeki manşonunun yanına bırakmış olan Cecilia, başını onu taşıyan geniş omuzdan kaldırarak boğuk bir sesle, "Ah, Sophy, lütfen bana kızma! Gerçekten, bunu ben yapmadım! Charlbury, ne oldu? Nasıl oldu da yaralandın?"

Onu hâlâ bağrına basan Lord Hazretleri, Sophy'ye acı dolu gözlerle baktı. Sophy hemen onu kurtarmaya geldi. "Sadece bir , sevgili Cecy! Ayak takımı mı, yoksa haydutlar mı? Evet, haydutlar! Birdenbire ateş ettiler ve zavallı Charlbury vurulma talihsizliğine uğradı! Ama onlar kaçtı ve biz de başka bir yara almadık. Charlbury hayal edilebilecek en büyük soğukkanlılıkla davrandı; son derece soğukkanlıydı ve bu tür alçaklarla *boy* ölçülebilecek durumdaydı!"

"Ah, *Charlbury*!" diye iç geçirdi Cecilia, böylesine cesur bir davranışı düşününce.

Lord Hazretleri yatıştırıcı bir şekilde kızın omzunu okşarken, "O gözü dönmüş kabadayılardan kaç tanesini yok ettim Sophy?" diye sormadan edemedi.

"Bunu," dedi Sophy, kaşlarını çatarak, "asla bilemeyeceğiz!"

Bayan Wraxton'ın soğuk sesi bunun üzerine araya girdi. Cecilia'nın Charlbury ile arasındaki farkı görmekten ne kadar memnun olursa olsun

Cecilia'nın Lord Hazretleri'nin koluna girdiğini görünce edep duygusu gerçekten de yara almıştı. "Sevgili Cecilia, lütfen kendini toparla!" dedi kızarak ve bakışlarını kaçırarak.

Lord Bromford birdenbire, "Ne yapacağımı bilemiyorum!" dedi, acıklı bir ses tonuyla. "Buraya o adamı tutuklatmak için geldim ama üşütmüşüm!"

"Eğer adresim ," dedi Charlbury, "soğuk algınlığı kısa bir süre sonra başınıza gelecek hastalıkların en küçüğü olabilir! Ördek yavrularının üzerine basma!"

"Hayır, kesinlikle!" dedi Sophy, Bromford'un ayağının altında ölümden kıl payı kurtulan bir tanesinin üzerine çullanarak.

"Ne kadar beceriksiz bir sen! Lütfen bastığın yere dikkat et!"

Bromford tedirginlikle ördek yavrularına bakarak, "Şimdiden ateşim çıkarsa şaşırmam," dedi. "Bayan Wraxton, bu kuşlar! Kimse evde kuş beslemez! Neden her yerde koşuşturduklarını anlamıyorum. Bir tane daha var! Hiç hoşuma gitmedi.

Alıştığım şey bu değil."

Bayan Wraxton, "Umarım sevgili Lord Bromford, bugün olanlar ne sizin ne de benim olduğumuz şeyler değildir," diye cevap verdi. "O çıkarmanız için size yalvarıyorum! Böyle bir sağanak yağmur altında at sürmek zorunda kalmanızın benim isteğim olmadığına inanın! Eğer bünyenize kalıcı bir zarar verdiyseniz, refakatinizi kabul ettiğim için kendimi asla affedemem! Botlarınız ıslanmış! Hiçbir şey üşümüş ayaklardan daha ölümcül olamaz! Bayan Stanton-Lacy, Lord Bromford'un çizmelerini çıkarması için bir hizmetçi -sanırım burada bir hizmetçi var- gönderilmesini istemek çok mu fazla?"

"Evet, çünkü tavukları öldürmeye gitti," diye yanıtladı Sophy.

"Cecy, ördek yavrularını toplamama yardım et ve onları kutuya geri koy! Eğer manşetini

büyük olasılıkla buna inanacaklar, anneleri olacaklar ve yuva kuracaklar!"

Cecilia'nın bu planda bulabileceği hiçbir hata yoktu ve hemen uygulamaya konuldu. Lord Bromford'u ateşin yanındaki derin koltuğa oturtmuş olan Bayan Wraxton, "Bu ciddiyetsizlik işe yaramayacak, Bayan Stanton-Lacy! Davranışınızın bir açıklama gerektirdiğini siz bile kabul edeceksiniz! Kuzeniniz ve ben sizi bu kadar hafife aldığınız bu utançtan kurtarmaya gelmeseydik, bu kaçışınızın ne gibi korkunç sonuçlar doğuracağının farkında mısınız?"

Lord Bromford hapşırdı.

"Ah, sus, Eugenia!" diye yalvardı Cecilia. "Nasıl böyle konuşabiliyorsun? Sonu iyi biten her şey iyidir!"

"Cecilia, kuzeninin hem karakterini hem de itibarını kaybetmişken böyle küstahça bir yüz ifadesi takınmasının iyi bir şey olduğunu düşünüyorsan, her türlü kadın inceliğini kaybetmiş olmalısın!"

Salonun arka tarafındaki kapı, beline çuvaldan bir önlük bağlamış ve elinde büyük bir kepçe tutan Markiz'i içeri almak için açıldı. "Yumurtaları hemen almalıyım!" diye duyurdu. "Ve Lope de Vega'yı almayacağım, genel olarak iyi bir şair olsa da, ama mutfakta değil! Biri tavuk kümesine gidip Vincent'a bana yumurta getirmesini söylemeli. Kim bu insanlar?"

Markiz'in sahneye çıkmasının Bayan Wraxton'ın Hristiyan ruhunu rahatlatacağı düşünülebilirdi, ama yüzünde böyle bir duygu , aksine neredeyse gülünç olacak kadar kederli bir ifadeye bürünmüştü. Söyleyecek tek kelime bulamadı ve Markiz'le el sıkışacak kadar bile kendine hâkim olamadı.

Lord Bromford her zamanki titizliğiyle sandalyesinden kalktı ve eğilerek selam verdi. Sophy onu takdim etti ve Lord Bromford'dan özür diledi.

tehlikeli bir soğuk alınlığı geçirdiğinden korkuyordu. Markiz onu kepçeyle durdurarak, "Eğer üşüttüysen bana yaklaşma! Şimdi görüyorum ki güzelliği tamamen İngiliz olan Bayan Rivenhall ve diğeri de İngiliz *tarzında* ama daha az güzel. İki tavuğun yeterli olacağını sanmıyorum, bu yüzden nezle olan adam domuz yanağı yemeli. Ama yumurta almalıyım!"

Bu ültimatomu verdikten sonra, Lord Bromford'un her türlü domuz etinin kendisi için zehir olduğunu ve ancak bir kâse ince yulaf ezmesini yutabildiğini söyleyerek yaptığı heyecanlı protestoya en ufak bir aldırış göstermeden geri çekildi. Orada bulunanlar arasında kendisine sempati duyabilecek tek kişinin Bayan Wraxton olduğunu hissediyor gibiydi, çünkü acıyla ona baktı. Bayan Wraxton hemen karşılık verdi ve domuz yanağını yemesinin istenmeyeceğine dair ona güvence verdi. Sophy'ye öfkeli bir bakış atarak, "Keşke seni bu rutubetli salondan çıkarmak mümkün olsaydı!" dedi. "Kümes ile tımarhane arasında bir yere benzeyen bir yere geldiğimi bilseydim, kasabadan asla yola çıkmazdım!"

Sophy içtenlikle, "O zaman keşke bunu bilseydiniz," dedi. "Sen ve Lord Bromford kendi iKinize baksaydınız yeterince rahat edebilirdik, ama sanırım artık yulaf ezmesi ve hardallı ayak banyosu yapmak zorundayız!"

"Hardallı ayak banyosu," dedi Lord Bromford hevesle, "çok olur! Üşümeyi tamamen durduracağını söylemiyorum; umutlarımızı fazla yükseltmemeliyiz! Ama akciğerlere inmesini önleyebilirsek bu harika bir şey olur! Teşekkür ederim! Size çok minnettarım!"

"Aman Tanrım, seni saçma yaratık, demek istemedim!" Sophy kahkahalar atarak bağırdı.

"Hayır!" dedi Bayan Wraxton. "Sizde zerre kadar kadın merhameti olmadığına inanabiliriz, Bayan Stanton-Lacy! Endişelenmeyin, Lord Bromford! Eğer *benim* çabalarım sizi hastalıktan kurtaracaksa, bunu esirgemeyeceğim!"

Elini konuşur şekilde bastırdı ve kendisini tekrar sandalyesine yavaşça bastırmasına izin verdi.

"Bu arada," dedi Charlbury, "Markiz'in alması gereken yumurtaları da unutmayalım! Talgarth'ı ve kümesi bulmaya çalışsam iyi olacak."

Düşünceli görünen Sophy yavaşça, "Evet. Ve sanırım- Charlbury, kahvaltı salonuna bir mum getir de bakalım Lord Bromford'un oturabileceği kadar sıcak mı?" dedi.

Onunla birlikte bu daireye girdi ve daha kapıyı geçer geçmez bileğini kavradı ve aceleci bir sesle, "Yumurtaları boş ver! Ahıra git ve Ombersley'li uşaklara atları yeniden sıırıklara koşmalarını söyle! Onları köydeki handa, o da olmazsa Epsom'da değiştirebilirsin! Cecilia'yı Londra'ya geri götür! Şimdi Augustus'la buluşmak zorunda kalmasının onun için ne kadar utanç verici olacağını bir düşünün! Bundan hiç hoşlanmazdı!

Ayrıca, bu kadar çok insanın eve doluşması oldukça saçma ve hiç de beklediğim gibi değil!"

Yüzünü buruşturdu ama, "Eğer yaparsam, bizimle gelir misin?" dedi. "Ne, aranızda bodkin oturmak için mi!

Hayır, teşekkür ederim!" "Ama seni burada bırakamam!"

"Saçmalık! Benim için hiç uygun değil. Londra henüz!"

Şamdanı yere bıraktı kızın ellerini kendi ellerinin arasına alıp sıkıca tuttu. "Sophy, sana minnet borçluyum.

Teşekkür , canım! Bana her konuda emir verebilirsiniz. Bayan Wraxton'ı çıkarayım mı?"

"Hayır, çünkü onun hakkında çok iyi bir fikrim var. Bromford'a bakıcılık yapmak için kalacak ve büyük olasılıkla bir çift olacaklar!"

Omuzları sarsıldı. "Oh, Sophy, Sophy!"

"Hayır, gülmeyin! Onun için bir Çeyler yapmam gerektiğini hissediyorum, zavallı kız! Charles'la evlenmesine ve Ombersley'deki herkesi mutsuz etmesine izin veremem, ama onun ve Bromford'un son derece iyi anlaşacaklarından eminim. Bana daha güzel konuşmalar yapma, hemen ahıra git! Cecy'ye söyleyeceğim!"

Sonra onu salona geri itti ve o kendini evden çıkarırken, ateşin etrafındaki gruba geri döndü ve dedi ki, "Salon oldukça rahat ve eğer orada biraz oturmayı tercih ederseniz, Lord Bromford, yatak odalarından biri sizin için hazırlanacak ve Clavering'i botlarınızı çıkarması için göndereceğim. Onu içeri alın, Bayan Wraxton, ve rahat ettiğini görün!"

"Umarım bacadan bu kadar kötü duman çıkmaz!" dedi Bayan Wraxton sert bir sesle. "Daha kötü bir şey olamaz! Lord Bromford şimdiden iki kez öksürdü!"

"Ne kadar şok edici! Onu hemen götürmelisiniz."

Zavallı bir küme halinde oturan, titreyen ve hapsirani Lord Hazretleri, zayıf bir sesle teşekkür etti ve Bayan Wraxton'ın nazik yardımıyla sandalyesinden kalktı. Daha salona ki Bay Fawnhope salona geldi ve sert bir sesle, "Tavukların çizilmesi iğrenç bir şey! Hiç kimse böyle bir işleme tanık olmamalı! Markiz'in yumurtaları olmalı."

Şiddetle irkilen ve gözle görülür bir şekilde rengi değişen Cecilia, "Augustus!" diye bağırdı.

"Cecilia!" dedi Bay Fawnhope, şaşkınlıkla ona bakarak. "Daha önce burada , değil mi?"

"Hayır," dedi, öfkeyle kızarak. "Oh, hayır! Bayan Wraxton'la birlikte geldim!"

"Oh, öyle mi oldu?" dedi, oldukça rahatlamış bir halde. "Seni gördüğümü sanmıyordum."

Kararlılıkla, ama biraz da tedirginlikle, "Augustus, seninle oyun oynamayacağım! Sana büyük bir hata yaptığımı söylemek zorundayım. Seninle evlenemem!"

"Asil, asil kız!" Bay Fawnhope çok duygulanmıştı. "Bu açık sözlülüğün için seni onurlandırıyorum ve sana tapmama izin verildiği için kendimi her zaman şanslı saymalıyım. Bu deneyim beni arındırdı ve güçlendirdi. Bana şiirsel bir coşku ilham ettiniz, bunun için dünya size teşekkür edebilir, benim gibi! Ama evlilik benim gibiler için değil. Bu düşüncüyü bir kenara bırakmalıyım. Gerçekten bir kenara koyuyorum! Charlbury ile evlenmelisin, ama oyunumu sana ithaf etmeme izin !"

"Teşekkür ederim!" diye bocaladı Cecilia, epeyce şaşırmıştı.

"Charlbury'yle evlenecek," dedi Sophy cesaretle. "Bu iş hallolduğuna göre Augustus, gidip Sancia için yumurta bulabilir misin?"

"Yumurta hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Talgarth'ı kilerden getirdim ve o da onları aramaya gitti. Son bir saattir beynimde şekillenmekte olan bir şiiri yazacağım. Adını 'Lamba Tutan Sophia'ya' koymama itiraz eder misin?"

"Hiç de değil," dedi Sophy nazikçe. "Bu mumu al ve kütüphaneye git. Clavering'e orada senin için bir ateş yakmasını söyleyeyim mi?"

"Bunun bir önemi yok, teşekkür ederim," diye dalgınca cevap verdi, kadından aldı ve kütüphaneye doğru yürüdü.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Cecilia şaşkınlık içinde, "Beni anladı mı? Neden

Bana onun burada olduğunu söylemedin mi, Sophy? Onun yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyorum!"

"Hayır ve sen de bunu yapmak zorunda kalmayacaksın, değil mi canım? Cecy! Charlbury arabayı sipariş etmeye gitti. Hemen Berkeley Meydanı'na dönmelisin! Teyzenin endişesini bir düşün!"

Tam itiraz edecek olan Cecilia bu söz karşısında belli belirsiz bocaladı. Lord Charlbury eve dönüp neşeyle beş dakika içinde kapıda olacaklarını söylediğinde hâlâ tereddüt ediyordu. Sophy kuzeninin şapkasını aldı ve güneşli saçlarına uygun bir şekilde taktı. Onun ve Lord Charlbury'nin çabaları arasında, biraz sonra direnmeden evden çıkarıldı ve arabaya bindirildi. Lord Hazretleri, hayırsever hanımını kucaklamakla yetinerek arkasından atladı; basamaklar çıkıldı, kapı mutlu çiftin üzerine çarpıldı ve araba uzaklaştı.

Sophy verandadan el sallayarak son kez veda ettikten sonra eve döndü ve Bayan Wraxton'ı kendisini endişe verici bir soğukkanlılıkla beklerken buldu. Bayan Wraxton, 'den yardım beklenmemesi gerektiğini düşünerek, mutfağa götürülmek istedi ve ailesinde nesillerdir soğuk algınlığına karşı kullanılan bir içki hazırlamayı önerdi.

Sophy onu mutfağa götürmekle kalmadı, aynı zamanda Markiz'in itirazlarını bastırdı ve Claverings'e hardal ayağı banyosu için su kaynatmasını emretti. Arka merdivenlerden kömürler, battaniyeler ve sıcak su tenekeleriyle çıkan talihsiz Clavering'ler neredeyse yarım saat boyunca meşgul oldular, bu sürenin sonunda Lord Bromford şefkatle üst kattaki en iyi boş yatak odasına götürüldü, çizmelerinden ve paltosundan arındırıldı, Sir Vincent'ın valizine koymayı akıl ettiği sabahlığı giymesi için ikna edildi ve kanatlı bir koltuğa oturtuldu.

Ateş. Sir Vincent'ın sadece sabahlığının değil, geceliğinin ve şapkasının da elinden alınmasına itirazları, Sophy'nin portmantosunu, içindeki bütün gece giysileriyle birlikte Bayan Wraxton'a bıraktığını söylemesiyle susturuldu.

"Davranışınızın ne kadar yakışiksiz olduğunu düşünürsek, Sir Vincent, bana bu küçük hizmeti yapmakta tereddüt ederseniz, size çok ayıp etmiş olacağımı söylemeliyim!"

Ona bir kaşını kaldırdı. "Ya sen, Sophy? Bu gece burada kalmayacak mısın?" Onun ne cevap vereceğini bilemediğini görünce güldü ve "Önceki çağlarda olsan kazığa bağlanıp yakılırdın, haklı olarak Juno!"

Pekala. Senin oyununu oynayacağım!"

Bu geçiğten yarım saat sonra, Sophy, salonda, ateğin yanından içeriye çekmiş olduğu ocakta otururken, beklediği sesi duydu.

Kahvaltı salonunda eskimiş ve kirli bir paket bulduğu için iskambil kâğıtlarından ev yapmakla meşguldü ve zilin zorunlu çağrısına cevap vermek için hiçbir girişimde . Clavering arka binadan salona geldi, tedirgin görünüyordu ve kapıyı açtı.

Bay Rivenhall'ın kararlı ses tonu Sophy'nin kulaklarına hoş bir şekilde çarptı. "Lacy Malikânesi mi? Pekâlâ! Seyisimi ahıra yönlendirecek kadar nazik olun! Kendimi tanıtacağım!"

Bay Rivenhall yaşlı hizmetkârı evden dışarı çıkardı ve kıvırcık kenarlı kunduzunun üzerindeki yağmur damlalarını silkeleyerek salona girdi. Gözleri mimariye dalmış olan Sophy'ye takıldı ve hayal edilebilecek en büyük sevecenlikle, "İyi akşamlar, Sophy! Korkarım benden ümidini kesmiş olmalısın, ama yağmur yağıyor, biliyorsun, ay ışığı bulutlar tarafından oldukça gizlenmiş!"

Bu noktada, zevkten kendinden geçmiş bir halde ona doğru zıplayan Tina havlamaya başladı, o da

O daha sesini duyuramadan, Sophy bir kartı özenle yapısının üzerine koyarak, "Charles, çok ! Beni düşüncesizliğimin sonuçlarından kurtarmaya mı geldin?"

"Hayır, boynunu sıkamak için!"

Gözlerini ona doğru açtı. "Charles! İtibarımı mahvettiğimi bilmiyor musun?"

Şoför ceketini çıkardı, salladı ve bir sandalyenin arkasına attı. "Gerçekten mi? Bu durumda ben . Markizi seninle birlikte bulacağıma yemin etmeye hazırdım!"

Gözlerinden hazır kahkahalar fışkırdı. "Ne kadar ! Bunu nasıl tahmin ettin?"

"Seni çok iyi tanıyorum. Kız kardeşim nerede?" Sophy evini inşa etmeye devam etti. "Charlbury ile birlikte Londra'ya geri döndü! Yolda sizi onların arabası karşılamış olabilir."

"Büyük ihtimalle. Şans araçlarının incelemem söz konusu değildi. Bayan Wraxton onlara eşlik etti mi?"

Başını kaldırıp baktı. "Hayır, Bayan Wraxton'ın Cecilia'yla birlikte geldiğini nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

"White'a bir not göndererek niyetini bana bildirme nezaketinde bulundu," diye cevap verdi suratsızca. "Hâlâ burada mı?"

"Evet, öyle ama çok meşgul olduğunu sanıyorum," dedi Sophy. Cecilia'nın manşonunun altındaki ferahlatıcı uykusundan uyanan ördek yavrularından birini almak için eğildi, tekrar kutunun dışına tırmanmıştı ve elbisesinin volanlarına yerleşmeye çalışıyordu. "Al bunu, sevgili Charles, ben sana bir bardak şeri doldururken!"

Bay Rivenhall otomatik olarak elini kendini sarı bir topun sahibi olarak buldu. Kendisine neden bir top sarı kuş tüyü verildiğini sormaya geçecek gibi görünmüyordu.

Bu yüzden masanın kenarına oturdu, bir parmağıyla yaratığı okşadı ve kuzenini izledi.

"Bu, elbette," dedi Sophy sakın bir sesle, "neden açıklıyor."

Bay Rivenhall, "Bu hiçbir şeyi açıklamıyor ve sen de bunu çok iyi biliyorsun!" dedi.

"Paltonuz ne kadar ıslak!" dedi Sophy, ateşin önüne yayarak, "üşütmemişsinizdir umarım!"

"Tabii ki üşütmedim!" dedi sabırsızlıkla. "Ayrıca, son yarım saattir yağmur yağmıyor!"

Ona bir bardak şeri uzattı. "Çok rahatladım! Zavallı Lord Bromford korkunç bir soğuk algınlığına yakalanmış! Charlbury'yi dışarı çağırmak istemişti, biliyorsunuz, ama bize ulaştığında sadece hapsirabildi."

"*Bromford* mu?" diye haykırdı. "Bana onun burada olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Evet, gerçekten. Onu Bayan Wraxton getirdi. *Sanırım* onun benim için teklifte bulunacağını ve böylece itibarımı kurtaracağını umuyordu, ama zavallı adam ciğerlerine inmesinden korktuğu bu korkunç soğuk yüzünden oldukça bitkin düştü. Başka her şeyi aklından çıkarmış ve buna şaşırmamak elde değil."

"Sophy, beni kandırmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu Mr. Rivenhall şüpheyle. "Eugenia bile o mankafayı senin başına bela etmezdi!"

"Bayan Wraxton onu mankafa olarak görmüyor. Onun mantıklı bir adam olduğunu söylüyor ve-"

"Teşekkür ! Yeterince dinledim!" diye araya girdi. "İşte, al şu yaratığı! Eugenia nerede?"

Ördek yavrusunu ondan aldı ve kutudaki kardeşlerine geri verdi. "Şey, eğer hala possets yapmıyorsa

Onu Bromford'la birlikte en iyi boş yatak odasında bulabileceğinizi umuyorum," diye cevap verdi.

"Ne?"

"Onu biraz ince yulaf ezmesi yutmaya ikna etmek," diye açıkladı Sophy, masumiyet timsali gibi görünerek.

"Merdivenlerin üstündeki ikinci kapı, sevgili Charles!"

Bay Rivenhall elindeki şeri bardağını fırlattı, yere bıraktı, kuzenine birazdan onunla ilgileneceğini uğursuzca söyledi ve merdivenlere doğru yürüdü, peşinde neşeyle koşturan Tina da ona sıradan bir eğlence sunacağına inanmış görünüyordu. Sophy geçitten aşağı inerek canı sıkılan Markiz'e akşam yemeğindeki konuklardan ikisinin gitmesine rağmen yerlerine bir başkasının geldiğini haber verdi.

Bu arada Bay Rivenhall merdivenleri tırmanmış ve en iyi boş yatak odasının kapısını tören yapmadan açmıştı. Küstah bakışlarını bir ev manzarası karşıladı. Lord Bromford berrak bir ateşin yanına çekilmiş bir sandalyede oturuyordu, pencereden gelen cereyandan korunmak için bir perde çekilmişti, iki ayağı da hardal ve su dolu buhar banyosundaydı, omuzlarında Sir Vincent'ın sabahlığını takviye eden bir battaniye vardı, elinde bir kâse yulaf ezmesi ve bir kaşık vardı. Bayan Wraxton, ya ocağın üzerindeki çaydanlıktan banyoya biraz daha sıcak su eklemeye ya da yulaf ezmesi kâsesini kendi yaptığı posset'le değiştirmeye hazır bir şekilde onun etrafında endişeyle dolaşıyordu.

"ederim!" dedi Bay Rivenhall patlayarak.

"İçki!" diye itiraz etti lord hazretleri. "Bayan Wraxton! Başımın etrafında esen havayı hissedebiliyorum!"

"Lütfen kapıyı kapat Charles!" dedi Bayan Wraxton sertçe.

"Hiç mi düşünmüyorsun? Lord Bromford son derece hasta!"

"Anladığım kadarıyla!" diye karşılık verdi, odaya doğru ilerlerken. "Belki de sevgili Eugenia, bununla ne demek istediğini bana açıklamak istersin?"

"Kız kardeşinizin, Lord Bromford'a şezlongda yer vermeme izin vermeyerek yaptığı insanlık dışı davranış -başka bir şey diyemem- yüzünden Lord Bromford şok edici bir soğuk algınlığı geçirdi, umarım bünyesi üzerinde kalıcı bir etkisi olmaz!"

"Cecilia'nın bu kadar sağduyulu olduğuna hiç inanmamıştım! Onu ve seni, gereksiz olduğu kadar işgüzarca da olan bir sefere alıkoyacak kadar sağduyulu olsaydı, daha da minnettar olurdum! Hayatında ilk kez tamamen hatalı davrandın, Eugenia! Gelecekte biraz daha az meşgul olman için bu sana bir ders olsun!"

Bay Rivenhall'ın kendini ifade etme gücünü en iyi bilenler, bu konuşmayı çok hafif bir azarlama olarak kabul ederlerdi. Şimdiye kadar yanında dilini titizlikle koruduğu Bayan Wraxton kulaklarına inanamadı.

"Charles!" diye bağırdı, öfkeyle.

"Aptalca ve kindar mektubunla beni Sophy'nin kötülüğüne inandıracağını mı sandın?" diye sordu. "Başından beri beni ona karşı kıskırtmaya çalıştın, ama bugün kendini aştın, kızım! Bana bu şekilde yazmaya nasıl cüret ettin? Sophy'nin dünyanın gözünde doğru bir yere gelmesi için *senin* yüzüne ihtiyaç duyacağını ya da ona atılan tek bir iftiraya inanacağımı düşünecek kadar nasıl aptal olabildin?"

"Efendim!" dedi Lord Bromford, iki ayağı da hardal banyosunda olan bir adamdan beklenebilecek kadar vakur bir sesle. "Bu sözler için bana hesap vereceksiniz!"

"Elbette! Ne zaman ve nerede isterseniz!" diye cevap verdi Bay Rivenhall endişe verici bir çabuklukla.

"Yalvarırım ona kulak asmayın, Lord Bromford!" diye bağırdı Bayan Wraxton, çok telaşlıydı. "Kendini kaybetmiş durumda! Eğer *benim* aranızda bir görüşme olursa bir daha bağımlı dik tutamam! Lütfen sakın olun! Eminim nabzınız çok hızlı atıyordur ve ben sevgili Leydi Bromford'un yüzüne nasıl bakarım?"

Kadının dizginleyici elini kavradı ve tutarak duygulu bir sesle, "Çok iyi, çok mükemmel bir yaratık! Tüm başarılarınızla, bilgeliğinizle, kadınlığınıza özgü o nitelikleri hâlâ koruyor olmanız! Şairin dizelerini düşünmeden edemiyorum-"

"Dikkatli ol!" diye araya girdi Bay Rivenhall hoşnutsuzca. "Onları kuzenimle bağlantılı olarak düşündünüz ve kendinizi tekrarlamamız iyi olmaz."

Lord Bromford ona ters ters bakarak, "Efendim!" dedi. "Ben de tam Bayan Wraxton'ın kendini çok iyi gösterdiğini söylemek üzereydim-"

"Hizmet eden bir melek! Ben de öyle biliyordum! Başka bir şair bulmaya çalış!"

"Sizden rica ediyorum, bayım," dedi Bayan Wraxton buz gibi bir sesle, "bu odayı derhal terk edin ve Bayan Stanton-Lacy'nin o korkunç küçük köpeğini de yanınıza alın! Gerçek karakterinizi çok geç olmadan fark ettiğim için şükredebilirim! *Gazeteye* nişanımızın sona erdiğini bildiren bir duyuru göndererek beni memnun edeceksiniz!"

Bay Rivenhall eğilerek, "Hemen halledilecek," dedi. "Lütfen derin üzüntülerimi ve gelecekteki mutluluğunuz için en içten dileklerimi kabul edin hanımefendi!"

"Teşekkür ! Eğer yapacağınız sözleşmeden dolayı sizi kutlayamıyorsam, en azından evlenmeyi düşündüğünüz hanımefendinin karakteri konusunda hayal kırıklığına uğramamanız için dua edebilirim!" dedi Bayan Wraxton, her iki yanağında da bir renk lekesi yanarak.

"Hayır, hayal kırıklığına uğrayacağımı sanmıyorum," dedi Bay Rivenhall, ani ve alaycı bir sırıtışla, "Şok oldum, çıldırdım ve sersemledim belki, ama hayal kırıklığına uğramadım! Gel Tina!"

Tekrar salona indiğinde Sophy'yi yerde, ördek yavrularının kutusunun yanında , onların kaçma girişimlerini engellerken buldu. Sophy başını kaldırmadan, "Sör Vincent kilerde birkaç şişe mükemmel Burgonya şarabı bulmuş, Sancia da domuz yanağı yemek zorunda kalmayacağımızı söylüyor," dedi.

"Talgarth mı?" diye haykırdı Bay Rivenhall, düşmanca bir tavırla. "Onu buraya hangi şeytan getirdi?"

"Sancia ile birlikte geldi. Bu çok şok edici bir şey Charles ve Sör Horace'ın yüzüne nasıl bakacağım bilmiyorum! Sancia ile *evlenmiş*! Ne yapacağımı bilemiyorum!"

"Hiçbir şey. Baban çok sevinecek! Sevgili kuzenim, ben ayrılmadan bir süre önce şehre geldiğini ve şu anda bile Berkeley Meydanı'nda senin dönüşünü beklediğini sana söylemeyi unuttum. Markizi Talgarth'ın elinden kurtarmak için gösterdiğin çabaları öğrenince hiç de rahatsız olmamışa benziyor."

"Sör Horace Londra'da mı?" Sophy haykırdı, yüzü aydınlanmıştı. "Ah, Charles, ben onu karşılamak için orada değilim! Neden bana hemen söylemedin?"

"gereken başka şeyler vardı. Kalk ayağa!"

Kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi, ama "Charles, bağlarından kurtuldun mu?" diye sordu.

"Öyleyim," diye cevap verdi. "Bayan Wraxton nişanımızı feshetti."

"Cecy de Augustus'la olan ilişkisini sonlandırdı.

."

"Sophy, bunu neden yaptığını bildiğimi iddia etmiyorum, tıpkı senin neden bir sürü çocuk beslediğini anladığım gibi.

ama bu sorunların hiçbirisi Şu anda beni pek ilgilendirmiyor!
Size söylemem gereken daha önemli bir Şey var!"

"Elbette!" dedi Sophy. "Atınız! Gerçekten de Charles, seni bu kadar üzdüğüm için çok özür dilerim!"

"*Hayır!*" dedi Bay Rivenhall, kadının omuzlarını kavrayarak ve onu sarsarak. "*Biliyorsun Sophy, bunu* kastetmediğimi biliyorsun... Londra'dan *bunun için* kaçmadın, değil mi?"

"Ama Charles, doğal olarak yaptım! Bir bahanem olmalıydı! Buna mecbur olduğumu anlamalısın!"

"Şeytan!" dedi Bay Rivenhall ve onu öyle bir kucakladı ki, Tina itiraz etti ve heyecanla havlayarak etraflarında dans etti.

"Sessiz olun!" diye emretti Mr.

Rivenhall. Sophy'nin boğazını ellerinin arasına aldı ve çenesini yukarı doğru itti. "Benimle evlenir misin, aşağılık ve iğrenç kız?"

"Evet, ama dikkat edin, bu sadece boynumu kırılmaktan kurtarmak için!" Sophy cevap verdi.

Kütüphane kapısının açılmasıyla onu bıraktı ve hızla omzunun üzerinden baktı. Bay Fawnhope, yüzünde neredeyse tamamen soyutlanmış bir ifadeyle, elinde bir kâğıtla salona girdi.

"İçinde hiç mürekkep yok," diye yakındı, "ve kalemimin ucunu kırdım. Sizi bakire olarak selamlama fikrinden vazgeçtim; bu hecelerde garip bir Şey var. Açılış dizem Şimdi Şöyle: *Tanrıça, sağlam elleriyle ayakta* tutan- Ama mürekkep bulmalıyım!"

Bu sözlerle birlikte Bay Rivenhall'a hiç aldırış etmeden arka binaya açılan kapıya doğru yürüdü ve kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Bay Rivenhall yüzünü gizlemediği bir dehşetle Sophy'ye çevirdi. "Aman Tanrım!" dedi. "Beni uyarabilirdin.

burada olduğunu! Ve o şeylerle ne demek istedi?"

"*Sanırım*," dedi Sophy gizlice, "artık bana aşık olmak istiyor, Charles. Lambayı tutuşum hoşuna gidiyor ve beni bir vazoyla görmek istediğini söylüyor."

Bay Rivenhall isyan ederek, "Seni bir vazoyla göreceğiz değil ya!" dedi. Salona bir göz attı, bir sandalyenin duran bir pelisse gördü ve onu kaptı. "şunu! Şapkan nerede?"

"Ama Charles, zavallı Sancia'yı bütün bu korkunç insanlarla birlikte evde bırakamayız! Bu çok alçakça!"

"Evet, yapabiliriz! Eugenia ve o lanet Çairle yemeğe oturacağımı , değil mi? Bu senin kukun mu? Bu ördek yavrularını almak *zorunda* ?"

"Hayır, Cecilia'nın ve şimdi yine her yere dağılacaklar! Charles, ne kadar da kışkırtıcısın!"

Elinde birkaç şişeyle salona gelen Sir Vincent şişeleri ocağa bırakarak, "Rivenhall? Sophy, evde hiç mürekkep var mı? Şair kilerde biraz arıyor ve zavallı Sancia'mın aklını başından alıyor."

"Talgarth," dedi Bay Rivenhall, Sophy'yi bir bileğinden sıkıca kavrayarak, "bu iğrenç ördek yavrularına göz kulak olmanı rica ediyorum ve sana iyi akşamlar diliyorum! Sör Horace kasabaya geldi ve kızını hemen ona geri vermeliyim!"

"Rivenhall," dedi Sir Vincent ciddiyetle, "sizi çok iyi anlıyorum ve aklınızı takdir ediyorum. Size tebriklerimi sunmama izin verin! Özürlerinizi karıma iletacağım. Ayrılmak için vakit kaybetmemenizi tavsiye etmeme izin verin! Şair çok yakında dönecek!"

"Sir Vincent!" diye bağırdı Sophy, karşı konulmaz bir şekilde kapıya doğru sürüklenerek. "Portmantomu Bayan Wraxton'a verin ve istediği gibi kullanması için ona yalvarın! Charles, bu çılgınlık! At arabanla mı geldin? Ya yağmur yeniden başlarsa? Sırılsıklam olacağım!"

"O zaman sana iyi hizmet edecekler!" diye karşılık verdi centilmen olmayan kuzeni.

"Charles!" diye haykırdı Sophy, şok olmuştu. "Beni sevemezsin!"

Bay Rivenhall kapıyı arkalarından çekti ve sert bir tavırla onu kollarının arasına alıp öptü. "Sevmiyorum. Senden hiç hoşlanmıyorum!" dedi vahşice.

Bu aşk dolu sözlerden etkilenen Bayan Stanton-Lacy onun kucaklamasına hararetle karşılık verdi ve uysalca ahıra götürülmesine izin verdi.

